

N G H I Ê N   T H Ò A   T H Û

Ngôn CỬA Ảnh

© 呆萌阿姨

Mục lục

- Chương 1: Tiến Sĩ Hải Quy.
- Chương 2: Bạn Gái Pháo Hôi.
- Chương 3: Đã Làm Bài Tập Chưa?
- Chương 4: Khi Say Không Biết Sợ.
- Chương 5: Chậc, Đàn Ông Quả Nhiên Đều Là Lũ Khốn Hay Quên.
- Chương 6: Bởi Vì Tôi Chặn Anh Rồi.
- Chương 7: Cô Giáo Lý, Giá Thị Trường Cao Đấy Nhi.
- Chương 8: Cái Tên Này Chỉ Biết Cột Nhà Là Giỏi.
- Chương 9: Cô Giáo Lý Trong Vai Quần Chúng Vây Xem.
- Chương 10: Anh Tuyên Bố Mấy Tên Người Yêu Cũ Kia Của Em Đều Đã Chết!
- Chương 11: Bỏ Nhà Ra Đi.
- Chương 12: Nhớ Anh Không?
- Chương 13: Bắt Người Ta Trên Núi.
- Chương 14: Nước Hồng Hồ Ha~ Lãng A Ha Lãng Đánh Lãng Nha~~
- Chương 15: Năm Đó Anh Ấy Sống Hơi Phóng Túng...
- Chương 16: Tôi Biết Bác Sĩ Cố.
- Chương 17: Cứ Như Mỗi Minh Anh Có Bà Xã Ấy.
- Chương 18: Cô Giáo Lý Quà Khiến Tại Hạ Bội Phục.
- Chương 19: Ba Ngày Trêu Gheo Năm Ngày Lưu Manh.
- Chương 20: Vẫn Chỉ Là Một Người Ngoài Cuộc.
- Chương 21: Già Rồi Mà Còn Không Đứng Đắn.
- Chương 22: Tư Duy Của Đàn Ông, Vĩnh Viễn Là Một Đường Thẳng Tắp.
- Chương 23: Anh Phát Sốt Em Có Sốt Ruột Không?
- Chương 24: Chẳng Lễ Cố Thiếu Gia Tức Điên Lên Thật Rồi?
- Chương 25: Vừa Lúc Anh Cần, Vừa Lúc Cô Sẵn Lòng.
- Chương 26: Cái Người Lừa Mất Trong Sạch Của Anh.
- Chương 27: Anh Chỉ Tham Lam Thế Với Em Thôi.
- Chương 28: Em Không Sợ Một Ngày Nào Đó Sẽ Chiều Hư Anh Hả.
- Chương 29: Em Có Thích Anh Không?
- Chương 30: Đúng Thật, Chính Anh Cũng Cảm Thấy Mình Hơi Bị Kì Quặc.
- Chương 31: Ngoan Quá.
- Chương 32: Hái Hoa Tặc Vs Hoa Nghênh Xuân.
- Chương 33: Có Phải Em Càng Ngày Càng Thích Anh Rồi Không?
- Chương 34: Đóa Hoa Nghênh Xuân Kia Đứng Lại Cho Anh!
- Chương 35: Cố Vấn Lan Lại Đang Động Kinh.
- Chương 36: Quên Gà Vàng Đi.
- Chương 37: Gọi Chú Đi.
- Chương 38: Chú Cố Rất Thích Em.
- Chương 39: Giờ Mình Làm Được Không?
- Chương 40: Nếu Không Để Anh Tới Thử Độc Nhé?
- Chương 41: Muộn Tao Đều Nên Bị Trừng Trị.
- Chương 42:
- Chương 43: Em Muốn Ở Bên Anh.

Chương 44: Từ Lúc Có Em, Càng Có Nhiều Thứ Khiến Anh Sợ Hơn.

Chương 45: Chỉ Trách Em Thật Quá Quyến Rũ.

Chương 46: Ngủ Ngon, Cô Dâu Của Anh.

Chương 47: Cưng À, Em Nghe.

Password Ngoại Truyện

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiến Sĩ Hải Quy.

Chương 1:

Ký ức là một kiểu gặp gỡ,

Quên, là một loại tự do.

- 《 Sand and Foam 》

(*) Hai câu thơ được trích trong tập thơ văn xuôi "Sand and Foam" của Kahlil Gibran, hiện đã được xuất bản ở Việt Nam với cái tên "Chuyện người phiêu lãng & Cát biển và bọt sóng". Vì chưa tìm đọc tập thơ văn xuôi này nên mình không đảm bảo về độ chính xác của hai câu trên.

Đầu tháng chín, mặt trời chói chang ở trên cao, không một ai đứng bên ngoài có thể chịu đựng được sức nóng này. Thế nhưng lại có một đám học sinh đang ngồi xõm giữa sân thể dục trước ánh mặt trời rờ rờ dưới đài chủ tịch, nắng gắt chiếu trên đầu chúng, trên đài chủ tịch có một người xưng là chuyên gia tiếng Anh ngồi ở chỗ râm, hưởng thụ gió mát hiu hiu, đang không ngừng văng nước bọt thành châu ngọc-

Mấu chốt của mọi việc ở chỗ có dũng cảm hay không, giống như việc học tiếng Anh vậy, chúng ta cần phải dũng cảm mở miệng, phải giao lưu nhiều thêm nữa, nhân loại phát minh ra ngôn ngữ là để giao lưu, có giao lưu mới có tiến bộ, xã hội mới có thể hài hòa, quan hệ giữa người với người mới có thể hòa thuận... từ từ chúng ta lạc đề rồi.

Nói chung, đây là tài liệu tiếng Anh mà thầy đã dành nhiều năm để tỉ mỉ biên soạn...

Vì hội trường của trường học đang được sửa chữa, lại vừa lúc gặp phải một vị chuyên gia không rõ lai lịch tới chào hàng đa cấp... Ơ nhầm, tọa đàm, thế nên trường học chỉ có thể dùng tạm sân thể dục này.

Nửa tiếng trôi qua, đám học sinh bắt đầu nóng nảy, có một số học sinh bắt đầu cầm vở ra sức quạt lấy quạt để, từ xa chỉ thấy những đóa hoa tươi thắm của Tổ quốc đã sắp héo tới nơi rồi, ai nấy đều cúi rạp đầu xuống.

Lý Khê Ngôn chỉ đi lại dưới ánh mặt trời mười phút mà đã bắt đầu chảy mồ hôi, cô vốn không phải là người dễ ra mồ hôi, thế nhưng mới ở đây một chút mà mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Có bạn học ngồi phía trước ngẩng đầu lên ngoáy đông ngoáy tây, cuối cùng cũng nhìn thấy cô bèn vẫy vẫy tay: "Cô ơi!"

Lý Khê Ngôn vội vàng đi tới: "Sao thế?"

Bạn học chỉ vào người bạn cùng lớp đang dựa vào người mình, nói: "Cô ơi, Tiểu Bối Ninh không khỏe ạ."

Lý Khê Ngôn cẩn thận nhìn thì thấy mặt cô bé đỏ lên, đồng tử tan rã, hô hấp dồn dập, đoán chừng là bị cảm nắng rồi, cô đi tới định đỡ Tiểu Bối Ninh dậy mới phát hiện cả người cô bé mềm nhũn, căn bản là không thể di chuyển nổi, Lý Khê Ngôn lại thử ôm lấy cô bé, hơi xấu hổ là, cô ôm không nổi...

Lý Khê Ngôn thầm lo lắng, mồ hôi cứ mướt ra từng chút từng chút một.

Cô ngẩng đầu lên nhỏ giọng gọi cậu nhóc ngồi cuối hàng, "Chu Vũ, qua đây cô nhờ chút."

Chu Vũ miễn cưỡng ngẩng đầu lên, sau đấy lại miễn cưỡng đứng lên, từ từ lười nhác rề rà tới chỗ cô, vừa thấy cái tư thế kì quặc của hai cô trò, Chu Vũ không nói gì bế Tiểu Bối Ninh lên, sau đó hỏi: "Làm gì đây ạ?"

Không biết phải làm gì mà cậu còn ôm chặt quá vậy.

Lý Khê Ngôn nói: "Tới phòng y tế."

Tiểu Bối Ninh quả nhiên bị cảm nắng.

Lý Khê Ngôn để Chu Vũ về tiếp tục nghe tọa đàm, còn chính cô ở phòng y tế chăm sóc Tiểu Bối Ninh đến tận lúc tan học.

...

Lý Khê Ngôn về nhà bèn vào phòng lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa, không ngờ vừa đến cửa toilet đã bị Lý Khê Vũ luồn qua từ bên cạnh người cô chen vào trước, ngay sau đó lập tức đóng cửa lại khiến cô đập thẳng đầu vào ván cửa...

Cô ôm trán, điên tiết ôm đồ quay vào phòng khách.

Lý Mã Phong đang ngồi uống rượu xem báo, thấy con gái có vẻ không vui bèn hỏi: "Lại bị đám học sinh lớp con bắt nạt hả?"

Lý Khê Ngôn dịch tới chỗ ông, rót rượu trắng của bố ra chén trà, từ từ nhấp một ngụm.

Lý Mã Phong vui vẻ vỗ lưng con gái, gào lên: "Cân quắc không nhường tu mi!"

Lý Khê Ngôn phụt một phát, rượu bắn ra xa ba thước còn cô ngồi đó ho khan.

Đúng lúc Chu Mộc Lan bê đồ ăn tới, bà vừa thấy liền mắng: "Để yên một cô gái ngoan ngoãn bị ông dạy hư thành cái gì đây hả? Làm gì có điểm nào giống con gái? Lý Mã Phong tôi cho ông biết! Tôi mà còn nhìn thấy ông xúi giục con gái cưng của ông uống rượu nữa là tôi không để yên cho ông đâu!" Nói xong bèn hăm hực vào phòng bếp.

Lý Khê Ngôn bưng chén rượu lên hỏi: "Nguyên soái Mộc Lan hôm nay lại thua mặt chước ạ?"

Lý Mã Phong gật đầu thờ dài, "Nghĩ lại Lý mỗ ta đây chinh chiến suốt đời, cuối cùng lại bị một người đàn bà quản chế hơn mười năm nay, Lý mỗ thật là xấu hổ thay!"

Chu Mộc Lan bưng đồ ăn để lên bàn, hô to: "Dọn cơm!"

Đúng lúc Lý Khê Vũ tắm rửa xong, tinh thần đã sáng khoái, vừa ngồi lên bàn đã nói: "Chị, xới cho em bát cơm."

Lúc đầu Lý Khê Ngôn cũng định xới cho cậu, thế nhưng sau khi nghe cái giọng điệu phách lối này bèn đổ nửa bát cơm đang xới dở vào nồi, chỉ bưng cơm của mình và bố mẹ ra rồi ngồi xuống ăn cơm.

Lý Khê Vũ thấy thế, vừa đứng dậy vào phòng bếp vừa chặc chặc thờ dài: "Nhà họ Lý mình thế mà lại có cái kiểu người có thù tất báo thế này..."

Cơm nước xong Lý Khê Ngôn về phòng soạn bài, bận được một lúc bèn thấy Chu Mộc Lan mở cửa bước vào, còn đang cười ha hả, Lý Khê Ngôn bỗng dưng thấy điềm không lành cho lắm...

Chu Mộc Lan kéo ghế ngồi cạnh con gái, nói: "Khê Ngôn à, bên chú ba có tin tới nói đã sắp xếp cho con một anh chàng tài tuấn, là tiến sĩ hải quy (*), nhà cậu ta còn mở bệnh viện, hiện tại đang làm việc ở bệnh viện nhà mở, con xem cuối tuần này có đi gặp được không?"

(*) Hải quy: Lưu học sinh từ nước ngoài trở về.

Lý Khê Ngôn hoàn toàn không tin sẽ có cơ hội gặp mặt với kiều người có điều kiện tốt tới mức thấp mười ngọn đèn lồng lên cũng tìm không ra như vậy, hơn nữa với cái điều kiện này của cô mà nói, không phải cô tự ti, mà là bình thường thật.

Theo lão đồng chí Lý thì nhà họ cũng được tính là dòng dõi thư hương đầy chữ, thế hệ trước nhà toàn giáo viên, Lý Mã Phong thân là con trưởng làm giáo viên thể dục, cô thứ hai là giáo viên chính trị, đến chú ba thì hơi khác một chút, ông học y, hơn nữa làm việc còn không tệ lắm, đến giờ đã là chủ nhiệm khoa ngoại.

Bản thân Lý Khê Ngôn hiện tại là giáo viên lịch sử, Lý Khê Vũ theo con đường của chú ba, học y, chẳng qua giờ mới là nghiên cứu sinh còn chưa tốt nghiệp, tóm lại toàn bộ cả nhà đều học hành hành đạo hoàng, chẳng phải là dòng dõi thư hương còn gì?

Không nói tới cái anh chàng tài giỏi kia có bị thổi phồng lên hay không, chắc chắn cái việc hải quy với nhà mở bệnh viện kia là thật đúng không? Ước chừng có gặp nhau cũng dứt khoát nói bái bai sớm.

Nếu gặp rồi mà còn chưa bái bai vậy chắc chắn là còn có lý do bí ẩn nào đó không ai biết được...

Lý Khê Ngôn không hào hứng mấy, "Mẹ..."

Chu Mộc Lan giải quyết dứt khoát, "Được rồi, con cứ đi gặp người ta cái đã, có được hay không gặp rồi hẵng nói," sau đó lại tận tình khuyên can, "Con cũng 28 rồi, còn không mấy tháng nữa cũng bước sang tuổi 29, đừng khiến mẹ phải lo lắng thêm nữa, sắp ba mươi tuổi sắp nguy cấp đến nơi rồi, tốt hay xấu chỉ thử mới biết được."

Sao lại thành nguy cấp rồi...

Lý Khê Ngôn bất đắc dĩ, "VẬY còn ảnh chụp thì sao ạ?"

Chu Mộc Lan nói, "Ồi, chú ba nhà con chưa đưa, quên đi, bây giờ người thật với ảnh chụp khác nhau lắm, thà rằng không nhìn còn hơn."

Vừa nghe vậy, Lý Khê Ngôn vẫn còn một tí xú hi vọng lập tức tèo tại chỗ, dứt khoát không thèm hỏi tên của đối phương.

Tâm trạng của Chu Mộc Lan cực kì tốt, dường như đã giải quyết xong hôn nhân đại sự cho con gái bèn vui tươi hơn hở ra ngoài chơi mặt chược.

-

Cố Văn Lan vẫn luôn cảm thấy càng học y thì tầm nhìn sẽ càng hạn hẹp, bởi trong mắt bác sĩ một nửa con vi khuẩn cũng không được phép tồn tại.

Nhìn cái cô y tá thực tập ở phòng bệnh họ mà xem, lệ thuộc vào nước khử trùng tới mức chỉ chưa tới nỗi mỗi ngày uống nguyên một lọ, mới tới đây hai tháng mà ngón tay vốn thon dài hiện tại đã có tình trạng giống y hết lòng bàn tay, da đều lột sạch.

Trưa hôm đó Cố Văn Lan và Nghê Tử đi từ căn tin ra, qua chỗ mấy y tá đang đứng có tán gẫu cùng cô gái nhỏ mấy câu, cô ấy vội vàng bưng hai chén nước đưa cho họ.

Nghê Tử nhìn thấy tay của cô y tá bèn cau mày, sau đó cười cười: "Bàn tay này cô còn cần nữa hay không vậy? Yêu sạch sẽ cũng không thể hành hạ nó thế được, chi bằng chăm chỉ tập thể dục, cơ thể khỏe mạnh thì vi khuẩn virus cũng không làm gì được cô đâu."

Cô gái nhỏ mím môi, vội vàng gật đầu.

Đi xa chút, Cố Văn Lan mới nói, "Sao anh phát hiện càng ngày em càng giống mẹ hiền nhỉ?"

Nghê Tử cười nhìn anh, "Từ khi em sinh con xong, ánh sáng của tình mẫu tử có thể so với mặt trời tháng tư, có thể nói là gieo ầm áp khắp nhân gian, chỉ cần người trẻ tuổi hơn em đều cần em quan tâm."

Y tá trưởng từ phía xa đi đến, cười nói, "Bác sĩ Nghê không chỉ quan tâm già trẻ đâu, ngay cả tôi cô ấy cũng quan tâm đây này, được rồi bác sĩ Cố, chủ nhiệm Lý gọi anh."

Cố Văn Lan gật đầu, đi tới chỗ văn phòng viện trưởng.

Giờ đang là thời gian nghỉ trưa, bình thường đại sảnh chờ bệnh nhân vốn đông đúc giờ chỉ còn lại hai y tá đang trực ban, chỗ văn phòng chủ nhiệm lại càng thêm yên tĩnh. Cố Văn Lan vừa đi vào đại sảnh bệnh viện vừa cởi áo blouse trắng ra vắt lên khuỷu tay, áo sơ mi màu lam nhạt và cà vạt được thắt chỉnh tề không chút bất cẩn, phía dưới quần tây là một đôi chân dài đẹp đẽ, bước đi của anh cũng rất thông dong.

Y tá đang trực ban thấy anh đi tới, chưa nói gì mà chỉ cười, "Bác sĩ Cố sao lại có thời gian rảnh tới đây vậy? Bây giờ không cần phẫu thuật à?"

Bước chân của Cố Văn Lan ngừng lại, anh chậm rãi đi tới, trên môi treo một nụ cười nhạt, dường như vô tình mà chào hỏi, "Cô Đồ, buổi trưa tốt lành."

Y tá kia đỏ mặt, "Đây là bệnh viện, xin hãy gọi tôi là y tá Đồ."

Cố Văn Lan ầm áp trầm giọng nói, "Được thôi, tiểu y tá Đồ."

Mặt y tá Đồ càng đỏ hơn, ý cười bên má mênh mông không dám nhìn anh.

Cố Văn Lan chuyển hướng, đi về phía thang máy lên lầu.

Phòng làm việc của chủ nhiệm Lý là phòng cuối hành lang tầng ba, chỗ cuối hành lang còn có ban công, cho nên ánh sáng chỗ này tốt nhất, vị trí cũng tốt nhất. Cố Văn Lan gõ cửa, nghe thấy tiếng vọng ra từ bên trong bèn mở cửa bước vào, bất cần đời hỏi, "Sao vậy, Lý trưởng lão?"

Lý trưởng lão nghiêm túc nhìn anh, "Hai đứa bây đều không khiến tôi bớt lo chút nào hết, sao tôi lại nhận hai cái tên học sinh không đứng đắn như hai anh chị không biết? Cái cô kia không đứng đắn còn biết tiến bộ chút, ngược lại anh là đàn anh lại cứ giậm chân tại chỗ."

Cố Văn Lan ngồi xuống sofa, tự rót nước từ từ uống, "Trưởng lão đừng tức giận, tuổi thầy không còn nhỏ nữa, cẩn thận tức giận hại đến thân thể."

Lý trưởng lão ngồi đối diện anh, lạnh lùng hừ một tiếng, "Nếu không phải bố anh nhờ tôi, tôi mới lười quản chuyện của anh." Ông nói xong bèn rút ra một xấp tài liệu, nói: "Trong đây đều là các cô gái tốt được tôi cẩn thận chọn ra, đại khái cũng xứng với anh đấy."

Thái độ không để ý tới việc hôn nhân đại sự của Cố Văn Lan hiển nhiên khiến chủ nhiệm Lý tự cho rằng có lẽ là anh mắt cao hơn đầu, mấy cô gái bình thường anh nhìn không lọt mắt, thế nên lần này bèn chọn mấy cô nàng... cao cấp.

Vì chuyện này mà cứ hai ba ngày chủ nhiệm Lý lại lấy quyền riêng mưu chuyện tư gọi anh qua đây.

Cố Văn Lan cũng lười từ chối tiếp, anh lấy xấp tài liệu trên tay Lý chủ nhiệm ra nhìn, nội dung thông tin anh không để ý lắm, chỉ nhìn mặt, vẻ bề ngoài cũng không đến nỗi nào, anh lật vài tờ bỗng nhiên khựng lại nhìn cô gái trên giấy chăm chăm hồi lâu.

Chủ nhiệm Lý vừa thấy phản ứng của anh, tâm tư hơi động đây, đây là nhìn trúng người ta hả.

Cố Văn Lan rút tờ tư liệu kia ra để lên trên, sau đó trả cho chủ nhiệm Lý, "Cô ấy đi."

Chủ nhiệm Lý vui tươi hơn hớn nhìn thoáng qua lại giật mình, sao lại để tờ giới thiệu của cháu gái nhà mình để lên đầu thế này? Không ngờ lại bị thằng nhãi này nhìn trúng, tuy Cố Văn Lan không có hứng thú với hôn nhân, nhưng cũng không thiếu hái hoa ngắt cỏ, lỡ như nó đột nhiên hứng khởi muốn chơi chơi...

Chủ nhiệm Lý kiên quyết nói, "Đổi tờ khác xem."

Cái tên Cố Văn Lan này đôi khi đặc biệt ngang ngạnh, không cho anh làm cái gì thì anh càng muốn cái đó, nói: "Không đổi, chọn cô ấy."

Lúc anh đứng dậy ra cửa, chủ nhiệm Lý đành phải nói: "Tên nhãi kia đứng lại, để tôi cho anh số điện thoại của con bé."

"Gửi số qua điện thoại cho em đi, đến giờ phẫu thuật rồi."

"Nhớ chọn chỗ cẩn thận rồi hẹn người ta ra gặp một lần."

Cố Văn Lan giờ điện thoại lên, ra ngoài.

Chủ nhiệm Lý vẫn hơi lo lắng, chẳng qua thằng nhãi này rất kiêu ngạo nên có lẽ sẽ chướng mắt cháu gái ông, nếu không sau khi về nước cũng sẽ không an phận, trong bệnh viện có biết bao cô gái theo đuổi nó? Nó một người cũng không thích, thế nhưng lại thích trêu ghẹo người ta.

Đừng để một ngày nào đó mi bị người khác quản này quản nọ, có vậy thì hay biết mấy!v

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bạn Gái Pháo Hôi.

Chương 2: Bạn gái pháo hôi.

Tối thứ sáu, Lý Khê Ngôn chữa xong bài thi bèn nằm trên giường đọc sách, điện thoại di động trên đầu giường vang lên một tiếng, cô không chú ý tới, đến tận khi tắt đèn ngủ rồi nhìn giờ mới nhận ra có người gửi tin nhắn cho mình.

- 8h30 tối mai, nhà hàng Việt Phủ, bàn số 5 cạnh cửa sổ.

Ban đầu Lý Khê Ngôn còn tưởng rằng ai đó nhắn tin nhầm, sau đấy mới nhớ ra, chẳng lẽ là vị thái tử nhà mở bệnh viện và còn là tiến sĩ du học mới về nước kia à?

Ngay cả một câu giới thiệu cũng không có, chỉ có một tin nhắn báo thời gian địa điểm khô như đá mà không sợ người ta hiểu nhầm chắc?

Không hồ là thái tử, nhắn một tin nhắn thôi mà éo khác gì hạ chỉ.

Lý Khê Ngôn nhắn lại: Ok.

Sau đó tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau ăn sáng xong, Lý Khê Ngôn về phòng lấy món đồ, Chu Mộc Lan lẻo đẻo đi sau bảo cô ra cửa mua hai bộ quần áo đẹp để tối nay mặc đi xem mắt, Lý Khê Ngôn không muốn.

Nhưng chuyện này không phải cô muốn là được, thế nên bị mẹ đá ra khỏi

nhà...

Vừa ra đến cửa, Lý Khê Vũ lại đưa cho cô mấy trăm đồng, nhờ cô lúc về thì tiện thể mua cho cậu con chuột xài tốt một chút.

Cô cầm tiền trong tay, bắt taxi đi tới chỗ Hứa Du.

Lúc này Hứa Du vẫn chưa ngủ dậy, Lý Khê Ngôn đứng trước cửa phòng trọ của cô ấy bấm chuông hồi lâu vẫn không có ai trả lời, rốt cuộc thì chỉ có thể gọi điện thoại cho Hứa Du, lúc này cô ấy mới mơ màng đi ra mở cửa, mở cửa xong xuôi nhưng mắt vẫn chưa mở to ra được bèn quay người vào nhà nằm trên sô pha.

Lý Khê Ngôn vào nhà rồi đóng cửa lại, ngồi xuống bên chân cô ấy.

Năm phút sau Hứa Du cuối cùng cũng tỉnh ngủ, cô giật mình ngồi dậy nhìn trần nhà chăm chăm, nhẹ nhàng thở ra hỏi: "Cậu đến chỗ tớ làm gì đó?" Sau đấy đứng dậy mở tủ lạnh cầm chai nước ra, ngẩng cằm xinh đẹp tu một hơi ừng ực.

Lý Khê Ngôn nói: "Buổi sáng bụng rỗng đừng uống đồ lạnh."

"Đây là nước cầu kỳ, để dưỡng sinh đấy." Cô ấy ngồi xuống cạnh cô, "Tốt xấu có nửa, có tính trung hòa."

"Tối hôm qua lại thức đêm hả?" Lý Khê Ngôn cảm thấy hai mảnh tình hoa đen tuyền dưới mắt Hứa Du đủ để lấy hằm canh luôn rồi.

Hứa Du liếm môi, "Quảng thâm mắt của tớ nhé, được bồi đắp trong quãng thời gian dài dằng dặc mà tớ dốc sức làm việc, nó đã chứng kiến tớ trong bao nhiêu ban đêm đẹp đẽ thơ mộng vì đề án mà tẩm máu chiến đấu, đấy là kết tinh của sự phấn đấu, cho nên -- rốt cuộc cậu tới đây làm gì vậy?"

Lý Khê Ngôn thẳng thắn nói ý đồ của mình, "Có bộ váy nào tương đối đẹp chút cho tớ mượn mặc không?"

"Để làm gì?"

"Hẹn hò."

"Đi xem mắt chứ gì."

"..."

"Chờ." Hứa Du cười cười, đi vào trong phòng.

Cuối cùng cô cầm lấy chiếc váy dài đỏ sậm phục cổ, dài qua gối, đằng trước độ cao khá an toàn, lộ xương quai xanh cũng không ảnh hưởng gì đến đại thể, nhưng đằng sau lộ nửa tấm lưng...

Đối với cô giáo kín đáo mà trong tủ quần áo không phải áo sơ mi quần jean thì là áo thun thể thao như Lý Khê Ngôn thì, "Có phải lộ liễu nhiều quá không nhỉ?"

"Thanh nhã nhưng không cứng nhắc, còn khá gợi cảm." Hứa Du lườm cô, "Đâu phải đáng người cậu không tốt, cảnh xuân đẹp dễ bị cậu che che giấu giấu suốt ngày rồi còn gì nữa."

"Kín chút nữa..."

"Cái này đã kín lắm rồi."

Lý Khê Ngôn đành mặc thử xem sao.

Hứa Du thấy bèn lắc đầu kinh ngạc: "Hồi học đại học đã biết là đáng người cậu không tệ chút nào, gầy thì gầy, nhưng chỗ nào cần to thì to tuyệt đối không thiếu, ngược tấn công mông phồng thủ lồi có lồi có, cậu cứ che che

giấu giấu thế có khác gì làm bậy không hả?"

Lý Khê Ngôn ở luôn chỗ Hứa Du cho đến tối rồi đi ra chỗ hẹn.

Trong lúc Hứa Du nghe cô kể về đối tượng đi xem mắt, vừa nghe đến điều kiện của người ta bèn tỏ ra uyên thâm, "Đúng là khó nói, điều kiện tốt như vậy thì cần gì tới đi xem mắt nhỉ, cậu cần thận có bấy."

Lý Khê Ngôn khá là đồng ý: "Nếu có biến thì tớ gọi điện thoại cho cậu, nhớ đừng có ngủ quên đấy."

5 giờ tối Lý Khê Ngôn ra cửa, chỗ hẹn gặp cách đây hơi xa, hơn nữa cô sợ kẹt xe, chẳng qua hôm nay đường đi rất thuận lợi nên cô đến sớm hơn nửa tiếng.

Cô còn cố ý đi dạo quanh đây một lát.

Lúc trước cô có đi xem mắt vài lần rồi nên không còn khẩn trương như lần đầu nữa, lại vẫn có chút mong đợi.

Cô ngồi xuống cạnh suối phun nước gần nhà hàng, nhìn giày sandal cao gót màu đỏ dưới chân, sắc trời hơi mờ, giống như mực đen vương trong làn nước, đủ mập mờ, càng khiến bộ đồ đỏ của cô càng thêm bắt mắt.

Vạn dặm đêm đen một điểm hồng.

Cho nên Cố Văn Lan vừa định đi vào nhà ăn đã nhìn thấy cô, hơi xa một chút, nhưng anh vẫn cảm thấy quen mắt, do dự một lúc bèn đi tới chỗ cô, tới tận khi đứng trước mặt Lý Khê Ngôn mới nói: "Cô Lý?"

Lý Khê Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt từ sững sờ tới kinh ngạc, có chút vui sướng, tóm lại là trình tự cực kì phong phú.

Rất nhiều người phụ nữ lần đầu nhìn thấy anh cũng có vẻ mặt như thế

này, cho nên sự vui sướng và ngạc nhiên của cô trong mắt Cố Văn Lan cũng chẳng khác những người kia là bao.

Cố Văn Lan cố nhớ đầy đủ tên cô: "Lý Khê Ngôn?"

Anh ấy còn nhớ...

Lý Khê Ngôn ngơ ngác gật đầu.

Cố Văn Lan cười nhạt, "Tôi có nhìn thấy... ảnh chụp của cô ở chỗ chủ nhiệm Lý, còn có cả tên nữa."

Anh ấy chính là vị tiến sĩ hải quy kia?

Vậy là anh ấy không nhớ cô sao?

Khi cô nhìn anh, trong ánh mắt vương vẩn chút mong đợi, có lẽ là anh chưa nói xong.

Cố Văn Lan bị ánh mắt trần trụi của cô nhìn chăm chăm, không vui mà khẽ nhướn mày, hỏi: "Sao cô Lý không vào trước nhỉ?" Không chờ cô trả lời anh bèn nói: "Đi thôi."

Mà thôi.

Lý Khê Ngôn gật đầu, đi vào nhà ăn cùng anh.

Đèn thủy tinh và gạch men sứ trong nhà ăn sáng rực, chỉ thấy một nơi vô cùng lộng lẫy, nhạc cổ điển du dương vang lên, nơi nơi đều lộ rõ sự xa hoa.

Lý Khê Ngôn đang định ngồi xuống, thế nhưng cô còn chưa kịp đặt mông xuống ghế đã có người phục vụ tới hỏi xem bưng đồ ăn lên luôn không, sau đó nhanh chóng châm trà đổ nước, động tác nhanh nhẹn tới đáng sợ.

Cố Văn Lan nói: "Không biết cô Lý thích ăn gì nên tôi chọn những món tiêu biểu nhất, nếu không hợp khẩu vị thì cô có thể thử món khác xem."

Người này...

Từ bao giờ lại ga-lăng, biết bận tâm đến cảm nhận của phái nữ như vậy?

Kỳ thực một bữa cơm này hai người giao lưu không nhiều lắm, mà anh dường như cũng rất tôn trọng phái nữ, hơi nghiên cứu động tác của cô một chút rồi mới trò chuyện sâu vài câu, còn lại cũng không nói gì.

Đối phương không để cô dùng mấy lời ít ỏi của mình thể hiện sự dè dỏm đáng yêu của cô chút nào, thái độ của anh rất rõ ràng, cô cũng ngại quẩn lầy không bỏ, anh hỏi gì cô đáp nấy, một bữa cơm ăn đến vô vị.

Lúc trở về, để tỏ ra ga-lăng, Cố Văn Lan định đưa cô về nhà.

Lý Khê Ngôn nghĩ ngợi một lát bèn uyển chuyển từ chối, đi cùng một đoạn đường thì làm gì được?

Cố Văn Lan cũng không miễn cưỡng, chẳng qua trước khi đi đột nhiên anh nói, "Nói chuyện này tôi hi vọng không xúc phạm tới cô, tôi có cảm giác cô Lý nhìn rất quen, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?"

Lý Khê Ngôn sửng sốt một lát, cười, "Có lẽ tôi nhìn khá đại chúng, anh không phải người duy nhất nói câu này."

Cố Văn Lan cũng cười gật đầu, đi tới bãi đỗ xe.

Lý Khê Ngôn ngơ ngẩn trong chốc lát bèn xoay người đi về một hướng khác.

Giày sandal cao gót dẫm lên đường vang lên những âm thanh nho nhỏ, ngọn đèn dầu ở đoạn đường phía trước cháy rực rỡ, vòng sáng ươn ướt trong

mắt cô ngày một lớn dần.

Không nhớ rõ mới tốt, nhớ rõ thì sẽ xấu hổ lắm.

"Khê Ngôn." Phía sau đột nhiên vang lên giọng nam trầm ấm.

Cô dừng bước, ra sức chớp chớp mắt, im lặng một lát mới quay lại nhìn người đàn ông phía xa đang từ từ lại gần.

Cố Văn Lan rút tay vào túi quần, chậm rãi đi tới, trên khuôn mặt anh có nét nghi hoặc, không hiểu tại sao tự dừng mình lại gọi tên cô ấy, bởi vì cái tên này hơi quen, dường như trước đây đã từng gọi qua.

Nếu đã từng gọi qua, có lẽ là trong mơ.

Anh nói: "Rất vui được gặp cô, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại, Khê Ngôn."

Anh nhận ra tên này còn khá thuận miệng.

Khê Ngôn nói, "Tạm biệt, anh Cố."

--

Khê Ngôn không về nhà mà tới chỗ Hứa Du.

Khi Hứa Du ra mở cửa còn đang đắp mặt nạ, vừa đóng cửa bèn hỏi: "Sao rồi? Đối tượng là quái vật phương nào thế?"

Khê Ngôn ôm gối ngồi dịch lại gần cô, ngần ngừ mấy giây mới nói, "Là anh ấy."

Hứa Du xoa xoa mặt: "Anh ấy nào? Anh ấy là ai?"

Cô nói: "Cố Văn Lan."

Hứa Du khựng lại, đột nhiên gỡ mặt nạ ra, "Cố Văn Lan? Nam thần Cố Văn Lan toàn khoa y năm đó sao?" Nói xong bèn bổ sung thêm một câu: "Là anh bạn trai cũ đã đá cậu hả?"

"Tớ đá anh ấy." Khê Ngôn sửa lại.

"Nhiều năm vậy rồi còn lừa mình dối người chi?" Hứa Du trợn mắt.

Đây là sự thật, nhưng nói ra không ai tin.

Khê Ngôn cũng lười giải thích.

Hứa Du khẽ xoa mặt, hỏi: "Anh ta chia tay với người nào đó rồi hả?"

Khê Ngôn lắc đầu, "Không rõ lắm, nghe nói về nước hai năm rồi."

"Anh ta có thay đổi gì không? Đầu hói chưa?" Hứa Du lười nhắc nói, "Nghe nói học y bị hành ghê lắm, có khi người kia vì anh ta bị hói mà chia tay rồi cũng nên."

"Đáng ghét là, anh ấy càng ngày càng đẹp trai," Khê Ngôn xa xăm thờ dãi, "Trước đây nghiêm túc lạnh lẽo cô độc không ai bằng, bây giờ bỗng dưng..."

"Làm sao?"

"Nhã nhận, ga-lăng."

Hứa Du hơi hưng phấn nhìn cô, "Sau đó thì sao? Hai người các cậu có cọ lại pháo hoa tình yêu lần nữa không?"

Khê Ngôn cười dịu dàng với cô, "Anh ấy căn bản là không nhớ kỹ cô bạn

gái pháo hôi như tớ nữa, hơn nữa từ đầu đến cuối chẳng tỏ ra có hứng thú với tớ chút nào, có lẽ sau này sẽ không gặp lại nhau nữa."

"Ồ... Vậy cậu tính sao?" Hứa Du hỏi.

"Chúc anh ấy hạnh phúc." Khê Ngôn chạy tới trước tủ lạnh, lấy trà cầu kỷ của Hứa Du ra uống.

Lúc trước bên nhau chưa tới ba tháng, bên người anh lại chưa bao giờ thiếu người tới người đi, nhớ kỹ cô mới là lạ.

Nhưng đối với Khê Ngôn mà nói, đó là mối tình đầu của cô, là đoạn tình cảm duy nhất cô từng có, cũng là người đàn ông duy nhất của cô.

--

Lúc Khê Ngôn về đến nhà đã là 11 giờ, cô tưởng rằng cả nhà đều đã ngủ rồi, không ngờ vừa mở cửa ra đã thấy Chu Mộc Lan vẫn còn đang ngồi ở sofa xem TV, nhìn là đã biết cố tình đợi cô về nhà.

Chu Mộc Lan thấy cô vào nhà quả nhiên để điều khiển xuống, đi qua hỏi: "Sao rồi? Con thấy người ta được không? Có ý tứ gì với con không?" Hỏi xong lại nhìn bộ đồ cô đang mặc trên người, "Bảo con đi mua đồ mới mà sao vẫn mặc bộ cũ thế này?"

Khê Ngôn đã sớm có chuẩn bị nên cô mang chiếc váy đỏ kia của Hứa Du về, nói: "Bên này ạ, váy mới mua đây."

Chu Mộc Lan lại hỏi: "Vậy con thấy đối tượng xem mắt thế nào?"

Khê Ngôn tỏ ra uể toải: "Mẹ, con mệt rồi, mai mình hãy nói chuyện này được không?" Vừa nói vừa đi vào phòng.

Chu Mộc Lan nóng lòng, tuy vậy lại không tiếp tục truy vấn nữa.

Thế nhưng hôm sau lúc ăn sáng bà lại tiếp tục hỏi.

Khê Ngôn hàm hồ nói người rất tốt, nhưng vấn đề là: "Người ta chướng mắt con, con đã nói rồi, điều kiện thế này ai để ý tới chứ? Nhà người ta mở bệnh viện, đã vậy lại còn là tiến sĩ bác sĩ, ánh mắt kén cá chọn canh lắm."

Chu Mộc Lan nghe xong hơi sần nảo, nói: "Vậy con chủ động liên lạc với người ta nhiều chút, tình cảm đều là vun trồng mà ra."

Lý Mã Phong nghe lời này xong không vui mấy, đặt chén đĩa lên bàn, nói: "Chẳng lẽ con gái tôi không ai muốn chắc? Vội vàng vậy mà làm gì!"

"Ông thì biết cái gì?" Chu Mộc Lan ngừng đĩa, "Thời này người trẻ tuổi yêu đương là phải biết chủ động chút, thường xuyên qua lại kiểu gì chả lâu ngày sinh tình."

"Tôi không biết, nhưng Khê Ngôn cũng nói người ta không có hứng thú, chướng mắt con bé rồi, sao mình phải mặt nóng dán mông lạnh làm gì, chẳng phải khiến người khác giẫm cọt à?"

"Ai dám giẫm cọt hả? Ông đúng là có ngày chết vì sĩ diện!"

"Cái này người ta nói là có tiết tháo!"

"Ông giỏi lắm, còn dám cãi hả! Năm đấy nếu không phải da mặt tôi dày không ngại mất mặt, ông mà theo đuổi được tôi ấy?"

"Ai theo đuổi ai? Nói rõ ràng!"

"Ai da mặt mỏng thì người đó theo đuổi!"

Hai ngày sau.

Chu Mộc Lan lại tới hỏi: "Khê Ngôn, con đã gửi tin nhắn cho người ta chưa đấy?"

Khê Ngôn nằm trên giường, rời mắt khỏi sách giáo khoa, "Gửi rồi nhưng người ta không hồi âm, có lẽ là không có hứng thú thật."

Chu Mộc Lan bước vào ngồi trên mép giường, "Khê Ngôn, không phải mẹ muốn ép buộc con, nhưng cái tính này của con từ nhỏ đến lớn chẳng thay đổi gì cả, đây một bước con đi một bước, không ai giục giã thì cứ chần chừ không dám tiến lên, mẹ sợ con lỡ mất cơ hội tốt."

Khê Ngôn gật đầu, "Mẹ, con hiểu mà."

Khi còn nhỏ nếu không phải mẹ thời thời khắc khắc để ý tới việc học của cô, có lẽ thành tích của cô cũng chỉ giậm chân tại chỗ.

Chu Mộc Lan cười hỏi: "Vậy con có hứng thú với người ta không?"

Khê Ngôn sợ nói không sẽ lại bị cảm ràm nên đành phải nói: "Có, nhưng vấn đề là người ta quả thực..."

Chu Mộc Lan không nói lời nào, chẳng biết đang âm thầm cân nhắc điều gì, cuối cùng chỉ bảo cô cứ yên tâm, sau đó nói cô nhớ ngủ sớm một chút rồi ra ngoài.

Khê Ngôn cho rằng chuyện này cứ thế chấm dứt, không ngờ hai ngày sau cô lại nhận được tin nhắn từ Cố Văn Lan...

-- 8h30 tối thứ sáu, chỗ cũ.

Sau khi nhận được tin nhắn, cả một buổi chiều cô không có cách nào tập trung nổi, trong lòng cô có chuyện không giấu được, có gì biểu hiện hết trên mặt.

Phía dưới có một nam sinh hỏi: "Cô ơi, lão đồng chí Lý nhà cô lại nhậ
nhet đấy ạ?"

Khê Ngôn hồi thần, hăng giọng nói: "Đang đi học mà nói nhảm gì vậy?
Chép lại ý nghĩa lịch sử của phong trào Khải Mông 20 lần, mai nộp."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đã Làm Bài Tập Chưa?

Chương 3: Đã làm bài tập chưa?

Khê Ngôn suy xét cái tin nhắn kia hồi lâu.

Thái độ không hứng thú mấy nhưng vẫn phải ứng phó với cô theo lẽ thường của anh cô vẫn nhớ rõ, cô cũng không bị ngốc. Thế nhưng bây giờ lại nhắn tin tới, có ý gì đây?

Hay là chưa ăn hành đủ?

Xe đến trạm, Khê Ngôn xuống xe đi một đoạn đường tới cửa khu dân cư, ở đây cũng chỉ còn chỗ này vẫn là khu dân cư cũ kĩ, phòng ốc bên trong cao lắm cũng chỉ có 6 tầng, nơi này trừ mặt đường được làm lại thì đều đã cũ, nơi nơi tràn ngập cảm xúc của năm tháng, ngay cả sự yên tĩnh cũng có vẻ lạnh lùng tàn tạ.

Trên đường đi gặp phải một con mèo quýt mập nằm dưới tàng cây, Khê Ngôn cầm một chiếc bánh quy từ trong túi ra bẻ một miếng cho nó ăn, con mèo này rất hung dữ, bình thường nếu ai trêu chọc nó sẽ ngay lập tức cào luôn.

Khê Ngôn cho nó ăn hết chiếc bánh quy rồi thôi, cứ đi thẳng về phía đằng trước một lúc nữa là đã đến tầng trệt nhà mình, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, sơn trên chiếc cửa sắt màu xanh lục đã rỉ gần hết, nhìn loang loang lỗ lỗ.

Cô đứng ở tầng dưới đã ngửi thấy mùi đồ ăn trong nhà, đây là mùi độc

đáo của đồ ăn do đồng chí Chu Mộc Lan nấu.

Khê Ngôn về đến nhà bèn để túi xuống bàn rồi vào phòng bếp bưng thức ăn ra.

Chu Mộc Lan bỗng đứng nhìn thấy cô bèn giật mình, "Con nhóc này, về nhà cũng không biết chào hỏi ai."

Cô cười bưng sườn hấp mang ra ngoài.

Chu Mộc Lan theo sau cô, thần thần bí bí hỏi: "Sao rồi? Cậu ta đã liên lạc với con chưa? Chắc cũng trong hai ngày nay thôi."

Lúc đầu Khê Ngôn còn chưa hiểu "cậu ta" là ai, sửng sốt một lúc mới nghĩ ra, cô thầm giật mình, hỏi: "Là sao ạ?"

Chu Mộc Lan nói: "Mẹ nói với chú ba con bảo người ta gặp con thêm lần nữa, mới gặp một lần mà đã phủ nhận rồi thì phiền diện quá!"

Khê Ngôn... shock luôn rồi, cô ngơ ngác hai giây, cho dù tốt tính cũng không nhịn được mà bực mình, "Mẹ, sao mẹ có thể làm thế chứ? Đây là chuyện của con mà!" Cô kìm nén hồi lâu mới nói thêm một câu, "Mẹ cứ quá đáng vậy thôi!"

Chu Mộc Lan sửng sốt, gấp gáp hỏi, "Sao rồi sao rồi?"

Khê Ngôn che mắt, quay người về phòng.

Chu Mộc Lan vội vàng theo sau, "Khê Ngôn à, rốt cuộc là sao vậy? Nói cho mẹ nghe xem nào."

Cô vừa vào phòng bèn bổ nhào lên giường, đập thẳng mặt vào gối, thật là xấu hổ chết mất thôi! Chưa thấy ai vội vàng như vậy! Huống chi đối tượng còn là người ấy nữa!

Chu Mộc Lan đứng ở mép giường, có chút luống cuống, "Con nhóc này sao vậy? Không phải con thích người ta à? Mẹ giúp con không tốt hay sao?"

Cô không nói lời nào, bực mình kinh khủng.

Lúc ăn cơm cô cũng không nói gì, bình thường trong nhà có chuyện không vui đều do Lý Khê Vũ hòa giải, nhưng hôm nay cậu ở trường học không về nhà, một bữa cơm ăn tới nhạt nhẽo.

Chu Mộc Lan nhin không được bèn nói: "Không biết cái tính này của con giống ai nữa, cứ không nóng không lạnh chậm chạp rề rà..."

Lý Mã Phong nói, "Giống tôi, không phải hoài nghi làm gì, đây là con gái tôi!"

Chu Mộc Lan không phản ứng ông, nói với con gái, "Nếu con thấy hai người không phù hợp thì thôi hủy hẹn đi, con cũng đã lớn, mẹ không muốn buộc con làm cái gì, càng không quản được con nữa rồi."

Đúng là Khê Ngôn đang do dự việc này.

Nếu không gặp thì chẳng khác gì bác bỏ mặt mũi của người ta cả, như thế thì không ổn lắm, dù sao anh ấy cũng là cộng sự của chú ba, hơn nữa chú ba bên kia là người mai mối, nếu cô từ chối thì thực tế cũng gián tiếp không cho chú ba tí thể diện gì rồi.

Hơn nữa từ sự hiểu biết của cô dành cho anh, cậu ấm này nhiều tật xấu, tính tự ái vô cùng mạnh mẽ, anh thậm chí có một nguyên tắc rất không đạo đức, rằng bất kì việc gì cũng chỉ có một cơ hội, nhất là anh tuyệt đối sẽ không đặt bản thân mình trong trạng thái bị động hai lần.

Cho nên cô hơi ngạc nhiên vì chú ba có thể tác động tới anh...

Nhưng mà nếu gặp thì cô sẽ cảm thấy xấu hổ lắm...

Cô cảm thấy quyết định không nổi bèn dứt khoát để đó, ngày mai mới thứ sáu, vẫn còn thời gian suy nghĩ.

Sáng sớm thứ sáu cô đến giám sát tiết học sớm, vừa nhìn đã thấy chỗ ngồi cuối lớp trống không, Chu Vũ lại đến muộn, tới tận khi tiết học sớm kết thúc cậu nhóc còn đang nhập nhèm mới chầm chậm bước vào phòng học.

Khê Ngôn vốn cũng đang phiền lòng nên thái độ nói chuyện hơi nghiêm khắc, "Rốt cuộc em có muốn học hành đàng hoàng không đây? Một tuần đi học năm lần em đi trễ cả năm lần, em có ý kiến với cô hay là không thích việc học thật? Nhân sinh là của em, một người thậm chí còn không nắm bắt được nhân sinh của mình thì đừng vọng tưởng tới việc sau này có một chỗ đứng trong xã hội."

Trước đây chủ nhiệm cấp ba của cô cũng từng nói những lời này, lúc ấy cô hoàn toàn không hiểu việc nắm bắt được nhân sinh thì liên quan gì tới chỗ đứng xã hội, những người không thể nắm bắt được nhân sinh của chính mình chẳng phải vẫn đều bình yên mà sống sao?

Sau đó cô mới biết được, đó không gọi là bình yên mà sống, ấy là bình yên mà kéo dài hơi tàn.

Cô chưa từng nói lời nào nặng nề với học sinh, bình thường cũng rất kiên nhẫn, khi nói chuyện cũng nhỏ nhẹ dịu dàng, cô làm giáo viên nhiều năm nay nhưng vẫn chưa học được cách tạo uy trước học sinh, cho nên lần này bỗng dưng bùng nổ hiển nhiên khiến một đám học sinh sợ.

Chẳng qua Chu Vũ đứng trước mặt cô dường như thờ ơ, tỏ ra lười nhác, "Cô giáo, cô đừng nghĩ tới việc giảng chuyện cuộc đời với vận mệnh trước mặt em, cô mới bao nhiêu tuổi? Ngay cả học sinh của mình cô cũng không

quản được thì sao có chỗ đứng trong trường học đây ạ?"

Khê Ngôn tức giận tới điên máu, không ngờ cô lại bị một nam sinh mục vô tôn trưởng, vô tổ chức vô kỷ luật, học hành chẳng ra gì dạy dỗ? Đã vậy đầu cô hiện tại đã ngừng hoạt động, không thể phản bác nổi lời nào...

Bạn học Chu Vũ cứ thế mà vào phòng học ngay trước mặt cô.

Quả thật là không nề mặt chút nào.

Cô đứng ở cửa phòng học cố lấy lại bình tĩnh rồi quay người đi tới cuối lớp, nghiêm túc nói với Chu Vũ, "Viết bản kiểm điểm 1000 chữ, tuần sau nộp, còn đi học trễ lần nào gấp đôi lần đấy." Nói xong ra khỏi phòng học.

Mặc dù vậy, Khê Ngôn vẫn âu sầu cả một ngày, bởi vì cô cảm thấy Chu Vũ nói đúng, nhưng cũng không đúng.

Hầu hết học sinh trong lớp đều nghe lời cô, dù sao cô tốt tính chứ không phải dễ chơi, nói chung cũng coi như có phương pháp giáo dục, chỉ riêng cái cậu Chu Vũ này đặc biệt khó nói.

Cô phải cẩn thận tìm cách đối phó với cái cậu Chu Vũ này mới được, xem xem tốt nhất là nên diệt tận gốc hay là chiếm dụng.

...

Buồn khổ trong lòng, chiều về đến nhà Khê Ngôn bèn cầm chai rượu trắng của lão đồng chí Lý ra định mượn rượu giải sầu.

Vì thế cô cứ vậy bụng rỗng mà uống hết chén này đến chén nọ, cuối cùng uống tới say khướt mới nhớ tới một việc, buổi tối hình như còn phải đi xem mắt... Sau đấy bật điện thoại lên xem, đã 6h30...

Đầu cô choáng váng, quên sạch bản thân còn đang bối rối xem nên đi hay

không, chỉ nhờ vào trực giác mà về phòng thay đồ, vẫn mặc chiếc váy dài phục cổ màu đỏ sậm kia, nhìn không chói mắt quá mức.

Chu Mộc Lan bưng đồ ăn từ trong bếp ra thì thấy cô đang xỏ giày ngoài cửa, dường như muốn ra ngoài bèn nhanh nhẹn hỏi: "Mặc vậy rồi đi đâu đó? Sắp ăn cơm đến nơi rồi."

Để miễn cho xong việc lại bị vặn hỏi, Khê Ngô không dám nói rõ mà chỉ nói, "Con có hẹn với Hứa Du."

Nói xong thì chạy biến.

Trên đường hơi kẹt xe, cô chờ một lúc xe buýt mới băng băng chạy, vậy mà cô vẫn đến sớm mười phút, cô xuống xe xong bèn tới thẳng nhà ăn, ngọn đèn nơi đây vẫn lộng lẫy như cũ, chẳng qua lần này lại chói lòa khiến cô choáng váng.

Khê Ngô tìm thấy chỗ xong bèn ngồi xuống, vẫn còn hơi say, cô đang ngỡ ngàng thì cảm giác được điện thoại trong tay rung rung, tới mức lòng bàn tay cô tê dại.

Có tin nhắn tới.

Cố Văn Lan gửi đến, rất ngắn gọn.

Trước khi tan việc Cố Văn Lan về lại văn phòng, nhưng anh mới chỉ cởi áo blouse ra thì đã nhận được điện thoại của khoa giải phẫu thần kinh, bệnh nhân có triệu chứng khó thở, suy tim, đề nghị giúp đỡ.

Anh cầm điện thoại im lặng một lát rồi gửi tin nhắn cho Lý Khê Ngô.

-- Xin lỗi cô Lý, phải điều trị gấp, chúng ta hẹn lần sau vậy

Cố Văn Lan có vẻ rất vội, thậm chí dấu chấm câu cũng không kịp gõ.

Khê Ngôn đọc đi đọc lại tin nhắn vài lần, đến tận khi người phục vụ lại chỗ cô hỏi có muốn bùng thức ăn lên không.

Anh vẫn đặt đơn sớm, phòng chừng cũng đã trả tiền như lần trước rồi, Khê Ngôn thầm nghĩ đến thì cũng đã đến rồi, không ăn chẳng phải lãng phí hay sao? Với cả tiền xe đi lại cũng đắt, cùng lắm thì ăn xong trả tiền lại cho anh là được.

Ừm...

Thế nên cô gật đầu.

Còn chọn thêm một lọ rượu vang đỏ.

Khê Ngôn không hiểu về các loại rượu lắm, bình thường cô nổi hứng sẽ uống hai chén rượu trắng của bố, gần như không chạm vào các loại rượu khác, rượu vang cũng vậy, rượu thế nào cô không bình phẩm được, thế nhưng cô nếm thử một chút bèn cảm thấy rượu này kiểu gì cũng là hàng cao cấp.

Rượu trắng cô cũng có thể uống hai chén, rượu vang đỏ thì càng không nói chơi.

Thế nên đêm nay cô ở đây gần hai tiếng, đồ ăn thì không ăn mấy, toàn bộ thời gian đều chỉ uống hai ly rượu vang đỏ, tiếng nhạc cổ điển vang lên bên tai cũng coi như để rượu nghe hát một hồi.

Cô vừa uống rượu vừa ngẩn người, kiên trì ngồi ngây ra đó đến tận 10 giờ tối...

Đại khái sắp đến giờ về nhà rồi.

Lúc uống rượu cô còn tự biết khống chế số lượng để bảo trì tỉnh táo, dù sao cũng còn phải ngồi xe về nhà, nhưng lúc này hiển nhiên cô nhìn đã say

khướt, ôm bình rượu gục đầu lên bàn.

Cô đang cố tỉnh rượu.

Nhưng mà cái hình ảnh im lặng đến rợn tóc gáy này, cộng với vẻ bề ngoài chỉ cần uống chút rượu là giảm IQ của cô, hiển nhiên khiến phục vụ sâu sắc cảm thấy không ổn...

Có khi nào tí nữa ngủ luôn tại đây không.

Thế nên phục vụ đành quay lại gọi điện thoại cho anh Cố đã đặt bàn, đầu kia tút tút hai tiếng thì có người nhắc máy, cô hỏi: "Có phải anh Cố không ạ?"

"Ừ." Cố Văn Lan gần như không mở miệng nói chuyện cả đêm, vừa lúc rời khỏi phòng giải phẫu nên trạng thái hơi ảm đạm hơn bình thường, khi trả lời giọng điệu rất nặng nề, không dễ nghe chút nào.

Cô gái nhỏ bỗng giật mình, suýt nữa đánh rơi điện thoại, hồi thần lại vội vàng giải thích mọi chuyện rõ ràng, cuối cùng nói, "Bởi vì cô ấy hiện tại nhìn không... an toàn cho lắm.

Thật ra cô muốn nói là không bình thường chút nào.

Cố Văn Lan cau mày trả lời, "Tôi tới đây."

...

Khê Ngôn nằm gục mặt xuống bàn cơm hồi lâu, cụ thể là mấy giờ rồi chính cô cũng không biết, đến tận lúc cô cảm thấy mình hơi tỉnh rượu rồi mới chống tay lên bàn định đứng lên, lúc đứng lên có hơi loạng choạng.

Hơ...

Rượu này, hình như hơi mạnh.

Cô vịn vào bàn ăn cố giữ bình tĩnh, cầm túi xách từ từ ra cửa.

Cố bé kia thấy cô lắc lư định vui vẻ rời đi, nhanh chóng bước tới đỡ cô, "Chị gì ơi..."

Khê Ngôn nhìn cô bé, cười nhạt, "Không không, tôi là giáo viên, bạn học định nộp bài tập à?"

Cô bé kia: "..."

Cô đẩy đẩy cô bé phục vụ sang một bên, lăm bà lăm bầm mà tiếp tục đi lên phía trước, bước chân tuy rối loạn nhưng lại có thứ tự hẳn hoi, nhìn như mơ mơ màng màng nhưng lại có mục tiêu chính xác, cô bước cộp cộp cộp ra cửa nhà ăn.

Chẳng qua vừa đi đến cửa đã bị cô phục vụ kia tóm lấy, "Chị..."

"Tôi là giáo viên."

"Vâng thưa cô giáo."

Mặt Khê Ngôn đỏ bừng, mỉm cười hỏi: "Em học lớp nào? Tối thế này rồi còn ở đây làm gì? Đã làm bài tập chưa? Tứ đại phát minh của Trung Quốc là những gì? Hãy trình bày đặc điểm của nước Pháp từ đế quốc thứ nhất thành lập đến những năm 20 của thế kỉ XX, nguyên nhân về sự biến đổi quan hệ giữa Anh và Pháp..."

Người phục vụ xanh mặt, hít sâu một hơi nói, "Cô ơi, xin, xin cô đừng làm khó tôi nữa, tôi đã liên lạc cho anh Cố rồi, anh ấy sẽ tới đây nhanh thôi."

"Anh Cố?" Khê Ngôn suy nghĩ hồi lâu, hỏi, "Anh ta là học sinh khối nào thế?"

"..."

Cố Văn Lan nhoáng cái đã tới, thấy cô đang cầm tay một cô bé truy hỏi, "Anh Cố kia là học sinh khối nào? Đã làm bài tập chưa? Nếu chưa thì phạt viết bản kiểm điểm 1000 từ!"

Cô bé miễn cưỡng nói, "Cô tự hỏi anh ấy đi ạ."

Khê Ngôn hừ nhẹ, bỗng dưng gây rối, "Là tên khốn Cố Văn Lan kia đúng không!"

Cô bé gật đầu lia lịa, nhanh chóng phụ họa, "Là anh ta là anh ta."

Tên khốn kia: "..."

Gọi tên anh trôi chảy chưa kìa.

Cố Văn Lan bước tới phía sau lưng cô đỡ Khê Ngôn dậy, cảm ơn cô bé phục vụ rồi nhỏ giọng hỏi người trước mặt mình, "Cô có ý kiến gì với tôi hả?"

Người phục vụ thấy anh tới bèn thở ra nhẹ nhõm, vội vàng chạy mất.

Khê Ngôn cảm nhận được lòng bàn tay đang cầm tay cô của anh vừa khô ráo vừa ấm áp, cô say khướt xoay một vòng bằng giày cao gót, nhìn thấy anh bèn cười rộ lên, "Là anh à," cười xong nhìn anh chăm chăm, "Sao anh lại tới đây?"

Cố Văn Lan hết cách rồi, anh không thể làm gì khác bèn ôm eo cô, dìu cô xuống thêm đá, "Tôi đưa cô về, nhà cô ở đâu?"

Khê Ngôn đi theo anh nhưng vẫn nhìn Cố Văn Lan chăm chăm, hơn nữa cô cũng không quen đi giày cao gót, cứ thế thất thểu bước đi, lúc đi xuống

thêm đá trực tiếp tợp chân, nhỏ tiếng kêu đau, một lúc sau cảm giác say rượu lại hoàn toàn khiến cơn đau này tê liệt.

Cố Văn Lan tạm thời không phát hiện, anh dắt cô tới bãi đỗ xe, nhét cô vào trong rồi thắt đai an toàn, sau đó lượn một vòng sang ghế lái của mình, suốt quá trình đấy cô cứ nhìn anh chăm chăm tới tận khi anh lên xe.

Anh đặt tay lên vô lăng, hỏi lại: "Nhà cô ở đâu?"

Khê Ngôn mấp máy môi, cố gắng nhớ xem địa chỉ nhà ở đâu, nghĩ tới nhà thì nghĩ tới mẹ, tiện thể nhớ ra hôm nay anh gặp cô dường như là hiểu nhầm, thế nên mở miệng nói, "Thật ra tôi không định gặp lại anh... Đây không phải ý của tôi, tôi đã chúc anh hạnh phúc... Anh có thể thử hỏi Hứa Du xem, cô ấy là bạn của tôi."

Cô đã say khướt rồi nhưng vẫn tỏ ra nghiêm trang.

Cố Văn Lan kiên trì nghe xong ý kiến không mạch lạc cho lắm của cô rồi gật đầu nói, "Tôi biết rồi, vậy nhà cô ở đâu?"

"Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy chứng minh cho anh xem." Cô lục lợi điện thoại.

"Không cần." Cố Văn Lan cắn răng nói, "Tôi hỏi nhà cô ở đâu."

Nghe thế cô bèn nhìn anh chăm chăm, im lặng nhìn anh chứng minh bản thân đang không vui, sau đó mở cửa định xuống xe, nhưng cô cố gắng bao nhiêu lần cũng không thể lặn ra khỏi xe, bởi vì cô còn chưa cởi dây an toàn ra.

Cố Văn Lan, "..."

Cô như thú bị nhốt kiên trì tìm cách chui ra khỏi cũi, nghị lực ngoan

cường này không khỏi khiến người đàn ông ngồi trong xe chấn động, cuối cùng cô lệch người khỏi ghế ngồi, cúi đầu cứng họng, "Chân tôi đau."

Cố Văn Lan: "..."

Cuối cùng, Cố Văn Lan cũng bó tay, anh lái xe đến khách sạn gần đó đặt phòng cho cô.

Thích giày vò thì tự dày vò cho đủ đi.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khi Say Không Biết Sợ.

Chương 4: Khi say không biết sợ.

Chọn xong phòng ở quầy tiếp tân, Cố Văn Lan bèn xách Khê Ngôn đi, vào thang máy, qua hành lang, tìm phòng, quẹt thẻ, sau đó đóng cửa lại ném cô lên giường.

Anh bị giày vò nửa sống nửa chết, đứng thờ hồng hộc.

Nhưng cái cô nàng say khướt này vẫn chưa hành hạ anh xong, cô giãy giụa bò khỏi giường định khập khễnh vào toilet.

Lúc này Cố Văn Lan mới thấy chân của cô không ổn, cau mày hỏi: "Chân cô sao vậy?"

Cả quãng đường đều bị đuổi, Khê Ngôn không vui lắm, hừ lạnh nói: "Tôi muốn đi tắm."

Cố Văn Lan cảm thấy hơi đau đầu rồi đây, "Tôi không hỏi cô đi đâu. Tôi hỏi chân cô sao vậy?"

Cô không trả lời, vào toilet đóng cửa lại.

Cố Văn Lan nhin không được bèn thờ dài.

Lần đầu gặp anh tưởng cô chỉ là một con thỏ con, không ngờ say rượu xong lại là một con thỏ con ầm ĩ phát sợ.

Cái kiểu nửa người nửa quỷ này thì tắm cái mọe gì được?

Cố Văn Lan quay người mở cửa toilet đang bị sương mù hóa, vừa mở cửa liền thấy cô đã cởi váy ra một nửa, anh khựng lại một lát rồi đóng sập cửa lại, đứng ngoài cố lấy lại bình tĩnh rồi lại mở cửa vào kéo váy Khê Ngôn lên rồi ôm cô ra khỏi toilet.

Suốt quá trình đó cô vẫn cố giãy giụa vài lần, bác sĩ Cố cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, anh vỗ hông cô, nặng nề nói: "Cô yên phận chút đi, đừng ồn ào nữa."

Nói xong ấn cô lên trên giường.

Khê Ngôn âm ỨC sờ hông, nhìn trộm anh một chút rồi nằm im.

Cố Văn Lan ngồi xổm xuống nâng chân phải của cô lên, sau đó anh cởi giày cao gót ra kiểm tra cẩn thận, bóp một phát rồi hỏi cô có đau không, đợi một lúc thì thấy cô không phản ứng bèn ngẩng đầu nhìn thì thấy cô đang nghiêm túc cúi mặt xuống nhìn anh.

Khi tầm mắt giao nhau, cô cười với anh theo tiềm thức tựa như hai người quen biết đã lâu, vẻ mặt của cô được lồng một tầng say mông, một đôi mắt như làn nước mùa thu mãi miết nhìn anh, khi cười rộ lên mơ mơ hồ hồ.

Ấn đường của Cố Văn Lan nhảy lên, anh buông chân cô ra chậm chạp đứng dậy, đang định nói cô nghỉ ngơi đi thì chạm phải ánh mắt của cô một lần nữa, những gì đang định nói chợt kẹt nơi cổ họng, thế mà không thốt nên lời.

Ánh mắt của cô có ý vị rất sâu xa.

Quạt gió trong phòng vệ sinh quay vù vù chẳng khác nào khúc trợ tình, hai người nhìn nhau đắm đắm chẳng vì lí do gì hồi lâu, anh mới sờ mặt cô,

đầu ngón tay trượt tới nâng cằm cô lên, vuốt ve.

Anh rũ mi mắt cười nhạt, "Ánh mắt thật đẹp."

Dễ khiến người ta rung động.

Khê Ngôn vẫn hơi say: "??"

Vừa rồi cô chỉ đang thất thần nhìn mặt anh thôi mà.

Có lẽ là do say rượu nên ánh mắt ngốc nghếch vì thất thần nhìn có vẻ mê ly linh động, vẻ mặt phờ phớt tí xiu, kết hợp lại thành, dễ khiến người ta rung động.

Mà sự rung động này lại khiến vị bác sĩ nào đó đã cấm dục mấy năm đang cần chỗ phát tiết muốn phóng túng.

Cố Văn Lan rút tay lại, lòng bàn tay từ từ đút vào túi quần, cuối cùng cũng lịch sự thốt ra câu kia: "Nghỉ ngơi đi." Anh quay người ra cửa, người đứng sau hoàn toàn không phát ra tiếng động nào.

Trong vài bước đi ngắn ngủi này, anh đã nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của cô vô số lần tới mức xao động khôn nguôi, đúng lúc đi đến cửa anh bèn khựng lại.

Có những ý nghĩ chỉ cần lướt qua trong giây lát, lại có thể khiến ý chí dễ bị ăn mòn hơn cả cùn.

Anh quay lại nhìn người trên giường, nói: "Có muốn qua đây không?"

"..."

Dù sao...

Cô nhìn người ở cửa một lát rồi chậm rãi khom lưng cởi nốt chiếc giày còn lại ra, cẩn thận đặt hai chiếc giày thành một đôi ở cuối giường.

Qua đêm nay có lẽ sẽ không gặp lại anh nữa.

Cô đứng lên, hai chân trần trụi, dưới ánh đèn mờ nhạt dịu nhẹ, dưới ánh mắt u ám thâm trầm của anh, từ từ đi tới, mặc chiếc váy đỏ, nào khác đóa hoa nồng nàn đang nở rộ.

Nếu vậy, nếu vậy cô không cần phải kiêng dè nữa.

Cách Cố Văn Lan một bước nữa, anh bỗng dừng hóa thân thành một con thú, duỗi tay tóm lấy cô ấn vào cửa, trước khi nụ hôn rơi xuống, anh hỏi:

"Có nhận ra tôi là ai không?"

Cô gật đầu, "Có."

"Biết mình đang làm gì không?"

"... Biết."

Rất tốt.

Còn chưa say đến độ ai cũng không nhận ra.

Lúc cô cởi chiếc váy dài ra, anh khe khẽ cắn cổ cô, mơ mơ hồ hồ hỏi: "Thích chiếc váy này tới vậy sao?" Hơi thở của anh nóng rực, chỉ cần phun nhẹ ra đã có thể thiêu đốt cả một đồng cỏ.

Cô run run, cắn môi không nói lời nào, chỉ phát ra tiếng ừ nho nhỏ từ cổ họng.

Cố Văn Lan vùi đầu vào cổ cô, lang thang hồi lâu bèn ngẩng đầu lên,

chống một bàn tay ở ván cửa phía sau cô, ánh mắt dao động khắp người cô vương chút cảm xúc khó hiểu, giống như một thanh đao, dường như muốn cắt thứ gì đó trên người cô xuống.

Anh vẫn được coi là quần áo còn chỉnh tề, mà gương mặt cô đỏ bừng do hơi rượu, vẻ mặt chẳng mấy tỉnh táo, váy lột đến bên hông, trên thân chỉ có áo ngực đang che lấy cảnh xuân, làn da trắng nõn dưới ánh đèn mờ mờ trông rất mê người.

Sau lưng cô là ván cửa, tay trái ôm lấy khuỷu tay phải, hơi hơi cong lưng, đứng trước thân hình cao to của anh càng có vẻ nhỏ bé.

Ánh nhìn chăm chăm một lát nhưng chẳng khác nào một thế kỉ, cô mím môi, quyết đoán nhón chân, ngẩng đầu định hôn anh, anh nâng lấy eo cô cúi xuống phối hợp nụ hôn này.

Suốt quá trình, Khê Ngôn bị anh ôm vào toilet, quẹo vào phòng tắm, anh đóng cửa thủy tinh lại rồi tự tay mở nước ấm ra, nước chảy từ vòi hoa sen lúc ban đầu lạnh rồi nóng, phun ướt cả hai.

Hai thân thể dính sát vào nhau chiếu trên cửa thủy tinh, mờ mờ mờ, từ khoảng cách mơ hồ ấy trông càng thêm dịu dàng quyến luyến.

Trong không gian bí ẩn sương mù hầm hập, một phòng mênh mông xuân sắc.

Khe Ngôn nhớ khi đó, chàng thiếu niên cũng ôm cô như vậy, cơ thể cao lớn áp sát người cô, trầm mặc cấy cày, đuôi lông mày nơi khóe mắt có chút sắc đục, nhưng hơn thế nữa là cô độc.

Cô bỗng dừng ôm chặt Cổ Văn Lan, đặt cằm lên vai anh, lòng bàn tay cọ xát mấy khối cơ bắp, trên người anh đã thiếu đi sự yếu ớt ngày niên thiếu, hiện tại mỗi chỗ đều là năng lượng bùng bùng.

Vẫn trầm mặc như năm nào, nhưng ấm nóng.

Buổi sáng Cố Văn Lan dậy trước cô, anh có thói quen dậy sớm, sau khi tỉnh lại im lặng nhìn tình hình trên giường ba giây, sau đó đốt thuốc...

Khê Ngôn quay lưng về phía anh, cô nghiêng người nằm sát mép giường, trước khi mở mắt cô phải mất mười giây nhìn tường, chờ tới khi tỉnh hẳn và nhớ lại tất cả, cô lập tức quay người nhìn sang phía người bên cạnh --

Anh đang hút thuốc, nhìn sang phía cô xuyên qua màn khói lượn lờ, cô hồi hộp tới nuốt nước miếng, chầm chậm quay người lại, trong lúc hốt hoảng muốn ngồi dậy bèn chống tay về phía trước, nhưng đằng trước tất cả chỉ là hư không, cho nên cô ngã xuống cái rầm.

Lúc ngã xuống cô không rên tiếng nào, có lẽ là bị dọa sợ luôn rồi chẳng, trong khi nằm bẹp dí trên mặt đất, cuối cùng cô cũng nhớ lại hoàn chỉnh những ký ức ngày hôm qua, sau đó tổng kết lại --

Khi say là không biết sợ.

Tối qua cô thừa cơ say rượu và bị sắc đẹp che mờ mắt, lại nhờ một lòng can trường gan dạ, ngủ luôn với Cố Văn Lan.

Tình tiết tối qua cô vẫn còn nhớ, kể cả hình ảnh cô bị sắc đẹp hấp dẫn bèn liều chết cuốn lấy người Cố Văn Lan, có lẽ là lúc uống rượu không cẩn thận ngâm não sưng lên luôn rồi chẳng... Bây giờ tỉnh táo rồi nhớ tới cô lại đau đớn vì cái con người bị sắc đẹp làm úng não tối qua -- thật là tâm hồn đại trai mà!

Hơn nữa tối qua lúc làm chuyện này, cô lại lấy câu "Người sống một đời phải biết tận hưởng lạc thú trước mắt" làm tư tưởng trung tâm, thế nên biểu hiện không khác gì vị chiến sĩ già đã từng nam chinh bắc chiến...

Vẻ mặt của Khê Ngôn không khác gì ăn phải *beep* cả.

Thế nên cô nằm trên mặt đất giả chết.

...

Cố Văn Lan thấy người bên kia không phát ra tiếng động nào bèn đập thuốc vào gạt tàn, quay đầu lại nhìn thì thấy cô đang nằm chết dí dưới đất.... bèn hỏi: "Dưới đất không lạnh à?"

Cô bao lấy người bằng chiếc chăn bông màu trắng, từ từ ngồi dậy, sửa sang lại mái tóc dài bù xù vì cuộc càn quét tối qua, sau đó nhìn nửa trên trần trường của anh, suy nghĩ xem có nên phát biểu cảm tưởng hay không, cố gắng tỏ ra tùy ý tự nhiên chút -- "Chuyện đó, hợp tác vui vẻ."

"..."

Nói xong cô đã thấy răng đau rồi....

Sau đấy cô lại giả vờ bình tĩnh vừa cuốn chăn bông vừa tìm quần áo, cô ngồi xồm trên mặt đất hồi lâu, cái vị ngồi trên giường kia mới từ từ nói, "Quần áo của em ở toilet."

Khê Ngôn hốt hoảng nhảy vào toilet.

Sau khi cô rửa mặt xong và mặc quần áo chỉnh tề ra ngoài, xem cô còn ăn mặc ngăn nắp hơn ai đó kia...

Cố Văn Lan hơi sửa lại cà vạt một chút, quay người cầm di động lên xem giờ, do dự hồi lâu nói với cô: "Chỗ bệnh viện còn việc, em --"

Cô quả quyết trực tiếp nói: "Được rồi, hẹn gặp lại."

Cố Văn Lan suy nghĩ một lát cũng gật đầu.

Đây gần như là một loại chắc chắn về tâm lí, ngầm hiểu lẫn nhau của hai người.

Khê Ngôn đứng trong thang máy chợt nhớ ra một việc, "Đúng rồi, bữa cơm tối qua tôi sẽ trả lại tiền cho anh."

Cố Văn Lan nghiêng đầu hơi nghĩ ngợi bèn cười: "Tối qua là tôi lỡ hẹn, bữa cơm kia coi như bồi thường cho em vậy."

Khê Ngôn sợ anh sẽ nói, không cần, bữa cơm kia tôi mời. Nói như thế sẽ làm cô hiểu nhầm mất, chuyện đêm qua cũng coi như cô dùng để chống đỡ cho bữa cơm kia.

Dù sao một bữa ăn này cũng rất đắt.

Nhưng anh lại lấy cớ lỡ hẹn, cô rũ mi mắt cười cười.

Sáng sớm Cố Văn Lan đã phải tới bệnh viện nên hai người tạm biệt ở cửa khách sạn.

Trên đường đi cô nhìn số điện thoại của anh trong máy mình hồi lâu, do dự xem nên xóa hay chặn luôn, cho đến tận cửa nhà cô mới chọn chặn.

Buổi tối cô hẹn chú ba ra ngoài, quý nhân như chủ nhiệm Lý bận bịu cả ngày chân không chạm đất, cô cũng không còn cách nào khác là mời chú ba ăn bữa cơm ở gần bệnh viện, chủ yếu là có việc cần nhờ chú ấy.

Sau khi ăn xong cô bèn đưa phong bì cho chủ nhiệm Lý, "Chú ba, nhờ chú đưa cái này cho bác sĩ Cố giùm cháu."

Chú ba giật mình, cau mày nhìn: "... Thư tình?"

"Không phải ạ." Thật ra loại việc này cũng không cần giấu giếm làm gì, cô dứt khoát nói thật, "Cháu gặp mặt bác sĩ Cố hai lần, hai bữa cơm đều là

anh ấy mời, cháu cảm thấy làm thế không ổn lắm nên trả lại tiền cho anh ấy."

"À." Chú ba như suy nghĩ gì, cái con nhóc ngốc nghếch này nhờ mình chuyển gì giùm, hoặc là thằng nhãi kia không chịu nhận, hoặc là hai lần gặp mặt hai người này cảm thấy không thể tiến thêm bước nữa, có lẽ cũng chỉ dừng ở mức này thôi, cũng có thể là đã có gì đó xảy ra.

Nếu không con nhóc này hoàn toàn có thể mời lại Cố Văn Lan, tìm cách tiến thêm một bước nữa với người ta mà.

Cố Văn Lan gần như đứng trên đài giải phẫu cả một ngày, buổi chiều lại phải khám gấp một ca, vội đến tận bây giờ, lúc anh rời khỏi phòng phẫu thuật trời cũng đã tối rồi, lại không thể nghỉ ngơi mà chạy tới phòng bệnh dặn dò bệnh nhân.

Có một y tá chạy tới chỗ anh, nói: "Rốt cuộc cũng tìm thấy anh rồi, bác sĩ Cố, chủ nhiệm Lý gọi anh ạ."

Cố Văn Lan phẫu thuật cả một ngày nên không có tâm trạng chơi bởi gì nữa, anh lạnh mặt gật đầu, dặn y tá đứng cạnh hai câu rồi vừa đi vừa cởi áo blouse ra.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chậc, Đàn Ông Quả Nhiên Đều Là Lũ Khốn Hay Quên.

Chương 5: Chậc, đàn ông quả nhiên đều là lũ khốn hay quên.

Cố Văn Lan đi vào phòng làm việc của chủ nhiệm Lý, ngồi lên ghế sofa tự rót trà, hỏi, "Lý thái phó gấp gáp gọi em đến là có việc gì đây?"

Xưng hô anh dành cho vị ngôi sao sáng khoa ngoại này phải nói là cực đa dạng, trước mặt người ngoài anh sẽ gọi ông là thầy, đôi khi sẽ gọi là giáo sư Lý, chủ nhiệm Lý, nhưng ngầm gọi là "trưởng lão", "thái phó" để trêu chọc ông rất nhiều lần.

Bởi vì Lý trưởng lão là cánh tay trái bờ vai phải của viện trưởng Cố, mà bình thường Cố Văn Lan thường bị đàn em Nghê Tử của mình gọi là thái tử điện hạ, nên anh cũng thuận miệng gọi thầy của mình là "trưởng lão", "thái phó".

Chủ nhiệm Lý lại rất hưởng thụ mấy cái nickname này.

Thế mới nói vật hợp theo loài, gần mực thì đen.

Nói chung ba thầy trò này chẳng ai nghiêm chỉnh hết.

Chủ nhiệm Lý cũng quen với hành vi không chút lễ tiết nào của anh rồi nên không hề trách móc, ném phong bì cho anh, nói: "Đây là đồ mà cô Lý nhờ tôi đưa anh."

Thật ra hai người này có thành đôi hay không chủ nhiệm Lý đã biết sẵn từ

lâu, cho nên ngay từ đầu cũng không nói rõ ràng quan hệ của ông với hai người bọn họ để khỏi cảm thấy có gánh nặng.

Cố Văn Lan thoáng nhìn qua, đặt chén trà xuống bóc thư ra, hỏi: "Có ý gì đây?"

Chủ nhiệm Lý cũng tự rót cho mình một chén trà, "Con nhóc này nói là trả tiền cơm cho anh, thế cũng tốt, không nợ nần gì nữa."

Cố Văn Lan im lặng hai giây, đột nhiên hỏi: "Lúc trước em quên chưa hỏi, thầy và cô Lý có quan hệ gì vậy?"

Quên hỏi? Bậy lười hỏi thì có!!

Nhưng giờ sự cũng đã rồi, chủ nhiệm Lý cũng lười nhiều lời thêm nữa, dù sao hai người này về sau cũng không có quan hệ gì nên thuận miệng nói: "Một người họ hàng."

Cố Văn Lan gật đầu không nói gì.

Ra khỏi phòng chủ nhiệm Lý, Cố Văn Lan trực tiếp đi đến khu giám sát bệnh nhân để quan sát tình huống của bệnh nhân, sau đó thuận tiện kiểm tra phòng bệnh.

...

Nghê Tử bước ra khỏi tầng cao nhất khu nội trú bệnh viện định đi tới chỗ thang máy, lúc đi ngang qua góc hành lang thì thấy có người đang ngồi trên ghế gỗ hít mây nhả khói, hình ảnh kia có vẻ u buồn và đẹp đẽ, chủ yếu là người ta đẹp sẵn rồi.

Cô đẩy cửa ban công ra, hỏi: "Anh không sao đấy chứ?"

Cố Văn Lan ngậm thuốc lá nhìn cô, không nói gì.

Cái vè này của anh đúng là trăm năm khó gặp.

Nghê Tử hơi tò mò vì anh chịu đi xem mắt nên ngồi xuống hỏi: "Em nghe nói anh gặp cô bé kia tận hai lần, đúng là hiếm nhỉ, có phải rất ưng người ta không? Là kiểu con gái như thế nào vậy?"

Cố Văn Lan im lặng một lát, trong lòng anh đang nghĩ sang chuyện khác, sau khi nghĩ xong bèn hỏi: "Có người rõ ràng là lần đầu tiên gặp nhưng lại có cảm giác như đã từng quen biết, thế là thế nào?"

Nghê Tử hiểu ra, cao thâm cười: "Cái này gọi là nhất kiến như cố, anh thích cô ấy à?"

Cố Văn Lan nghiêng đầu nghĩ ngợi, cảm thấy nói thế không đúng lắm bèn bĩu môi khẽ lắc đầu, sau đó lại im lặng.

Nghê Tử thấy bộ dáng mừng mừng tủi tủi của anh bèn nói tiếp, "Nếu như trước đây chưa từng gặp thì chỉ có thể giải thích vậy thôi, em hiểu mà, trước đây em cũng cảm thấy thế với bác sĩ Kiểm của chúng ta."

"Không phải em đã nói..." Cố Văn Lan bỏ điếu thuốc xuống, phun ra một hơi, "Là cậu ta theo đuổi em à?"

"Chuyện này phải chú ý nhiều chứ," Nghê Tử nghiêm trang giả vờ uyên thâm, "Yếu tố cơ bản của chuyện yêu đương là phải biết rụt rè, như gần như xa, thế mới có thể khiến đàn ông muốn ngừng mà không được."

Tuyệt đối không thể thừa nhận là ngay từ đầu cô đã sợ bác sĩ Kiểm tới mức chỉ muốn tự kết liễu ngay trước mặt anh, bày tỏ tình cảm luôn cho xong.

Cố Văn Lan cong môi, dưới ánh trăng trông có vẻ thanh thản, "Vè đồng dục này của em cực kì giống cái thành phần trái pháp luật chạy tới xe anh đòi

ăn vạ đột nọ, nhìn chẳng khác gì quả bí đỏ."

Nghê Tử: "..."

Anh mới là thành phần trái pháp luật, anh mới giống bí đỏ!!

Cố Văn Lan: "Bình thường bị Kiểm Dịch bắt nạt nhiều lắm chứ gì?"

Nghê Tử thâm giật mình, giả vờ bình tĩnh nói, "Anh ấy mà dám à?"

"Đúng là anh không dám." Có giọng nam lạnh lùng trầm lắng vang lên sau lưng cô, giọng điệu hơi chế nhạo.

Nghê Tử ngay lập tức quay đầu lại, anh đứng cạnh cửa ban công, dưới chiếc áo blouse trắng lộ ra áo sơ mi màu xanh lam nhạt và cà vạt đỏ thẫm, cả người cao ngạo lạnh lùng, từ khi trở thành bác sĩ lại càng giống quân tử đoan chính.

Nhưng gần nhất đang bận cho việc thăng chức làm phó cao (*), có lẽ là quá mệt mỏi nên nhìn càng thêm nghiêm túc.

(*) Phó cao: Một loại cấp bậc, dưới chính cao cấp, trên trung cấp và sơ cấp.

Cố Văn Lan đang phiền lòng, vừa thấy hai vợ chồng nhà này đứng cùng khung thì càng thêm buồn bực bèn nhanh chóng đuổi người, tay phải cầm điều thuốc hơi giương lên, lười biếng nói, "Hai vị ái khanh quỳ an đi."

Nghê Tử đứng lên cười nói: "Thái tử điện hạ nếu có vấn đề gì về tình cảm có thể tùy thời truyền gọi vi thần."

Nói xong vui vẻ đi mất.

Bình thường Nghê Tử hay trêu chọc anh, nói tương lai anh có sự nghiệp

thống nhất thiên hạ cũng đừng quên tình đồng môn khi xưa.

Dần dà anh cũng có thể phối hợp với cô tới làm mưa làm gió, lúc nào nổi hứng có thể nói với cô mấy đoạn lời kịch, nói chung là vô cùng đặc sắc.

...

Sau đêm đó, Khê Ngôn cũng không liên lạc với Cố Văn Lan thêm lần nào..

Nửa tháng trôi qua, Chu Mộc Lan thấy cô quả thực không tiếp xúc với vị bác sĩ Cố này nữa bèn tìm một mối xem mắt khác vậy.

Tối hôm đó lúc ăn cơm Chu Mộc Lan lại nhắc tới việc đi xem mắt với cô.

Lý Khê Vũ ngồi cạnh búi ngủ nói, "Cái anh tiến sĩ Cố kia đúng là đối tượng tốt mà, đáng tiếc, thật sự không thể tranh thủ ạ?"

Lý Mã Phong không khỏi đồng cảm, "Đúng thế, thanh niên họ Cố có điều kiện đi du học về đúng là xuất sắc thật."

Chu Mộc Lan cũng nói, "Con chú ba nói năm ngoái bác sĩ Cố đã lên làm chủ trì rồi, thêm hai năm nữa có thể lên chức phó cao, đang tuổi thành gia lập nghiệp mà đã đạt được thành tựu này đúng là tài năng!"

Khe Ngôn: "..."

Người yêu cũ nhiều nickname quá nhỉ.

Dưới sự sắp xếp của Chu Mộc Lan, Khê Ngôn lại đi gặp hai người, người thứ nhất là giáo viên cấp ba, hoàn cảnh gia đình không tệ lắm, nhưng Khê Ngôn thực sự không có hứng thú với người cùng ngành nổi, cho nên vẫn không thể giải quyết được gì.

Người thứ hai... nghe nói có hai CLB trên danh nghĩa, là một ông chủ nhỏ, họ Hạ.

Ông chủ Hạ có hứng thú với rất nhiều thứ, thậm chí còn từng nghiên cứu biểu diễn hài kịch, mẫu chốt là người này ăn nói hài hước, hơn nữa nói nhiều, tuy nhiệt tình nhưng rất đúng mực, là một người ấm áp hào sảng, một bữa cơm giữa hai người mà anh ta có thể tạo ra cảm giác 20 người ăn cùng.

Khê Ngôn cảm thấy có thể cân nhắc.

Chỉ là...

Hôm nay đúng lúc Hứa Du ở đây ăn cơm, hai người gặp nhau ở toilet. Khê Ngôn vừa thấy cô đã nói về ông chủ họ Hạ kia muốn nhờ cô tham mưu giúp.

Hạ Du chính nghĩa hỗ trợ, đi qua ăn chung, đôi mắt thông thái xinh đẹp như ra-đa dò xét xem khuôn mặt thật của đối phương, không ngờ dò dò xét xét lại làm đối phương chú ý tới...

Hứa Du cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng rời đi.

Từ lúc đó, vị ông chủ họ Hạ này cứ dường như vô tình mà hỏi về Hứa Du với Khê Ngôn, cô cảm giác chắc là tên này bị Hứa Du câu hồn luôn rồi, ngờ ngác một lát rồi lấy cớ soạn bài chuẩn về nhà.

Cô vốn tưởng là chuyện ấy đã kết thúc rồi.

Không ngờ cái tên họ Hạ kia lại là một người si tình, từ hôm ở phòng ăn gặp Hứa Du như đụng trúng tiếng sét ái tình, định xuống tay từ chỗ Khê Ngôn rồi từ từ đánh chiếm nội bộ.

Nhưng Khê Ngôn dù sao cũng đã 28 tuổi, cô ngốc chứ không ngu, than

thở người này đúng là mặt dày như tường thành sau đó nói hai câu tổng cổ anh ta đi.

Ông chủ Hạ thấy con đường này không xài được nhưng cũng không hề dừng tay lại.

Không biết anh ta đi đâu mà nghe ngóng được chỗ ở của Hứa Du, bắt đầu căn cứ vào tinh thần "có công mài sắt có ngày nên kim" đáng quý, cứ thế lì lợm la liếm bám lấy Hứa Du, từ đầu đến cuối mù quáng tin tưởng nguy hiểm "liệt nữ sợ triền lang".

Tối thứ bảy, anh ta lại tới nữa.

Đúng lúc hôm nay Khê Ngôn cũng ở đây, hai người ngồi lệch trên ghế sofa trò chuyện câu được câu không, đột nhiên vang lên một tiếng kêu động trời từ phía dưới: "Hứa Du! Xin em hãy xuống đây liếc anh một lần để anh giải nỗi khổ tương tư."

Khê Ngôn: "..."

Hứa Du xé mặt nạ ném thẳng lên bàn, chống nạnh thở dài, "Móa!"

Khê Ngôn: "Anh ta hay đến lắm à."

Hứa Du: "Hay là tố gọi 110 nhé?"

Ừm...

Ông chủ Hạ cầm loa gào lên, "Hứa Du! Xin em cho anh một lần thể hiện, cho chính em một cơ hội để được hạnh phúc, anh phiêu diêu nửa đời người cuối cùng cũng gặp được em, Hứa Du, nơi nào có em nơi đó là nhà..."

Khê Ngôn: "Không nghiêm trọng tới vậy chứ?"

Hứa Du: "Đây là quấy rầy rồi còn gì."

Ông chủ Hạ: "Hứa Du, you're only one for me!"

Khản giọng rồi.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng địa phương.

Cuối cùng Hứa Du không thể chịu được nữa, điên tiết mặc đồ ngủ lao xuống lầu.

Khê Ngôn sợ xảy ra chuyện gì cùng vội vàng theo sau.

Khê Ngôn vừa xuống dưới đã thấy ông chủ họ Hạ này cầm hoa hồng, một chân khụy xuống với Hạ Du, chân kia cách mặt đất 5cm, quỳ nhưng không phải quỳ.

Eo tốt thật, cái tư thế này cũng vô cùng xảo diệu...

Hứa Du sợ tới lùi về sau hai bước, "Anh Hạ, tôi không thích anh, anh về đi."

Ông chủ Hạ tỏ ra thâm tình, "Không, anh thật lòng thích em, mặt đất bao la, chim trên cây hoa hồng ở đây đều có thể làm chứng cho anh..." Có khác gì ngâm thơ không.

Hứa Du: "Chỗ này không có chim!"

Ông chủ Hạ: "Chim trong lòng anh."

Thu sang, gió đêm hiu hiu thổi.

Khê Ngôn khẽ rùng mình, kéo khóa áo khoác thể thao lên.

Hứa Du cạn lời, nói một câu từ chối rồi lôi Khê Ngôn lên lầu.

Không ngờ cái tên họ Hạ kia đã chuẩn bị sẵn, thâm tình gào lên: "Hứa Du! Nếu em không yêu anh anh sẽ tương tư thành bệnh mất thôi, thà rằng hiện tại kết thúc hết tất cả cho xong!"

Khê Ngôn nghe vậy sợ tới giật mình, quay lại thì thấy ông chủ Hạ nghiêm túc cầm dao gọt hoa quả kể cổ... Cô tóm lấy Hứa Du nói: "Lần này ra mạng người thật đấy!"

Hứa Du quay lại nhìn cũng luống cuống, "Anh Hạ xin hãy bình tĩnh lại đi."

Sau đó, ông chủ Hạ bắt đầu hát tình ca: "Em hỏi anh yêu em liệu có đậm sâu? Rằng anh yêu em bao nhiêu phần? (*) Hứa Du, chấp nhận anh đi, em chính là người phụ nữ đầu tiên anh muốn bảo vệ cả đời!"

(*) Lời bài hát "Ánh trăng nói hộ lòng em"- Đặng Lệ Quân, mình dùng bản dịch của shiroi_tanpopo.

Hứa Du: "Biến!"

Khê Ngôn: "..."

Ông chủ Hạ tỏ ra bị đả kích, cảm giận làm bộ chuẩn bị cắt cổ... Tiếc là anh ta không dám, thế nên tự cắt tay mình, trong phút chốc máu đỏ cắt ngang qua màn đêm đen, anh ta vừa thấy mình chảy máu thì kêu "ôi" rồi trắng mắt ngất xỉu.

Trước khi ngất vẫn không quên thổ lộ: "Hứa Du, anh nguyện vì em mà máu chảy thành sông."

Đứa trẻ xui xẻo này lại bị chứng sợ máu...

Thất thần cái gì nữa?

Mau nhét anh ta vô viện thôi!

Khê Ngôn ra ngoài gọi xe, anh tài xế bế cái tên họ Hạ kia kiểu công chúa rồi ném vào ghế sau, Hứa Du cũng ngồi ở đó, còn Khê Ngôn ngồi đằng trước, bốn người hoảng hốt đi tới bệnh viện Cổ Sinh.

Bị giày vò một lúc, ông chủ Hạ được đưa vào phòng bệnh nội trú bình thường.

Y tá đến chỗ họ báo phí bắt buộc.

Lúc Hứa Du xuống lầu vội vội vàng vàng, cô vẫn còn mặc đồ ngủ, trên người không xu dính túi.

May mà Khê Ngôn cầm tiền nên đi theo y tá trả viện phí, lúc cô quay lại ông chủ Hạ còn chưa tỉnh, Hứa Du thì đã xanh mặt, thấy người không có việc gì bèn nhanh chóng kéo Khê Ngôn chuồn êm.

Thế nhưng hai người còn chưa ra khỏi khu nội trú thì ông chủ Hạ đã đuổi tới kêu tên Hứa Du từ phía xa, hai nười đứng khựng lại, thấy anh ta đi chân thặm chân thụt sợ có việc gì ngoài ý muốn, nhất thời lo lắng không dám chạy.

Hứa Du: "Hoa bách hợp trong tay thằng cha kia ở đâu ra vậy?"

Khê Ngôn: "Chắc là từ giường bệnh của vị đại gia bên cạnh."

Hứa Du: "Đại gia cái mọe nó!"

Khê Ngôn: "..."

Ông chủ Hạ nôn nóng chạy tới, quỳ xuống đất cái phịch, thâm tình nói: "Hứa Du, xin hãy chấp nhận anh đi."

Hứa Du trốn sau lưng Khê Ngôn vô cùng âu sầu ló đầu ra: "Tôi xin anh tha cho tôi đi."

Ông chủ Hạ thấy thái độ cô kiên quyết như vậy, đột nhiên nhìn sang phía Khê Ngôn, anh ta lập tức hiểu ra nói: "Là cô! Nhất định là tại cô!"

Bất luận là cái gì, Khê Ngôn cũng phủ nhận trước đã: "Không không, không phải tôi, chắc chắn không phải lỗi của tôi."

Ông chủ Hạ cố chấp nói: "Chắc chắn là Hứa Du lo cho cảm xúc của cô nên mới không chấp nhận tôi, hai ta chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, có lẽ lời này rất không lễ phép nhưng thực sự tôi không có ý gì với cô hết!"

Thật là, người trẻ tuổi bây giờ ai cũng chấp mê bất ngộ như vậy sao?

Khê Ngôn im lặng nghĩ.

Cố Văn Lan kiểm tra phòng bệnh xong đi xuống thì thấy một đám người vây quanh cửa, có cả bệnh nhân lẫn y tá, anh còn loáng thoáng nghe thấy giọng nam cao ồm ồm, cùng với giọng nữ nhẹ nhàng nhạt nhẽo.

Giọng nữ hơi quen tai.

Anh nhanh chóng bước tới, đẩy nhóm người ra chen vào.

Khê Ngôn nói: "Chuyện đó, tôi sợ là anh hiểu nhầm gì rồi."

Ông chủ Hạ không để ý tới cô, "Hứa Du, anh thề, anh không có bất kỳ quan hệ gì với cô gái này hết, em xem cô ấy họ gì anh cũng quên mất rồi, tuyệt đối đừng hiểu lầm, người anh yêu là em!"

Khê Ngôn: "..."

Chậc, đàn ông quả nhiên đều là lũ khốn hay quên.

Lúc này có y tá lại gần nói: "Ồn ào cái gì vậy? Anh là bệnh phân phòng nào? Không nghỉ ngơi cho tốt chạy ra đây làm gì?"

Ông chủ Hạ dường như không nghe thấy, bỗng nhiên đứng dậy ép sát cô, hai cô gái sợ tới mức liên tiếp lùi về sau, anh ta nói với Khê Ngôn: "Mời cô tránh ra, tôi muốn nói chuyện với Hứa Du."

Y tá: "Ôi, anh này bị sao thế? Mau về phòng bệnh xem nào."

"Tôi không có gì muốn nói với anh hết." Hứa Du kéo Khê Ngôn đi.

"Hứa Du!" Ông chủ Hạ vòng tới trước mặt cô.

Hứa Du đỏ bừng mặt, vừa tức vừa sợ.

Khê Ngôn vội vàng kéo cô ra phía sau mình: "Anh Hạ, xin anh..."

"Tôi không nghe!"

"..."

Ông chủ Hạ lại tới gần thêm nữa, cực kì hung hãn.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Khê Ngôn cảm giác có một cái bóng trắng lại gần duỗi tay cản anh ta lại, "Anh gì ơi, đây là bệnh viện, xin hãy giữ im lặng, hơn nữa," Anh liếc Khê Ngôn đứng bên cạnh mình, nói: "Không nên khiến phụ nữ khó xử."

Hứa Du vốn đang nửa sống nửa chết thầm véo hông Khê Ngôn, nháy mắt với cô.

Ông chủ Hạ gào lên, "Anh chỉ là bác sĩ chứ biết cái gì? Tránh ra!"

Cố Văn Lan nói: "Trên người anh còn bị thương, xin hãy bình tĩnh một

chút, cứ thế sẽ khiến hai cô ấy sợ đấy ạ." Anh cố ý giơ tay cao lên chút, ý bảo ông chủ Hạ nhìn cho rõ, hai cô gái đã sợ đến sắp ngất xỉu rồi.

Ông chủ Hạ thấy mặt Hứa Du xanh xanh đỏ đỏ bèn cảm thấy thương tiếc, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Cố Văn Lan nói tiếp: "Giờ cũng không còn sớm nữa, để cho hai cô gái về trước đã, nếu không về quá muộn sẽ không an toàn, còn hiện tại mong anh về phòng bệnh nghỉ ngơi cho."

Ông chủ Hạ do dự một lúc, nói: "Giờ tôi muốn xuất viện."

Cố Văn Lan nói, "Tôi sẽ bảo y tá dẫn anh đi xử lí thủ tục xuất viện."

Cuối cùng, ông chủ Hạ hết cách, đành đi theo y tá.

Anh ta vừa đi vừa quay đầu lại, quyến luyến không rời, thâm tình đến sồn da gà.

Hứa Du lại véo hông của Khê Ngôn phát nữa.

Khê Ngôn run lên, gượng gượng nói một câu: "Lúc này cảm ơn anh."

Cố Văn Lan chấp tay ra đằng sau, ôn hòa nói: "Đừng khách sáo."

Bỗng dưng không ai nói lời nào.

Hứa Du lại véo véo véo Khê Ngôn, nói gì đi chứ cái cô ngốc này!

Khê Ngôn: "Vậy tôi không làm phiền anh làm việc nữa, tạm biệt." Nói xong cô bèn quay lưng đi, vừa xoa eo vừa cau mày nhìn Hứa Du -- véo cái nữa xem.

Lúc này Hứa Du không khác gì thần trợ công, nhanh chóng nói: "Vô cùng

cảm ơn bác sĩ Cố, hay là tôi mời anh ăn cơm nhé"

Khê Ngôn lập tức quay lại, nhìn không nổi bèn nhắc nhở: "Cậu đang mặc áo ngủ đấy."

"Nói cũng phải," Hứa Du cười cười: "Nếu không để Khê Ngôn mời bác sĩ Cố ăn cơm nhé?"

"Bác sĩ Cố rất bận rộn, anh ấy còn chưa tan làm đâu." Khê Ngôn lôi Hứa Du lại chỗ cô, vừa đi vừa chào tạm biệt Cố Văn Lan.

Hai người còn chưa ra khỏi cửa khu nội trú, bác sĩ Cố sau lưng đã nói: "5 phút nữa tôi tan làm."

Khê Ngôn: "..."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bởi Vì Tôi Chặn Anh Rồi.

Chương 6: Bởi vì tôi chặn anh rồi.

Căn cứ vào nguyên tắc không chê mình nhiều chuyện, Hứa Du lần thứ hai điên cuồng véo hông Khê Ngôn -- đồng ý đi, cậu có đồng ý hay không hả!

Khê Ngôn rất sợ nhột, nhất là xung quanh vùng eo, nhưng bây giờ cô chẳng cảm thấy gì cả, bởi vì đã bị véo đến chết lặng, cô do dự chưa biết trả lời gì thì anh đã đi tới.

Cố Văn Lan nhỏ giọng nói với cô: "Ra ngoài chờ tôi, sẽ nhanh thôi."

Nói xong bèn rời đi.

Xung quanh là đèn đường thẳng tắp, ánh đèn yên tĩnh rơi r rụng trên đường, thỉnh thoảng có người đi qua.

Hứa Du nhanh chóng tóm lấy tay cô, khuôn mặt dưới ngọn đèn ngằm tính toán, "Nghe lời tớ, tìm cách tóm lấy anh ta nếu như cậu không muốn ngày nào cũng bị dìm thúc giục đi xem mắt."

Một lát sau Khê Ngôn mới nói: "Nào có dễ dàng thế."

"Vậy cũng phải nỗ lực hết mình chứ, tớ thấy anh ta có chút ý tứ với cậu, cậu khẳng định là anh ta không nhớ cậu thật à?"

"..." Có ý gì với cô được? Chỉ đột nhiên có hứng thôi, nhưng cô không nói ra.

Hứa Du dựa vào cột điện, lười nhác nói: "Đến tuổi này cũng đừng trông chờ vào cái kiểu tình yêu thề non hẹn biển nữa, cái thứ đó chỉ dừng lại ở thời kỳ đang trưởng thành thôi, vì không có buồn phiền phải lo lắng cho nên mới bừa bãi đường hoàng tới vậy."

Khê Ngôn áp mặt vào cổ áo, cười nhẹ không nói gì.

Hứa Du liếc nhìn cô, "Thay vì trong quá trình đi xem mắt tùy tiện chọn một người vừa mắt kết hôn thì thà thử tranh thủ Cố Văn Lan xem, nếu là tớ đã gả cho người ta lâu rồi, căn bản là không cần cân nhắc chuyện khác."

Khê Ngôn nói: "Cậu nói như kiểu người ta bằng lòng lấy tớ vậy."

"Anh ta có bằng lòng hay không là một chuyện, nhưng đây là cơ hội của cậu." Nụ cười của cô đầy thâm ý, "Hắn là cậu vẫn còn tình cảm với anh ta đúng không?"

"Không tóm lấy anh ấy được." Cô không có lòng tin.

Hứa Du nói: "Khê Ngôn, trong tình yêu và hôn nhân, đàn ông lí trí và hiện thực hơn phụ nữ nhiều."

Khê Ngôn gật đầu: "Sở dĩ với điều kiện của anh ấy rõ ràng có thể có lựa chọn tốt hơn, dựa vào đâu mà lại nhìn trúng tớ?"

Hứa Du: "Trực giác."

Khê Ngôn: "Tranh thủ thời gian đẹp cái trực giác không đáng tin của cậu đi."

Thật ra chính Hứa Du cũng không chắc lắm, nhưng cô không muốn nhìn Khê Ngôn tiếp tục giữ vững cái vẻ có cũng được không có cũng chẳng sao kia, thế nên cô luôn cố vũ cô ấy làm cái này cái kia, nhưng con nhóc này quá

có triển vọng, ban nãy cô véo hông hồi lâu mới phun ra được hai câu...

Hứa Du lười lại để ý tới cô, nói: "Tùy cậu vậy, tớ đi đây."

Từ xa, Cố Văn Lan hiện ra trước cửa tòa nhà nào đó, anh bước dưới bóng trắng tới chỗ cô, ánh trắng lợt lạt như suối, vương trên vai anh, lan tràn thành một màu xanh trắng.

Anh đã cởi áo blouse ra từ lâu, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, quần tây trắng thối.

Nhìn có vẻ quần áo chỉnh tề.

Anh hỏi: "Định mời tôi ăn gì?"

Khê Ngôn: "..."

Anh tin thật à?

Khê Ngôn thành thật nhìn anh: "Khách sạn gần nhất ở đâu?"

Cố Văn Lan: "..."

Lời Hứa Du nói không phải không có lý.

Nhưng mà cô không có lòng tin sẽ tóm được anh, trước kia đã thế, hiện tại càng thế, cô chỉ có thể nắm chắc cơ hội... chiếm lấy chút lợi lộc của anh, bù đắp tâm lý bất bình nhiều năm, sau đó chạy.

Ai bảo anh tự mò tới đây làm gì?

Đều là người trưởng thành rồi, bất kể làm chuyện gì cô cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, chuyện không chắc chắn cô thậm chí còn không dám nghĩ tới.

Giường khách sạn ngàn năm như một, gối màu trắng, tấm trải ngang giường có thêu hoa văn, khi da chạm vào nệm thì thấy hơi lạnh lạnh, thậm chí ngay cả mùi cũng không khác gì, giống như đã được yêu cầu từ trước.

Nhưng trên người cô có mùi khác với hương thơm của giường đệm, mềm mòng nhàn nhạt, giọng nói cũng êm ái nhỏ nhẹ, tuy vậy lại có cảm giác tồn tại rất mạnh.

Ngón tay anh tỉ mỉ vuốt xương nơi thắt lưng của cô, thấy cô hơi run lên, tiếp theo đẩy hai chân của cô ra, anh bỗng nhiên nói: "Tôi đã từng gọi điện cho em, nhưng không gọi được."

Khê Ngôn không trả lời, ôm cổ trao cho anh một nụ hôn.

Tại sao lại gọi điện thoại cho cô, anh cũng không giải thích được.

Bình thường anh bề bộn nhiều việc, quay mòng mòng tựa con quay, ngày qua ngày cứ làm những việc giống nhau.

Một khi đã lặp đi lặp lại một việc không gián đoạn sẽ làm mất mỹ cảm của việc đó, sẽ hao mòn đi nhiệt tình của một người, một ngày nào đó chợt nhận ra bản thân đã có chút giống máy móc, bởi vì loay hoay cơ hồ không có thời gian tự hỏi, đầu óc dần dà sẽ chết lặng.

Vào thời khắc ấy, trong tư duy đang chết bỗngưng hiện lên một hình ảnh, là cô gái mặc váy đỏ dưới ánh đèn mờ nhạt.

Giữa cái cũi ngột ngạt kia, anh tìm được một cánh cửa sổ, nơi có không khí mới mẻ tràn vào phổi.

...

Khi anh ôm cô, động tác, thần thái, cứ tự nhiên mà toát ra cảm giác thân

mật, dường như cô vốn nên nằm trong ngực anh, đại khái con gái quả thực được làm từ nước, dễ dàng làm theo mọi tư thế mà anh chỉ dẫn.

Làn da trơn trượt dán vào lồng ngực anh, đột nhiên không muốn động đậy nữa, Cố Văn Lan ôm cô từ từ chợp mắt, đến tận khi cô ngủ say mới quần chặn cho cô rồi vào toilet.

15 phút sau.

Cửa phòng toilet mở ra, trong phòng không còn một bóng người, chăn bông trên giường vén ra một góc.

Lại... chạy?

Nghĩ tới đây, Cố Văn Lan hơi ngạc nhiên, thế nào là -- lại?

Anh chợt nhớ năm ba đại học có hẹn hò với một cô bé học năm nhất.

Bề ngoài của cô bé đó thế nào thì anh không nhớ rõ, thậm chí trong quá trình hẹn hò anh cũng không quá chú ý đến dung mạo của cô, chỉ nhớ da cô rất trắng, giống một con thỏ trắng muốt, nhìn rất thuận mắt, đến giờ nhớ lại vẫn thấy thuận mắt.

Liếc mắt nhìn qua, làn da trắng tới hoảng hốt.

Cố Văn Lan đi tới bàn, bắt đầu châm thuốc rồi ngồi lên mép giường.

Ký ức đáng nhớ nhất là sau hôm hai người phát sinh quan hệ, cô ấy mặc quần áo xong bèn đề nghị chia tay anh.

Lúc ấy anh đang dựa vào đầu giường, ngậm thuốc lá, khi nghe những lời này bèn ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng ánh sáng trong kí túc xá lúc ấy quá mờ, mặt cô lại bị mái tóc dài che mất một nửa.

Trong giây lát anh chợt hoài nghi có phải kỹ thuật của mình quá kém nên bị người ta ghét bỏ không?

Thế nhưng anh nhanh chóng bỏ qua điểm này, bởi vì phản ứng của cô khiến lòng chinh phục của anh rất thỏa mãn, tuy rằng lúc đầu cô đau tới mức suýt khóc, bởi vì đó là lần đầu tiên của cô ấy.

Anh cắn thuốc lá, gật đầu nhặt nhẹo nói: "Ừ."

Cô bé đó trực tiếp rời đi.

Đến tận khi hút tới điếu thuốc thứ ba, anh mới tỉnh ngộ giữa làn khói mù lượn lờ -- hện, hện hò như vậy, có lẽ nào người ta chỉ muốn cướp sắc của anh không??

Hơn nữa ngủ xong còn chạy?

Năm đó, nam thần họ Cố kia lần đầu tiên nếm tới tư vị bị trêu chọc.

Trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đây nào phải thỏ con?

Đây rõ ràng là sói xám!

Đèn khách sạn dịu dàng tới lạ lùng.

Khói lượn lờ từ điếu thuốc kẹp giữa ngón tay, Cố Văn Lan bỗng dừng khựng lại, ngồi yên không nhúc nhích hồi lâu, tới tận khi thuốc cháy hết, bụi rơi xuống sàn, anh mới nằm ịch xuống giường, tay phải cầm điếu thuốc vắt lên trán, cong môi cười, hơi bất đắc dĩ.

Là cô ấy.

Hôm sau, sáng sớm Hứa Du đã tỉnh, lí do là mót quá.

Cô mơ mơ màng màng đi từ trong nhà ra, bỗng dừng nhìn thấy một người đang nằm trên sô pha, hoảng hốt hét lên, sợ tới mức nhào ra khỏi cửa, ngay lập tức tỉnh táo lại.

Khê Ngôn nằm trên sô pha ôm gối nghe thấy tiếng hét thì mở mắt ra nhìn nhìn rồi ngủ tiếp.

Hứa Du chạy lại vỗ vỗ người cô, "Cậu tới đây từ lúc nào vậy? Có phát triển gì với Cố Văn Lan không?"

Khê Ngôn vẫn không nhúc nhích, lăm băm nói: "Có thể phát triển cái gì được?"

Hứa Du chặc một tiếng, "Giỏi lắm! Đúng là không dám trông cậy gì ở cậu mà." Nói xong bèn đứng dậy.

Khê Ngôn nhắm mắt lại nói: "Tớ đói, nấu cho tớ bát mì."

Hôm qua vận động hơi quá sức.

Hứa Du trừng mắt nhìn cái người nhắm mắt chuẩn bị ngủ kia, đi nấu mì.

Khê Ngôn mở to mắt, lặng lẽ chớp hai chớp rồi trở mình ngủ tiếp.

...

Tiết học sớm thứ hai, Chu Vũ vẫn bảo trì phong độ tiếp tục đi học muộn.

Khê Ngôn đứng ở cửa phòng học, nhìn cậu chậm chạp đi tới, suýt thì ngủ gật.

Cậu nhóc vẫn không tỏ ra sợ sệt gì mà nói: "Báo cáo."

Khê Ngôn cầm thước chỉ ra cửa: "Ra đây đứng."

Chu Vũ vốn cao to, cơ thể cũng rắn rỏi hơn học sinh cấp ba bình thường, cậu đứng trước mặt người khác dễ khiến họ cảm thấy bị bức bách, cậu nhóc rũ mắt liếc cô hồi lâu mới vất vả lết ra ngoài đứng vững, lưng hơi gù.

Khê Ngôn nói với cậu: "Tiết của tôi em cứ đứng đó nghe, dám thất thần viết một bản kiểm điểm, lần sau muện nữa cũng thế, thích đi muện thì viết bản kiểm điểm cẩn thận vào."

Hai tiết đầu là môn cô dạy.

Chu Vũ quả nhiên không dám thất thần, toàn bộ giờ học cứ nhìn chăm chăm vào người trên bục giảng như chưa bao giờ tập trung đến thế, Khê Ngôn thỉnh thoảng nhìn qua thì thấy cậu nhóc này khiêu khích nhìn cô, cô mặc kệ, tiếp tục giảng bài.

Hai tiết sau, cô thoải mái vào dạy, Chu Vũ cũng trừng tới sắp đau mắt hột...

Lúc tan giờ cô đi qua, Chu Vũ bỗng dừng gọi cô lại: "Cô ơi."

Cô nhìn sang.

Chu Vũ nói: "Đã có ai nói với cô là cô rất quê mùa chưa?"

Khê Ngôn giận nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh nói với cậu: "Trước khi tan học nhớ nộp bản kiểm điểm." Nói xong câu đó cô bèn cảm thấy hả giận.

Bởi vì Chu Vũ hơi tái mặt, có lẽ cũng hối hận mình lắm lời.

Học sinh ấy à, đầu tiên là sợ thi, sau đó là sợ phải viết bản kiểm điểm.

Chu Vũ về phòng học ngồi xuống, vẻ mặt không đẹp để cho lắm.

Ngô Khắc ngồi cạnh cười hì hì lại gần, không hiểu tại sao cứ phải lại trêu cậu: "Ôi, sao đấy?"

Chu Vũ ném một quyển sách cho cậu nhóc, nói: "Bản kiểm điểm, viết xong trước khi tan học."

Ngô Khắc tái mặt, "Đừng đùa... tao sợ viết bản kiểm điểm nhất đấy."

Chu Vũ đen mặt uy hiếp: "Có làm không?"

Ngô Khắc: "..."

Quả nhiên trước khi tan học Chu Vũ nộp bản kiểm điểm lên, Khê Ngôn đang ngồi trong phòng làm việc soạn bài, đầu tiên cậu nhóc ném quyển vở lên bàn, quay người định rời đi thì bị cô gọi lại, "Từ từ đã."

Cô mở giấy ra đọc rồi để lên bàn "Đây là em viết hả?"

Chu Vũ: "Nếu không thì ai vào đây?"

Khê Ngôn, "Giỏi lắm, còn có thể viết ngoáy bằng một phong cách mới."

Chu Vũ: "..."

Khê Ngôn: "Ngồi đây viết lại."

Chu Vũ cầm sách lên, nói: "Hôm nay em có việc, mai nộp sau."

Khê Ngôn khoanh tay cười dịu dàng, "Được thôi, ngày mai còn đi học muộn nữa không?"

"Còn tùy." Chu Vũ hơi mất kiên nhẫn, cau đôi lông mày đẹp lại.

"Ngày mai còn đi muộn nữa thì nhớ viết bản kiểm điểm sớm," cô giờ hai

ngón lên, "Tổng cộng là hai lần."

Chu Vũ cười lạnh quay người đi mất.

Khê Ngôn im lặng cảm thán, thật khó dạy... Cha mẹ cậu nhóc này cứ như luyện ẩn thân chi thuật vậy, gọi điện thoại cũng không nghe máy, thật sự ném con trai cho trường học quản luôn à?

Lúc Khê Ngôn về đến nhà không ngờ Lý Khê Vũ cũng ở.

Thường thì cuối tuần cậu mới về nhà, thật ra nhiều khi cuối tuần cũng không chắc sẽ về, thế nên bỗng dưng xuất hiện ở nhà vào thứ hai lại càng quái lạ.

Lý Khê Vũ vừa nhìn thấy chị gái về bèn chạy lại nắm chân bóp vai, cười với cô, "Chị, em hỏi chị một chuyện."

Khê Ngôn đang thoải mái bèn gật đầu, "Hỏi đi."

Lý Khê Vũ nói: "Con gái thích được nhận gì vào dịp sinh nhật vậy?"

Khê Ngôn nheo mắt nhìn cậu không nói gì.

Lý Khê Vũ lúng túng hắng giọng, "Chị nói đi mà."

Khê Ngôn nói: "Em hỏi nhầm người rồi, chuyện thế này em phải hỏi chị Hứa Du ấy."

Lý Khê Vũ: "Một bó hoa hồng đỏ thì sao?"

Khê Ngôn: "..."

"Éo!!!" Hứa Du thốt lên, sau khi bị ông chủ Hạ tặng một bó hoa hồng đỏ, cô đã bị sang chấn tâm lý rồi, "Cái loại thẩm mỹ chó má nào của thằng nam

vậy!"

"..." Lý Khê Vũ cầm điện thoại không dám nói gì.

Cuối cùng, dưới sự chỉ đạo của Hứa Du, Lý Khê Vũ vui vẻ vui vẻ ra ngoài mua một bó hoa hồng bụi Comte De Champagne...

Hôm sau, Chu Vũ quả nhiên không dám đi muộn, hơn nữa vẫn nộp bản kiểm điểm cho cô.

Khê Ngôn kiểm tra một chút, đại khái là cậu nhóc này có lẽ nói mình sẽ sửa chữa hành vi đi học muộn của mình... Cô không dám đọc kỹ, sợ tức điên người, tuy vậy lần đầu tiên cô cũng không muốn dọa tới cậu nhóc, đọc xong chỉ nói: "Tốt lắm, giữ vững phong độ."

Chu Vũ vẫn rất gọi đòn, "Giữ vững cái gì? Tiếp tục đi trễ rồi viết bản kiểm điểm chắc."

Khê Ngôn trả lại bản kiểm điểm cho cậu, lấy lui làm tiền, "Em vui là được." Nói xong bèn hơi cảm khái, ở trong trường cũng phải đấu trí đấu dũng với học sinh, làm giáo viên cũng không dễ chút nào.

Thế nhưng ngày tiếp theo Chu Vũ vẫn đi học muộn, hai tuần tiếp theo vẫn làm theo ý mình, hơn nữa nội dung bản kiểm điểm mỗi ngày biến đổi đa dạng các kiểu nhận lỗi, tuy vậy tóm lại là vẫn không thấy sửa đổi.

Một quyển sách dùng để viết bản kiểm điểm vậy mà đã hết, Khê Ngôn chợt nhận ra tên nhãi này hành văn khá tốt, rất sáng tạo, thế nên tăng thêm mức phạt, mỗi tờ kiểm điểm ít nhất dài 100 từ.

Chu Vũ nghe xong suýt nữa thổ huyết, lúc này mới ngoan ngoãn một thời gian.

Để đối phó với cậu nhóc này, cả tháng nay Khê Ngôn đã hao hết tâm lực, cuối cùng cũng rảnh rồi, lại bị Chu Mộc Lan giục đi xem mắt, Khê Ngôn nghĩ quả thực không thấy nổi ánh mặt trời, nằm sấp trên bàn không nói gì.

Đại tướng Chu Mộc Lan gấp tới xoa tay dậm chân.

Hiện tại còn thêm đồng chí Lý Mã Phong nhảy vào hát đệm chung nữa.

Khê Ngôn bị tổ hợp "Chu Mộc Lan Mã Phong" làm phiền không chịu nổi, cuối cùng cũng phải đồng ý đi ăn thêm bữa cơm.

Chẳng qua đây là bữa cơm bận rộn nhất cô từng có.

Cô cơm nước với đối tượng xong, vừa ra đến cửa thì gặp phải vị giáo viên cấp ba xem mắt đợt nọ, xấu hổ lần một, không hiểu sao lại bị anh ta mời đi tản bộ, trong quá trình đi tản bộ bỗng dưng Chu Vũ lộ ra, xấu hổ lần hai, Chu Vũ còn bỗng dưng châm chọc cười với cô không hiểu vì lý do gì...

Sau đó cô nhận được điện thoại của Hứa Du, bị một tin tức đập trúng đầu, "Khê Ngôn, có lẽ tớ mang thai."

Cô đành phải mặc kệ hai người, hoảng hốt chạy tới nhà Hứa Du, nghiên cứu que thử thai của cô ấy hồi lâu rồi lập tức dẫn cô tới bệnh viện vào khoa sản.

Lúc Hứa Du vào kiểm tra thì cô đứng chờ ở bên ngoài, quay lại liền thấy Cố Văn Lan mệt mỏi đi tới.

Sao hôm nay náo nhiệt thế.

Anh dừng lại, nhặt nhẽo hỏi: "Mang thai à?"

Khê Ngôn: "..."

Mang thai kiểu gì được, anh đeo ba con sói hay không cũng không rõ hả?

Cố Văn Lan: "Sao gọi điện thoại em không nghe máy?"

Khê Ngôn: "..."

Bởi vì tôi chặn anh rồi.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cô Giáo Lý, Giá Thị Trường Cao Đấy Nhỉ.

Chương 7: Cô giáo Lý, giá thị trường cao đấy nhỉ.

Kết quả kiểm tra chứng minh quả nhiên bọn họ đã sợ bóng sợ gió một hồi.

Hứa Du cầm bản báo cáo kết quả kiểm tra bắt đầu nhảy nhót, "Dọa bà đây sợ gần chết! Tớ nói rõ ràng đã sử dụng biện pháp tránh thai an toàn rồi mà, sao có thể trúng chiêu được chứ! Cái que thử thai khốn khiếp gì không biết?"

Bác sĩ Cố đứng bên cạnh: "..."

Khê Ngôn vội vàng kéo Hứa Du, "Bình tĩnh nào."

Hứa Du phát điên xong mới chú ý có anh đẹp trai áo trắng đứng cạnh, "Ồ" một tiếng rồi cười, "Trùng hợp nhỉ, bác sĩ Cố? Anh tới khoa sản làm gì vậy?"

Bác sĩ Cố: "Tùy tiện đi dạo thôi."

Khê Ngôn: "..."

Anh tưởng bệnh viện là đường cái chắc?

"Nếu không có chuyện gì thì chúng ta đi thôi." Khê Ngôn cầm tay Hứa Du tính chơi bài chuồn.

"Chúng ta tâm sự đi." Người bên cạnh lập tức nói.

Khê Ngôn vốn không muốn phản ứng, đang định giả vờ như không nghe

thấy cúi đầu đi mất, dù sao làm cái chuyện lừa người ta lên giường như thế thực nữ như cô cũng biết ngại chứ.

Nhưng Hứa Du lại nịnh nọt giữ cô lại, "Vậy hai người nói đi." Sau đó nói với cô: "Tớ đi nhé?"

Cố Văn Lan nhã nhặn cười, "Vậy không tốn thời gian của cô Hứa nữa."

Hứa Du cười xán lạn, bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, "Sao bác sĩ Cố lại biết tôi họ Hứa?"

"Vị bệnh nhân họ Hạ đêm đó gọi cô thế còn gì?" Anh nghiêng đầu nghĩ, nhỏ giọng nói: "Hứa Du."

"Hình như là vậy." Hứa Du nghe giọng của anh xong chân mềm nhũn, vội vàng ôm tay của Khê Ngôn, mọe nó! Cái âm thanh này... Cô lén lút véo hông Khê Ngôn, đe dọa nhìn cô -- mi mà không cướp lấy anh giai này thì đừng trách ta!

Cố Văn Lan lâm thời dành ra chút thời gian dẫn Khê Ngôn đến quán cà phê cạnh bệnh viện.

Nhất thời cô không đoán ra được anh có ý gì, nếu anh không nói thì thôi, địch không động ta cũng không động, cô im lặng ngửi mùi cà phê nhàn nhạt trong phòng.

Lúc cà phê được bưng ra, cuối cùng anh cũng nói câu đầu tiên, "Biết tôi là ai không?"

Khê Ngôn: "...Không biết."

Mày đang nói nhảm cái gì vậy hả?

Cố Văn Lan chợt bật cười, chuyển đề tài, "Trước đây đã từng yêu đương

chưa?"

Trong chốc lát, Khê Ngôn cho rằng anh hỏi như vậy phải chăng có ý gì khác không, nhưng cô thấy vẻ mặt anh vẫn nhạt nhẽo, không có biểu tình gì dư thừa, dường như chỉ đơn giản là tò mò mà đặt câu hỏi thôi.

Cô nói: "Tôi cũng bằng này tuổi rồi, anh nói xem?"

Anh gật gật đầu: "Cô Lý xinh đẹp như thế, những nam sinh đã từng kết giao hẳn là rất xuất sắc."

Hả...

Khê Ngô bình tĩnh đánh trả: "Mỗi người đều rất ưu tú."

Cố Văn Lan không tự giác mà nhú mày, "Mỗi người?"

"Ừm."

"Vậy hẳn phải có một người để lại ấn tượng sâu sắc nhất chứ nhỉ." Anh nói.

Cô nghiêng cứu nhìn anh: "Bác sĩ Cố hỏi cái này để làm gì?"

Anh nhàn nhạt nói, "Tôi muốn hiểu em thêm thôi."

Khê Ngôn vẫn cảm thấy nghi ngờ, "Hiểu tôi để làm gì?"

Anh nói: "Cảm thấy hứng thú."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan cười với cô, nhã nhặn chậm chậm nói: "Nói đi, tôi muốn nghe."

Khê Ngôn thầm giật mình, "Anh..."

Bị lừa đến nghiện luôn rồi hả?

"Sao cơ?" Anh nghiêng đầu nhìn cô.

"Không có gì." Cô dời mắt khỏi Cố Văn Lan.

Một lúc sau lại nhìn anh, nói: "Người nào cũng để lại ấn tượng sâu sắc."

Phụt --

Cố Văn Lan suýt nữa phun một ngụm máu vào cà phê.

Anh mím môi không nói lời nào.

Khê Ngôn biết lời này nói với phái nam thì không ổn cho lắm, đặc biệt là người đàn ông này còn đang bày tỏ... thiện cảm với cô?

Nếu cô không hiểu nhầm.

Cố Văn Lan cười như không cười, "Cô giáo Lý, giá thị trường cao đấy nhỉ."

Khê ngôn trả lời một cách mỉa mai, "Cũng thế cũng thế."

Anh nhìn cô chăm chăm, chậm rãi mỉm cười: "Sao cô giáo Lý biết hai ta giống nhau? Em có vẻ rất hiểu tôi?"

Cô chợt nhận ra mình ăn nói hơi lỗ mãng, nhanh chóng nói. "Bác sĩ Cố ở phương diện này rất nổi tiếng, tôi cũng từng nghe qua."

"Nghe ai nói?" Anh ép sát từng chút một.

"... Với tư cách là đối tượng xem mắt với bác sĩ Cố, tôi đương nhiên phải

tìm hiểu rõ rồi." Cô nói.

"Tìm hiểu xong sao còn hẹn gặp lần nữa vậy?"

"Bác sĩ Cổ," Cô bị truy hỏi đến mức mất bình tĩnh, cầm túi xách đứng lên: "Anh mời tôi ra đây rồi cuộc có muốn nói vào chuyện chính không? Anh rảnh thì cứ ở đây tôi đi trước, tôi còn có việc."

Anh bỗng nhiên nói: "Cho tôi mượn điện thoại."

Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa điện thoại cho anh, hơn nữa còn rất chu đáo mà mở khóa điện thoại.

Cổ Văn Lan nhận lấy, cầm điện thoại của mình lên gọi thì điện thoại báo số thuê bao đang bận... Anh tắt đi, bấm số điện thoại của cô thử gọi cho mình.

Cô giáo Lý dường như nhận ra chuyện gì, nhanh chóng bước tới định giật lấy điện thoại, đúng lúc anh quay màn hình ra cho cô xem, trên đó có dòng chữ thuê bao đã bị chặn...

Cô bỗng dưng cảm thấy hơi xấu hổ.

Cổ Văn Lan vẫn tỏ ra nhàn nhã, 'Nhớ không nhầm thì cô giáo Lý và tôi mới gặp nhau có 3 lần, kể cả hôm nay thì mới là lần thứ 4, dường như em rất có thành kiến với tôi."

Không những có thành kiến mà hết lần này đến lần khác đều muốn lừa anh lên giường.

Khê Ngôn cầm điện thoại về, nói: "Tôi cảm thấy không hợp với bác sĩ Cổ, cho nên..."

Chặn thôi.

Cô nói xong định đi thì bị anh kéo lại, thỉnh thoảng nghe thấy anh nói: "Tôi nhớ ra rồi."

Cô quay đầu đi, "Anh nói gì vậy? Tôi không hiểu."

Cố Văn Lan cầm tay cô, bàn tay vì cầm dao phẫu thuật nhiều mà đầy những vết chai của anh nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay cô, anh đang định nói gì đó thì điện thoại vang lên.

Là điện thoại từ bệnh viện.

Khê Ngôn nhận lúc anh nghe điện thoại định rút tay mình ra khỏi tay anh nhưng lại bị Cố Văn Lan nắm chặt hơn, anh đứng lên nói với đầu dây bên kia, "Đến ngay đây." Nói xong ngắt điện thoại.

Cố Văn Lan móc ví từ trong túi quần ra đưa cho cô, nói: "Bệnh viện gọi tôi về khám gấp, em tính tiền giúp tôi."

Trong lúc Khê Ngôn vẫn còn đang ngơ ngác con nai vàng thì anh đã ra khỏi quán rồi.

Tính tiền thì tính tiền, để ví ở đây là có ý gì hả? Với cả giờ ai còn mang tiền mặt ra ngoài nữa? Chỉ cần một chiếc điện thoại cũng đi tới chân trời góc bể được đấy anh có hiểu không hả?

Ồ nhà quê!

"Cơ quan nội tạng của bệnh nhân bị dập gần hết, đang trong tình trạng xuất huyết, có dấu hiệu bị sốc, đã bắt đầu thông đường tĩnh mạch..."

Cố Văn Lan không lên tiếng, anh đi tới bàn mổ mới nhận ra hôm nay phòng cấp cứu hình như có thêm người, có vẻ là một cô bé, người ta còn đang rụt rè nhìn anh...

Bên cạnh có một phụ tá nói: "Đây là học sinh của giáo sư Hạng khoa phổi, cô ấy qua đây thực tập."

Trên bàn mổ, mạch cổ của người bệnh được cầm một ống chèn truyền dịch.

Máy theo dõi hiển thị đường sinh mạng của bệnh nhân, Cố Văn Lan nhìn lướt qua, huyết áp tăng, nhịp tim bình thường, hô hấp đều đặn, tới lúc này anh mới bắt đầu tiến hành phẫu thuật cấp cứu.

Y tá đưa dụng cụ cho anh đột nhiên nói: "Lần trước tôi đi xem mắt, đối tượng hỏi tôi thường làm gì, tôi nói là chuyên đưa dao mổ cho bác sĩ làm anh ta sợ xanh mặt."

Phụ tá bật cười: "Cô đúng là thẳng thắn thật."

Y tá cũng cười: "Còn đỡ hơn là nói mình lấy khoan khoan đầu bệnh nhân ra như bác sĩ Khâu, tôi đã nói giảm nói tránh rồi đấy."

Cô bé thực tập: "..."

Phụ tá là nam, thấy cô bé kia căng thẳng bèn nói: "Thả lỏng đi, vấn đề càng nghiêm túc thì càng phải tỏ ra bình tĩnh, bác sĩ Cố nói thế đấy."

Anh vừa dứt lời, bệnh nhân đột nhiên hô hấp dồn dập, máy theo dõi hiển thị nhịp tim tăng nhanh, huyết áp vẫn thế.

Bệnh nhân: "..."

Cô bé thực tập hết hồn: "Bác sĩ Cố?"

Từ đầu tới cuối Cố Văn Lan vẫn luôn giữ im lặng, chỉ vào ống truyền ý bảo y tá không chế tốc độ truyền dịch, còn anh tiếp tục giải phẫu... Lúc Cố Văn Lan đứng trên bàn mổ không thích nói chuyện, nhưng anh cho phép mọi

người xung quanh nói ra tiếng.

Sau khi ca mổ này kết thúc, Cố Văn Lan cũng không có thời gian thả lỏng đã phải tiếp ca mổ sau, cả ngày nay cơ bản đều xoay quanh cái bàn mổ, dường như phòng mổ mới là nhà anh.

Thế nên có thể không giống con quay ư?

Sau khi anh rời khỏi bàn mổ thì trời đã tối rồi, Cố Văn Lan đang dọn dẹp một phụ tá.

Có cô bé đi tới cạnh anh, nhỏ giọng nói: "Chủ trị Cố, bác sĩ Lý, hai người vất vả rồi ạ."

Cố Văn Lan liếc qua, là cô bé thực tập trong phòng mổ lúc nãy, anh gật gù đầu.

Mà vẻ mặt lạnh lùng của anh hiển nhiên đã khiến cô bé sợ rồi... Sao khác với lời đồn thế? Bác sĩ dịu dàng đâu rồi?

Phụ tá là bác sĩ Lý cười: "Mỗi lần bác sĩ Cố phẫu thuật xong đều thế cả, chưa kịp ổn định trạng thái, yên tâm, không phải cậu ta có ý kiến với em đâu, sao em vẫn chưa về thế?"

"Lúc nãy trong phòng mổ em đã gây phiền phức cho hai anh rồi," Cô bé nói: "Hay là em mời Cố chủ trị và bác sĩ Lý đi uống cà phê nhé?"

"Em khách khí quá, với lại em cũng có gây ra phiền toái gì đâu." Tính anh bác sĩ Lý này thẳng như ruột ngựa, lắm lúc lại khiến người khác ghen tị.

"Tôi mời đi, " Cố Văn Lan khép lại hồ sơ bệnh án rồi đưa cho phụ tá, nói: "Mua cho y tá Chu và mấy y tá gây tê nữa, anh tới văn phòng với tôi một chuyến..."

Đi được nửa đường anh bỗng dừng nhớ ra, hình như ví của mình để ở chỗ cô giáo nào đó...

Anh khẽ cười, dừng lại nói, "Hôm nay cậu trả tiền nhé, mai tôi đưa tiền lại cho."

Bác sĩ Lý nghe thế bèn nhanh nhẹn nói: "Không không không, để tôi mời đi."

Cố Văn Lan vỗ vai anh, "Tôi mời, với lại không cần tính phần cho tôi đâu, tôi về đây."

Trong gara bệnh viện, Cố Văn Lan vừa ngồi lên ghế thì điện thoại đã vang lên.

Là Cố Vân Vi gọi tới, "Anh, anh tan làm chưa?"

Cố Văn Lan nồ máy, "Sao thế?"

Cô nhỏ giọng nói: "Bố bảo anh về nhà một chuyến."

Anh dừng lại hồi lâu mới đồng ý: "Bây giờ đến ngay đây."

Giữa anh và viện trưởng Cố không hòa thuận như người ta tưởng, nhiều lần hai người gặp nhau đều tan trong không vui.

Lần này vẫn như cũ, thậm chí còn cãi nhau ầm ĩ hơn lần trước.

Anh đá cửa ra, động tĩnh lớn tới mức vang ra tận bên ngoài.

Cố Vân Vi đuổi theo anh tới cửa rồi thôi, nhìn anh trai cô lái xe đi không thèm quay đầu lại.

11 giờ đêm, Khê Ngôn mới chữa xong một nửa bài thi, cô ngồi lâu tới

mức cột sống cũng đã cứng đờ nên để bút xuống vắn cổ, tiện thể vươn vai một lần, vừa cầm bút lên vừa nhìn chiếc ví trên bàn chăm chăm.

Đúng lúc ấy, điện thoại trên bàn bỗng rung reo lên.

Cô liếc qua, là chủ nhân của cái ví này...

Đêm hôm khuya khoắt, anh ta lại muốn cái quỳ gì đây?

Cô nhấc máy: "Alo?"

Cố Văn Lan: "Nhà em ở đâu?"

Khê Ngôn: "Anh say à?"

Cố Văn Lan khẽ cười: "Không uống rượu, nói đi, nhà em ở đâu?"

Khê Ngôn bất đắc dĩ, "Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?"

"Ví của tôi ở chỗ em."

'Anh nhàn lắm hả?"

Người bên kia lại cười, "Nhanh lên, tôi qua lấy ví."

Khê Ngôn nói: "Để tôi gửi địa chỉ cho anh."

Cô nhắn tin xong bèn tiếp tục sửa bài thi, hơn tiếng sau Cố Văn Lan mới gọi điện thoại tới, nói đã đến dưới lầu, cô khoác áo vào rồi ra cửa.

Tổ hợp Chu Mộc Lan Mã Phong đã ngủ rồi.

Cửa phòng Lý Khê Vũ mở hờ, có ánh sáng xuyên qua từ phía trong, có lẽ cậu đang chơi game.

Khê Ngôn ra ngoài đóng cửa xuống dưới lầu, xe của anh đang đứng dưới tầng chung cư nhà cô, anh đã ra khỏi xe, dựa lưng vào thân xe, dáng người cao cao gầy gầy trong đêm khuya cực kì thu hút.

Trời đã sang thu, buổi tối nhiệt độ khá thấp.

Anh vẫn mặc bộ quần áo hôm nay, áo sơ mi và quần tây.

Cô quần áo khoác đi tới, đến gần mới thấy nét mệt mỏi giữa hai đầu lông mày của anh.

Khê Ngôn đưa ví cho Cố Văn Lan rồi định nói mấy lời khách sáo nào đó, lại thấy hình như chẳng có gì để nói, mà tay anh lướt qua bàn tay cầm ví của cô, chớp lấy cổ tay Khê Ngôn kéo cô vào lòng.

Khê Ngôn: "..."

Bỗng dưng cô thấy hơi đau đầu.

Cả người anh bao phủ sương đêm, chiếc áo sơ mi mỏng sờ lên đã thấy lạnh, mà với anh cô không khác nào lò sưởi, ôm xong anh càng không muốn buông ra.

Khê Ngôn đẩy anh: "Cầm đồ về đi."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cái Tên Này Chỉ Biết Cột Nhả Là Giỏi.

Chương 8: Cái tên này chỉ biết cột nhả là giỏi.

Đêm thu gió mát, ánh đèn bên cạnh mờ nhạt lạnh lẽo như nước, yên ả đổ xuống đường.

Khê Ngôn bị Cố Văn Lan ôm tới rùng mình, cô khẽ đẩy anh, nói: "Cầm đồ rồi thì mau về đi."

Nhưng anh được voi đòi tiên dúm đầu vào cổ cô, dịu dàng trầm giọng từ từ nói: "Cô giáo Lý..."

Khê Ngôn: "..."

Cái tên này chỉ biết cột nhả là giỏi.

Cô nghiêng đầu ra chỗ khác, "Có chuyện gì thì nói đi."

Đừng đứng ở đây ăn vạ nữa.

Khuôn mặt dè lên vai cô giật giật, nói: "Hay là em thu lưu anh đi? Dù sao cũng bị em ngủ nhiều lần vậy rồi, dứt khoát ngủ cả đời nhé."

Khê Ngôn bình tĩnh hít sâu: "Nửa đêm anh nói cái quỷ gì vậy?"

Anh ngẩng đầu lên: "Anh còn cung cấp chỗ ngủ, chỗ anh rộng rãi, em thu lưu anh còn có thể ngủ ở chỗ anh nữa này."

Vẻ mặt của anh như đang nói, tới đây đi, anh hầu hạ em ăn ngon mặc đẹp, em tới lần ố chẵn với anh.

Nếu không so đo chuyện tình tình ái ái kia, Khê Ngôn cảm thấy mình có lời... không đúng, phải là siêu lời ấy chứ.

Nhưng mà anh phải trêu chọc cô làm chi?

Với điều kiện của anh, chỉ cần nói một tiếng tuyệt đối không lo thiếu người nhào tới.

Khê Ngôn nhìn anh: "Anh cần gì phải làm đến thế?"

Cố Văn Lan cười đến không đứng đắn: "Cái này phải tìm người quen mới an tâm."

Cô bực mình tới mức cho anh một đấm, quay người định đi.

-- Nhưng vẫn bị anh kéo lại, "Đùa thôi, em nóng nảy làm gì?"

Nếu là đến cầu hôn... chắc cũng được coi là cầu hôn nhỉ, vậy thì phải có dáng vẻ giống người đi xin người ta một chút.

Cố Văn Lan nói: "Anh lớn tuổi rồi, không giày vò nổi nữa."

Khê Ngôn: "..."

Tôi thề, anh còn có thể chơi bởi thêm mười năm nữa là ít.

Cố Văn Lan: "Anh chỉ còn ít sức lực quèn ấy, bằng lòng giày vò em, giày vò cuộc sống sau này của hai ta thôi, em nói xem?"

Mỗi câu mỗi chữ như đang bàn chuyện yêu đương với cô vậy, nhưng trong lời nói chỉ toàn việc phong nguyệt. Anh cho là cô không nhận ra chăng?

Khê Ngôn: "Mấy cái đấy tôi không làm được, anh tìm người khác đi."

Một tay Cố Văn Lan ôm cô, tay kia mơn trớn vành tai Khê Ngôn, động tác cực kì thân mật, anh nói: "Anh chỉ bằng lòng tìm em, cũng chỉ sẵn lòng giày vò em thôi."

Khê Ngôn sờn da gà, đẩy tay anh ra: "Anh đừng đáng ghét vậy được không?"

Anh khẽ cười, ngoan ngoãn rút tay ra: "Được chứ?"

Cái gì mà được chứ?

Anh cho rằng đây là đùa cợt chắc?

Cô lệch đầu suy tư, ánh sáng nhạt nhẽo phác họa ra bóng hình thanh lệ nhã nhặn của cô, người trong lòng ngực thật ấp áp, mềm như bông, ôm rất thoải mái.

Cũng không biết bao lâu vẻ mặt cô mới dịu lại, dường như hơi dao động, nói: "Tùy anh vậy."

Cố Văn Lan cong khóe môi: "Sao lại tùy anh được? Đây là chuyện mà tùy tiện là được hả?"

Cô thử giãy giụa thì nhận ra bây giờ có thể dễ dàng tránh khỏi tay anh rồi, "Anh bớt khoe mẽ đi."

Anh cũng không quay ra ôm cô nữa, kéo tay cô thì thầm, "Anh tìm thời gian qua đây nhé? Ra mắt cha mẹ em."

Cô ừ một tiếng.

Cô dường như chẳng lưu luyến chút nào, nói xong định lên lầu lại bị anh

túm lấy áp vào cửa xe hôn tới hoa mắt váng đầu, như mở phải cái chốt nào đó, nụ hôn của anh lần này đầy tính xâm lược, càn quét sạch sẽ hơn bất kì một nụ hôn nào trước đó.

Cố Văn Lan nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô dần dần ửng hồng.

Khê Ngôn vào phòng chung cư đóng cửa lại nhưng chưa lên lầu ngay, đèn cầu thang lầu một đã hồng từ lâu, cô đứng ở hành lang u ám, nhìn ra bên ngoài xuyên qua kẽ hở cửa sắt .

Anh cũng không lái xe về luôn mà khom lưng vào xe, ngồi ở ghế lái bắt đầu châm thuốc, khói vẫn vít giữa hơi lạnh, như mơ như ảo, khiến người ta không nhìn rõ mặt anh.

Điều thuốc này hồi lâu mới tắt, anh nổ máy rời đi.

...

Khê Ngôn vẫn ngâm dắm việc này mãi chưa nói cho cha mẹ, chủ yếu là cô không biết phải trình bày kiểu gì cho uyển chuyển, sau đấy cô cảm thấy có phải mình hơi qua loa không, nhưng nghĩ kĩ lại thì, từ ngày cô gặp anh đến giờ có chuyện nào là không qua loa đâu?

Thêm một việc cũng chẳng sao.

Nên hôm nọ ăn tối xong, nhân lúc cả nhà quây quần bên nhau, cô đơn giản nói một câu giải quyết mọi chuyện.

Cô nói: "Bác sĩ Cố nói hai ngày nữa sẽ đến gặp bố mẹ."

Hai vị trưởng bối nhà họ Lý đều sửng sốt, "Bác sĩ Cố? Cậu ta tới làm gì?"

Khê Ngôn: "Cầu hôn."

Chu Mộc Lan Mã Phong: "..."

Quả táo của Lý Khê Vũ rơi bộp xuống đất lăn tới chân Khê Ngôn, cô nhặt lên để lại vào tay cậu.

Chu Mộc Lan ngồi thẳng người, vừa kích động vừa nghi ngờ, "Con nói hai đứa không thể cơ mà?"

Khe Ngôn cầm chén nước thật chặt, thành cốc tỏa ra hơi ấm, "Giờ thì có thể."

Lão Lý hỏi: "Tại sao?"

Lý Khê Vũ cười nói: "Bố, bố không hiểu được đâu, cái chuyện yêu đương này giống như ý chí chiến đấu của nhân dân ta vậy, lúc sáng lúc tối, lúc có lúc không, lóe lóe kích thích biết bao nhiêu."

Lão Lý chỉ tiếc không thể quất cậu một trận, hừ cười: "Bây nói sai rồi, không phải giống ý chí chiến đấu của nhân dân ta, giống IQ của bây mới đúng."

Lý Khê Vũ: "..."

Lý Khê Ngôn và Cố Văn Lan không hay gọi điện thoại cho nhau lắm.

Đối với Cố Văn Lan mà nói, đầu tiên là do anh bận, không có thời gian, thứ hai là do anh có tâm lý mâu thuẫn với điện thoại, bởi 80% cuộc gọi tới đều là thông báo cấp cứu, giờ trong mắt anh điện thoại không khác nào dư nghiệt, bất cứ khi nào anh cũng muốn tìm cách diệt trừ nó.

Còn Khê Ngôn cũng không thích chủ động gọi điện thoại cho lắm, bình thường đều là Hứa Du gọi điện cho cô, lải nhải cả ngày cũng không xong.

Sau đêm đó, hai người chỉ gọi điện thoại đúng một lần, chủ yếu nói về

việc cầu hôn.

Theo ý của anh thì hai người tìm thời gian lãnh giấy hôn thú trước đã, hôn lễ để sang năm tổ chức cũng được.

Bệnh viện nhiều việc, ngay cả ngày đi lãnh giấy hôn thú anh cũng phải xem xét xem hôm nào có thể thu xếp công việc bớt lại chút thời gian, cho nên anh cảm thấy nếu có thể làm xong càng sớm càng tốt, Khê Ngôn suy nghĩ một lát cũng thông cảm cho anh bèn đồng ý, dù sao sớm muộn gì cũng tới.

Trong quãng thời gian đó cô có gọi điện thoại cho Hứa Du nói đại khái tình huống cho cô ấy nghe.

Sự khiếp sợ của Hứa Du vang lên từ đầu dây bên kia làm tai Khê Ngôn đại ra, cô ấy không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ: "Lợi hại thế!"

Khê Ngôn cũng cảm thấy rất khó hiểu, cô không biết Cố Văn Lan nghĩ thế nào nữa, có lẽ thật sự muốn tìm một người quen để... sống cùng đi.

Đêm nay cuối cùng Cố Văn Lan cũng gọi điện thoại cho cô, anh nói: "Cô giáo Lý, ngày mai anh sẽ tới quý phủ nhà em thăm hỏi."

Khê Ngôn đang chấm bài tập, cô nghe xong bèn nhẹ giọng trả lời: "Ừ, biết rồi."

Một lát sau, anh hỏi: "Mỗi vậy thôi á?"

Cô nói: "Anh còn muốn gì nữa?"

Cố Văn Lan ở đầu dây bên kia khẽ cười: "Em nói em đã yêu đương nhiều lần rồi, nhưng mà kiểu thái độ, kiểu phản ứng này của em, anh cảm thấy mức độ đáng tin còn cần bàn tiếp đấy? Em khẳng định mình nói đúng theo thực tế đấy chứ?"

Khê Ngôn: "... Lần nào em cũng phản ứng bọn họ kiểu này, họ vẫn thích đẩy thôi."

"Thế sao vẫn chia tay?"

"Em có mới nới cũ."

"Thật không?" Anh hừ nhẹ, "Em thẳng."

"..." Không hiểu sao cô lại bật cười.

Chuyện của hai người cuối cùng cũng kinh động tới chủ nhiệm Lý, lần thứ hai ông gọi Cố Văn Lan vào phòng làm việc soi anh một hồi, bác sĩ Cố vẫn nhàn nhã ngồi yên để ông soi.

Chủ nhiệm Lý ngồi xuống: "Tên nhãi này rốt cuộc anh nghĩ gì đây? Anh thích con bé đấy thật hả?"

Cố Văn Lan đặt chén trà xuống: "Không thích thì em lấy về nhà làm gì?"

"Tôi cho anh biết," Chủ nhiệm Lý nghiêm mặt, "Con bé là cháu gái tôi, cháu gái ruột."

"Vâng." Anh đáp.

"Anh nếu dám để con bé phải ấm ức," Ông vỗ bàn, "Trục xuất sư môn!"

"Cần tuân sư mệnh." Anh cười cười.

Buổi sáng chủ nhật, Cố Văn Lan xách túi lớn túi nhỏ chuẩn bị lên đường tới nhà họ Lý.

Lúc này nhà họ Lý đã rộn ràng như ăn Tết.

Chu Mộc Lan chạy vào phòng con gái xoay một vòng, làn váy tung bay, "Con xem mẹ mặc bộ này có đẹp không? Mặc bộ này gặp bác sĩ Cố có thiếu lễ phép quá không?" Nói xong bà bèn nhướn mày, "Sao con vẫn còn mặc đồ ngủ thế này?"

Trên bàn Khê Ngôn đặt một chiếc laptop, cô ngồi gõ bàn phím lạch cạch, "Mẹ, thứ hai con có tiết thao giảng, mẹ cho con thời gian soạn bài cái đã, mẹ chờ một lát nhé?"

Chu Mộc Lan thở dài, "Soạn bài soạn bài, cả ngày con chỉ biết soạn bài thôi, bây giờ là mấy giờ rồi mà con còn bận rộn vậy hả? Tối làm không được à? Sao cứ phải là lúc này thế?"

Khe Ngôn đáp có lệ: "Mẹ đừng vội, con sắp xong rồi đây."

Gần 12h trưa Cố Văn Lan mới tới dưới lầu nhà họ Lý, trước đó anh có gọi điện thoại báo cho cô biết trước một câu, tránh việc đột nhiên tới quấy rầy nhà người khác.

Khe Ngôn nói: "Có cần em xuống dưới lầu đón anh không?"

"Không cần xuống lầu, em đứng ở cửa chờ anh là được."

"Vậy anh lên đây đi."

Khe Ngôn cúp điện thoại, vừa ra khỏi cửa đã ngửi thấy mùi rau xào trong phòng bếp, Lý Khê Vũ soi gương trong phòng, tay cầm một nắm tóc, có lẽ đang định dùng keo xịt tóc để định hình lại.

Cô vừa ra cửa đã nghe thấy chuông reo, mở cửa chống trộm ra còn tưởng mình đang mơ, chỉ thấy anh đang cười với cô.

Cố Văn Lan liếc mắt quan sát cô, "Áo ngủ đẹp đấy."

Khê Ngôn bình tĩnh, "... Bận quá nên quên mất."

Anh đi tới cầm tay cô, lạnh, anh áp lên tai nói, "Căng thẳng lắm hả?"

Cô đẩy anh ra: "Đây là nhà em, căng thẳng gì chứ?"

Hai người vừa vào nhà đã bị ba đôi mắt tha thiết chiếu tướng...

Cố Văn Lan ngay lập tức phản ứng lại, anh cười chào hỏi, "Cháu chào cô chú, lần đầu gặp mặt, tên cháu là Cố Văn Lan."

Chu Mộc Lan xung phong ra trận trước, bà đi đến, "Bác sĩ Cố đúng không? Bình thường Khê Ngôn hay nhắc tới cháu lắm."

Khê Ngôn: "..."

Đêm đó chỉ nhắc qua một lần thôi mà?

Lão đồng chí Lý cầm một chiếc cốc sứ Thanh Hoa, sung sướng cười, thầm than: "Không tệ không tệ, đúng là không tồi chút nào."

Lý Khê Vũ gãi đầu, "Bố, con cảm thấy bị thua kém."

Lão Lý liếc cậu, bỗng dừng cảm thấy thằng nhóc này thật khó coi... Quay đầu lại tươi cười nghênh đón: "Ôi Văn Lan, mời ngồi mời ngồi."

Lão Lý nói nhiều, chỉ cần mời người ta ngồi xuống xong là có thể nói chuyện cả ngày, nội dung chủ yếu xoay xung quanh cuộc đời đầy những chiến tích khi làm giáo viên của ông, cứ thế mở rộng thành một cuộc trò chuyện khô khan vô vị.

Cố Văn Lan lại cực kì kiên trì, phối hợp với ông tới làm mưa làm gió.

Khê Ngôn về phòng thay quần áo không khỏi nghĩ tới trạng thái ít nói hồi

còn học đại học của anh, lại nghĩ tới cái vẻ mặt lưu manh hiện tại, lẽ nào do lúc đó cô không đi sâu nghiên cứu nội tâm của anh nên mới nghĩ là tên này lạnh lùng cô độc ta?

Cơ mà giờ còn cần đi sâu nữa không?

Cố Văn Lan tìm một cơ hội thích hợp, nói ra mục đích lần này đến đây của anh, cầu hôn.

Mọi người cơm nước xong bèn quây quanh bàn uống trà, đang trong trạng thái thả lỏng nhất thì anh nhân cơ hội mở miệng: "Cô, chú, cháu dự định dành ít thời gian đi lãnh giấy hôn thú với Khê Ngôn."

Chu Mộc Lan Mã Phong: "..."

Lý Khê Vũ: "Móa! Cmn thật là quá đàn ông!"

Chu Mộc Lan Mã Phong đồng thời quay sang nhìn con gái.

Con gái bọn họ đang ngồi ngắm chén trà -- Ờ? Cái bầu không khí đen kịt này là sao? Tên kia vừa nói cái quỷ gì đấy?

Chu Mộc Lan phản ứng lại đầu tiên, nói ra điều mình quan tâm nhất, "Vậy không tổ chức hôn lễ hả?"

Lão Lí nghe vậy bèn lạnh mặt, "Phải tổ chức hôn lễ!"

Khê Ngôn -- có phải chú ý nhầm trọng điểm không? Không phải nên nghĩ việc đột nhiên đề cập tới lãnh giấy hôn thú hình như rất đường đột à?

Cố Văn Lan cười hòa nhã, "Có tổ chức ạ, nhưng chắc phải chờ đến sang năm, càng gần cuối năm bệnh viện lại càng bận, tạm thời cháu chưa có thời gian, cho nên việc cử hành hôn lễ phải phiền cô chú xem xem năm sau có hôn nào ngày lành tháng tốt không."

Lão Lý đã phẫn chấn trở lại rồi, "Không thành vấn đề không thành vấn đề, cái này để cô chú xử lí, hai đứa cứ yên tâm công tác."

Chu Mộc Lan lại nghĩ tới một việc: "Vậy bên bố mẹ cháu thì tính sao?"

Cố Văn Lan đã chuẩn bị sẵn rồi mới tới, hỏi gì đáp nấy, "Hai ngày nữa cháu dành thời gian dẫn Khê Ngôn về nhà một chuyến."

Chu Mộc Lan gật đầu, "Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi."

Khê Ngôn đã bắt đầu bối rối, đến khi tiễn anh xuống dưới vẫn như đang đi trên mây.

Trước khi lên xe anh nói: "Sáng thứ ba tuần này chúng ta đi đăng kí kết hôn, sau đấy anh dẫn em về nhà anh, mặt khác anh sẽ sắp xếp thời gian để trưởng bối hai bên ăn một bữa cơm, được rồi, nhớ kỹ thu thập hành lí đi, tủ quần áo trong nhà anh đã dọn chỗ cho em rồi."

Cô im lặng một lát, hỏi: "Anh gấp như vậy làm gì?"

Anh sờ cằm cô, nửa đùa nửa thật nói: "Sợ em chạy."

Còn lâu cô mới tin.

Anh muốn dành ra một buổi sáng cũng không dễ, cho nên nếu có thể hoàn thành mọi việc cùng một lúc là tốt nhất.

Không khác gì họp chợ cả, chỉ cần một lần là xong.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cô Giáo Lý Trong Vai Quần Chúng Vây Xem.

Chương 9: Cô giáo Lý trong vai quần chúng vây xem.

Là anh, là hoa, là mộng, lướt qua đây, giờ phút này tựa gió lay động lòng em.

--« linh cảm »(*)

(*) Đây là hai câu đầu bài thơ "Linh cảm" của Lâm Huy Nhân, được dịch dưới sự giúp đỡ của fb Bình Tà.

Thứ ba hôm đó, Khê Ngôn xin nghỉ một ngày ở trường.

Hôm qua cô đã thu thập hành lí xong xuôi, không nhiều lắm, mấy bộ quần áo mùa đông, một ít giáo án, một quyển notebook, còn lại đều là chai lọ dưỡng da.

Chẳng qua bây giờ là mùa đông nên quần áo rất dày, nhất là áo khoác, vậy nên hai chiếc vali hành lí cũng đầy.

Thế nhưng khi Cố Văn Lan xem qua vẫn cảm thấy chưa đủ, "Em định đi du lịch ở chỗ nào đây?"

Khê Ngôn hết cách bèn mở tủ quần áo ra cho anh xem, "Em nhiều đồ vậy, sau này thiếu cái gì về lấy là được."

Anh suy nghĩ chốc lát thì cảm thấy thế cũng đúng bèn đẩy hai cái va li ra.

Chu Mộc Lan Mã Phong thấy hai người đi ra thì vội vàng đứng lên, mẹ nói: "Ôi, đã phải đi rồi à?" Nói tới đây bà cũng cảm thấy không nỡ xa con gái bèn đỏ mắt.

Vậy mà lúc trước bà vẫn trông mong con gái gả được cho người tốt.

Lão Lý ôm bà vai bà thay lời an ủi, "Được rồi được rồi, vợ chồng son lại ở cách đây không xa, chỉ cần một chuyến xe là tới, lúc rảnh rồi chúng ta cũng có thể sang thăm tụi nó mà."

Khê Ngôn cũng khó chịu, từ nhỏ đến lớn cô chỉ rời nhà mấy năm học đại học, còn lại đều ở chung với gia đình, cô nói với bố mẹ hai câu rồi không tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, Chu Mộc Lan lau nước mắt tiễn hai người xuống lầu.

Xe vừa đi xa, Chu Mộc Lan rơi nước mắt.

Lão Lý lại vội vàng an ủi bà.

Khê Ngôn ngồi trong xe cũng không vui vẻ gì, cô vừa nhớ người nhà vừa mờ mịt về cuộc sống mai sau bèn quay sang liếc Cố Văn Lan.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của cô, Cố Văn Lan vừa nhìn tình hình giao thông vừa nói: "Lần đầu anh làm ông xã người ta, có lẽ lúc đầu chưa đạt yêu cầu, em phải khoan dung với anh một chút nhé."

Khê Ngôn: "..."

Ai mà không chứ?

Cô cười cười.

Anh cũng cười theo.

Cố Văn Lan đưa cô tới cục dân chính để lãnh giấy hôn thú trước rồi lái xe quay về chỗ ở của mình.

Khu cư xá này rõ ràng xa hoa hơn chỗ nhà cô rất nhiều, còn có cả thang máy, một tầng dành cho hai hộ gia đình, cửa phòng trộm nhà đối diện khép hờ, nhìn qua tầng pha lê chống trộm thì thấy cánh cửa bên trong đã được đóng lại.

Khê Ngôn theo anh vào nhà, khi bước qua bậc huyên quan đứng ở phòng khách, cô chợt có cảm giác khó chịu như tới nhà mới.

Căn nhà này được trang trí rất đơn giản, tổng thể lấy màu xám và trắng là hai màu chủ yếu, ngay cả phòng ngủ của anh cũng thế, một chiếc giường lớn, một chiếc tủ quần áo lớn màu trắng đặt sát tường, một cái bàn đựng sách, một chiếc cửa sổ sát đất.

Rất rộng rãi, nhưng không có bất kì đồ trang trí nào cả, nhìn cực kì lạnh lẽo.

Cố Văn Lan vừa bỏ đồ xuống đã nói, "Đi thôi, đi gặp người nhà anh, đồ đạc để về thu xếp sau, anh còn phải tới bệnh viện nữa."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan đi tới cửa phòng ngủ thấy cô không theo kịp bèn quay đầu hỏi: "Sao thế?"

Cô lắc đầu, đi theo anh.

Cô đang nghĩ có lẽ buổi chiều phải tổng vệ sinh từ trong ra ngoài, nơi này nhìn có vẻ chỉnh tề sạch sẽ, nhưng lại luôn khiến cô cảm giác bị phủ một tầng tro, có lẽ là lâu rồi không lau chùi.

Anh đột nhiên đứng yên, nhìn cô cười, "Sao? Nhìn em có vẻ không thỏa mãn lắm?"

Cô từ chối cho ý kiến, đảo mắt một vòng rồi nói: "Trong phòng này có thứ gì em không được động vào không?"

"Trong phòng này, em có thể động vào bất kỳ vật gì." Anh còn nói thêm một câu, "Cố phu nhân ạ."

"Ừm." Cô đáp.

Hai người đi xuống lầu, vừa lên xe cô lại hỏi: "Đúng rồi, nhà anh có dụng cụ vệ sinh không?" Dù sao anh trông không giống loại người sẽ làm việc nhà nên cũng khó mà nói xem có mấy thứ này hay không.

Đến tận khi xe ra khỏi khu cư xá, anh mới chậm rãi hỏi: "Nhà ai cơ?"

Khê Ngôn nhìn sang bên hiều ý, nói: "Nhà chúng ta."

Anh đáp: "Có, trước cửa có một cái tủ âm tường, mọi thứ trong đấy tất."

Nhà họ Cố ở khu biệt thự ngoại ô thành phố, cảnh quan rất đẹp, nhìn ra sông, một hàng dài biệt thự giống hệt nhau, chỉ khác biển số nhà bên cửa sắt.

Cố Văn Lan lái xe vào trong sân rồi dừng lại, sau đó dẫn cô vào nhà.

Trước khi đến anh đã nói đây chỉ là thủ tục thôi, sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Sau khi đến cô mới biết, cái câu sẽ không mất nhiều thời gian của anh hoàn toàn là cách nói khiêm tốn.

Cô vừa vào đến cửa đã thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, mặt mũi hiền lành nhưng vẫn rất uy nghi, Khê Ngôn đoán rằng đây chắc là cha chồng

mình rồi, đột nhiên có cảm giác kính nể với vị cha chồng nghiêm túc này.

Viện trưởng Cố đứng lên, tâm trạng khá tốt, lúc ông định mở miệng đã bị con trai mình ngắt lời.

Cố Văn Lan: "Lý Khê Ngôn, vợ con."

Cô đang định chào cha chồng lại bị anh lôi đi...

Đi...

Viện trưởng Cố đứng đằng sau đen mặt nhìn bọn họ, tức giận đến không thốt nổi lời nào.

Sau đó hai người lên xe, rời khỏi nơi này.

Khê Ngôn ngơ ngác một lúc mới nhìn về phía Cố Văn Lan, anh mím đôi môi mỏng, vẻ mặt cực kì lạnh nhạt, không hề nói gì.

Quan hệ giữa hai cha con nhà này có vẻ không tốt lắm thì phải?

Cố Văn Lan đưa cô tới dưới nhà, nhéo ấn đường.

Cô im lặng một lúc bèn hỏi: "... Anh có khỏe không?"

Anh nhìn giờ, nói với cô: "Anh không tiễn em lên đấy được, ở bệnh viện vẫn còn có việc."

Khê Ngôn gật đầu, tháo dây an toàn xuống xe, sau khi cửa xe đóng cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn chăm chăm cửa sổ xe, Cố Văn Lan thấy cô vẫn chưa đi bèn hạ cửa sổ xuống.

Cô khom lưng nói: "Anh chú ý nghỉ ngơi."

Về mặt anh uế oải, rõ ràng là không có đủ thời gian thư giãn.

Cố Văn Lan khẽ giương đôi lông mày, "Ừ."

Suốt một buổi chiều, Khê Ngôn dọn dẹp phòng trong phòng ngoài sáng sửa sạch sẽ, căn nhà ngay lập tức nhìn sáng sửa hẳn lên, cô thấy còn có thời gian bèn ra siêu thị mua thức ăn, lúc mua xong đồ ăn đi ngang qua cửa hàng bán cá cảnh bèn quẹo vào mua hai con cá vàng và một bể thủy tinh.

Về đến nhà đứng trước cửa, cô đứng ở đó một chút, mím miệng cau mày -
- cô không có chìa khóa.

Bây giờ đã là... 7h30 tối, bệnh viện vẫn chưa tan tầm, cơ mà anh cũng chưa chắc có thể tan tầm đúng giờ.

Khê Ngôn suy nghĩ một chút quyết định gọi điện thoại cho anh.

Không nghe máy, có lẽ đang trong phòng cấp cứu.

Cô đứng ở cửa hồi lâu, quyết định đến bệnh viện lấy chìa khóa.

Từ đây đến bệnh viện mất khoảng 10 phút đi taxi, cách đây rất gần, có lẽ là anh cố ý chọn nhà ở chỗ này để tiện gặp ca cấp cứu nào cũng có thể kịp thời đi tới bệnh viện.

Khê Ngôn đi thẳng tới khoa nội trú, đến hỏi y tá trước đài xem ngoại khoa tim mạch ở đâu, sau đấy đi thang máy lên tầng, đến nơi bèn hỏi một y tá ngoại khoa xem bác sĩ Cố có ở đây không.

Y tá kia quan sát cô một lát, nói: "Khoa chúng tôi có hai bác sĩ họ Cố, cô tìm ai ạ?"

Khê Ngôn nói: "Cố Văn Lan."

Y tá đó hỏi: "Cô có hẹn khám bệnh trước với bác sĩ Cố không?"

Khê Ngôn do dự giây lát bèn gật đầu.

Y tá cười cười: "Bác sĩ Cố đang trong phòng mổ, phiền cô chờ ở ghế đằng kia ạ, sau khi bác sĩ Cố phẫu thuật xong tôi sẽ gọi cô."

Khê Ngôn nghĩ ngợi gì đó, lại hỏi: "Còn khoảng bao nhiêu phút nữa thì bác sĩ Cố phẫu thuật xong?"

Y tá chần chờ một chút, nói: "Nếu thuận lợi thì khoảng 20 phút nữa."

Đã thế, Khê Ngôn đành phải ngoan ngoãn đến hàng ghế bên cạnh ngồi chờ.

Y tá kia nhìn cô xách túi lớn túi nhỏ tới tò mò không biết đây là gì, hay là đến tặng quà? Nhưng thế có phải hơi trắng trợn không? Nhìn cũng không giống vật gì đắt tiền cả.

Ồ, với cả hai con cá vàng kia là sao?

Cả chiều hôm nay Khê Ngôn dọn dẹp nhà cửa nên rất mệt, tinh thần cũng không tỉnh táo lắm, cô ngồi xuống một lát đã bắt đầu thấy buồn ngủ, cô chống khuỷu tay vào thành ghế, rũ mặt, dùng ý chí bắt đầu chiến đấu với cơn buồn ngủ.

Cố Văn Lan phẫu thuật xong bèn chăm chú nhìn lịch sử phẫu thuật, ngồi xem lại toàn bộ quá trình.

Y tá bên cạnh gọi anh chỉ sang bên kia: "Bác sĩ Cố, bên kia có bệnh nhân có hẹn gặp khám bệnh với anh."

Khê Ngôn gật gà gật gù cố gắng bảo trì thanh tỉnh, ý chí dần dần dao động, trong lúc đang giãy giụa với ý thức, cô cảm thấy có người sờ cảm mình

bèn lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu lên.

Cố Văn Lan nhìn xuống, hỏi: "Cô giáo Lý tới thăm anh hả?"

Khê Ngôn tỉnh táo lại bèn từ từ đứng lên, duỗi tay nói: "...Chìa khóa."

Anh rũ mắt, cuộn tờ lịch sử phẫu thuật lại gõ vào lòng bàn tay cô, nói: "Lại đây."

Cô khom lưng xách đồ lên, đi vào văn phòng cùng anh.

"Trước tiên ngồi đây chút đã, anh đi kiểm tra phòng bệnh nhân xong rồi tan ca." Trước khi ra khỏi văn phòng anh chỉ vào thứ mà cô vẫn cầm trên tay hỏi: "Cái gì đây? Cá vàng à?"

"Ừ." Cô dường như rất thích hai con cá này, "Dễ thương ha? Nhà anh có vẻ lạnh lẽo quá nên em nuôi hai con cá vàng để khuấy động không khí một chút."

Cố Văn Lan: "Nhà ai?"

Khê Ngôn: "Nhà chúng ta."

Cố Văn Lan kiểm tra phòng bệnh rất nhanh, chưa gì anh đã quay lại xách đồ giùm cô, nói: "Đi thôi."

Chân anh dài nên bước đi cũng dài, nhìn anh đi lại có vẻ rất ung dung, thực ra cô phải rất miệt mài mới theo kịp anh, may mà hôm nay lúc ra ngoài cô đi giày thể thao, cô thấy dây giày lỏng bèn ngồi xổm xuống vừa buộc lại dây giày vừa nhìn anh.

Đúng lúc đó anh cũng dừng lại, dường như đang định nói gì với cô y tá đi ngang qua, thế nhưng cô nàng xinh đẹp này rất lạnh lùng, thậm chí còn không thèm liếc anh một lần, cứ thế mà đi.

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn: "..."

Một người phụ nữ khoác áo blouse trắng nhanh nhẹn đi tới, trên khuôn mặt xinh đẹp tỏ ra hả hê.

Cố Văn Lan cảm thấy hơi buồn cười, hỏi cô ấy: "Có ý gì đấy?"

Người phụ nữ đó đứng cạnh anh, nói: "Ai bảo trước kia anh chòng ghẹo người ta làm gì? Trêu chọc xong còn bỏ chạy, đã vậy cũng không quay đầu lại bèn kết hôn, anh nói xem có phải làm bậy không hả? Đổi thành người khác xem người ta có thèm để ý đến anh không?"

Cố Văn Lan vô ý thức quay lại tìm xem vợ mình ở chỗ nào thì thấy một cô giáo nào đó họ Lý đứng cách bọn họ hai mét, đang rất phấn khởi mà làm quần chúng vây xem.

Anh lúng túng hắng giọng, nhỏ tiếng nói: "Rồi, anh sai rồi."

Cô giáo Lý trong vai quần chúng vây xem: "..."

Nghê Tử thấy anh sắp tắc thở đến nơi rồi, cười nói: "Nói thật em cũng rất ngạc nhiên, anh lại bằng lòng cứ thế kết hôn, đúng là rất dứt khoát nha, nhưng người ta nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh chắc chắn có thể --"

"Bản tính nào hả?" Miễn cho cô nàng này càng nói càng thái quá, anh nhanh chóng ngắt lời Nghê Tử, "Bản tính của anh chỉ có vợ anh rõ thôi, đúng không? Cô giáo Lý?" Anh quay đầu lại nhắc nhở cô, "Tuyệt đối đừng có tin lời gièm pha nhé."

Nghê Tử: "..."

Khê Ngôn đi tới cười với cô, "Chào em."

Nghê Tử mơ màng vài giây, dường như ý thức được vấn đề nào đó thì thấy hơi ngại bèn tranh thủ thời gian biện hộ, "Em chào chị dâu, lời của em ban nãy chỉ là bịa đặt... à không chủ yếu là trêu chọc, không thể tin hoàn toàn đâu ạ."

Hai vợ chồng này đang trong lúc tân hôn, nếu vì cô lảm lời mà hỏng chuyện tốt thì đúng là tạo nghiệt mà!

Khê Ngôn nói: "Lòng chị biết hết."

Cố Văn Lan: "..."

Nghê Tử: "Thế thì mình gặp lại sau nhé."

Cô hoàn toàn đã quên tại sao mình lại chạy tới ngoại khoa tim mạch, lúc này chỉ thầm nghĩ quay về trận doanh của chính mình, đúng lúc Kiểm Dịch đi ra từ phòng bệnh, cô xông lên túm cổ áo anh, hối hận nói, "Bác sĩ Kiểm, em biết sai rồi."

Bác sĩ Kiểm không hiểu lắm, hơi trầm ngâm bèn nói: "Không thể tốt hơn."

Nghê Tử: "..."

Trên đường về nhà, Khê Ngôn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ suốt quãng đường, Cố Văn Lan ghé mặt nhìn cô vài lần nhưng chỉ có thể thấy sườn mặt thanh tú của cô, tới khi về đến nhà cô cũng không nói lời nào.

Chẳng qua có việc khác khiến Cố Văn Lan chú ý, anh phát hiện trong nhà... sáng sủa hơn rất nhiều, xem ra một buổi chiều cô chỉ vội vàng dọn dẹp nhà cửa thôi, thảo nào mệt mỏi như vậy.

Cô âm thầm vào phòng bếp, hôm nay bị giày vò quá sức nên cô cùng lười nấu ăn, quyết định tùy tiện nấu ít mì sợi lấp bụng.

Lúc Cố Văn Lan đi vào thì thấy cô đang hoảng hốt nhìn nồi điện chầm chầm bèn ôm lấy cô từ sau lưng, "Em tức giận thật hả? Điều là chuyện trước kia, anh thề sau này sẽ không làm vậy nữa."

Cô nghiêng đầu nhìn anh, gian nan mở to mắt mờ mịt nói: "Gì cơ? Tức cái gì?"

Cố Văn Lan: "..."

"Anh đến đúng lúc quá, em mệt chết rồi, anh đứng đây trông nồi, em đi tắm."

"Ừ..."

Trước khi đi tắm, cô bỏ hai con cá vàng vào trong bể thủy tinh, rắc một ít thức ăn cho cá vào, hai con cá vàng nổi lên tranh nhau đớp thức ăn.

Cô hào hứng nhìn một hồi rồi đứng lên đi lòng vòng xung quanh, nên đặt một bình hoa trên bàn ăn, chỗ ban công cũng cần để mấy chậu hoa cho có sức sống một chút...

Cô quan sát ban công xong thì quay người lại, chợt thấy một bóng người cao to nhoáng cái đã đứng trước mặt, sợ đến xanh mặt, tức giận dấm ngực anh, "Anh làm em sợ đấy!" Cảm thấy chưa hết giận bèn dấm thêm phát nữa.

Anh cười cười lại gần hôn cô, sau đó ôm cô vào phòng tắm.

Khê Ngôn bị hôn tới hoảng hốt, đẩy anh, "Anh có thể đừng như vậy..."

Anh nói: "Không thể."

Làn nước ấm trượt xuống cơ thể hai người đang dây dưa, Khê Ngôn dựa lưng vào tường, dòng nước lạnh lẽo ẩm ướt từ từ thấm vào da thịt cô, cô vừa rùng mình thì anh đã bắt đầu tiến quân.

Tiếng thở dốc khêu gợi vang lên bên tai, cùng với đó là cơn va chạm mãnh liệt từ anh.

Trái tim cô vang lên thành thạch, mắt dường như nhòa cùng hơi nước, cô hôn từ trên xuống dưới, cánh môi cọ phải xương quai xanh của anh.

Khi bị ôm về phòng, Khê Ngôn vừa mệt vừa buồn ngủ, đầu cũng hơi đau, nhưng muốn ngủ cũng không thể yên bình ngủ nổi, bởi vì anh vẫn chưa ngừng.

Khê Ngôn sục sục cọ vào vai anh, ngửi được mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người Cố Văn Lan hòa lẫn với mùi hương cơ thể anh, ánh mắt lại trở lên mê ly, cô cắn chặt răng, "Anh phiền chết mất thôi..."

Suốt quá trình anh vẫn luôn im lặng, chỉ có tiếng thở dốc, khi thăng hoa mới vang lên tiếng rên rỉ nặng nề từ cổ họng, đánh thẳng vào trái tim cô.

Anh nói hôm nay là đêm tân hôn, thỏa thích một chút cũng chẳng sao

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Anh Tuyên Bố Mấy Tên Người Yêu Cũ Kia Của Em Đều Đã Chết!

Chương 10: Anh tuyên bố mấy tên người yêu cũ kia của em đều đã chết!

Buổi sáng Khê Ngôn tỉnh từ rất sớm, nơi này hơi xa trường học của cô, lúc cô dậy Cố Văn Lan vẫn chưa tỉnh.

Cô đi vào toilet rửa mặt, tiện thể nhét quần áo tối qua vào trong máy giặt để chuẩn bị giặt cùng quần áo tối nay, xong xuôi bèn vào phòng bếp nấu bữa sáng.

Không lâu sau Cố Văn Lan cũng tỉnh, sau khi xuống giường anh cảm thấy phòng ngủ hơi không giống trước đây, nhiều thêm vài thứ.

Ví dụ như trên bàn có thêm chai chai lọ lọ, anh vừa mặc quần vừa nghĩ xem có nên mua một chiếc bàn trang điểm cho cô giáo Lý không nhỉ, con gái hình như đều cần cái này thì phải?

Lúc anh vào toilet đã ngửi thấy mùi trứng rán, sau khi rửa mặt xong ngửi thêm được mùi thịt hun khói, về phòng mặc áo sơ mi rồi bắt đầu đeo cà vạt.

Cô thấy anh đi ra, bưng cháo và sandwich lên bàn nói: "Hôm qua em quên mua sữa, hôm nay nấu cháo hoa."

Cà vạt trên cổ anh treo lỏng lẻo, chưa thắt cẩn thận đã chuẩn bị ngồi xuống.

Khê Ngôn túm anh lại thắt cà vạt giúp, nhìn qua còn khá có nề nếp, Cố

Văn Lan nhìn không được bèn trêu chọc, "Cố phu nhân đúng là hiền huệ nhỉ."

Khê Ngôn liếc anh, không thềm chú ý tới Cố Văn Lan nữa.

Tâm trạng của Cố Văn Lan có vẻ khá tốt, anh nói bắt đầu lái nhải, "Sao em biết làm cái này?"

Cô cố gắng nhớ lại rồi cười, "Lúc Khê Vũ tốt nghiệp đại học chụp ảnh phải mặc âu phục, cà vạt là em đeo, vì chuyện này nên em đã mất công học thử nên khá quen tay."

Anh không nóng không lạnh mà ừm một tiếng.

Cô ngó anh, "Gì đấy?"

"Hơi tiếc một chút, hóa ra không phải em học vì anh."

"Anh có cảm thấy mình ấu trĩ không?"

Thắt cà vạt xong cô bèn sửa lại cổ áo sơ mi cho anh, ngón tay cẩn thận uốn cổ áo sơ mi gấp xuống.

Lúc cô lại gần có mùi hương thoảng qua, anh cảm thấy hơi ngứa ngáy, vô ý thực đặt tay lên eo cô, khẽ hỏi: "Còn cái này học vì ai?"

Cô sửa sang cổ áo cho anh xong, vừa lòng khẽ đẩy anh, lúc đầu định nói cổ áo của em cũng cần làm vậy. Nhưng thấy vẻ mặt cười như không cười của anh, cô đột nhiên sửa miệng: "Người yêu cũ."

Anh giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng vẻ mặt hơi nhạt nhẽo, nhìn là biết đang mất hứng.

Nhìn anh mặc quần áo chỉnh tề cô cảm thấy khá vui.

Nhất là người này đẹp, quả thực là kiệt tác.

Khê Ngôn đến ghế sofa lấy túi xách, đứng ở cửa vừa xỏ giày vừa nhắc nhở anh: "Em tới trường, anh ăn sáng xong cứ để đồ vào bồn rửa, buổi tối em về sẽ rửa sau."

Anh khẽ hôn cô: "Ừm."

Sáng sớm nay tâm trạng của bác sĩ Cổ không tốt lắm, trước khi lên bàn mổ đã mắng y tá gây tê một trận vì chậm chạp nên đến trễ hai phút, còn phê bình: "Thiếu năng lực nghiệp vụ thì cúp về nhà kiểm điểm rồi hãy tới đây."

Giọng điệu cũng không hung dữ lắm, nhưng chính vì giọng điệu lạnh lùng của anh lại càng khiến người ta thêm sợ.

Ai cũng biết bác sĩ Cổ lúc làm việc rất nghiêm khắc, hoàn toàn khác với vẻ mặt hiền hòa lúc bình thường.

Nhưng ngày hôm nay hình như quá nghiêm khắc rồi.

Làm hai phụ tá bên cạnh đều nơm nớp sợ làm sai cái gì.

Phòng mổ giảng đầy mây đen, hiếm khi mọi người nghiêm túc tới vậy.

Lúc nghỉ trưa, Hứa Du gọi điện thoại cho Khê Ngôn: "Hôm qua tớ đang đi đường thì tình cờ gặp cái tên ông chủ Hạ kia."

Khê Ngôn vừa rót nước vừa kẹp di động vào vai, "Vậy cậu có sao không? Gần đây anh ta không đến làm phiền cậu nữa à?"

"Đúng thế, cậu biết tại sao không?" Hứa Du nhẹ nhàng nói, giọng đầy ý cười.

"Tại sao?" Khê Ngôn cầm chén nước ngồi vào chỗ.

Hứa Du nói: "Anh ta có bạn gái, đang đi trên đường thì gặp tớ, ông chủ Hạ có vẻ rất khí thế, bạn gái anh ta còn nhìn tớ với ánh mắt thương hại nữa, cứ như kiểu tớ đã mất hai CLB vậy."

Khê Ngôn cười cười: "Cậu quả thật mất hai CLB mà."

"Thật ra tớ hơi thương hại bạn gái anh ta một tí," Hứa Du thở dài, "Cái tên này có kiểu cảm xúc hóa vấn đề rất nghiêm trọng, rõ ràng chẳng thích tớ đến mức nào nhưng chỉ cần tớ từ chối là anh ta đã vác dao ra uy hiếp, hơi chạy xa tí đã đòi tự sát, có khiếp không cơ chứ? Chắc là có bệnh về tâm lí cần chữa rồi."

"Ừ." Khê Ngôn tổng kết, "Cho nên cả cậu và ông chủ Hạ hiện tại đều đang thương hại lẫn nhau."

"E hèm, thời gian sẽ chứng minh tất cả."

"Ôi! Cô giáo Lý!" Tiếng cô giáo Hà vang lên từ phía cửa sổ, "Đấy có phải học sinh lớp cậu không? Tụi nó đang đánh nhau kìa!"

"Gì cơ?" Khê Ngôn nhanh chóng chạy ra, nhìn từ cửa kính ra sân bóng rổ.

Hai nhóm người đang đẩy nhau ra, Chu Vũ lớp cô tiên phong đi đầu đánh nhau với phía đối phương, khung cảnh cực kì hỗn loạn.

Khê Ngôn vội vã chạy tới sân bóng rổ, mới được nửa đường đã thấy chủ nhiệm Phòng giáo dục dẫn mấy thầy giáo vượt lên trước cô ngăn lại hành vi không văn minh của hai bên.

Cuối cùng, Chu Vũ với một nam sinh bên kia bị đưa vào phòng giáo dục như hai nhân vật tiêu biểu trong cuộc ẩu đả này.

Khê Ngôn không đi theo, về phòng học hỏi rõ mọi chuyện để tiện giải

quyết, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang chơi bóng sao lại quần ẩu với lớp bên cạnh làm gì hả?"

Ngô Khắc đứng lên nói: "Tại lớp bên kia khơi ra trước ạ! Bọn nó chơi trò tiểu nhân, thua lớp mình nên chơi hiểm đá Tiểu Hàn, Chu Vũ thấy nên cũng đánh lại, bọn nó còn không biết xấu hổ còn nói chúng ta chơi xỏ mới thắng!"

Thế nên hai bên cứ thế lao vào đánh nhau.

Khê Ngôn nghe xong bèn hỏi: "Chắc chắn là bên kia ra tay trước?"

Dù sao vừa nãy loạn hết cả lên, hơn nữa lúc nam sinh chơi bóng chỉ có thể chạy tới chạy lui, ai cũng không biết đây là lúc nào.

Ngô Khắc kích động nói, "Không tin cô cứ hỏi Tiểu Hàn mà xem!"

Lúc Khê Ngôn nhìn sang thì Tiểu Hàn giật mình trắng mặt, ngồi không dám hé răng, thấy vậy Khê Ngôn cũng hơi hoảng -- xong, xem ra đúng là có manh mối chưa nói.

Ngô Khắc nóng nảy, "Đồ ngu Tiểu Hàn mà có nói không thì bảo!

Tiểu Hàn suýt khóc, đứng lên nói: "Thật ra... là em dẫm vào giày bên kia trước, nhưng em không cố ý! Em thề! Em căng thẳng quá nên mới vô ý... Nhưng em chỉ dẫm nhẹ thôi, căn bản không gây ra ảnh hưởng gì hết, chẳng qua bọn nó cố tình kiếm chuyện cho đỡ cay, đã vậy còn một mực khẳng định là Chu Vũ bắt nạt người khác, tất cả là do tội nó ghen ghét!"

Ngô Khắc xanh mặt, nghiến răng hồi lâu mới thốt ra một câu, "Tiểu Hàn mà ngu vcl!!"

Một nam sinh giễu cợt, "Ghen ghét cái gì? Cái thằng Chu Vũ đấy trừu đẹp trai hơn người khác chút thì có gì để người khác ghen ghét à? Chẳng qua là

bọn nó không thích nhìn cái kiểu kiêu ngạo như Chu Vũ thôi, chơi bóng rổ thôi mà tưởng mình chơi trên MBA không bằng."

Ngô Khắc tức tối xông tới, "Cmn mày nói gì thẳng kia!!"

Khê Ngôn nói to, "Được rồi, tôi biết rồi."

Một đám nhóc con ầm ỉ đến đau đầu.

"Mấy anh xem xem đây là chỗ nào!!" Chủ nhiệm Phương đập bàn rầm rầm, sau đấy chỉ thẳng mặt Chu Vũ gào lên: "Anh! Lại là anh! Anh giỏi lắm! Đánh người ta đến mức đấy? Anh coi trường học là chỗ nào? Nhà anh à!"

"..."

Lúc Khê Ngôn tới, cô cảm giác phòng giáo vụ sắp bị đập sập trần luôn rồi.

Chu Vũ đứng im không nói lời nào, tỏ vẻ bất cần đời, thái độ thờ ơ khiến chủ nhiệm Phương điên tiết tới mức tăng huyết áp, ông cầm thước định phi thẳng đến người cậu: "Đánh nhau này! Chỉ thế là giỏi!"

Khê Ngôn vừa bước vào phòng đã thấy chủ nhiệm Phương cầm thước, cô nhanh nhẹn giật Chu Vũ lại, "Chủ nhiệm Phương xin hãy bình tĩnh, đừng khiến tụi nhỏ bị thương."

Chủ nhiệm Phương chỉ thẳng Chu Vũ: "Cô xem xem thái độ của nó kìa!"

Khê Ngôn kéo Chu Vũ ra sau, nói: "Chủ nhiệm, để em giải thích tình hình, ngay từ đầu là các em bên kia đã học sinh của em trước, Chu Vũ chỉ tức giận đánh trả thôi, mặc dù nói tóm lại cả hai bên đều có lỗi."

Chủ nhiệm lớp bên kéo bạn học lớp mình lại, "Cô nhìn xem thằng bé bị thương đến mức nào? Cô lại nhìn thẳng Chu Vũ lớp cô xem nó có bị thương

mấy không? Thằng này chẳng qua là đều cáng quen rồi!"

Khê Ngôn cau mày: "Cô Vạn, mong cô nói chuyện lịch sự một chút, chuyện này tính sao thì tính nhưng đánh người trước là không đúng, tất cả mọi người đều nhìn thấy là học sinh lớp cô ra tay trước, Chu Vũ mới... phòng vệ chính đáng thôi."

Cả hai bên đều có lý, không ai nhường ai.

Chẳng qua Khê Ngôn nắm chặt điều mấu chốt "bên cô ra tay trước" khiến người ta hết cách, cô cũng không định bào chữa cho Chu Vũ, vì sự thật là cậu có đánh người, cô chỉ cố gắng làm sao cho hình phạt của Chu Vũ giảm đến mức thấp nhất thôi.

Về phần dẫm nhẹ vào chân thì không tính, đi bộ còn dẫm vào chân nhau kia.

Hơn nữa đối phương cũng không nói tới chuyện Tiểu Hàn dẫm phải cậu ta, có lẽ cũng thấy chột dạ.

Tận khi chủ nhiệm Phương cảm thấy sắp tắt thở tới nơi rồi bèn tìm đường sống bằng cách yêu cầu hai bên mỗi bên viết một bản kiểm điểm 2000 từ, để học sinh lớp kia xin lỗi Chu Vũ, còn cậu phụ trách tiền thuốc men của người ta.

Học sinh kia bị thương không nặng, chủ yếu là bị Chu Vũ đá một cước thật mạnh, lúc ngã đập đầu xuống đất chảy máu, đơn giản vào phòng y tế xử lý vết thương rồi được tổng vào bệnh viện.

Trước khi đi chủ nhiệm Phương hãy còn hạ tối hậu thư, "Cô Lý, cô tranh thủ thời gian tìm cha mẹ của thằng nhóc này nói chuyện đi, nếu nó làm ra chuyện gì thì trường học cũng không chỉ phạt nhẹ vậy đâu."

Khê Ngôn dường như cũng ý thức được tầm quan trọng của vấn đề bèn cuống quýt đồng ý.

Lúc ra khỏi phòng giáo vụ cô nói: "Sau khi tan học cô về với em, tìm cha mẹ em trò chuyện một chút."

Một lúc lâu sau, Chu Vũ trào phúng cười lạnh.

Khê Ngôn mặc kệ thằng nhóc này trào phúng ai, cô đứng lại, lạnh mặt: "Đừng tưởng viết bản kiểm điểm 2000 từ là xong, ở chỗ cô em vẫn phải viết bản kiểm điểm, ít nhất là 200 từ, một dấu chấm câu cũng không thể thiếu."

Chu Vũ biến sắc, Khê Ngô quay đầu đi mất, tiếng Chu Vũ thở hỗn hển vang lên bên tai: "Cô đúng là cái đồ dễ nhũn!"

Khê Ngôn mới không thèm so đo với trẻ con.

Không sợ viết bản kiểm điểm 2000 chữ lại sợ 200 chữ, có lẽ có sợ bản viết kiểm điểm 2000 từ thật, chẳng qua là sĩ diện hão không muốn biểu hiện ra trước mặt chủ nhiệm Phương thôi.

Không ngờ Chu Vũ vọt tới cầu nhàu bên tai cô không khác gì ruồi bọ: "Dối trá, thảo mai, ngụy quân tử, làm nãy giờ tôi tưởng bà che chở tôi đều do lòng tốt, tất cả đều là giả, bà chỉ để ý đến thể diện của mình thôi! Sợ người ta biết học sinh lớp mình là một tên hay gây chuyện làm bà mất mặt đúng không!"

Khê Ngôn đứng lại nhìn cậu: "Tự biết lấy mình nhỉ, biết bản thân là tên hay gây chuyện sao còn chưa sửa?"

Chu Vũ vừa bướng bỉnh vừa ghen lời, quay đầu đi mất.

Khê Ngôn: "..."

Tan học Khê Ngôn không đề phòng, vừa tới phòng học Chu Vũ đã chạy mất tăm.

Cô dựa lưng vào cửa ấn huyết thái dương -- thẳng nhai không khiến người bớt lo, tức chết cô!

Cô nghĩ ngợi, quyết định thứ bảy lại tới nhà Chu Vũ thăm hỏi, giờ cô phải về nấu cơm cho người nào đó đã.

Lúc ngồi xe, Khê Ngôn nhắn tin hỏi Cố Văn Lan thích ăn gì.

Anh nhanh chóng hồi âm.

-- Tùy em.

Nếu có thể hồi âm nghĩa là bây giờ đang rảnh, cô cảm thấy có lẽ anh vẫn đang dối vì câu "người yêu cũ" của mình sáng nay bèn lấy lòng bằng cách gọi điện cho anh.

Anh nghe điện thoại, thờ ơ nói: "Có việc gì? Anh còn đang bận."

Cô nói thẳng: "Anh có ghét ăn hay thích ăn gì không? Em đều nấu được."

Cố Văn Lan thật ra cũng không bận, bắt đầu lè nhè, "Em nấu ăn ngon hả? Có phải trước đây hay nấu cơm cho người khác ăn không?"

Cô im lặng chốc lát, "Ừ."

Anh hăm hừ hỏi: "Ai thế?"

Lúc hỏi anh đã hơi hối hận, nhưng mà không quản nổi miệng mình.

Quả nhiên cô đáp: "Người yêu cũ."

Cuối cùng anh cũng xù lông, mỗi câu mỗi chữ đều rất âm u, nói: "Anh tuyên bố mấy tên người yêu cũ kia của em đều đã chết! Đừng có nhắc tới ba từ đấy nữa, nếu không anh thề em tuyệt đối sẽ không xuống giường được đâu!"

Khê Ngôn: "...Chà."

Người yêu cũ của em là giả, nhưng mà người yêu cũ của anh lại đều là thật.

Lúc ấy cô học năm nhất.

Lão tam cùng kí túc xá bị nam cận bã đá bèn chạy về khóc lóc kể lể, lão nhị là người coi trọng chính nghĩa, biết vậy bèn lôi Khê Ngôn ra cửa đi đập nam cận bã một trận như tử, vì dân trừ hại.

Hai cô lao tới chỗ XX.

Khê Ngôn đã từng gặp nam cận bã nên nhanh chóng xác định được mục tiêu, chỉ tay: "Ở chỗ này."

Lão nhị cầm chai rượu hung ác đến gần, nghe thấy ai đó đang chia sẻ cảm giác chân đạp n thuyền, nhận định là người đó bèn bẻ mặt anh ta lại, trực tiếp banh mồm đổ rượu vào.

Hành động này hoàn toàn dọa mấy người xung quanh phát sợ.

Cô bé ngồi ghế bên cạnh cười ra tiếng, "Chao ôi, bên kia đang làm gì đó?" Giọng điệu vui sướng muốn tham gia chuyện xấu để gây chú ý, hơn nữa giọng nói mềm mỏng trong trẻo, rất êm tai.

Khê Ngôn nhìn thoáng qua.

Bên cạnh cô ấy là một nam sinh đang không tập trung ngồi trên ghế dựa,

im lìm nhìn sang, không mấy hào hứng rũ mắt, dưới ánh sáng mờ mờ càng khiến đường nét thêm đẹp dễ.

Bây giờ nghĩ lại, Khê Ngôn vẫn cảm thấy Cố Văn Lan thực ra không mấy thay đổi.

Lúc ấy có lẽ hơi lạnh lùng, nhưng lại càng giống với khuôn mặt thật của anh, phong độ bây giờ lại càng giống một chiếc mặt nạ.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bỏ Nhà Ra Đi.

Chương 11: Bỏ nhà ra đi.

Cô bé đó gác cằm lên vai nam sinh, nhìn mặt anh chăm chăm.

Nam sinh liếc nhìn cô bé, khẽ cười, "Có thấy phiền không hả?"

Cô bé đó nhõng nhẽo: "Liên phiền đó."

Ánh đèn vàng và trắng lóe lên, đan vào nhau thành một phiến sáng ấm áp, phối hợp với nhạc nhẹ du dương như thánh đường lãng mạn của các cặp đôi yêu nhau, nhưng nếu đặt trong trường hợp đi tròng gian diệt ác mà nói, cái sự lãng mạn này có hơi quái dị.

Khê Ngôn nhìn một lúc bèn quay lại ngó lão nhị, đột nhiên cảm thấy sai sai đâu đó bèn chạy tới vỗ vai cô ấy.

Lão nhị đang hăng say làm việc tốt, không thềm quay đầu lại nói, "Chờ tí nữa, còn chưa xong đâu."

Khê Ngôn đáp: "Bắt nhầm người rồi."

Lão nhị sững sốt, dứt khoát đẩy đầu người anh em kia ra, nói: "Bắt nhầm người? Quên đi, thằng nhãi này cũng không phải thứ tốt đẹp gì, coi như giết nhầm còn hơn bỏ sót, thằng cặn bã real đâu?"

Khê Ngôn chỉ vào nam sinh đã bị dọa sững sờ trong góc: "Đằng kia kìa."

Lão nhị cao to lực lưỡng, hơi to con, cô ấy vác bình rượu đi tới chỗ tên đó.

Khê Ngôn nói thêm: "Thủ hạ lưu tình."

Tên cận bã fake bị ngộ thương ho sù sụ, khuôn mặt đỏ lên, ướn hết từ trong ra ngoài.

Khê Ngôn lấy bạch giấy ăn ra rút một tờ.

Cận bã fake xòe tay ra, nói: "Cảm ơn..."

Khê Ngôn bình tĩnh cầm giấy lau rượu dính trên cánh tay mình rồi vo viên ném lên bàn, sau đấy chạy biến, tên cận bã real bị lão nhị đánh tới kêu gào thảm thiết, người bên ngoài đứng nhìn nhưng không ai dám vào khuyên can.

Thật ra nếu không phải sau này nhiều lần gặp lại anh, cô cũng sẽ không có ý gì với người này.

Có một lần cô gặp anh trong thư viện, lúc ấy anh đi một mình.

Lúc đó đã gần cuối kỳ, cô còn thiếu ít học phần nên chủ nhiệm lớp bố trí cô tới thư viện giúp một tay, một ngày ba tiếng là hai học phần, nên cô hấp tấp đi luôn.

Vốn là cô phụ trách gom sách, nhưng cô nhanh nhẹn, chỉ chạy vài chuyến đã xong việc nên bị giáo viên yêu cầu gọi lên giúp đỡ ở quầy thủ thư cùng với một cô bé.

Sau khi cô xử lý thủ tục mượn sách của mấy người bạn thì vài phút sau, anh ôm mấy quyển sách đi ra.

Cô bé bên cạnh rung động, đứng thẳng người, âm thầm dùng cùi chỏ chọc Khê Ngôn, cô tưởng cô bé đó bảo mình xử lý thủ tục bèn ngồi xuống, đang định cầm chuột thì lại bị cô bé đó ngăn lại...

Anh nhẹ nhàng ném sách lên mặt bàn, để thẻ mượn sách lên trên cùng.

Cô bé đỏ mím cười, hàng lông mi mảnh dài chớp chớp với nam sinh, nhìn khá xinh đẹp, cô nhỏ nhẹ hỏi: "Bạn học, bạn mượn mấy quyển sách này đúng không?"

Khê Ngôn: "..."

Anh nhìn điện thoại chăm chăm, không ngờ sẽ có người hỏi một câu nhằm vậy bèn giương mắt nhìn cô ấy, nhặt nhẽo đáp "Ờ" rồi cúi xuống tiếp tục nghịch điện thoại.

Khê Ngôn chống cằm, nhìn lướt qua vài cuốn sách trên mặt bàn, tất cả đều là tài liệu và lịch sử về y học.

Khoa y à?

Cô bé cầm lấy sách và thẻ mượn sách, dường như thưởng thức ảnh trên thẻ một lát rồi mới quẹt thẻ nhập vào máy tính.

Màn ảnh máy tính hiện ra thông tin của nam sinh, Khê Ngôn hơi liếc mắt ngó sang.

Cô bé lén lút bấm phím PrtSc SysRq để chụp ảnh màn hình.

Khê Ngôn: "..."

Cô quay lại nhìn màn hình máy tính thêm lần nữa để đọc thông tin của nam sinh.

Quả nhiên học khoa y, học hơn cô hai năm.

Cố Văn Lan

Phương từ sái thanh phong, táo tư hưng văn lan. (*)

(*) "Ngôn từ tốt đẹp rải đầy trong gió mát, suy tư hoa mỹ cuộn trào thành làn sóng văn thơ". Một câu thơ xuất xứ từ "Lục Tử thi - Biên Thái Thường Cống."- Hà Cảnh Minh. Đây là cách giải thích của fb Huang MiaoMiao mà mình tham khảo.

Người cũng như tên, quả thực như trăng sáng trong trời sâu sắc.

Khê Ngôn nhìn màn hình máy tính một lát, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hừ nhẹ từ phía trên, nụ cười khẽ khàng đến vô hình, rất có thâm ý, Khê Ngôn cũng không dám nghiên cứu xem tiếng cười này là dành cho ai.

Cô ngừng nhìn, tiện tay rút một quyển sách ra đọc đến tận khi người này đi mất.

Cô bé mở hình ảnh chụp sẵn ra, đột nhiên than thở: "Người này còn khá đẹp trai... Không, phải nói là rất đẹp mới đúng!"

Chính xác, Khê Ngôn thầm đồng ý, ngay cả ảnh thẻ cũng có thể đẹp vậy thì thử hỏi xem đường nét này ngũ quan này phải mất mấy dặm mới tìm được đây?

"Oa! Là đàn anh khoa y!" Cô bé đó bỗng đứng la lên: "Sau này mặc áo blouse đi lại trong bệnh viện chắc chắn sẽ rất mê người."

"Điểm chính khi người ta học y là để cứu người mà?" Khê Ngôn nói.

Cô bé đó liếc cô, "Bạn thật nhàm chán."

Khê Ngôn: "..."

--

Biết rõ là không thể nhưng vẫn cố chấp.

Hai lần cô hành động khác người như thế đều do một người, có một số việc không chờ được tới lúc chúng ta sẵn sàng, chỉ có thể to gan một chút, biết rõ có nguy hiểm nhưng vẫn đặt niềm tin nơi thần may mắn, muốn xem cuối con đường liệu có cánh cửa nào đang đợi bạn đẩy ra hay không.

Sau đó, phồn hoa như giấc.

Trước khi ngắt điện thoại, Khê Ngôn vẫn hỏi anh muốn ăn gì.

Anh vẫn nói hai chữ kia, tùy em.

Trước khi về nhà Khê Ngôn vào siêu thị mua đồ ăn, lại cố ý ghé qua tiệm hoa mua hai nhánh bách hợp và một chiếc lọ, với hai chậu hoa, một chậu hoa trà, còn chậu kia là bạc hà.

Cuối cùng cũng đón xe đi về.

Vừa về đến nhà đã bắt đầu bận bịu.

Cô cắm hoa bách hợp vào lọ, đặt lên bàn cơm, ra ban công hí hoáy với hai chậu hoa một hồi rồi vào phòng cho cá vàng ăn, căn nhà vắng ngắt được trang trí thêm trông rất ấm áp.

Khê Ngôn tắm xong bèn đi nấu cơm, cô nhanh nhẹn thái rau cắt thịt, máy khử mùi trong bếp khẽ vang lên, cô chỉ làm mấy món, một chén canh cải củ muối, sườn lợn hấp và canh sen.

Cô sợ anh đi làm về muộn không ăn được đồ nặng mùi nên chỉ nấu những món thanh đạm.

Khê Ngôn để lại cho Cố Văn Lan hơn phân nửa đồ ăn rồi ra ban công ngắt mấy lá bạc hà về ướp để anh về uống, còn chính cô qua loa ăn xong bèn về

phòng soạn bài.

Cố Văn Lan về lúc nào cô cũng không rõ lắm, chỉ biết giường hơi lồm xuong, một cánh tay vắt ngang qua người cô, cô hơi tỉnh một lát lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Hôm sau lúc tỉnh lại, người bên cạnh đã đi làm.

Cô ra phòng khách thấy đồ ăn tối qua cô để lại Cố Văn Lan đã ăn hết, bát đũa cũng đã rửa sạch để lên chạn, nước bạc hà trên bàn anh cũng đã ngoan ngoãn uống hết.

Bác sĩ Cố biểu hiện không tệ, tâm trạng cô giáo Lý khá tốt, thế nên hôm nay trước khi tan học cô nhắn tin cho anh, vẫn hỏi anh tối nay muốn ăn gì như hôm qua.

Tuy rằng có vẻ anh không kén ăn, nấu gì ăn đó, rất dễ nuôi.

Anh không hồi âm.

Khê Ngôn đành tiếp tục mua những loại nguyên liệu hôm qua nấu cho anh món mới.

Sườn xào, củ cải xào, xương hầm ngô.

Cô nấu xong anh mới trả lời.

-- tùy em.

Trước khi ngủ cô vẫn ướp lá bạc hà cho anh, sau đó ngơ ngẩn đứng ở sofa hồi lâu, không biết tối qua lúc uống anh có thêm nước ấm không, đừng nói là cứ để lạnh vậy uống nhé?

Khê Ngôn về phòng lấy giấy ghi chú, nhắc anh lúc uống nhớ thêm nước

ấm.

Xong xuôi mới yên tâm đi ngủ.

Cố Văn Lan về rất muộn, lúc ấy cô đã ngủ sâu nhưng vẫn bị anh đánh thức.

Anh quen về nhà tắm luôn, lúc tới gần cô vẫn thoang thoảng mùi sữa tắm, dường như vẫn còn hơi ấm, hẳn là tắm gội xong vẫn chưa sấy khô tóc.

Cô vừa sờ bèn ướm tay.

Đêm khuya, Khê Ngôn nằm trên giường cắn chặt răng nhưng vẫn không thể nhịn mà hừ vài tiếng, tiếng rên rỉ vì dục vọng khe khẽ tuôn ra từ cổ họng, "Anh có thể hay không... có thể hay không..."

Cái gì?

Không biết.

Chỉ là cảm thấy người này thật đáng ghét, phiền phức.

Anh lúc nào cũng im lìm, luôn tỏ ra thâm trầm vào những lúc thế này, tuy vậy lại càng giống với con người chân thật nhất, cô độc, kiêu ngạo, tự do, cứ trơ trơ ra đó, khiến người khác không thể hiểu thấu.

Còn tinh lực dồi dào nữa...

Xong việc anh chống tay ôm lấy cô, cánh tay sượt qua eo Khê Ngôn, néo néo tay cô.

Vừa mềm vừa nhỏ, trắng trắng mềm mại.

Người nằm trong ngực anh rất đầy đặn, da trơn trượt, thoải mái như chạm

phải tơ lụa.

Anh bỗng nhiên cầm tay cô, khàn giọng, "Nên cắt móng tay, em cào anh rất đau."

Khê Ngôn đang mơ màng sắp ngủ, nghe câu này xong bèn tỉnh táo, ngờ ngẩn một lát đột nhiên hỏi: "Anh có..."

Cố Văn Lan cúi đầu ngửi tóc cô: "Ừm? Có gì?"

Cô nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của người đằng sau mình, "Anh có người mà mình rất thích không?"

Không biết vì sao, lúc cô nói chuyện với anh luôn không quá cố tình kiêng dè bất kì đề tài nào, nghĩ gì nói nấy, muốn hỏi gì cũng hỏi thẳng.

Dẫu sao, lòng cô cũng hiểu rõ.

Anh cười khẽ, tự nhiên nói: "Có, anh rất thích em."

Cô liếc anh, lẩm bẩm nói: "Chả ra sao cả."

"Còn em?" Anh đuổi người, "Cứ vậy gả tới lặn ổ chăn với anh hả?"

"Em không thiếu người lặn giường." Đại khái là quá nhập vai nên Khê Ngôn đã nói ra những lời này trước khi suy nghĩ, ý thức được bản thân vừa nói gì cô bèn hồi hộp.

Quả nhiên, người đằng sau cô lập tức yên lặng.

Khê Ngôn rất buồn ngủ, cô đợi hồi lâu không thấy anh nói gì bèn dứt khoát nhắm mắt ngủ tiếp.

Lúc cô tỉnh, Cố Văn Lan đã ra ngoài.

Mấy bữa nay anh rất bận, đi sớm về muộn, càng gần Tết lại càng nhiều người bệnh cần điều trị gấp.

Trước hôm tan học thứ sáu, cô giáo Hà hẹn Khê Ngôn đi ăn chung, Khê Ngôn hơi do dự, "Đi thôi, vị kia nhà tớ đi công tác ở tỉnh khác, tớ cũng lười nấu cơm, tụi mình đi ăn thịt nướng nhé?"

Khê Ngôn nghĩ ngợi, dù sao cũng về muộn, ăn xong rồi về nấu cơm cho anh vẫn còn kịp nên bèn đáp ứng.

Hôm nay cô chưa nhắn tin cho anh, dù sao anh cũng toàn nhắn lại tùy em.

Chỉ là lúc ăn cơm cô cở vẻ không tập trung.

Cô giáo Hà thấy cô cứ nhìn giờ, cười hỏi: "Sao vậy? Cậu có hẹn hả? Với bạn trai?"

Khê Ngôn sững sốt một lát, khẽ gật đầu, "Anh ấy bận việc, đêm nay tớ mang cơm cho anh ấy."

Cô giáo Hà than thở, "Sao cậu không nói sớm? Thế thì chúng ta ăn nhanh rồi về thôi."

Khê Ngôn vội vàng chạy về, lúc đến nhà đã là 9 giờ.

Cô vội vội vàng vàng vào phòng bếp nấu cơm, thế nhưng nấu xong cô mới biết anh đã về một chuyến rồi lại đi, vì trên sofa còn có áo sơ mi và cà vạt của anh để đó.

Thứ bảy, Khê Ngôn đến nhà Chu Vũ, trước khi đi còn gọi điện thoại cho cha mẹ cậu nhưng không ai nghe nên cô bèn tới thẳng đó, nhưng tìm hồi lâu vẫn không thấy bèn hỏi người nọ.

Người nọ nói: "Ở nơi này làm gì có ai tên vậy."

Khê Ngôn ngớ người, nhanh chóng gọi điện thoại cho Chu Vũ, tên nhóc này chắc cũng luyện thuật ẩn thân rồi, ngay cả điện thoại cũng không nghe.

Cả cái nhà này nghiện thuật ẩn thân à!

Lúc Khê Ngôn về đến nhà đã là 12h trưa, cô hâm nóng đồ ăn tối qua, tùy tiện ăn hai thìa rồi về phòng ngủ, ngủ xong bắt đầu soạn bài và sửa bài thi.

Tận đến khi phòng tối om khiến cô không nhìn rõ nữa mới nhận ra đã tối rồi.

Cô vắn eo, xoa cổ bò lên giường, dự định nằm nghỉ một lát.

Chỉ là nằm cô mới nằm trong chốc lát đã mơ mơ màng màng ngủ mất, cô ngủ một giấc rất sâu và dài, đến khi tỉnh lại, cô mò điện thoại nhìn giờ mới biết lúc này đã là 6 giờ sáng...

Khê Ngôn nhìn sang chỗ trống bên cạnh bèn sững sốt một lát, chần bồng bên kia dường như chưa từng được động tới.

A...

Cậu ấm này dỗi đến mức bỏ nhà ra đi đấy à?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhớ Anh Không?

Chương 12: Nhớ anh không?

Sau khi Khê Ngôn thức dậy bèn đi thu dọn nhà cửa, cô cho cá ăn, thay nước cho bình hoa bách hợp trên bàn ăn, lại ra ban công kiểm tra độ ẩm đất trong hai bồn hoa rồi tưới cho nó chút nước.

Xong xuôi, cô mới ngồi xuống ăn bánh mì và uống sữa rồi ra cửa.

Cô còn gọi điện cho cha mẹ Chu Vũ, số điện thoại gọi được nhưng không ai nghe máy.

Cô ngăn người trong nhà một hồi rồi thay đồ ra cửa.

Khê Ngôn về nhà.

Cô vừa về tới nhà, Chu Mộc Lan ôm cô bật cười: "Về rồi đấy à." Nói xong bà ngo ra phía sau Khê Ngôn, hỏi: "Văn Lan đâu? Thăng bé không tới à?"

Khê Ngôn nói: "Anh ấy bận rộn nhiều việc, sao có thời gian được ạ. Bố đâu rồi mẹ?"

"Chơi cờ tướng dưới lầu ấy, con không nhìn thấy lão à?" Chu Mộc Lan cầm nguyên liệu nấu ăn cô mang tới vào phòng bếp.

"Con có thấy mấy cụ ông đang chơi cờ nhưng không thấy bố đâu." Khê Ngôn cầm một quả quýt lên bắt đầu lột vỏ.

Chu Mộc Lan đi ra ngồi xuống: "Cơm tối con ăn ở nhà nhé? Bảo Văn Lan xong việc thì sang đây đi, mẹ nấu món ngon cho hai đứa, bình thường cả hai đều bận công tác có lẽ ba bữa cơm cũng làm qua loa thôi... Con gọi điện cho nó đi."

Khê Ngôn nhét một quả cam vào miệng: "Ừm... Gọi điện thoại cho anh ấy hơi khó, vì trong phòng mổ người ta không cho mang điện thoại vào ạ, chút nữa con gọi cho anh ấy sau."

Cũng có thể là còn đang đổi cô nên không nghe điện thoại.

Nhiều lần anh bị cô chọc tới xù lông, với tính tình của cậu ấm kia thì chưa trở mặt ngay có lẽ là do đã trưởng thành nên chừng chặc hơn rồi, nếu là trước đây...

Cậu ấm nhà họ Cố sẽ bắt mi dúi đầu vào toilet cho biết đời.

Cơ mà cái cục diện "hành hạ" nhau này của hai người nọ hình như không được tốt cho lắm. Khê Ngôn cảm thấy tốt nhất là mình vẫn nên đỡ thôi, chủ động tìm anh giải hòa là được.

Lão Lý về nhà trước giờ cơm trưa, vừa vào phòng đã thấy con gái bèn cười ha hả ngồi xuống, nói: "Văn Lan đâu con?"

Khê Ngôn: "..."

Sao hôm nay quýt chua quá.

"Ồ, không tới à?" Lão Lý tỏ ra đáng tiếc, "Bố còn đang định đợi nó đến để nói chuyện cơ."

"Muốn tìm người nói chuyện hả?" Chu Mộc Lan đi từ trong bếp ra, hừ cười: "Vợ và con gái ông ở trong cái phòng này không phải là phần tử à? Hay

là ông không nhìn thấy?"

"Ừa bà biết cả phần tử nữa à..." Lão Lý cười hì hì.

"Bớt nói nhảm đi, mấy cái chuyện xưa xửa xừa xửa ông nhai mãi chưa nát à, vẫn còn muốn nói tiếp chắc?" Chu Mộc Lan quay vào phòng bếp lại quay ra: "Tôi cũng không có mặt mũi nghe!"

Khê Ngôn cười cười, giải thích với lão Lý: "Anh ấy bận, bình thường cũng ít khi ở nhà ạ."

Lão Lý nghe vậy như muốn nói gì, lại bị ngắt lời.

Chu Mộc Lan chạy ra từ phòng bếp, nói: "Bình thường cũng ít khi ở nhà? Vậy hai đứa có thời gian ở chung không? Vợ chồng mới cưới cũng không thể cứ bận mãi vậy được, ảnh hưởng đến tình cảm."

"Vẫn tạm được ạ," Khê Ngôn hàm hồ nói: "Dạo này anh ấy quả thật rất bận rộn, cũng không có thời gian chú ý đến những việc khác, chờ hết năm..."

"Không có thời gian chú ý tới?" Chu Mộc Lan nhanh chóng chen vào ngồi, trước khi mở miệng đột nhiên khựng lại, bà nói với lão Lý: "Ông vào trông bếp đi."

"Sao không cho tôi hóng với?" Lão Lý oán trách nhưng vẫn vào phòng bếp

Chu Mộc Lan thấy ông đi rồi bèn nhỏ giọng nói: "Ngày nào nó cũng vội thế, vậy chuyện đó của hai đứa....." Bà ấp úng nói.

Khê Ngôn không hiểu lắm, "Chuyện đó?"

Cạnh cửa phòng bếp lặng lẽ lộ ra một cái trán bóng lưỡng, Chu Mộc Lan ném hộp hạnh nhân trúng ót lão Lý, ông kêu lên "ối giời ơi" rồi ôm đầu vào

bếp.

Khê Ngôn: "..."

Chu Mộc Lan che miệng nói: "Chuyện phòng the có bình thường không?"

Khê Ngôn sững sốt, đỏ mặt, "Mẹ nói cái gì vậy?"

"Nói với mẹ thì ngại cái gì?" Chu Mộc Lan cười cười, "Mẹ chỉ mong sớm có cháu ngoại, con xem con đã bao nhiêu tuổi rồi? Thêm hai năm nữa cũng là sản phụ lớn tuổi rồi."

"Con có dự định của chính mình."

"Con thì có dự định gì? Hai đứa kiểu gì..."

"Con đói rồi mẹ," Khê Ngôn đẩy bà, "Mẹ đi nấu cơm đi."

"Con cứ ngoan cố đi, về sau đừng trách mẹ không nhắc con, tuổi càng cao càng khó sinh," bà dịch dịch ra một chút lại bắt đầu lải nhải: "Mẹ cũng chỉ vì con..."

Khê Ngôn nhanh nhẩu nói: "Con sẽ thương lượng với anh ấy sau."

Mãi mới khuyên bà ấy vào bếp lại được.

Buổi chiều Khê Ngôn ở lại nhà xem phim tài liệu "Đại kháng chiến" với mẹ.

Nhìn loạn như cào cào, Khê Ngôn càng xem càng thấy buồn ngủ.

Chu Mộc Lan đập nhẹ vào người cô, "Mệt thì vào phòng ngủ đi, phòng con ngày nào mẹ cũng quét tước, rất sạch sẽ, chăn gối mẹ cũng đều cất trong tủ, lấy ra trải lên là được."

Khê Ngôn lười động đậy bèn nằm trên sô pha suy tư xem có nên vào phòng không.

"Đúng rồi," Chu Mộc Lan nói với cô: "Con gọi điện thoại cho Văn Lan hỏi xem tối nay thằng bé có đến được không."

"Con cũng tính thế." Khê Ngôn mơ mơ màng màng mà thuận miệng trả lời, mò mẫm xem điện thoại ở đâu.

"Điện thoại ở đây này," Chu Mộc Lan đưa cho cô, oán trách nói: "Mẹ thấy con chẳng thèm để ý thì có, nếu mẹ mà không nhắc chẳng chồng mình họ gì con cũng quên luôn mất."

"Làm sao có thể ạ." Cô cười cười.

Khê Ngôn về phòng bèn gọi cho Cố Văn Lan, điện thoại tút tút vài tiếng vẫn không có ai nhắc máy, cô định để nó kêu thêm ba bốn lần nữa rồi tắt máy, không ngờ tiếng sau vừa dứt thì điện thoại đã được kết nối.

"Alo?" Giọng nói nhạt nhẽo, dường như hồi lâu không nói gì nên tiếng nói hơi khàn khàn.

"Anh có bận không?" Cô hỏi theo bản năng.

"Vừa mới tiếp một ca mổ," Cố Văn Lan hơi hơi dựa lưng vào tường, "Sao thế?"

"Em đang ở chỗ bố mẹ, mẹ em hỏi tối nay anh đến đây được không, bà ấy nấu đồ ngon cho anh." Khê Ngôn nói xong thấy anh không hé răng bèn kêu lên "này" một lần nữa.

"Không đi," Cố Văn Lan nhéo ấn đường, "Lúc anh đi tới đấy chắc cũng 11h rồi."

A...

Khê Ngôn đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy một giọng nữ vang lên từ đầu dây bên kia.

-- Bác sĩ Cố, bệnh nhân giường số 403 đang trong tình trạng nguy kịch!

Cố Văn Lan đáp đến ngay đây, sau đó nói với cô: "Thế nhé, anh bận lắm."

Xem ra là bận thật.

Cô ra ngoài nói với Chu Mộc Lan là Cố Văn Lan không đến được.

Chu Mộc Lan có vẻ rất thất vọng, một lúc sau lại bắt đầu đau lòng con rể, nói: "Làm bác sĩ lúc bận lên đúng là chân không chạm đất, ngày nào đấy sẽ mệt chết mất," Bà lại nói sang chuyện lúc này, "Cho nên phải có con sớm mới được."

Khê Ngôn nhanh chóng lảng đi, "Mẹ, đêm nay mẹ nấu nhiều món một chút để con đưa cơm cho anh ấy, anh ấy bận như vậy chắc hẳn không có thời gian ăn cơm đâu."

Chu Mộc Lan nghe xong bèn vội vàng nói: "Được được được, mẹ đi chuẩn bị ngay đây."

Lúc Khê Ngôn cơm nước ở nhà xong đã là 7h, trước khi ra cửa cô định uống cốc nước lại bị Chu Mộc Lan giục giã, cô đành thở dài cầm hộp giữ nhiệt tranh thủ ra khỏi nhà.

Từ nơi này đến chỗ làm của Cố Văn Lan quả thật hơi xa, Khê Ngôn hơi cần mẫn gọi xe taxi, đã vậy lại vẫn muộn hơn nửa tiếng đồng hồ, trên đường còn kẹt xe, làm cô đến tận 8h30 mới đến nơi.

Cô mang hộp giữ nhiệt vội vội vàng vàng đến khu nội trú, đến khoa ngoại

tim mạch, một y tá đang đứng cô cười nói cho cô biết bác sĩ Cổ đang đi xét phòng bệnh, cô có thể ngồi bên ghế trên kia chờ anh về.

Khê Ngôn đành phải ra ghế ngồi chờ, nửa tiếng sau Cổ Văn Lan mới về.

Lúc anh quẹo vào đây còn có một y tá theo sau đang đẩy chiếc xe nhỏ.

"Bác sĩ Cổ," Y tá thấy anh bèn cười: "Anh tan làm đấy ạ?"

"Vất vả cho cô rồi." Cổ Văn Lan gật đầu với cô ấy.

Y tá chỉ chỉ vào dãy ghế: "Đúng rồi, bên kia..."

Cổ Văn Lan nhìn theo thì thấy Khê Ngôn đang ngồi ở hàng ghế đầu, bên cạnh đặt hộp giữ nhiệt, vừa thấy anh nhìn cô bèn ngồi thẳng lên.

Anh nhìn thoáng qua rồi tiếp tục đi vào trong, cô y tá đẩy chiếc xe nhỏ cũng đi theo.

Khê Ngôn lo anh vẫn còn chuyện gì cần làm đành ngồi đợi, 10 phút sau khi y tá theo anh vào trong về, anh mới chậm rãi bước ra.

Áo blouse trên người Cổ Văn Lan đã được cởi, anh đi thẳng tới cửa.

Khê Ngôn nhất thời không biết có nên đi hay không, cô đang ngồi tại chỗ do dự thì anh đột nhiên dừng lại, nhìn cô: "Không đi à?"

Cô mím môi xách hộp giữ nhiệt đi tới, anh quay đi bước rất nhanh, cô cơ hồ suýt chạy theo anh mới gần kịp...

Khê Ngôn vừa theo sát anh vừa nói: "Anh đi chậm lại được không, em theo không kịp."

Cổ Văn Lan không thèm nghe, dường như thấy cô xong lại bắt đầu dỗi

rồi.

Khê Ngôn dừng lại, mềm giọng nói: "Chồng à, anh chờ em với."

Cố Văn Lan: "..."

Âm thanh mềm mỏng nhẹ nhàng của cô vang lên, cơ hồ dập tắt mọi tiếng vang xung quanh, mấy y tá và bệnh nhân qua lại trong hành lang thoáng cái đứng khựng hết lại, liếc nhìn hai người chăm chăm.

Cố Văn Lan sững sốt một lát, ngay tức khắc quay lại cầm tay kéo cô đi.

Khê Ngôn để anh nắm, cười thâm hồi lâu.

Bất kể anh thích hay ghét cái từ này cũng không sao, nó có thể dọa anh là được.

Cố Văn Lan đến bãi đỗ xe lấy xe, một tay đẩy cô dựa vào cửa kính xe, vẻ mặt rất phức tạp, nhìn như không biết nên tức hay nên cười...

Cô kéo kéo cà vạt của anh, lấy lòng nói: "Anh còn giận không?"

Anh nhếch mày, cười nhạt: "Giận cái gì? Em đã làm gì để anh giận à?"

Khê Ngôn: "... Anh không thể rộng lượng một chút được sao?"

"Không thể." Anh nhàn nhạt nói câu đó xong, vẻ mặt mới dịu lại, dường như anh khẽ cười, cúi mặt khẽ hỏi: "Mấy ngày mình chưa gặp nhau rồi?"

"..." Kẽ bỏ nhà ra đi không có tư cách hỏi câu này nhé.

Anh cúi người lại gần, mũi nhẹ nhàng lướt qua cằm của Khê Ngôn, bờ môi chạm vào môi cô, "Nhớ anh không?"

Cô mới xoa dịu cái con người xù lông này nên không dám trêu anh nữa đành đáp: "... Có."

Trình độ bận rộn của Cố Văn Lan quả thật vượt qua sức tưởng tượng của cô, tối về đến nhà, anh tắm rửa ăn xong lại cầm tài liệu và tư liệu lịch sử ngồi xem trên sofa, mãi đến gần 12h mới về phòng.

Anh vừa lên giường bèn ôm lấy cô, Khê Ngôn còn tưởng là anh định chứng minh mình tinh lực dồi dào, không ngờ anh ôm cô một hồi đột nhiên sờ tay trái Khê Ngôn rồi đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón áp út của cô.

Khê Ngôn nhìn chiếc nhẫn trên tay thì ngơ ngác hồi lâu, bởi vì cuộc hôn nhân này tới quá đột nhiên quá qua loa, cho nên cô cũng suýt quên kết hôn phải đeo nhẫn...

Người bên cạnh nói: "Hai ngày nay anh nghĩ mãi mà không nhớ ra mình quên cái gì, cuối cùng hôm nay cũng bù được rồi."

Khê Ngôn: "..."

Cô vuốt chiếc nhẫn kia, không rõ tiêu cự mà thất thần hồi lâu, đến mức cô cho là anh đã ngủ rồi, không ngờ khi quay đầu lại anh vẫn mở mắt chăm chú nhìn mình.

Cố Văn Lan nói: "Anh muốn hỏi em một chuyện."

Cô chạm vào lồng ngực anh, "Chuyện gì?"

Anh ôm chặt lấy cô, nói: "Tại sao ngày học đại học em lại chia tay anh?"

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bắt Người Ta Trên Núi.

Chương 13: Bắt người ta trên núi.

Khê Ngôn ngấn người hồi lâu, bàn tay anh vuốt ve trên lưng cô, ngón tay chạm tới eo, cô bèn run lên, nhỏ giọng nói: "Anh không biết à? Em có mới nói cũ."

Anh khựng lại, bất ngờ véo cô: "Vậy nếu có một ngày em cũng có mới nói cũ với cuộc hôn nhân này --" giọng nói của anh giữa đêm khuya nghe rất lạnh nhạt, "Anh chẳng phải uống công..."

"Sẽ không." Cô nói xong bèn quay sang phía anh, Cổ Văn Lan thuận tay trượt tới bụng cô.

Uống công cái gì?

Uống công anh mất bao công sức lừa con gái nhà người ta về à?

Một tay anh đặt trên bụng cô, một tay kéo Khê Ngôn ép sát vào người mình, anh thò mặt tới cọ mũi vào tai cô, nói: "Sao em biết mình sẽ không?"

Cô nhắm mắt lại, đáp: "Em có điểm mấu chốt, nếu em đã chọn gả cho anh rồi thì sẽ nỗ lực duy trì mối quan hệ giữa chúng ta."

Môi anh dán sát vào vành tai cô, hôn khẽ, nặng nề nói: "Vậy thì tốt."

Khê Ngôn nghiêng người khẽ đẩy anh, "Anh bị rối loạn nhân cách à?"

Giọng nói lạnh nhạt, nụ hôn dịu dàng, anh có thể làm hai điều đó cùng lúc, đừng nói lúc tiêm thuốc mê cho bệnh nhân cũng thuận tay tiêm luôn cho mình nhé.

Cố Văn Lan cong môi, "Sao? Sợ à?"

Sợ cái gì?

Sợ anh rối loạn nhân cách hay sợ anh tiện tay tiêm chính mình?

"... Có bệnh." Khê Ngôn kéo kéo chăn bông, lại quay lưng về phía anh quyết định đi ngủ.

"Anh cũng muốn chăn." Anh ôm cô không nhúc nhích, nói.

Khê Ngôn tùy ý đá đá một ít chăn bông cho anh.

Anh nói: "Đắp không kín."

Cô lại giật nhẹ thêm chút nữa.

Anh nói: "Vẫn chưa đắp kín."

Khê Ngôn lập tức ngồi bật dậy, "Chẳng phải anh còn có tay à?"

Cố Văn Lan nói: "Tay bận ôm em rồi, không lấy ra được."

Khê Ngôn ghen hòng mấy giây, nói: "Mấy cô nàng ngày xưa hay lượn cạnh anh có biết anh ấu trĩ vậy không?"

Cố Văn Lan cười cười: "Bí mật này chỉ có em biết thôi, vui không?"

Khê Ngôn quyết định không để ý đến anh nữa, lôi chăn quay lưng đi, khi ngón tay sờ tới nhả lại mềm lòng, kích cỡ hoàn toàn vừa vặn, anh đã lên đo

sao?

Cô định hỏi anh, lại lo anh không trả lời đành hoảng, cứ nghĩ ngợi một lát đã ngủ mất.

Lúc tỉnh, Khê Ngôn có cảm giác như đang bị nhốt trong lò, ở thêm phút nữa chắc chắn cô sẽ ra mồ hôi ướt hết mặt, cô mở mắt ra thì nhìn thấy một bộ ngực ngay trước mặt, cúc cổ của áo ngủ đã được cởi phân nửa...

Khê Ngôn vẫn đang mơ màng, tròn tròn mắt nhìn cái bộ ngực trước mặt mình.

Tối hôm qua cô quay lưng lại với anh mà?

Sao hôm nay lại nằm trong lòng ngực ai đó rồi?

Khê Ngôn ngấn ra một lúc mới hồi thần, từ từ dịch ra khỏi lòng anh, vừa tiếp xúc với không khí đã cảm nhận được khí lạnh, cô cẩn thận làm sao để cho khí lạnh không chui vào trong chăn, đỡ khiến anh tỉnh.

Cố Văn Lan ngủ rất sâu, mày hơi cau, nhìn không thoải mái chút nào.

Ngay cả ngủ cũng không thể thả lỏng ư?

Mơ cái gì vậy chứ?

Khê Ngôn nán lại trên giường một hồi, giương tay vuốt lông mày cho anh, lúc cô chống tay xuống giường từ từ nghiêng sang kề sát mặt Cố Văn Lan, anh bỗng nhiên mở mắt... Khê Ngôn sợ tới mức sửng sốt, không dám động đây.

Vẻ mặt của anh hơi mơ màng, anh hơi hơi híp mắt nhìn người trước mặt, sau khi nhận ra đây là ai thì thả lỏng, xoay người gác tay che mắt ngủ tiếp.

Khê Ngôn lặng lẽ thở ra, bỗng dừng cảm thấy một loại cảm xúc lạ lùng, cuối cùng cô nhỏ giọng nói: "Em đi nấu bữa sáng."

Nếu là bình thường anh sẽ trêu chọc cô hai câu.

Mà phản ứng lúc này của anh, từ mơ màng tới lãnh đạm, tự nhiên lại khiến cô cảm thấy hơi xa lạ.

Khê Ngôn làm bánh trứng, cô nhào bột, cắt thêm ít hành và cà rốt, vừa nghĩ ngợi vừa làm việc, tuy đang nghĩ ngợi miên man nhưng không hề chậm trễ bữa sáng.

Hồi còn ở nhà, cô có thể vừa làm việc nhà vừa nghĩ chuyện khác, không hề sơ suất.

Còn có vừa đi dạo phố vừa thất thần...

Lúc Cố Văn Lan ra đến, cà vạt vẫn treo lỏng lẻo trên cổ.

Khê Ngôn vô cùng cạn lời, ngày thường cái vẻ phong độ nghiêm chỉnh của anh trước người ngoài ở bệnh viện ấy đều là giả, kỳ thật người này rất rất... ấu trĩ. Cô cũng không nói gì mà đi tới thắt cà vạt giùm anh, sau đó bắt đầu chỉnh cổ áo sơ mi.

Cố Văn Lan cúi mặt cười: "Cô giáo Lý, ban này ở trong phòng có phải em muốn hôn anh không?"

Khê Ngôn bình tĩnh, cô sớm đã tìm đầy đủ từ ngữ để phòng khi anh cảm thấy nhàm chán hỏi tới: "Em thấy anh ngủ không thoải mái lắm, sợ anh bị sốt nên tới gần kiểm tra, dạo này trời hơi lạnh."

Cố Văn Lan vẫn cười: "Lấy có hay đấy."

Khê Ngôn: "..."

Lấy có cái đầu anh!

Anh lại khôi phục vẻ bất cần đời như bình thường.

Khê Ngôn sửa sang y phục cho anh chỉnh tề rồi quay người đưa nước cho anh, "Uống chút nước ấm đi, ấm dạ dày."

Anh nhận lấy, kề sát mũi ngửi ngửi, mùi bạc hà, "Em thích bạc hà à?"

"Không phải," Cô cười cười, bưng bữa sáng ra, "Hồi còn bé Khê Vũ không thích uống nước nên mẹ em tìm cách thêm một chút đồ trong đó, có khi là hoa nhài, khi thì mấy lát mật, thỉnh thoảng là lá bạc hà."

"Ừm." Anh chép miệng uống nước bạc hà.

Trước khi vào học, Khê Ngôn tìm Chu Vũ nói chuyện một lát nhưng cậu không mấy phối hợp, nói gì cũng không đáp được mấy lời, nhất là khi nhắc đến cha mẹ, cậu trực tiếp ngậm miệng không nói lời nào.

Mấy ngày kế tiếp, Khê Ngôn vẫn nỗ lực làm công tác tư tưởng cho Chu Vũ nhưng cậu vẫn không hề phối hợp, cô nói rất nhiều nhưng chỉ cần nhắc tới người nhà thì cậu bắt đầu im lặng.

Khê Ngôn vốn muốn xin ý kiến của Cố Văn Lan, cô nghĩ hồi còn là thiếu niên Cố Văn Lan cũng rất khinh cuồng... Không, phải nói là không ai sánh bằng, cho nên chắc là anh biết làm sao để dạy dỗ thiếu niên thời kì phản nghịch.

Nhưng mấy hôm nay anh có khi nửa đêm mới về, tắm rửa xong bèn đi ăn gì đó rồi ngủ luôn, hôm sau còn dậy sớm hơn cả cô, thậm chí có hai ngày trời chưa sáng anh đã phải đến bệnh viện khám gấp, thời gian để ngủ cũng không đủ, cô cũng không muốn vì mấy chuyện vặt vãnh mà phiền đến anh.

Sáng thứ sáu, Khê Ngôn gọi Chu Vũ ra ngoài: "Nếu như em thật sự không muốn cô gặp phụ huynh cũng được, nhưng em có thể ngoan một chút không, ít nhất là đừng bắt cha mẹ và cô phải nhọc lòng nữa, nhé?"

Chu Vũ hờ hững, như có như không mà tỏ vẻ châm chọc.

Khê Ngôn kiên trì chờ, hình như kỳ phản nghịch của cậu bé này hơi dài thì phải? Còn hơi bài xích khi người khác tỏ ra thiện ý...

Hồi lâu sau, Chu Vũ mới nhặt nhẽ ừ rồi nói, "Em về phòng học được chưa?"

Khê Ngôn im lặng nhìn cậu mấy giây, nói: "Chu Vũ, nếu em có... vấn đề gì, có thể nói với cô, cô sẽ cố gắng giúp em, em có thể tin rằng trong lòng cô, em vẫn là một cậu bé ngoan."

Chu Vũ rũ mắt đứng một rồi rồi quay về phòng học.

Cậu nhóc này rất khó khai thông...

Chu Vũ thông minh, nhưng không chịu ai quản giáo.

Khê Ngôn ngồi gần người trong văn phòng một lát, sau đấy gửi tin nhắn cho Cố Văn Lan.

Buổi sáng Cố Văn Lan đến trực và kiểm tra phòng cho bệnh nhân xong rồi ở trong văn phòng xem lại hồ sơ bệnh án, đột nhiên nhận được tin nhắn trên wechat từ cô giáo Lý.

-- Cho em hỏi, phải làm sao mới có thể câu thông thiếu niên thời kỳ phản nghịch đây?

Anh đang rất có hứng thú mà xem xem cô có ý gì, cô lại gửi tin tới.

-- Làm sao để mấy tên nhóc phản nghịch ngoan ngoãn nghe lời? Có phải hồi học cấp 3 anh cũng rất phản nghịch không?

Hai phút sau, Khê Ngôn nhận được ba tin nhắn.

-- Thời cấp 3 đúng là anh phản nghịch, nhưng không hề gây chuyện, vì không ai dám chọc anh.

-- Mặt khác, thủ đoạn trực tiếp nhất để đối phó thiếu niên phản nghịch là lấy bạo chế bạo, không nghe lời thì đánh đến khi nghe lời.

-- Đã trả lời.

Cố Văn Lan nhận được một đồng dấu ba chấm, anh cười để điện thoại xuống, tiếp tục xem hồ sơ bệnh án, vài phút sau điện thoại lại vang lên, lần này là có người gọi đến, anh cầm điện thoại lên ngó xong bèn bắt máy.

Còn chưa kịp nói gì, bên kia đã vang lên tiếng cười sang sảng: "Hơ, Cố thần y, hiếm khi gọi điện mà cậu nghe ngay nhỉ."

Cố Văn Lan dựa lưng vào ghế: "Cậu gọi tới để xem tôi có nghe điện thoại ngay không à?"

Khâu Nam cười nói: "Tất nhiên không phải rồi, đêm nay mình đi uống rượu đi."

Cố Văn Lan: "Không rảnh."

"Lại tăng ca?" Khâu Nam chặc chặc, "Bác sĩ các cậu quanh năm suốt tháng không có thời gian cá nhân, hơi bị vô nhân đạo đấy, cậu đếm xem từ đầu năm đến giờ đã từ chối tôi bao nhiêu lần rồi."

"Không phải tăng ca." Cố Văn Lan xoay bút.

Khâu Nam: "Không tăng ca thì tới đi, hôm nay là sinh nhật tôi."

Cố Văn Lan: "Sinh nhật vui vẻ."

Khâu Nam vừa nghe liền nói: "Đã bao lâu rồi mình chưa gặp nhau? Từ Tết năm ngoái đến giờ đây, không thấy cậu thì Tết năm nay tôi không vui đâu, cậu nghĩ đi, cậu có thấy mình nhẫn tâm không?"

Cố Văn Lan: "Gửi địa chỉ đi, để tôi xem xem tối nay tới được không."

Khâu Nam nhanh nhẹn: "Không phải xem xét gì cả, đêm nay không gặp không về." Nói xong ngay lập tức ngắt máy.

Lúc 8h30 Cố Văn Lan tan tầm bèn đi thẳng tới chỗ quán bar mà Khâu Nam nói.

Khâu Nam bao hẵn một bàn, anh đến đây từ rất sớm, lúc Cố Văn Lan tới đã thấy anh ngồi một mình trên sofa hát bài "Cao nguyên Thanh Tàng", gào đến khản họng.

"Tôi thấy --" Khâu Nam nhìn sang phía cửa, "Ồ -- lão Cố! Cuối cùng cậu cũng tới!"

"Hát tiếp đi." Cố Văn Lan chọn một chỗ ngồi xuống.

Khâu Nam ném micro xuống, "Sao đến sớm thế?"

Cố Văn Lan đứng lên rót nước trái cây, "Chỉ có một mình cậu thôi à?"

"Đây chả phải để phù hợp với lịch trình của cậu còn gì?" Khâu Nam rót bia ra uống, nói với anh: "Ai biết liệu cậu có đợi tới lúc tôi hát hết mấy chục bài mới tới không, tôi bảo bọn họ 10 giờ hẵng đến."

"Vậy cậu đến sớm thế làm gì?"

"Tôi lại sợ cậu đến đúng giờ nên đi sớm hát hai bài chơi."

Cố Văn Lan gật đầu, "Cậu hát đi, tôi nghe."

Khâu Nam ngồi, chần chừ nói: "Không hát nữa, tôi có chuyện muốn nói thật với cậu."

"A," Cố Văn Lan cười, "Chưa thấy cậu có chuyện muốn nói thật bao giờ, chưa nói mấy chuyện nhảm nhí là tốt rồi."

"Cút!!" Khâu Nam nói xong, than thở: "Lão Cố à, tôi sắp kết hôn." Anh phức tạp nói ra những lời đó, lại cười vui vẻ: "Ngại quá, cậu lại là người lót đế rồi."

Cố Văn Lan cười như không cười, lấy nhẫn trong túi ra đeo vào.

Khâu Nam tròn tròn mắt, giật lấy bàn tay đeo nhẫn của Cố Văn Lan, "Đậu -- má!"

"Cậu chúc mừng tôi tân hôn vậy à?" Cố Văn Lan nói.

"Không phải," Khâu Nam thở dài, "Tôi chỉ hơi bùi ngùi... Hờ? Cái gì? Tân hôn? Đột không phải là cậu không muốn lót đế nên tùy tiện bắt một cô gái trên đường quốc lộ về bức hôn đấy chứ?"

"Tất nhiên không phải," Cố Văn Lan cười cười, "Tôi bắt người ta trên núi."

"Biến đi!" Khâu Nam suy nghĩ nhìn chiếc nhẫn một hồi, "Lúc nào vậy? Sao không nói cho tôi một tiếng?"

Cố Văn Lan rút tay ra, bưng nước trái cây lên, "Mới thôi, hình như là nửa tháng trước, chưa cử hành hôn lễ, mới lãnh giấy hôn thú thôi, năm sau mới tổ chức hôn lễ."

Vẻ mặt Khâu Nam rất khó nói thành lời, "Sao nhanh thế?"

Cố Văn Lan liếc anh, "Nói lại, tôi nhanh chỗ nào?"

Khâu Nam vừa nghe xong lại vui vẻ, "Tôi biết cô ấy không?"

"Không biết."

"Đừng bảo lên núi ép duyên thật nhé? Cậu cũng không đến nỗi nào mà, tiểu thư nhà nào đây?"

Cố Văn Lan cười nhạt, "Là một cô gái bình thường, cũng được coi như bạn học thời đại học của tôi đi."

Khâu Nam cũng cười, "Ô, vậy cũng coi như là người quen cũ đấy."

Cố Văn Lan hơi sững sờ bởi thật ra những lời này của Khâu Nam cũng có một phần đúng, lúc đầu anh chọn Lý Khê Ngôn cũng có điểm là do muốn tìm người quen để an tâm sống chung.

Khâu Nam uống hai hớp bia, "Cậu nói bình thường nhưng cũng không hẳn thế chứ gì? Môn không đăng hộ không đối, sao viện trưởng Cố lại đồng ý được?"

Cố Văn Lan để cốc nước trái cây lên bàn, dựa lưng vào sofa, nói: "Ông ta không có tư cách có ý kiến."

Khâu Nam nghiêng đầu nhìn sang, thấy vẻ mặt anh nhàn nhạt bèn uống thêm bia rồi nói một câu đầy thâm ý: "Vậy cậu lấy người ta làm gì? Từ lúc cậu nhắc tới cô gái này đến giờ, tôi chưa nghe cậu nói thích người ta một lần nào đâu."

Cố Văn Lan: "..."

Hôm nay cô bắt cần rắc hơi nhiều thức ăn cho cá, khiến hai con cá vàng ăn đến mức phồng hết bụng lên, Khê Ngôn sợ chúng nó no chết bèn thỉnh thoảng chú ý tới, chúng không sao, chỉ là lúc bơi không dễ dàng như bình thường.

Trước khi ngủ cô lại quan sát thêm vài phút, hình như không còn vấn đề gì nữa.

Bởi vì mai là thứ bảy nên Khê Ngôn cũng không định đi ngủ sớm, cô soạn bài mãi tới 12 giờ đêm, khi uống nước mới thấy nước trong ly đã lạnh bèn ra phòng khách tính đổi nước ấm, vừa ra tới đã nhìn thấy Cố Văn Lan không biết về từ lúc nào.

Anh nằm ngửa trên ghế sofa, mắt nhắm lại.

Khê Ngôn đi qua, nhẹ nhàng để ly lên bàn trà, nhưng ly thủy tinh và bàn chạm vào nhau vẫn vang lên một tiếng rất khẽ, khiến Cố Văn Lan giật mình tỉnh dậy.

Cô vừa rót nước vừa hỏi: "Sao anh không đi tắm?"

Anh ngồi một lúc, bỗng nhiên đứng dậy đi tới trước mặt cô, Khê Ngôn đứng đối diện với anh đang chẳng hiểu gì, anh im lặng mấy giây mới nói: "Anh đi tắm trước."

Khê Ngôn... nhấp một ngụm nước ấm.

Đi tắm trước là sao?

Vậy sau đây anh muốn làm gì?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nước Hồng Hồ Ha~ Lãng A Ha Lãng Đánh Lãng Nha~~

Chương 14: Nước Hồng Hồ ha~ lãng a ha lãng đánh lãng nha~~

Cố Văn Lan tắm rửa xong về phòng ngủ thì thấy cô đang đứng trước bàn sách chuẩn bị thu dọn sách giáo khoa và một xấp bài thi, xem chừng là chuẩn bị đi ngủ, anh đi tới hơi tì vào mép bàn, nói: "Có chuyện anh quên nói với em."

Cô vẫn chưa dừng thu dọn đồ đạc, khẽ hỏi: "Chuyện gì?"

Ánh sáng ấm áp làm sáng bừng căn phòng, tô điểm cho cô càng thêm dịu dàng thanh nhã, anh ngửa tay muốn sờ, thực tế thì anh cũng không nhịn mà giương tay lên sờ luôn, làn da mềm đến trơn trượt.

Nhưng vết chai trên ngón tay anh lại khiến cô hơi khó chịu, cô gạt tay anh ra, "Anh muốn nói gì?"

Cố Văn Lan hậm hực để tay xuống, "Mai anh được nghỉ, tối mai hẹn trưởng bồi hai nhà ra ăn bữa cơm có tiện không?"

Khê Ngôn gật đầu: "Đã biết, bên bố mẹ em rất dễ sắp xếp."

Anh cười cười, nói không chút nghĩ ngợi: "Giống em nhỉ?"

Khê Ngôn hơi sửng sốt, nói: "Đúng thế, rất bớt lo phải không?"

Anh từ chối cho ý kiến.

Không phải bớt lo, là thư thái.

Nói đúng hơn, khiến anh yên lòng.

Khê Ngôn dựng đều tập bài thi lên rồi để ngay ngắn trên bàn chuẩn bị lên giường ngủ, lại bị anh kéo vào lòng, nụ hôn như mưa phùn, triền miên quẩn quít rơi vào môi, gò má, cổ...

"Anh không mệt à?" Cô sờ sờ bộ đồ anh đang mặc, "Hôm nay anh còn về muộn hơn bình thường nữa."

"Không," Anh sát lại gần cổ cô, hàm hồ nói: "Ngày hôm nay anh tan làm sớm, ở bên ngoài uống rượu với bạn."

Cô đột nhiên im lặng.

Cố Văn Lan khựng lại mấy giây, ngẩng mặt nói: "Yên tâm, anh không ăn chơi đàn đấm."

Khê Ngôn nói: "Chỉ sợ muốn cũng không được."

Làm bác sĩ, uống mỗi giọt rượu đều phải suy nghĩ cẩn thận, nào dám làm càn ăn chơi đàn đấm.

Anh cười kè môi cô, thì thào nói: "Em hiểu rõ anh ghê ta."

Khê Ngôn: "..."

Hiểu rõ cái mỗ nhà anh.

Lời này của anh rất bình thường, nhưng khổ nỗi hành động và giọng điệu đều mập mờ không khác nào ve vãn, cho nên nghe xong sẽ cảm thấy anh có ý xấu.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm và xác nhận, Khê Ngôn thề, cơ thể Cố Văn Lan tuyệt đối là từ kim cương mà ra, cô cần rằng nhìn hồi lâu mới nói:
"Anh... có muốn..."

Anh thở gấp đáp: "Muốn."

"Nghỉ ngơi một lát không?" Cô bổ sung.

"Không." Rất dứt khoát.

"..."

Hôm sau anh ngủ mê mết, Khê Ngôn dậy sớm nấu bữa sáng, gọi anh ba lần mới dậy, sau khi vào toilet rửa mặt xong thì anh thấy cô đang phơi quần áo ngoài ban công.

Anh đi ra ngoài, khom lưng nhặt đồ trong chậu quần áo nghịch.

Khê Ngôn quay người thấy Cố Văn Lan, đang định bảo anh vào nhà ăn sáng lại thấy đồ lót trong tay anh, vội vàng cướp về, nói: "Anh đang làm gì thế hả?"

Giọng điệu hơi bạo lực...

Cố Văn Lan bĩu môi, "Anh chỉ định nghiên cứu chút thôi, mỗi lần cởi đồ của em cứ đến cái này lại bị kẹt, anh phải xem xem nó giỏi đến mức nào mà có thể khiến anh cảm thấy khó ở mãi thế."

Khê Ngôn: "... Anh, lăn đi."

Anh không còn cách nào khác bèn vào phòng.

Sau khi Cố Văn Lan vào phòng bèn đi qua bàn trà, ngồi xồm gõ gõ chiếc bể nhỏ hù cá vàng chơi, dọa xong cá vàng lại tới bàn ăn ngồi xuống, bắt đầu

bút hoa bách hợp...

Khê Ngôn phơi quần áo xong, lúc vào nhà thấy anh ngồi nghịch bèn đi qua hỏi: "Anh ăn sáng rồi à? Nhanh thế?"

Anh dựa vào ghế, "Chưa ăn, trên bàn không có gì cả, anh ăn gì được?"

"Anh..." Khê Ngôn giận đến mức trừng anh, ôm chậu đi còn nói: "Lười chết anh!"

"Oan cho anh quá," Cố Văn Lan rảnh rồi sinh nông nổi tìm cách chòng ghẹo cô, thấy cô ra khỏi toilet lại nói: "Cô giáo Lý không tự tay bưng bữa sáng lên, anh ăn không có vui."

Khê Ngôn đành vào bếp múc cháo ra cho anh, còn cô lại vào nhà thu dọn đồ vật, lúc ra phòng bếp cô thấy anh đang rửa bát, mới vừa cảm thấy hơi vừa lòng thì lại thấy anh ngồi xồm bên bàn trà nghịch mấy con cá vàng, gõ bể cá kêu leng keng khiến hai con cá vàng sợ tới bơi loạn hết lên.

Cô phát hiện Cố Văn Lan thật sự rất ấu trĩ, ấu trĩ, vô cùng ấu trĩ!

Khê Ngôn đi tới bưng bể vào toilet đổi nước cho cá.

Cố Văn Lan theo đuôi cô, nói: "Chỉ là gõ vài cái thôi mà em cũng không nổi."

Cô quay lại: "Em liền không nổi đó."

Cố Văn Lan ngồi trên sofa đọc tư liệu y học một lát rồi ghi chú gì đấy, chờ tới khi cô thay nước cho cá vàng xong bèn ném sách lên sofa, nói: "Em thay đồ đi, mình ra ngoài."

Khê Ngôn ném thức ăn cho cá vào trong bể, ngẩng đầu hỏi: "Đi đâu thế?"

"Mua bàn trang điểm cho em." Vẻ mặt anh không khác gì mấy tên thích phung phí.

"Oa, tạ điện hạ ban ơn." Cô nói xong bèn về phòng thay quần áo.

"Đừng giả vờ dễ thương," Anh đứng dậy theo cô về phòng, tựa vào tủ quần áo nói: "Ban ngày cũng định lừa ngủ anh hả?"

"Bệnh tâm thần." Sóng thần cũng không lãng (*) giỏi bằng anh, cô nghĩ.

(*) Lãng vừa có nghĩa là sóng phập phồng, vừa có nghĩa là sống phóng túng, buông thả, không ước thúc.

Cô lấy một chiếc áo lông cao cổ trắng với quần jean ra, thấy anh hình như định ăn vạ ở đây không định ra ngoài bèn cười nói với anh, "Em hát cho anh nghe một bài nhé?"

Anh không mặn không nhạt đáp: "Ừ --"

Cô thanh giọng, hát, "Nước Hồng Hồ ha~ lãng a ha lãng đánh lãng nha~~"

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn trêu anh xong bèn cười bỏ đi, vào phòng toilet thay quần áo.

Cố Văn Lan không nhin được bèn bật cười.

Không chỉ đơn giản là thư thái, là yên lòng.

Cô giống như con suối nhỏ, để trong vật chứa nào thì sẽ ánh lên hình dạng của vật chứa đó, anh để cô bên cạnh mình, cô khiến anh yên lòng, cô đứng trước mắt mình, anh đã nghĩ ôm lấy cô.

Anh nói tìm người quen sống chung sẽ yên tâm hơn, trọng điểm không ở chỗ người quen, ở chỗ yên tâm.

Nhưng nguồn gốc của sự yên tâm này là gì anh vẫn còn chưa biết.

...

Cố Văn Lan dẫn cô đi khá xa, đến một con phố hàng hiệu.

Khê Ngôn nhìn qua bèn chọn một chiếc bàn cùng màu với tủ quần áo, màu trắng.

Hình như Cố Văn Lan không hài lòng lắm, cảm thấy nó hơi nhỏ, anh chỉ vào cái bàn trang điểm bên cạnh, quả thực trông cao cấp hơn cái cô chọn nhiều.

Người bán hàng đầu tiên ca ngợi hai vị khách quả là có con mắt tinh đời, sau đó nói: "Cái bàn trang điểm xuất xứ Bắc Âu này được làm từ gỗ thật, đây cũng là bàn trang điểm được yêu thích nhất tiệm, hiện tại hàng tích trữ không nhiều lắm."

Cố Văn Lan nhìn sang: "Được yêu thích nhất?"

Người bán hàng nhanh nhẹn gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy."

Cố Văn Lan gật đầu, thản nhiên nói: "Có con mắt tinh đời mà vẫn nhìn trúng cái tủ đại chúng hóa quá."

Khê Ngôn: "..."

Nụ cười của người bán hàng cứng đờ, đành phải nhìn sang phía nữ khách hàng để xin sự giúp đỡ.

Khê Ngôn cười nói: "Lấy cái này đi."

Người bán hàng nghe vậy bèn hơn hờ ghi hóa đơn.

Khê Ngôn hỏi anh: "Chán rồi hả?"

Anh vuốt mũi, cười cười không nói gì.

Sau đó Khê Ngôn còn chọn một chiếc gương lớn để giao về chung với bàn trang điểm.

Lúc tính tiền, anh rút một xấp tiền giấy ra...

Khê Ngôn nhỏ giọng hỏi: "Anh cầm nhiều tiền mặt vậy không thấy phiền sao?"

Anh ghé sát tai cô phản bác: "Em không cảm thấy lúc đàn ông rút một xấp tiền ra cho phụ nữ tiêu đặc biệt đẹp trai đặc biệt giàu à?"

Khê Ngôn: "..."

Cái suy nghĩ vung tiền như rác của kẻ có tiền nào đây?

Về đến nhà sắp xếp đồ đạc xong đã gần 1h, lúc này Cố Văn Lan mới dẫn cô ra khỏi nhà ăn cơm, đi mất nửa tiếng mới ra đến quảng trường tìm một nhà hàng.

Hôm nay Cố Văn Lan không đeo cà vạt, không cài cúc cổ, nhìn có vẻ tùy tình hơn nhiều, bình thường trong bệnh viện anh nhất định sẽ đeo cà vạt, mặc âu phục đi giày da, tạo ra hình tượng vừa phong độ nhẹ nhàng, đi khắp nơi lừa đời lấy danh...

Ai mà nghĩ được ở nhà anh lại ấu trĩ đến mức đấy, phóng túng tới mức đấy chứ?

Hai người cơm nước xong bèn đi ra, Khê Ngôn thấy có nhóm người đứng

cạnh suối phun không biết đang làm gì bèn tò mò nhìn, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chu Vũ?

Cô dừng lại thì thấy nhóm người kia vây quanh cậu, dường như đang giằng co cái gì, có hai người vẫn cầm gậy trên tay, vẻ mặt hung ác, Khê Ngôn càng nhìn càng cảm thấy không ổn bèn chạy tới.

Cố Văn Lan nghe thấy tiếng giày cao gót của cô vang lên lộc cộc, quay lại đã thấy vợ mình không nói gì chạy mất...

Người đứng đầu độc ác nói: "Chu Vũ tao cho mày biết, chỗ bọn tao không phải làm từ thiện, thiếu nợ thì phải trả, đây là luật pháp! Hôm nay mày không trả nổi tiền tao đánh gãy chân tay mày! Tùy mày chọn đi!"

Chu Vũ vẫn thờ ơ, thậm chí còn khí phách hơn cả mấy tên đòi nợ: "Hôm nay không có tiền."

Tên dẫn đầu xắn tay áo: "Con mẹ nó mày tưởng tao cho mày mặt mũi à?"

Đúng lúc đấy Khê Ngôn chạy tới, kéo Chu Vũ ra sau: "Các người định làm gì?"

Cô vừa đến đã khiến Chu Vũ sợ hết hồn, cậu cau mày, kéo cô: "Cô đến đây làm gì?"

Vẻ mặt của tên dẫn đầu chợt trở lên đê tiện, những lời nói ra cũng chẳng hay ho, "Ái chà, được nhỉ, thằng nhãi này mày thiếu nợ còn không trả tiền mà đi chơi gái à?"

Khê Ngôn chưa gặp phải tình huống này bao giờ, cô cố gắng giữ bình tĩnh, quay lại hỏi: "Tôi là giáo viên của em ấy, mấy người muốn gì?"

"Muốn làm gì? Đòi nợ!" Người nợ cười nhạt, "Cô trả tiền hộ nó được à? Không trả nổi thì xéo sớm đi, đỡ mất thời gian."

"Nợ bao nhiêu?" Khê Ngôn hỏi thẳng.

Người nợ liếc người bên cạnh, chế giễu nhìn cô: "8 vạn!"

Khê Ngôn: "..."

Vẻ mặt của Chu Vũ trở lên u ám.

Thật ra lúc nghe thấy con số này Khê Ngôn cũng thở ra một hơi, cô chỉ sợ người ta nói hơn mười mấy triệu...

Người nợ cười xong nói tiếp: "Mỗi tháng nợ 3000, mẹ nó có khác gì nặn kem đánh răng không, thẳng nhai này còn nhai thêm một tuần, hôm nay bọn tao đến chặt tay nó!"

Người bên cạnh bổ sung: "Hoặc là chặt chân!"

Khê Ngôn nhanh chóng nói: "Tôi trả hộ em ấy."

Chu Vũ kéo cô ra, xanh mặt: "Cô điên à?"

Tiếng cười chói tai của người kia lại vang lên, "Đúng rồi, bọn tao chỉ lấy tiền mặt."

"Khê Ngôn?"

Chu Vũ nhìn sang phía phát ra âm thanh, thấy một người đàn ông chậm rãi đi về phía họ.

Khê Ngôn tiến lên vài bước, nói với anh: "Anh còn tiền mặt không?"

Cô bỗng nhiên cảm thấy thói quen mang tiền mặt của Cố Văn Lan thật tốt.

Cố Văn Lan nhìn sang bên kia, đại khái hiểu sơ qua tình huống, anh rút ví ra đưa hết tiền cho cô, "Chỉ có bằng này thôi, chắc tầm 2000, đủ không?"

Khê Ngôn lấy hết tiền mặt trên người ra, tổng cộng cũng chỉ có 2500...

Đành phải tới ngân hàng một chuyến.

Cố Văn Lan lái xe đến ngân hàng, nửa tiếng sau rốt cuộc cũng đưa nốt cho người nợ 3000, người đó đứng tại chỗ đếm đếm, xong mới hét lên một tiếng, đi mất.

Khê Ngôn thở phào nhẹ nhõm, định quay sang nhìn Chu Vũ thì cậu đã đi khá xa...

Cô đang định đuổi theo thì bị Cố Văn Lan giữ lại, "Đừng đi."

"Vì sao?" Cô không yên tâm, thỉnh thoảng quay lại ngó cậu bé.

"Tên nhãi này dễ tự ái, em còn đuổi theo nó lại nhăn mặt, có lẽ còn xụ mặt với em đấy." Cố Văn Lan nhàn nhạt nói

Khê Ngôn nhìn bóng dáng Chu Vũ biến mất ở chỗ rẽ, thoáng chốc nghĩ ngợi rất nhiều.

Cố Văn Lan hỏi: "Tên này chính là thiếu niên trong thời kì phản nghịch em từng nói với anh à? Xem ra không phải phản nghịch bình thường đâu, bình thường người ta phản nghịch cũng nợ 800 là giới."

Khê Ngôn: "..."

Cô cũng cảm thấy vậy, 8 vạn, có phải tên nhãi này có điều bí ẩn nào không nói được không?

Cố Văn Lan thấy cô im lặng bèn hỏi: "Về nhà nhé?"

Khê Ngôn hồi thần, nói: "Số tiền kia em sẽ trả lại anh sau."

Cố Văn Lan cười như không cười: "Khách khí vậy? Em thân với cậu ta hay với anh thế?"

Khê Ngôn nhìn anh, nhìn hồi lâu mới nói: "Thằng bé là học sinh của em thì để em lo, anh không cần dính vào làm gì."

"Thật không?" Cố Văn Lan chắc lại xù lông rồi, rút thuốc lá ra nhưng không châm lửa, anh cắn thuốc lá nói: "Bàn trang điểm với gương cũng là em xài đấy, chả dùng tiền của anh còn gì?"

"Chuyện đấy khác." Cô nói.

Anh rút điếu thuốc ra, lạnh mặt nhượng mày, "Em công tư rõ ràng nhì."

Khê Ngôn: "..."

Sau đó Cố Văn Lan nhặt nhẽo nói: "Lý Khê Ngôn, đừng có hờ ra là chọc giận anh." Nói xong bèn đi tới bãi đỗ xe.

Khê Ngôn nghĩ thầm, sao anh dễ dối thế?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Năm Đó Anh Ấy Sống Hơi Phóng Túng...

Chương 15: Năm đó anh ấy sống hơi phóng túng...

Buổi chiều Cố Văn Lan đọc sách trong thư phòng, lúc Khê Ngôn chấm xong bài thi ra ngoài, đi qua cửa thư phòng thì thấy một loạt sách tư liệu trước mặt anh.

Cái gọi là ngày nghỉ thật ra chỉ là thời gian nghỉ ngơi trên lí thuyết.

Lúc anh yên lặng rất nghiêm túc, đọc tài liệu mà như đang suy nghĩ về cuộc đời.

Khê Ngôn lại nhớ tới bộ dáng lúc đọc sách của Lý Khê Vũ, nhìn rất uyên thâm, dễ khiến người ta hiểu lầm rằng IQ cậu rất cao... Mặc dù thực tế thì thành tích của cậu cũng không đến nỗi nào.

Khê Ngôn vào bếp rót nước, mới vừa ngồi xuống sofa đã nhận được tin nhắn trên wechat từ Lý Khê Vũ, một bức ảnh selfie, góc ảnh rất thấp, thứ cậu chụp là bộ phận không thể miêu tả dưới cổ.

Đương nhiên là hỏi về cách ăn mặc quần áo.

-- Chị, đêm nay em mặc bộ âu phục này được không? Chị xem cái nơ con bướm này của em thế nào?

Khê Ngôn nhăn lại.

-- Ăn một bữa cơm thôi, không phải đi họp phụ huynh nhé.

-- Cứ ăn mặc thoải mái đi, em làm chị hồi hộp theo đấy.

Hai phút sau, Lý Khê Vũ mới hồi âm.

-- Tổ hợp Chu Mộc Lan Mã Phong còn mặc cái bộ năm ngoái đi tham gia khiêu vũ cho người trung niên đấy chị, long trọng không khác gì phải đến dự nghi thức lên ngôi của Nữ Hoàng Anh, đoán chừng định gây chú ý đây mà.

Khe Ngôn nhớ tới cái làn váy xòe lòn loẹt kia, sợ đêm nay hai vị đồng chí lại nổi hứng khiêu vũ một bài ngay tại chỗ nên tranh thủ thời gian gọi điện cho Chu Mộc Lan, khuyên can sống chết bà mới từ bỏ ý định.

Nói chuyện với Chu Mộc Lan quả nhiên còn mệt hơn đi dạy, sau khi trò chuyện với bà xong cô cảm thấy mệt lả luôn rồi.

Cố Văn Lan ở trong thư phòng tới 5 giờ mới ra ngoài, tới phòng khách thì thấy cô đang yên tĩnh nằm trên ghế sofa say ngủ, tóc vương ra che gần hết khuôn mặt của cô, nhìn rất yên lặng.

Anh khom lưng gõ bể cá, leng keng leng kheng, hai con cá vàng bắt đầu bơi loạn lên.

Cố Văn Lan lại từ từ cúi người xuống, anh hơi ngồi xuống mép sofa nhẹ nhàng vén tóc ra cho cô, đầu ngón tay lướt từ khóe miệng tới mũi, ngừng lại chỗ ẩn đường của cô...

Khe Ngôn bỗng nhiên bừng tỉnh, cô cảm giác bị ai đó búng trán, tỉnh lại thì phát hiện cảm giác đau đớn trong mơ được cụ thể hóa, bởi vì cô thực sự cảm thấy đau...

Cô ôm trán ngồi dậy, nhìn người trước mặt một cách không chắc chắn lắm, "Anh..."

Cố Văn Lan nói: "Nên đi thôi."

"Anh búng em làm gì?" Cô chắc chắn là anh làm.

"Ngửa tay." Anh nói.

Cô đứng dậy định vào toilet, vừa đi vừa lải nhải: "Cố Văn Lan anh thật nhàm chán!"

Anh cười cười dựa lưng vào sofa, khẽ vuốt huyệt thái dương, đọc tài liệu cả một buổi trưa quả thật hơi mệt...

Khê Ngôn vào toilet rửa mặt và vào phòng trang điểm nhẹ rồi đi ra, nói: "Em xong rồi, mình đi thôi." Nói xong bèn ra chỗ để giày, chờ hồi lâu không thấy anh đáp lại, người cũng không thấy đâu lại cởi giày đi vào.

Cố Văn Lan dựa lưng vào sofa, đang ngủ...

Vẫn là dáng vẻ đó, khẽ cau mày, vẻ mặt hơi khó chịu.

Khê Ngôn đi qua hơi cúi người nhìn anh, mới giương tay lên đã bị anh chụp lấy, sau đó bị anh kéo tới ngồi trên sofa, cánh tay bị anh kìm chặt trên đỉnh đầu.

Cố Văn Lan ép sát, nhìn xuống: "Đánh lén hả?"

"Em không nhàm chán như anh đâu," Cô thử giãy giụa một chút, "Anh đứng lên đi."

"Sao môi đỏ thế này?" Anh cúi sát xuống, "Bôi son à?"

Cô nghiêng mặt, "Đừng hôn, son lem ra ngoài mất."

Anh vẫn khẽ hôn một chút rồi mới đứng dậy, tiện tay kéo cô lên.

Cố Văn Lan đặt một bàn trong nhà hàng, vì trên đường hơi kẹt xe nên lúc hai người tới đã hơn 7h.

Khê Ngôn hơi lo lắng, vốn dĩ hẹn lúc 7h, hai vị đồng chí Chu Mộc Lan Mã Phong chắc chắn sẽ đến sớm, người nhà của Cố Văn Lan có lẽ cũng thế, hẳn là hai người bọn họ đến cuối cùng.

Cha mẹ hai bên lần đầu gặp mặt không có bọn họ ở đó không biết sẽ ra sao.

Tuy rằng hai vị đồng chí Chu Mộc Lan Mã Phong luôn luôn dễ hòa đồng, hơn nữa còn có Lý Khê Vũ...

Quả nhiên, hai người vừa đến bàn ăn đã nghe thấy giọng nói sang sảng của lão đồng chí Lý, "Ôi! Ông thông gia! Không phải nói gì hết! Đêm nay không say không về! Tôi còn đặc biệt mang rượu trắng tự ủ ở nhà ra đây, tuyệt đối có thể để ông làm túy ông một lần cho biết mùi!"

Lý Khê Vũ cười ha hả nói: "Đúng, lão đồng chí Lý sau mỗi lần làm túy ông về nhà sẽ bị mẹ cháu đánh tới tỉnh thì thôi."

Lão Lý chỉ muốn lấy cái mo che mặt lại, "Im đi!"

Khê Ngôn hơi nghi ngờ hai cha con nhà này đã trộm uống cả lít rượu trắng rồi mới tới.

Say quá rồi.

Chu Mộc Lan cười cười, "Thằng bé chỉ biết nói mò, bình thường tôi không thích động thủ, nhà tôi toàn giáo viên nên từ trước đến nay chủ trương giáo dục văn minh."

Viện trưởng Cố đang định nói xã giao hai câu thì thấy hai người đang đi

đến, ông nói: "Văn Lan và Khê Ngôn đến rồi."

Bên Cố Văn Lan có viện trưởng Cố và một cô gái ngồi ở bên cạnh ông, Khê Ngôn nghĩ đấy chắc là em gái của Cố Văn Lan, trước kia anh từng nói có một cô em gái nhỏ hơn mình hai tuổi.

Tên là gì ấy nhỉ?

Đúng rồi, Cố Vân Vi.

Cố Vân Vi rất xinh đẹp, nhìn hơi kiêu ngạo, điểm này rất giống với Cố Văn Lan.

Còn có một chuyện nữa, Khê Ngôn phát hiện Cố Văn Lan còn nhiệt tình với hai vị đồng chí Chu Mộc Lan Mã Phong hơn bố mình, ngược lại viện trưởng Cố dường như cũng không cảm thấy gì, từ đầu tới cuối vẻ mặt vẫn rất tự nhiên.

Bữa cơm này nếu thiếu hai vị đồng chí nhà họ Lý có lẽ sẽ tẻ ngắt.

Lão đồng chí Lý tự mình nâng ly cạn chén, viện trưởng Cố lấy... nước lọc thay rượu, hai người trò chuyện tới làm mưa làm gió.

Lão đồng chí Lý kể về cuộc đời làm huấn luyện viên đầy huy hoàng của ông, mặc kệ có thú vị hay không thì viện trưởng Cố chỉ cần tỏ ra thâm trầm gật đầu phối hợp, thỉnh thoảng đơn giản phát biểu hai câu cảm nghĩ.

Sau đấy khi viện trưởng Cố hàm súc nhắc tới chiến công lừng lẫy trong ngành y tế của ông, bất kể có hiểu hay không, lão đồng chí Lý cũng hết sức nhiệt tình vỗ tay, thường thường nói hai câu bày tỏ sự thán phục: "Ồ? Vì sao thế? Thật hả? Bội phục!" Sau đấy thừa cơ uống rượu, "Để tôi kính ông một ly!"

Chu Mộc Lan thấy ông uống không tiết chế lại không thể trực tiếp ngăn lại, thế nên cả bữa ăn bà chỉ phụ trách đá lén ông, ông uống một chén bà đập một phát, Chu Mộc Lan sắp đá thành giai điệu rồi mà lão đồng chí Lý vẫn lù lù bất động như núi.

Lý Khê Vũ sợ bỏ qua cô gái độc thân duy nhất ở đây bèn cứng đờ nói chuyện phiếm với Cố Vân Vi, cô ấy cũng lễ phép trả lời, hai người cứ thế lúng ta lúng túng mà trò chuyện.

Khê Ngôn thở phào nhẹ nhõm, bữa cơm này vốn là sân khấu dành cho trường bối hai nhà, bọn họ có thể nói chuyện là cô yên tâm rồi.

Đêm nay trừ nói với hai vị lão đồng chí nhà họ Lý mấy câu, Cố Văn Lan hầu như im lặng, lúc này anh cũng chỉ yên yên lặng lặng mà ngồi uống trà, ngay cả đồ ăn cũng không đụng đũa tới mấy, cả bữa cơm đều tỏ ra rất lạnh nhạt.

Khê Ngôn nhìn sườn mặt anh, thấy anh cũng nhìn sang bèn hỏi: "Anh không vui à?"

Anh hơi nghiêng đầu, "Hả?"

"Rất rõ ràng." Cô nói.

"Thật không?" Anh sờ sờ mặt, mỉm cười: "Bình thường không thấy em trang điểm, không ngờ hôm nay trang điểm xong trông cũng không tệ lắm."

Khê Ngôn nghiêm túc nhìn anh chăm chăm mấy giây không nói gì, cô đang định lấy ly trà thì bị anh cầm tay, tay anh hơi lạnh.

Cô lập tức hỏi: "Anh không khỏe à?" Bình thường tay anh rất ấm.

Anh không quan tâm lắm nhướn mày, "Anh đang suy nghĩ vài chuyện."

Bàn ăn rất náo nhiệt, nhưng anh dường như không hợp với bầu không khí này, chỉ cô đơn ngồi một chỗ.

Anh vừa cầm tay cô vừa ngồi lệch về một góc.

Đang ăn cơm thì Cố Văn Lan nhận được điện thoại của bệnh viện đành vội vàng đi mất, Khê Ngôn cũng không kịp tiễn anh ra ngoài nên hơi không vui.

Cô đang thất thần thì Cố Vân Vi lại gần, cô bé ngồi ở chỗ Cố Văn Lan, gọi "chị dâu", Khê Ngôn ngẩn người một lát mới cười cười: "Vân Vi, lần đầu gặp mặt, chị còn chưa nói gì với em nhỉ."

Lúc này Cố Vân Vi không có vẻ ngạo mạn như lúc đầu nữa, cười cười nói: "Chị đang nghĩ chuyện gì thế ạ? Nhớ anh trai em à?"

Khê Ngôn hơi ngại, không biết giải thích thế nào đành nói: "Anh ấy có vẻ không khỏe nên chị hơi lo."

Cố Vân Vi gật đầu an ủi cô, "Không sao đâu, anh em là bác sĩ, cơ thể mình thế nào anh ấy biết rõ nhất, nếu không thoải mái thật thì sẽ không miễn cưỡng bản thân đâu."

Khê Ngôn không giỏi tám chuyện như bố mẹ mình, mới nói mấy câu đã không biết tiếp tục câu chuyện ra sao.

Nhưng hiển nhiên Cố Vân Vi không phải mẫu người có tính cách nội hướng, ngay cả trong bầu không khí tẻ ngắt cũng không cảm thấy xấu hổ, thậm chí còn thể nói sang đề tài mới.

"Em vẫn luôn tò mò không biết anh trai em sẽ kết hôn với kiểu con gái thế nào," Cố Vân Vi nói: "Em đã từng nghĩ có lẽ cô ấy sẽ rất vui vẻ cởi mở, vì anh trai em hơi hướng nội."

"..." Khê Ngôn đột nhiên hoài nghi người anh trai hướng nội mà Cố Vân Vi nhắc tới liệu có phải ông chồng Cố Văn Lan nhà cô không.

"Cuộc sống trước đây của anh trai em không tốt lắm." Cố Vân Vi nói đến đây bèn nhìn Khê Ngôn, thấy cô không tỏ ra cảm động lại hơi nghi ngờ, cô hỏi: "Anh em chưa nói cho chị biết ạ?"

"Không..." Cô cười cười, anh ấy chẳng nói gì cả.

Cố Vân Vi ồ lên, đột nhiên im lặng.

Khê Ngôn nói: "Em có thể kể cho chị nghe không? Về... Cố Văn Lan mà em biết."

"Sao cơ ạ?" Cố Vân Vi ngỡ ngàng nhìn cô.

"Chị cảm thấy anh trai em có tâm sự." Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, không chút hay biết nụ cười lúc này của mình dịu dàng đến mức nào, "Tuy rằng bình thường anh ấy hay... trêu tức chị, nói năng cũng không đàng hoàng, hay giở trò lưu manh, nhưng chị lại luôn cảm thấy anh ấy có nỗi băn khoăn nào đó."

Đây hẳn chính là nét nội hướng mà Cố Vân Vi nói.

Anh chưa từng biểu lộ cảm xúc thật sự của mình.

Dường như Cố Vân Vi khá có hứng thú với việc anh trai mình biết giở trò lưu manh, "Em biết anh ấy khá là... dịu dàng với phái nữ, nhưng mà em chưa thấy anh ấy giở trò lưu manh bao giờ, hồi học đại học có một thời gian gần anh ấy sống tương đối phóng túng."

Khê Ngôn: "..."

Cố Vân Vi nói xong mới cảm thấy lời này không ổn lắm bèn lúng túng

nhìn chị dâu.

Khê Ngôn nói: "Mấy chuyện này chị biết."

Cố Vân Vi len lén đỡ trán, "Thật ra cũng không lâu lắm, lúc đó anh ấy dối em, không lâu sau cũng... khôi phục bình thường."

Dối?

Khê Ngôn cười cười nói: "Hay là em kể cho chị nghe đi?"

Cố Vân Vi cũng không định giấu diếm gì, cô bé nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Năm em học cấp hai bố mẹ ly hôn, lúc ấy anh trai em đã học lớp 10, mẹ và anh trai rời khỏi nhà, bà ấy nói em là con gái nên không thể đi chịu khổ cùng bà ấy được, lúc đấy em còn nghĩ bà ấy mượn cớ, chẳng qua là mẹ yêu anh trai hơn nên mới dẫn anh ấy đi cùng."

Sau đấy em mới biết bà nói đều là thật, bởi vì những năm sống với mẹ, anh trai quả thực rất cực khổ.

Sau khi rời khỏi nhà, mẹ em cắt đứt liên hệ với người trong nhà, ngay cả cha em cũng không tìm thấy hai người bọn họ, mấy năm đó sức khỏe của mẹ không tốt, anh em lại phải đi học, cho nên những năm học cấp ba anh ấy vừa chăm sóc mẹ, vừa đi học, lại vừa đi làm thêm kiếm.

Kỳ thực anh trai chính là người có ý muốn đoạn tuyệt liên hệ với bố, anh ấy cũng là người đề nghị muốn đi theo mẹ.

Cho nên chị có thể hiểu vì bố mẹ ly hôn mà anh ấy ghét bố đến mức nào, em không biết mấy năm đó anh và mẹ sống kiểu gì nữa, anh ấy cũng không muốn nói, mãi đến khi học đại học mới về đây.

Năm ba đại học bố em tìm thấy anh trai mới biết mẹ em đã qua đời, cũng

chính lúc này bố dẫn anh ấy về nhà, nhưng năm đó anh ấy sống hơi phóng túng...

...

Thật ra rất nhiều chi tiết không được giải thích rõ ràng, có thể là Cố Văn Vi cố tình giấu diếm, cũng có thể là có một số chuyện cô bé thật sự không biết.

Cô bé nói: "Thật ra em cũng không quá hiểu anh ấy, rất nhiều chuyện anh ấy căn bản không muốn nói với em, mọi ấn tượng và tình cảm em còn về anh ấy là những năm đầu cấp hai, khi gặp lại anh trai em đã học năm nhất, lúc đó anh ấy rất khác với trước đây, em với anh trai cũng không thân thiết như trước nữa..."

Lúc Khê Ngôn về đến nhà đã là 10h, cô tắm rửa rồi leo lên giường mới cảm thấy rất mệt.

Cả ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, chúng cứ quay mòng mòng trong đầu cô như máy hát, cô buồn ngủ kinh khủng, nhưng đầu óc cứ trì trệ không lên dây cót, từng chút từng chút một bào mòn tinh thần của cô, dường như muốn vấy cô lại ở một lãnh địa sâu thẳm vô danh nào đó...

Đến tận lúc ai đó xoa chân mày cho Khê Ngôn, cô mới đột nhiên giật mình tỉnh giấc, thấy một người đang ngồi bên giường.

Tiếng Cố Văn Lan vang lên: "Em mơ thấy gì vậy?"

Nghe thấy tiếng anh cô bỗng dừng lại cảm thấy an tâm, cảm thấy hơi lạnh bèn nhanh chóng vén chăn lên nói: "Đi lên đi."

Cố Văn Lan im lặng mấy giây, cười nói: "Lên (*) ngay đây."

(*) Ở đây ta cần suy nghĩ bằng một tâm hồn đen tối.

Khê Ngôn: "..."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi Biết Bác Sĩ Cố.

Chương 16: Tôi biết bác sĩ Cố.

Khê Ngôn thật không biết những nụ cười bình thường của Cố Văn Lan, từ vô lại đến không đứng đắn, liệu có phải là biểu cảm chân thật của anh không, người này đúng là một thể mâu thuẫn...

Không, là một khối lập thể.

Đứng đắn nghiêm túc ở bệnh viện, lạnh lùng nội hướng trong mắt người nhà, phong độ lịch sự trước mặt phái nữ, không biết xấu hổ trước mặt cô, thâm trầm phóng túng lúc trên giường... Sự thay đổi của anh còn nhanh hơn tốc độ sản sinh của tế bào.

Lúc anh cởi áo ngủ của cô ra, Khê Ngôn hỏi: "Anh không mệt à?"

Sau khi vừa thực hiện một ca mổ ở bệnh viện xong, về nhà tắm rửa, bước tiếp theo của một người bình thường chắc chắn là lên giường ngủ một giấc, nhưng anh thì khác, cái tên này bị tình trùng chi phối.

Cố Văn Lan nói: "Ý kiến hay."

Khê Ngôn không biết anh lại nghĩ tới cái quỷ gì, "Ý kiến nào hay?"

"Em ra sức đi," Anh ôm cô bắt đầu đổi vị trí, "Anh mệt."

"... Cái đó của anh không xài được nữa hả?" Khê Ngôn rất nghiêm túc quan tâm anh.

"Cái đó của anh có được hay không á?" Anh cong eo, "Không phải em hiểu rõ nhất à?"

Những lúc như thế này, Khê Ngôn không thể làm gì khác hơn là lựa chọn ngừng khai thông anh, "Em không muốn nói chuyện với anh nữa."

Anh cười cười, "Có một số người, vừa tới lúc phải ra sức liên giả câm giả điếc," anh chặc chặc nói, "Lòng người khó dò."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan bày ra bộ dáng cho cô ở trên, "Nói đi, muốn anh xài mấy phần lực?"

Khê Ngôn: "... Anh định làm bít tết hay sao mà mấy phần? Chín mấy phần à?"

Cố Văn Lan nghiêm túc im lặng hai giây mới nói, "Không, anh định gian (*) em."

Khê Ngôn lựa chọn không để ý đến anh nữa.

Cố Văn Lan tiếp tục nói: "Hoặc là em gian anh."

Khê Ngôn tiếp tục không để ý tới anh.

Cố Văn Lan vẫn chưa nói xong: "Hoặc là..."

Khê Ngôn không thể nhịn được nữa bèn trực tiếp chặn miệng anh lại, Cố Văn Lan nhanh chóng cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, khẽ cười tỏ vẻ gian kế thành công.

Mệt, sao lại không mệt?

Nhưng đây là cách anh phát tiết, cũng là cách anh thả lỏng.

...

Sáng chủ nhật, Cố Văn Lan ở nhà cho đến trưa, bữa trưa anh mới chỉ ăn được hai miếng lại bị gọi tới bệnh viện, anh vừa ra tới cửa, Khê Ngôn vội vàng đưa hộp giữ nhiệt bảo anh rảnh rồi thì nhớ ăn.

Lúc anh nhận lấy hộp giữ nhiệt thuận tay kéo Khê Ngôn lại gần, khẽ hôn trán cô rồi nâng cằm cô lên nói: "Nhà có phụ nữ có khác."

Khê Ngôn dịch lại gần cho anh hưởng thụ loại cảm giác trong nhà có phụ nữ, cười khanh khách nói: "Ông xã đi đường cẩn thận, em ở nhà chờ anh."

Cố Văn Lan cười như không cười, nói: "Giỏi thì ở trên giường cũng nói thế nhé."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan vừa đến bệnh viện đã bị mời vào khoa kỹ thuật phóng xạ, một đồng người được triệu tập tới phòng CT, dẫn đầu là viện trưởng Cố, theo sau là chủ nhiệm các khoa khác, khí thế rầm rộ, một đám người vây quanh CT nghiên cứu hồi lâu.

Kiểm Dịch dựa lưng vào cạnh cửa, tỏ ra không liên quan.

Cố Văn Lan nói: "Tình huống thế nào rồi?"

Anh cho rằng hội chẩn có không khí nghiêm túc thế này hẳn là có vấn đề rất khó giải quyết, lúc hỏi về mặt còn hơi nghiêm trọng.

Vẻ mặt của Kiểm Dịch lại rất lạnh nhạt, thậm chí giọng điệu còn hơi chế nhạo: "Một lãnh đạo ở cục bị viêm dạ dày cấp tính."

Cố Văn Lan lập tức tròn mắt, thăm chửi má nó, cầm hồ sơ bệnh án của lãnh đạo mở ra xem thì phát hiện bệnh sử của vị lãnh đạo này rất phong phú, đã từng phẫu thuật tim, cho nên Cố Văn Lan được gọi lại đây phòng chuyện gì xảy ra.

Thật ra vốn là gọi tới chủ nhiệm Lục ngoại khoa tim mạch, nhưng đúng lúc chủ nhiệm Lục và chủ nhiệm Lý cùng nhau chạy đi tham gia hội chẩn ngoài viện, chính vì chủ nhiệm Lý cũng không ở trong viện nên Kiểm Dịch mới bị gọi ra đây.

Để ngừa vị lãnh đạo này lại bị chấn thương não lần nữa.

Não bộ bị thương à?

Cố Văn Lan nhướn mày nhìn kĩ, chấn thương não rất nhẹ...

Đột nhiên anh lại cảm thấy thoải mái, có khi trong lòng Kiểm Dịch hiện tại cũng mắng chết m* ông ta cũng nên.

Một phòng trừ lãnh đạo thì là chủ nhiệm các khoa, Cố Văn Lan và Kiểm Dịch thân là hậu bối cũng lười dính dáng vào bên đứng ở cửa CT vừa nói chuyện phiếm vừa làm thần giữ cửa.

Cố Văn Lan bỗng nhiên nói: "Nghe nói cậu từng có bệnh sử rối loạn nhân cách à?"

Kiểm Dịch vẫn tỏ ra rất lạnh nhạt: "Cô ấy nói cho cậu biết à?"

Cố Văn Lan ngẫm thừa nhận, hỏi tiếp: "Cậu khỏi bệnh kiểu gì vậy?"

Kiểm Dịch liệt kê: "Nhận thức chính xác bệnh tình của mình, tâm tính thoải mái, tích cực phối hợp điều trị..."

Cố Văn Lan ngắt lời anh, "Ít nói nhảm đi."

Kiểm Dịch cong môi khẽ cười: "Trong lòng có một người, cô ấy không ngừng kéo tôi về phía trước, khiến tôi không thể không khỏi bệnh."

Cố Văn Lan nghe xong không nói gì.

Sau khi viện trưởng Cố và chủ nhiệm mỗi khoa chẩn đoán xong bèn giao việc cho chủ nhiệm Hạng khoa phối, viện trưởng Cố không biết nghĩ gì mà chỉ vào "hai thần trông cửa" nói: "Để Văn Lan hoặc Kiểm Dịch hỗ trợ ông nhé?"

Chủ nhiệm Hạng trầm giọng: "Tiểu phẫu thôi, để người của tôi làm cũng được."

Cái gọi là người của tôi chính là học trò cưng của chủ nhiệm Hạng, mọi người đều biết vô luận là phẫu thuật lớn hay nhỏ ông đều dẫn theo học trò cưng của mình.

Những lời vừa nãy của ông thật ra cũng không nhằm vào ai cả, bản thân ông là người như thế, năng lực nghiệp vụ cực tốt, tính tình thẳng thừng không thềm nhìn mặt mũi ai, lại chuyên chiều chuộng học trò cưng không kiêng nể gì.

Với cả đây cũng chỉ là một tiểu phẫu đơn giản thôi, ông nào dám làm phiền thái tử điện hạ?

Hơn nữa năng lực của anh thái tử họ Cố này cũng rất khả quan, năng lực chuyên môn rất tốt, bình thường khiêm tốn là vì lễ phép, kì thật trong xương không biết cao ngạo đến mức nào, tính tình cũng chẳng ra làm sao, hai người cứng chọi cứng, không hợp.

Lần trước trong hội nghị hội chẩn, vì hai người có ý kiến khác nhau về cách chữa trị mà bên nào cũng cho là mình phải, không ai nhường ai, trước

giờ trong bệnh viện chỉ có lão cáo già chủ nhiệm Lý mới dám tranh cãi cùng chủ nhiệm Hạng, không nghĩ tới học sinh của ông ta cũng là cái kiểu tính tình này, ông lập tức cáu lên, thái tử cái khi gió gì cũng cãi tất!

Hai tảng đá cứng đụng phải nhau, hôm đó chuông báo động rung âm ầm trong phòng hội nghị.

Còn có cái cậu Kiểm Dịch kia nữa, tuy không thể tính là học sinh của chủ nhiệm Lý, nhưng lại là chồng của học sinh chủ nhiệm Lý cho nên cũng coi như là người của ông ta, đã vậy tính tình còn lạnh lẽo khô khan như đá.

Tóm lại, người của cái lão Lý đấy chẳng có ai bớt lo cả!

Cho nên để bảo vệ bệnh viện của chúng ta luôn luôn văn minh hài hòa, Cố Văn Lan và chủ nhiệm Hạng luôn cố hết sức không đứng chung khung hình, bằng không mọi người xung quanh sẽ không chịu nổi cái thể như nước với lửa này được.

Cố Văn Lan lại mừng rỡ được thoải mái, tỏ vẻ tùy thời chờ phẫu thuật xong anh bèn bay về nhà ôm bà xã.

...

Buổi chiều Khê Ngôn đến chỗ Hứa Du, trước khi đi cô gọi điện thoại cho cô ấy, Hứa Du hình như đang ngủ trưa bèn hàm hồ đồng ý, không biết có nghe rõ hay không.

Khê Ngôn bắt taxi, rất nhanh đã tới.

Để cô tiện ra vào, Hứa Du cho cô chìa khóa nhà mình, bình thường tới đây cô có thể mở cửa đi vào luôn, có điều cô rất hay quên, bị Hứa Du nói vài lần.

Hôm nay cô nhớ rõ mang chìa khóa, nhưng lại hơi hối hận vì mang đi, bởi vì dường như cô nhìn thấy tình huống không được văn nhả cho lắm.

Nói đúng hơn là nghe thấy.

Là âm thanh vang lên từ phòng Hứa Du, không rõ lắm, nhưng... Cô rất quen cái giọng này.

Khê Ngôn ngồi ở phòng khách hơi do dự, tính xe có nên xuống quán cà phê hay là tiệm trà sữa linh tinh gì đó ngồi chờ, một tiếng có đủ không nhỉ?

Đúng lúc cô hạ quyết tâm định chạy lấy người, cửa phòng ngủ mở ra...

Khê Ngôn tìm cái tường gần mình nhất úp mặt vào.

Cho nên cô cũng không thấy người đàn ông vừa thắt lại dây lưng vừa ra khỏi phòng ngủ, người đàn ông đó thấy có người trong phòng khách bèn im lặng lui vào, nói với người trên giường: "Trong phòng chị có người."

Vẻ mặt của Hứa Du đúng kiểu "cậu đang nói cái chuyện vô nghĩa gì vậy."

Cậu nói: "Ở phòng khách."

Lúc này Hứa Du mới ngồi bật dậy, chần trợt xuống dưới lộ ra nửa ngực, hấp dẫn ánh mắt của cậu ta, cô ném gối qua chỗ cậu, nói: "Vậy cậu mau đi đi."

Người đàn ông đó nói: "Lại đuổi tôi đi?"

Hứa Du nói: "Cậu vốn phải đi mà."

Người đàn ông nghe xong im lặng mấy giây, hỏi: "Cô ấy có chìa khóa nhà chị à?"

Hứa Du kéo chăn lên, "Cô ấy là bạn tôi."

Cậu ta lại hỏi: "Vậy tôi là cái gì?"

Hứa Du: "..."

Người đàn ông nọ: "Tôi cũng muốn có chìa khóa."

Hứa Du: "Người cũng cho cậu rồi cậu còn muốn gì nữa!"

Người đàn ông kia im lặng, ngồi cân nhắc xem giữa cô với chìa khóa cái nào quan trọng hơn, cuối cùng cảm thấy vẫn là Hứa Du quan trọng hơn, thế nên bình tĩnh lại.

Lúc hai người đi ra, Khê Ngôn vẫn đang nghiêm túc úp mặt vào tường, nghe thấy tiếng Hứa Du cô mới quay đầu lại, thấy một người đàn ông... không, một chàng trai... không, một... thôi kệ đi.

Khê Ngôn còn chưa nhìn rõ cái cậu đang trong thời kì chuyển từ thiếu niên sang đàn ông trưởng thành kia, cậu ta đã xách ba lô đi mất.

Hứa Du cười mỉa, nói: "Sao cậu lại tới đây?"

Khê Ngôn muốn nói lại thôi, hết mở miệng ra rồi lại ngậm vào, cuối cùng mới nói: "Cậu ta chính là bố đứa bé à?"

"Đã bảo không mang thai mà!" Hứa Du tức giận nói, "Cái chuyện lúc trước chỉ là hiểu nhầm còn gì?"

"Tớ nói nếu là mang thai thật ấy." Khê Ngôn nói.

Hứa Du lựa chọn cam chịu.

Khê Ngôn ngồi trên ghế sofa, "Tớ thấy cậu ta còn khá trẻ, sinh viên à?"

Hứa Du thừa nhận trong im lặng.

Khê Ngôn bắt chước khuôn mặt trêu chọc của Cố Văn Lan, tặc lưỡi.

Hứa Du nói: "Bọn tớ là... quan hệ nam nữ."

Khê Ngôn gật đầu: "Đã nhìn ra."

Lần trước lúc Hứa Du cho rằng mình mang thai cô đi bệnh viện cùng cô ấy, lúc đó Khê Ngôn đang bị chuyện của Cố Văn Lan làm cho phiền lòng, căn bản là không kịp tra hỏi vụ hiểu nhầm mang thai của Hứa Du.

Bình thường Hứa Du giữ mình trong sạch, không xảy ra quan hệ nam nữ bậy bạ, thế mà cuối cùng lại bại dưới tay của một tên nhóc?

"Sao cậu lại tới đây?" Hứa Du mở tủ lạnh lấy nước cầu kỳ ra, "Sao không ở nhà với chồng? Dạo này cậu không hay liên lạc cho tớ, tưởng hai người đang dính nhau lắm?"

"Anh ấy đến bệnh viện." Khê Ngôn định nằm xuống sofa nhưng chợt nghĩ tới việc có thể hai người họ đã từng làm chuyện không trong sáng trên đây bèn nhanh chóng ngồi bật dậy.

Hứa Du đoán ra cô đang nghĩ gì, đỏ mặt hét lên: "Không có!!"

Khê Ngôn cười ra tiếng, lại nằm xuống.

Hứa Du ngồi lại gần nói: "Đang dính nhau thật à? Lợi hại nha, chứ không phải anh ta sớm đã vừa ý cậu rồi đấy chứ?"

Khê Ngôn lại không cho là vậy, "Tớ cảm giác anh ấy kết hôn với bất kì người phụ nữ nào làm anh ấy thuận mắt đều dính người ta được."

Hứa Du giật mình: "Cố Văn Lan dễ tính thế á? Tớ nhớ là anh ta kén cá

chọn canh lắm mà?"

Khê Ngôn từ chối đưa ra ý kiến, những lời vừa nãy đều là cô đoán mò, Khê Ngôn luôn tận lực nghĩ mọi sự dịu dàng mà Cố Văn Lan dành cho cô ở phương hướng tệ nhất, đây cũng là cách cô tự bảo vệ mình.

Cô không thể hiểu nổi Cố Văn Lan, trong khoảng thời gian ở chung này cô cũng chỉ có thể nhìn thấy bề nổi của anh.

...

Bình thường sớm lắm thì 10h Cố Văn Lan mới về nhà, cho nên Khê Ngôn ở luôn nhà Hứa Du ăn cơm tối, lúc ấy là 7h, không ngờ Cố Văn Lan lại gọi cho cô.

Lúc Khê Ngôn vội vàng vàng ra cửa, Hứa Du chỉ trêu chọc nhìn cô.

Cố Văn Lan không về nhà, anh gửi địa chỉ của một quán bar đến điện thoại cô, nhưng anh cũng không giải thích lí do bảo cô tới đấy, chỉ nói cô tới ngay.

Lúc cô tới thấy ngoài cửa treo hai lẵng hoa, trên tấm băng rôn đỏ viết mấy chữ khai trương thuận lợi.

Cô đi thẳng vào cửa, bầu không khí bên trong thanh tịnh đẹp đẽ, ánh đèn mập mờ, trên đài có dàn nhạc đang đàn hát.

Bên trong rất rộng, bố cục hơi cách điệu, cơ hồ bàn nào cũng đầy, Khê Ngôn vòng đi vòng lại hồi lâu vẫn chưa tìm tới vị trí mà Cố Văn Lan nói, nhưng lại gặp người quen giữa đường.

Chính là thầy giáo trước kia cô đi xem mắt, tên là Na Côn.

Na Côn ngạc nhiên nhìn cô, "Cô giáo Lý đến với bạn à?"

Khê Ngôn đành phải đứng lại nói mấy câu khách sáo với anh ta, "Đúng thế."

"Quán bar này bạn tôi mở, để tôi bảo cậu ta bớt cho cô nhé." Lời này của anh ta cứ như chính mình mới là chủ quán vậy.

"Vậy cảm ơn thầy Na." Khê Ngôn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Cố Văn Lan cho nên hơi không yên lòng.

Vị thầy giáo này bình thường cũng không hay liên lạc với cô, nhưng mỗi lần gặp cô đều rất nhiệt tình, lần đầu tình cờ gặp anh ta đã mời cô đi tản bộ, chính là hôm Hứa Du hiểu lầm mình mang thai, tuy rằng chuyện đó cách đây còn chưa đầy một tháng.

Mà lúc này hiển nhiên anh ta lại có ý tưởng mới.

Na Côn nói: "Nếu cô giáo Lý không vội thì đến chỗ tôi ngồi nhé?"

Khê Ngôn đang định từ chối, nhưng nhìn về phía Na Côn đang chỉ chột phát hiện Cố Văn Lan... đang nhìn mình.

Sao lúc này cô đi qua đây lại không nhìn thấy anh nhỉ?

Na Côn cười cười: "Sao thế? Cô giáo Lý muốn đến đây ngồi không? Bàn chúng tôi nhiều người, mọi người có thể trò chuyện thoải mái."

Khê Ngôn cũng cười, nhưng cười tới xấu hổ, cô gật gật đầu.

Vốn dĩ cô cũng đang tìm cái bàn đấy.

Chẳng qua lúc cô đến Cố Văn Lan vẫn ngồi yên, chỉ liếc mà không ra nhận bà xã, tự xưng một ly không biết là nước gì lên uống.

Khê Ngôn không biết anh định làm gì nên không dám mạo muội nhận thân, nhận mà anh không nói gì chẳng phải rất xấu hổ sao.

Với lại, anh biết Na Côn?

Na Côn rất ân cần với cô, lúc dẫn cô lại đây còn giới thiệu cô với mọi người: "Đây là bạn của tôi, họ Lý, cũng là giáo viên giống tôi." Nói xong bèn cười.

Khê Ngôn khiếp sợ nhìn anh ta, cái nụ cười rất... lòng muông dạ thú kia là sao?

Người trưởng thành rất hay ngấm hiểu loại chuyên mập mờ không nói rõ này, thế nên mọi người đều cười vang, "Ha ha, bạn á? Xưng hô thế này có phải hơi khách sáo không?"

Trừ Cố Văn Lan đang cười kiểu không nóng không lạnh, không mặn không nhạt, không âm không dương... tóm lại là rất kì dị.

Khâu Nam ngồi cạnh thọc anh, "Sao đấy? Cái vẻ mặt như mót vệ sinh vậy là sao, vừa rồi cậu đi WC rồi mà? A, không phải cậu đã gọi điện thoại cho vị kia nhà cậu rồi à? Sao còn chưa đến?"

Cố Văn Lan không phản ứng anh, bỗng dừng cao giọng nói: "Cô giáo Lý lại đây ngồi đi, chúng ta cùng tâm sự chuyện nhân sinh triết học."

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Khê Ngôn gượng cười giải thích, "Tôi biết bác sĩ Cố."

Biết?

Cố Văn Lan nhìn cô.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cứ Như Mỗi Mình Anh Có Bà Xã Ấy.

Chương 17: Cứ như mỗi mình anh có bà xã ấy.

Khê Ngôn không muốn tình huống trở lên quá xấu hổ.

Một giây trước Na Côn còn tự cho là quan hệ của bọn họ rất mập mờ trước mặt mọi người, một giây sau cô lại phản chiến thì... ừm, không tốt lắm đâu?

Thật ra quan trọng nhất là thái độ của Cố Văn Lan, do anh không chủ động qua đây nhận cô khiến cô mới sinh ra một loại cảm giác như hai người có quan hệ lén lút nào đó, mà anh muốn dấu điểm chuyện gì đấy...

Cho nên mới buột miệng thốt ra từ "biết".

Tóm lại trong thời khắc ấy cô cân nhắc đủ mọi chuyện lung tung vớ vẩn, thế nhưng lại vô tình quên mất cảm nhận của Cố Văn Lan.

Chẳng qua nếu anh đã mở miệng rồi, tuy rằng nói mấy thứ rất linh tinh, cái gì mà tâm sự nhân sinh triết học... Nhưng lúc này cô không dám làm trái ý anh, bởi vì nếu cô dám thì thiếu gia này lại phát cáu cho xem.

Một chiếc ghế vòng bán nguyệt đã kín chỗ hơn phân nửa, chỗ Cố Văn Lan lại rộng, cô chạy tới im lặng ngồi cạnh anh.

Nhưng hình như điều này cũng không thể trấn an vị thiếu gia họ Cố nọ...

Người xung quanh tò mò không nhin nổi, thỉnh thoảng nhìn tới chỗ họ

mấy lần, chẳng qua thấy vẻ mặt của thiếu gia nhà họ Cố vẫn không tốt đẹp cho lắm bèn giả vờ như không có chuyện gì mà bắt đầu trò chuyện, lại vừa liếc nhìn biểu cảm của Na Côn.

Na Côn tỏ ra không vui, nghĩ thật mất mặt.

Chờ người xung quanh không chú ý tới họ nữa, vẻ mặt của Cố Văn Lan càng thêm khó chịu, đoán chừng là không muốn phát tác tại chỗ nên vẫn nín nhịn, suýt nữa tức đến khó thở à nha...

Chẳng qua Cố thiếu gia ăn mềm không ăn cứng, rất dễ dỗ.

Khê Ngôn nhanh chóng cười với anh, chủ động lên tiếng: "Anh uống cái gì vậy?"

Nhưng Cố Văn Lan không nể mặt chút nào, "Liên quan đến em à? Chúng ta chỉ là quen biết thôi, uống gì kệ anh!" Anh còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ -- quen biết.

Khê Ngôn suy nghĩ một lát, cứ thế cầm tay anh, khẽ hỏi: "Anh giận à?"

Nếu như anh giật tay ra thì đúng là xấu hổ chết người...

Lạ là Cố Văn Lan không chỉ không giật tay ra mà còn hơi nắm lại tay cô, nhưng vẻ mặt vẫn rất tệ, thậm chí còn lạnh lùng cười: "Anh giận? Vì sao anh giận hả? Em đoán xem?"

Khê Ngôn: "..."

Loạt hành động kì dị này khiến Khâu Nam ngồi cạnh nhìn tới sững sờ, lần đầu tiên anh thấy Cố Văn Lan ấu trĩ như vậy thì không phản ứng kịp, thế nên bèn thò lại gần nói với âm lượng mà anh tự cho là nhỏ: "Hai người làm cái gì vậy?"

Cố Văn Lan vẫn còn tức giận, không thêm hé răng.

Khâu Nam tiếp tục nói: "Tôi đã nói với cậu rồi, trước khi kết hôn cậu trêu ghẹo con gái nhà người ta thì chỉ coi là chơi bời thôi, nhưng sau khi kết hôn mà vẫn không biết nặng nhẹ thế thì là hạ lưu thật đấy!"

Cố Văn Lan nghe vậy bèn vô ý thức nắm chặt tay của Khê Ngôn, anh liếc sang thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường bèn quay lại nói với Khâu Nam: "Cmn cậu có bệnh à?"

Khâu Nam thấy anh phản ứng vậy bèn vui tươi hơn hớn hờ mỉm cười, đại khái hiểu rõ mọi chuyện, vợ chồng nhà người ta giận dỗi đây mà, cơ mà Cố Văn Lan đúng là... chắc chắn, khiến anh mở rộng tầm mắt.

Chẳng qua người phụ nữ này đáng sợ đến vậy à? Cứ thế khiến Cố Văn Lan nhượng bộ, hơn nữa nhìn anh là biết người ta dễ đúng chỗ rồi.

Khâu Nam nói với Cố Văn Lan: "Nếu cậu muốn dùng phòng nghỉ của tôi có thể tùy thời mở miệng." Nói xong bèn cầm ly Brandy dịch ra xa, để lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng.

Thật ra cũng không riêng tư hoàn toàn, bên cạnh còn ngồi một đám người không liên quan.

"Anh ăn tối chưa thế?" Khê Ngôn hỏi anh.

"..." Anh không nói lời nào, chỉ hơi hơi liếc cô.

"Cơm trưa em chuẩn bị anh đã ăn chưa?"

"..."

"Anh nói đi chứ."

Giục ba lần bốn bận, cuối cùng Cố Văn Lan cũng miễn cưỡng mở miệng phật, "Chưa, ăn rồi, không muốn nói chuyện."

Khê Ngôn: "..."

Được rồi, bằng lòng mở miệng nghĩa là đang nguôi giận.

Khê Ngôn không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi cạnh Cố Văn Lan nắm tay anh.

Cố Văn Lan quay đầu tìm Khâu Nam, Khâu Nam thấy bèn lại gần, không biết Cố Văn Lan nói với anh điều gì mà trước khi đi Khâu Nam nhìn Khê Ngôn gật đầu với cô rồi mới đi ra.

Lúc Khâu Nam trở lại cầm một ly nước trái cây màu vàng đưa cho Cố Văn Lan, Cố Văn Lan lại đưa cho cô.

Khê Ngôn nhận lấy bằng một tay, uống một ngụm mới biết đây là nước chanh, nhiệt độ bình thường.

Lúc uống nước chanh cô cố ý quan sát một lát, phát hiện người ở đây không mấy thân với Cố Văn Lan, từ lúc cô ngồi xuống đến bây giờ mới thấy Cố Văn Lan chỉ trò chuyện khá thân thiết với người ngồi cạnh anh.

Về phần những người khác, nếu có nói chuyện với anh Cố Văn Lan cũng chỉ khách sáo mà nói qua loa hai câu.

Hơn nữa lúc nói chuyện, những người đó len lén liếc cô, ánh mắt đầy tò mò, hình như đang chờ tiết mục máu chó song long tranh châu thì phải.

Nói chung Khê Ngôn ngồi cũng không thoải mái, hơn nữa ngày mai cô phải đi dạy nên không thể thức quá khuya, cô nhìn điện thoại vài lần, đã 9h, đang ngồi suy nghĩ xem có nên đề nghị về với Cố Văn Lan hay không.

Lúc này Cố Văn Lan bỗng dừng tâm ý tương thông với Khê Ngôn mà nắm tay cô đứng lên, cũng chỉ chào hỏi Khâu Nam rồi kéo cô đi không quay đầu lại.

Sau khi đi ra, khí lạnh bỗng ập tới.

Trước cửa quán bar là một con phố, ở bên này đường phố đều là cửa hàng như quán bar hoặc quán cà phê, còn phố đối diện là một quảng trường trống, có tốp năm tốp ba đôi uyên ương đang hẹn hò.

Khe Ngôn giật nhẹ áo khoác trên đầu, cố gắng theo kịp bước chân của anh, nói: "Cứ đi vậy luôn có ổn không? Hôm nay là ngày khai trương tiệm của bạn anh đúng không? Thật ra có thể ở thêm..."

Anh bỗng dừng quay người lại, cô đi sát phía sau không kịp tránh liền đụng trúng ngực anh.

Cố Văn Lan rũ mắt nhìn cô: "Sao? Cảm thấy gặp bạn mình chưa đủ à? Không nữa?"

Khe Ngôn bị từ "bạn" được anh cố ý nhấn mạnh kia tức giận đến không nói nổi bèn rút tay anh ra, không nói lời nào định đi mất.

Cố Văn Lan lại túm lấy tay cô, "Xe không ở hướng kia."

Cơ hồ là anh dắt cô đi, đến chỗ bãi đỗ xe bèn áp cô vào cửa xe, sau đó lập tức nâng cằm Khê Ngôn lên hôn cô, nụ hôn này mang theo cảm xúc nào đó, không dịu dàng như ngày thường.

Khe Ngôn cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng bờ môi và đầu lưỡi của anh mềm mại tới vậy, lại luôn khiến cô đau.

Chóp mũi cọ qua sườn mặt Khê Ngôn, vết chai trên bàn tay lưu luyến chỗ

cổ, đầu lưỡi len lỏi trong miệng cô, lấy tư thế chiếm hữu mà tiến vào, mạnh bạo như muốn đánh giặc.

Đêm đó quả thật Cố Văn Lan tìm mọi cách lẫn lộn cô, như đang đòi nợ.

Khê Ngôn đại khái cũng hiểu rõ rồi, chọc giận anh xong thì dễ dành thế nào cũng tổn công vô ích thôi, bởi cuối cùng vẫn sẽ bị anh xách lên giường ăn tươi nuốt sống, cũng vì chỉ có thế mới có thể khiến anh thoải mái.

Hôm sau Khê Ngôn dậy muộn nửa tiếng, ngay cả bữa sáng cũng không kịp làm, lúc đứng ở huyền quan xỏ giày còn không quên nhắc anh đến bệnh viện rồi nhớ đi mua đồ ăn.

Đột trước dạ dày anh không thoải mái nên dạo này cô cũng chỉ nấu cháo vào bữa sáng.

Hôm nay Cố Văn Lan không vội ra ngoài, anh tựa bên tủ giày nói mát: "Sao hôm nay em dậy muộn vậy?"

Khê Ngôn trợn mắt nhìn anh, quyết định không thêm chấp nhặt với Cố Văn Lan nữa, xỏ giày ra cửa.

Sau khi đến bệnh viện Cố Văn Lan thấy quả nhiên hơi đói, trước đây ba bữa cơm anh ăn không đúng giờ, bữa sáng nhớ ra thì ăn, không có thời gian thì thôi, từ khi lừa được cô giáo Lý về nhà tiêu chuẩn ăn uống ngay lập tức tăng lên.

Dạo này dạ dày anh bị cô chiều, chỉ cần không ăn sẽ đói đến mờ mắt.

Xem ra sau này trừ cuối tuần thì nên kiếm chế một chút mới được.

Cố Văn Lan vượt bụng đến phòng khám, thấy có một y tá đang gặm bánh mì.

Y tá nọ vừa thấy anh bèn nhanh chóng giấu bánh mì đi, vội vàng lau miệng cười nói: "Bác sĩ Cố, buổi sáng tốt lành."

Cố Văn Lan đứng yên trước mặt cô, do dự một lát còn cố tình hỏi: "Ăn cái gì đây?"

Y tá cho rằng mình bị bắt tại trận, sợ tới mức xanh mặt, từ lúc bác sĩ Cố kết hôn tính tình đột nhiên trở lên sớm nắng chiều mưa trưa bão nhiệt đới, phòng y tá mỗi ngày đều phải vừa nhìn mặt anh vừa cẩn thận làm việc.

Cô bé cho rằng anh lại chuẩn bị nổi bão nên trả lời như muỗi kêu: "Bánh mì ạ, bác sĩ Cố, tôi đảm bảo không có lần sau, cho nên đừng để y tá trưởng biết..."

Cố Văn Lan im lặng mấy giây, hỏi: "Ăn ngon không?"

Y tá: "...Rất, rất ngon ạ."

Cố Văn Lan: "Cho tôi thử miếng nhé?"

Y tá: "..."

Cố Văn Lan: "Không muốn?"

Y tá sợ như bị sét đánh, nhanh chóng ném túi bánh mì ra cho anh: "Cho cho! Cho anh! Cho anh tất!"

Cố Văn Lan đột nhiên hết muốn ăn, trả lại đồ rồi nói: "Đùa thôi."

Sau khi anh đi rồi, cô bé y tá vẫn còn đang trải nghiệm cảm giác bị sét đánh, như si như say, mãi không bình tĩnh được.

Cố Văn Lan vào văn phòng chủ trì Hướng, không cẩn thận thấy anh cũng đang ăn bữa sáng bèn quẹo vào đuổi tay cầm bánh đậu xanh cắn một miếng,

chính trực nói: "Tôi thử một miếng."

Sau khi nội tâm chủ trị Hường xẹt qua một hàng dấu ba chấm, anh cười: "Ăn ngon không? Bà xã tôi làm đấy."

Cố Văn Lan cầm lấy hai miếng nữa, "Cứ như mỗi mình anh có bà xã ấy."

Sau khi nội tâm chủ trị Hường xẹt qua một trăm hàng dấu ba chấm, nói: "Cậu nói có ngon hay không đã."

Cố Văn Lan cảm thụ một chút, "Hơi khô."

Chủ trị Hường: "Vậy phiền cậu nhổ ra cho."

Hai người lạnh mặt nhìn nhau một lát.

Cuối cùng chủ trị Hường không nhịn được bèn bật cười: "Sao? Vợ không chuẩn bị bữa sáng cho à?"

Cố Văn Lan cười cười: "Bị tôi chiều hư rồi, thỉnh thoảng muốn trộm lười."

Chủ trị Hường nghe xong bèn nhướn mày: "Không nghĩ tới cậu còn biết chiều vợ đấy."

Mặt Cố Văn Lan không đổi sắc, "Còn tạm." Nhân lúc chủ trị Hường không chú ý bèn ra tay với bánh đậu xanh lần nữa, cầm lấy liền đi luôn, chỉ chừa lại một bóng dáng hết sức phóng khoáng, "Cảm ơn."

Chủ trị Hường: "..."

Vì muốn trộm bánh đậu xanh của anh mà giờ trò dương đông kích tây luôn hả?

Giữa trưa Khâu Nam gọi điện thoại tới: "Hôm tôi tổ chức hôn lễ cô giáo Lý nhà cậu có đến được không?"

Cố Văn Lan đứng ở bàn làm việc thu dọn đồ đạc, "Cậu có hai phút nói nhảm."

Khâu Nam chặc một tiếng, hỏi: "Cô giáo Lý nhà cậu có hay ghen không?"

"Cô ấy siêu khoan dung." Lúc anh nói lời này giọng điệu không mấy vui vẻ, thậm chí còn có chút ai oán.

"Vậy là tốt rồi." Khâu Nam cười ha hả, nói: "Thì là... Cô ấy, cũng tới."

Cố Văn Lan dừng lại: "Cho nên?"

Khâu Nam cười hì hì, "Không có cho nên, chỉ báo trước với cậu một câu, miễn bị dọa nhảy dựng lên thôi."

"Không dọa nổi đâu."

"Tôi cũng thấy vậy."

"Hết giờ nói nhảm." Anh thẳng tay ngắt máy.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cô Giáo Lý Quả Khiến Tại Hạ Bội Phục.

Chương 18: Cô giáo Lý quả khiến tại hạ bội phục.

Lớp 11-3 khoa xã hội hôm nay xảy ra một chuyện, trong lúc nghỉ trưa có một bạn học nữ bị bắt gặp... tiến hành hoạt động không trong sáng với nam sinh lớp 11-2.

Chủ nhiệm Phương của phòng giáo dục xách bạn nữ đó tới chỗ giáo viên chủ nhiệm của cô bé là cô giáo Lý, bắt đầu tái hiện lại tình cảnh lúc đó.

"Hoạt động không trong sáng?" Khê Ngôn nghe tới sững sờ, không kịp phản ứng.

"Chính là yêu sớm!" Chủ nhiệm Phương của phòng giáo dục rất tức giận, "Không biết hai đứa này đã yêu đương bao lâu rồi, nếu không phải hôm nay tôi nhàn rồi đi kiểm tra thì có lẽ sẽ thành hậu quả khôn lường mất!"

Chỉ là yêu đương thôi, làm gì khoa trương đến thế...

Khê Ngôn không nói gì.

"Sao nào!" Chủ nhiệm Phương trừng cô.

"Không ạ." Khê Ngôn nhanh chóng cúi đầu trước cái ác.

Chủ nhiệm Phương dường như vô cùng căm giận vấn đề yêu sớm, "Đây là học sinh lớp cô, tôi cũng đã nói với cô giáo Vạn lớp bên cạnh rồi, chuyện này phải giải quyết thật ác liệt, tuyệt không nương tay! Tôi quyết định sẽ phê bình

trước toàn trường! Ngày mai cô bảo cha mẹ con bé đến đây gặp tôi."

Nữ sinh đó nghe thế lại đăm lẹ, khe khẽ nước nở.

"Chủ nhiệm Phương, thầy chờ chút ạ." Khê Ngôn dẫn nữ sinh ra khỏi phòng làm việc.

"Cô ơi cô..." Sau khi đi ra Tiểu Bối Ninh vừa khóc thút thút vừa gọi Khê Ngôn.

Khê Ngôn dẫn cô bé tới một góc, rút khăn giấy ra đưa cho cô bé, khẽ nói: "Đừng khóc, em về phòng học đi, cô đi nói chuyện với Chủ nhiệm Phương, sẽ tận lực xin được xử lí kín."

Tiểu Bối Ninh lau nước mắt, "Nhưng mà Chủ nhiệm Phương nói sẽ mời phụ huynh đến ạ..."

Khê Ngôn sờ đầu cô bé: "Nếu quả thật mời phụ huynh đến thì cô sẽ nói chuyện với bố mẹ em để khơi thông một chút, bố mẹ em nhất định sẽ hiểu."

Cô đỡ dành mấy câu mới khuyên được Tiểu Bối Ninh về phòng học, sau đó cô quay về phòng làm việc tìm Chủ nhiệm Phương.

"Chủ nhiệm Phương, chuyện này dù sao cũng đề cập tới vấn đề riêng tư, phê bình trước toàn trường có khi sẽ ảnh hưởng không tốt tới tâm lí học sinh đâu ạ?" Khê Ngôn rót nước cho ông, "Hiện tại các em ấy đã học lớp 11 rồi, đang có áp lực học tập, hơn nữa chuyện này, chỉ sợ..."

"Cô giáo Lý, tôi hiểu nỗi lo của cô," Chủ nhiệm Phương nói đến khô họng bèn uống nước nhuận giọng, sau đó nói: "Nhưng chuyện này nếu không xử lí nghiêm, lỡ khiến các bạn học khác học theo thì sao, như thế thì sẽ ngày càng trắng trợn táo bạo, đến lúc đấy còn quản lí thế nào được nữa?"

Khê Ngôn căn môi dưới tổ chức ngôn ngữ, nói: "Chủ nhiệm Phương, tôi làm giáo viên, cảm thấy phương diện hàng đầu mà chúng ta nên cân nhắc là sự khỏe mạnh về cả thể xác lẫn tinh thần của học sinh, tâm lý và sức khỏe học sinh tốt mới có thể nghiêm túc học hành, đúng không? Các em ấy dễ bị tác động, tâm lý cũng chưa cứng cỏi, nếu hai người bọn họ bị đả kích vì hình phạt này, hậu quả mới đúng là không dám tưởng tượng, thầy thấy sao ạ?"

Chủ nhiệm Phương nghe xong cảm thấy cũng có lý, do dự một chút, nói: "Để tôi xem cô giáo Vạn bên kia nói thế nào."

May mà ý tưởng của cô giáo Vạn giống Khê Ngôn, cũng cảm thấy chuyện này không nên công khai, chuyện họ cần suy xét hàng đầu là bảo vệ và tôn trọng quyền riêng tư và tự tôn của học sinh.

Chủ nhiệm Phương cũng hết cách đành nói: "Được rồi, hai người các cô chỉ biết bên học sinh của mình thôi, nhưng mà bên cha mẹ học sinh nhất định phải thông báo, với lại các cô phải làm tốt tư tưởng công tác cho học sinh đi, đừng để chúng giẫm lên vết xe đổ."

Hai người liên thanh đồng ý.

Gần nhất cô nhiều việc, cái tên nhãi Chu Vũ kia vừa thấy cô liền chạy mất, cứ như sợ cô đòi nợ, cô chỉ là muốn biết tình huống một chút xem chuyện 8 vạn kia là thế nào mà thôi.

Nhưng cậu không muốn nói bất kì điều gì, cô lại không liên hệ được cho bố mẹ cậu, Khê Ngôn cũng bó tay.

Buổi chiều thứ năm tuần này có tiết tự học, Khê Ngôn tính toán sinh hoạt lớp, muốn nói với học sinh về đề tài yêu sớm. Vậy nên hai buổi tối gần đây cô đều dành thời gian để viết một bản thảo.

Buổi tối soạn bài xong cô mới bắt đầu viết, viết mấy đoạn mở đầu đều

không khiến mình thỏa mãn lắm nên xé đi để sang bên cạnh.

Cô ngồi viết ở bàn trà, lúc không có linh cảm sẽ nhìn cá vàng chăm chăm, đại khái cũng có thể ghen ra mấy câu rất văn nghệ, mãi đến 11h tối cô mới viết được mấy dòng, cuối cùng vịn eo lấy quần áo đi tắm.

Không lâu sau Cố Văn Lan cũng về, anh vừa vào nhà bèn cởi áo khoác ném lên ghế sofa, kéo lỏng cà vạt ngồi xuống, thấy trên bàn trà có một quyển vở đang mở bèn tiện tay cầm lại nhìn.

Các bạn, cô biết, thiếu nam thiếu nữ tuổi dậy thì luôn dễ dàng nảy sinh tình cảm, các em nghĩ tới tình yêu, cô cũng có thể thông cảm, bởi vì cô cũng đã từng ở độ tuổi như các em, từng hướng tới ái tình, cũng từng rung động trước chàng trai trong sáng nào đó.

...

Cố Văn Lan nhìn tới đây bèn nhướng mày, tiếp tục.

Tình cảm là không thể kìm nén, càng không thể đột nhiên biến mất, cứ thế cắt đứt sẽ chỉ càng làm ta thêm rung động.

Cô cũng từng trải qua.

...

Cố Văn Lan hừ lạnh, đọc tiếp.

Nhưng cô hy vọng các em có thể kiềm chế, các em...

Sau khi đọc xong Cố Văn Lan bèn dựa lưng vào sofa, lật đi lật lại xem mãi, đến tận khi cô giáo Lý nhà anh tắm rửa xong ra ngoài thấy thứ anh đang cầm trong tay mới vội vàng chạy lại cướp, anh đứng lên giơ quyển sách lên cao.

Khê Ngôn túm lấy cổ áo anh, "Ai cho anh xem trộm đồ của em hả! Mau trả đây!"

Cố Văn Lan rũ mắt nhìn cô, nhặt nhẻo thuật lại những gì cô viết trong sách, "Bởi vì cô cũng đã từng ở độ tuổi như các em, từng hướng tới ái tình, cũng từng rung động trước một chàng trai trong sáng nào đó."

Khê Ngôn đỏ mặt, cố gắng giật lấy, thậm chí còn giật bung cúc áo anh ra, "Đồ đáng ghét Cố Văn Lan! Đưa cho em!"

Anh cong môi cười cười, "Tình cảm là không thể kìm nén, càng không thể đột nhiên biến mất, cứ thế cắt đứt sẽ chỉ càng làm ta thêm rung động." Anh cố tình dừng lại một hồi, mới nói: "Cô cũng từng trải qua."

Khê Ngôn: "..."

Cô tức giận đến nỗi dấm vào ngực anh, không nghĩ tới lại bị anh ôm vào lòng.

Về mặt anh rất thờ ơ, "Cô giáo Lý quả khiến tại hạ bội phục, tình sử quá thật phong phú, em nói cho anh nghe chút, chàng trai trong sáng nào đã khiến em rung động đến mức đấy vậy?"

Hự... Cô viết vậy là để học sinh biết cô không chỉ nói miện với bọn họ, khiến bọn họ biết rằng cô giáo mình cũng là người từng trải, cho nên cũng thật sự đồng cảm với chính mình.

Đây đại khái là cách hiệu quả nhất.

"Anh có phiền hay không hả?" Khê Ngôn nói: "Trả bản thảo cho em, mấy ngày nữa sinh hoạt lớp em còn cần."

"Bản thảo dành cho sinh hoạt lớp?" Cố Văn Lan cười, "Anh còn tưởng em

làm thơ cơ, chua quá thể."

"Anh mới chua."

"Đến đây đến đây, em nếm thử đi."

"..."

Sinh hoạt lớp lần này Khê Ngôn cũng khá coi trọng, dù sao cũng còn liên quan đến đề tài yêu đương, cô muốn dẫn đúng đường cho những học sinh đang trong tuổi dậy thì, tuyên truyền một ít tư tưởng tích cực cho bọn họ, nên vừa tan học cô đã cầm bản thảo tẩy tẩy xóa xóa, sửa xong lại cảm thấy bản ban đầu hay hơn.

Tóm lại, cô đã không thể tự kiềm chế.

Cô giáo Hà bưng cà phê sang chỗ cô, nói: "Khê Ngôn, cậu biết năm nay trường mình sẽ mời những chuyên gia nào về trường tọa đàm không?"

Khê Ngôn cười: "Cho dù là ai đi nữa thì chắc chắn đều có bác sĩ y tá."

Hàng năm trường học sẽ mời một nhóm chuyên gia tới đây tiến hành tọa đàm cho học sinh, nhất là học sinh lớp 12, chủ yếu là định hướng cho học sinh lớp 12 xem sẽ chọn trường đại học nào, ngành nào, cuộc tọa đàm này nhằm giúp các em học sinh có một hiểu biết cơ bản với ngành nào đó.

Về phần hàng năm đều mời người ở bệnh viện thì còn có một mục đích khác, đó là phổ cập kiến thức y học cơ sở cho toàn bộ giáo viên và học sinh, ví dụ như cách cấp cứu, mặc kệ thể nào thì đây cũng là một hoạt động ý nghĩa và thực tế.

Trường học cực kì chú trọng chương trình này, yêu cầu toàn bộ thầy cô và học sinh không được vắng mặt.

"Đúng rồi," Khê Ngôn hỏi, "Tọa đàm vào hôm nào vậy?"

"Khối 11 của chúng ta là chiều thứ năm," Cô giáo Hà nói, "Hôm đó có tiết tự học đúng không? Hình như là sắp xếp cho người ở bệnh viện đến trước thì phải."

Khê Ngôn lập tức lộ vẻ mặt đau khổ.

Cô giáo Hà bật cười, "Ơ? Sao thế?"

Khê Ngôn im lặng thở dài.

Bản thảo cô chăm chỉ chuẩn bị hai ngày đêm cứ thế bị nước cuốn trôi.

Buổi tối cô vẫn ngồi sửa chữa bản thảo, cuối tuần này không xài được thì còn có cuối tuần sau.

Lúc Cố Văn Lan về nhà có nói cho cô nghe một chuyện khiến cô cảm thấy hơi ngoài ý muốn, anh nói người của bệnh viện anh sẽ đến trường cô tọa đàm.

Khê Ngôn quay ghế lại đối diện với anh, "Trường em mời người từ bệnh viện anh á?"

Cố Văn Lan đã tắm rửa xong, đang nằm trên giường đọc tài liệu, anh ừ một tiếng, nói: "Anh chính là một trong những người bị phái đi đây này."

Khê Ngôn chỉ à một tiếng rồi quay lại tiếp tục sửa bản thảo.

Thật ra ngoại khoa tim mạch vốn chọn bác sĩ Hương, sau đấy Cố Văn Lan lại chủ động xin đi giết giặc, vốn dĩ chủ nhiệm Lục sắp xếp cho anh tọa đàm với học sinh lớp 12, nhưng anh lại tự chọn lớp 11...

Lý do của anh vô cùng ngay thẳng hào hùng: "Vừa đi làm lại vừa tiện gặp

cô giáo Lý nhà em."

Đỉnh đầu của chủ nhiệm Lục xẹt qua một đồng dấu ba chấm, duyệt.

Cậu là người kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước cậu quyết định.

2h chiều thứ năm, hiệu trưởng tự dẫn một nhóm giáo viên khối 11 ra cửa đón tiếp người từ bệnh viện tới, Khê Ngôn làm chủ nhiệm lớp cũng đứng trong hàng ngũ này.

Trước cửa cổng trường còn treo khẩu ngữ, viết: Nhiệt liệt hoan nghênh các vị thiên sứ áo trắng, nam thần áo trắng đèn trường học chúng ta.

Một chiếc xe hơi dừng trước cửa trường học, trên xe lục tục có người đi xuống, các bác sĩ mặc áo blouse, y tá mặc đồng phục y tá, Cố Văn Lan là người xuống cuối cùng, quanh thân được bao bởi một tầng ánh sáng, chậm rãi lại lười biếng.

Khê Ngôn nghe thấy một trận xôn xao ở bên cạnh, cô tổng kết lại mấy lời khen ngợi bằng hai chữ rất hàm súc: Đẹp trai.

Dẫn đầu đoàn không biết là bác sĩ nào, hiệu trưởng bắt tay với ông, trò chuyện hai câu rồi dẫn mọi người vào.

Khê Ngôn liếc Cố Văn Lan, có lẽ anh ngủ một giấc ở trên xe đến giờ vẫn chưa tỉnh hẳn, hơi cúi mặt im lặng đi theo đoàn, vẻ mặt lạnh lùng và hơi không kiên nhẫn.

Cô giáo Hà nói nhỏ: "Đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng nhìn hơi khó tính thì phải? Những người còn lại có vẻ rất hiền lành."

Khê Ngôn đáp lại: "Chắc chưa tỉnh ngủ ấy mà."

Chỗ mở tọa đàm được sắp xếp ở hội trường, đúng là hội trường vừa được

sửa xong từ tuần trước nhưng thiết bị loa đài các thứ đều đã cũ, hôm qua lúc kiểm tra vẫn còn dùng tốt, hôm nay không hiểu sao lại có vấn đề, loa không dùng được dù kết nối vẫn bình thường, máy tính micro cũng đều bình thường.

Hiệu trưởng đành phái một giáo viên hậu cần ra ngoài mua đồ mới.

Thế là phải hoãn giờ tọa đàm lại.

Hiệu trưởng nhanh chóng mời mấy vị nhân viên y tế vào phòng họp nghỉ ngơi.

Cố Văn Lan ngồi tới nhàm chán, hoàn toàn không có hứng nói chuyện, tâm tư bắt đầu chộn rộn, anh đứng lên hỏi giáo viên phụ trách đãi khách địa chỉ, nói muốn tới bắt chuyện với học sinh trước.

Giáo viên kia rất nhiệt tình, "Để tôi đi với anh."

Cố Văn Lan nở nụ cười, "Tôi đến thăm vợ tôi, anh đi theo làm gì?"

Giáo viên nọ: "..."

Thừa dịp tọa đàm chưa bắt đầu, Khê Ngôn bèn tranh thủ tiến hành sinh hoạt lớp, bản thảo cô có mang tới, nhưng lâm thời cảm thấy... Cố Văn Lan nói đúng, quá chua, cô không nói nổi.

Vì thế quyết định nói tới đâu thì hay tới đó.

Cô khẽ gõ bàn, nói: "Tranh thủ thời gian, cô muốn nói với các em về chuyện yêu đương một chút."

Nháy mắt học sinh bên dưới nhìn hết lên bục giảng, xem ra rất hứng thú với đề tài này, đặc biệt là Tiểu Bối Ninh mấy ngày trước bị bắt gian tại trận, vẻ mặt từ ngạc nhiên trở lên nghiêm túc.

Khê Ngôn hăng giọng nói: "Cô cũng đã từng là học sinh cấp ba nên rất hiểu tâm trạng của các bạn, cô cũng giống các em, từng có loại tình cảm, ừm..." Cô hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Tò mò và khát vọng với người khác giới."

Phía dưới có người cười, "Cô giáo cũng từng yêu sớm ạ?"

Khê Ngôn cười mà không tiếp lời, cô nói: "Các bạn cho rằng phụ huynh và thầy cô giáo không cho phép các em yêu đương ở tuổi này là bắt các em kìm chế tình cảm, là một hành vi vô nhân đạo, thậm chí có người còn cho rằng, càng ép buộc thì càng phản tác dụng, điểm này cô không phủ nhận, nhưng các em đã từng nghĩ đến tâm trạng của bố mẹ chưa?"

Phía dưới im lặng.

Khê Ngôn: "Cô không phản đối chuyện yêu đương của các em, đang trong tuổi yêu đương, gặp được người mình thích thì thấy mở cờ trong bụng, gặp phải chuyện vui thì hưng phấn, đây là chuyện rất tốt đẹp, đây là cảm xúc mà thanh xuân sẽ có."

Chu Vũ mím môi, cứ mãi nhìn cô.

Khê Ngôn: "Nhưng thanh xuân của các em không chỉ có chuyện yêu đương, các em vẫn còn phải đi học, các em không thể chỉ suy nghĩ về tình cảm và niềm vui, các em còn có thi cử, có thành tích, có tương lai, các em còn rất nhiều thời gian, cho nên vì sao không biến tình cảm và niềm vui thành động lực để tiến về phía trước, để chào đón tương lai rộng mở trước mắt?"

Cố Văn Lan đi qua phòng học nào đó thì nghe thấy học sinh bên trong đang đặt câu hỏi.

"Cô ơi, cô và chàng trai khiến cô rung động có ở bên nhau không ạ?"

" "

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ba Ngày Trêu Ghẹo Năm Ngày Lưu Manh.

Chương 19: Ba ngày trêu ghẹo năm ngày lưu manh.

"Cô ơi, cô và chàng trai khiến cô rung động có ở bên nhau không ạ?"

Người họ Cố nào đó đột nhiên dừng bước, đế giày dẫm lên một chiếc lá đỏ.

Gió thu cuồn cuộn lùa vào cửa sổ lớn bên trái hành lang, khiến góc áo anh tung bay.

Khê Ngôn im lặng một lúc, đáp: "Có."

Một nữ sinh ngay sau đó bèn hỏi: "Là hồi học cấp ba ạ?"

Khê Ngôn cười cười, "Lúc học đại học."

Nữ sinh có vẻ hưng phấn với việc hỏi thăm chuyện riêng của cô, hỏi tiếp: "Đây là mối tình đầu của cô ạ?"

Khê Ngôn hỏi gì đáp nấy, "Ừ."

Vẻ mặt của Cố Văn Lan rất khó hiểu, anh cúi đầu, nhét tay vào túi quần, mũi giày bắt đầu nghiền chiếc lá đỏ dưới chân.

"Sau đó thì sao ạ?"

"Chia tay?"

"O? Sao lại thế ạ?"

Khê Ngôn nói: "À, bởi vì người kia ấy, ý vào mình đẹp trai nên tìm bạn gái từ đầu đường tới cuối hẻm, lấy không hết xài không cạn."

Cố Văn Lan: "..."

Lá phong đỏ bị anh đi tới đi lui.

Nữ sinh nói to, "Là một người lãng nhăng à... Sao cô lại muốn hẹn hò với loại người như vậy ạ?"

Khê Ngôn: "Vì người đó đẹp trai, lúc đấy còn nông nổi, nghe nói có một người như vậy thì nghĩ muốn thử xem anh ta là người như thế nào, chỉ muốn trải nghiệm một chút thôi."

"Vậy trải nghiệm thế nào ạ? Lãng nhăng chắc chắn rất đáng ghét đúng không cô?" Nữ sinh tức giận nói.

"Lúc hẹn hò với người ta thì chuyên tình nhưng không chuyên tâm," Khê Ngôn gật đầu, "Đúng là rất đáng ghét."

"Vậy cuối cùng chia tay thế nào ạ?"

"Cô đá anh ta."

Nữ sinh còn định hỏi thêm gì nữa, đã có nam sinh hơi phiền về đề tài mỗi tình đầu rồi bèn nhanh chóng ngắt lời, "Cô ơi mình nói chuyện khác đi, ví dụ như mỗi tình khiến cô nhớ nhất chẳng hạn."

Nữ sinh chen miệng, tự xếp cốt truyện, "Nhớ nhất chắc chắn là sau đấy cô giáo lại gặp một nam sinh ấm áp chữa khỏi vết thương lòng, đúng hay không ạ?"

Nam sinh giễu cợt nói: "Bạn đọc tiểu thuyết nhiều quá chứ gì?"

Nữ sinh lườm cậu, hỏi tiếp: "Có phải không cô? Nói cho bọn em biết người ấy là người thế nào đi."

Ánh mắt của cả lớp hết sức tò mò, ngoại trừ Chu Vũ không mấy hứng thú.

Khê Ngôn không đáp lại ngay mà chậm rãi đi lên bục giảng, cô dựa lưng vào bảng kẻ cười, giọng điệu như vui đùa: "Thông minh, đẹp trai, kiêu ngạo, có khí phách, nam thần."

Lá phong đỏ bị nghiền nát...

Các học sinh nữ trong lớp cười ngốc nghếch, cứ như đã gặp được người thật.

Nữ sinh lại bắt đầu truy hỏi: "Sau đó thì sao ạ?"

Vẻ mặt của Khê Ngôn xa xăm, "Chia tay rồi."

Nữ sinh đột nhiên ủ rũ: "... Tại sao ạ?"

Khê Ngôn bình tĩnh bịa chuyện, "Không hợp."

Nữ sinh: "Thảo nào lại khó quên đến thế."

Khê Ngôn: "Quả thật là khó quên."

Ngoài hành lang, chiếc lá phong đỏ lập tức bị ngũ mã phanh thây.

Nữ sinh buồn rầu xong lại bắt đầu hứng thú, "Cô ơi, cô đã yêu đương bao nhiêu lần rồi ạ?"

Gió thu lạnh lẽo, người nào đó cúi đầu không chớp mắt, nhìn chiếc lá cây

đáng thương dưới chân, mặt không đổi sắc.

Khê Ngôn nói: "Cô giáo em xinh như vậy, em đoán xem."

Lá phong đỏ đã bị nghiền thành tro...

Phía dưới lớp phát ra âm thanh ồn ào, tự cho rằng mình đã hiểu.

Chỉ có Chu Vũ tỏ ra kinh thường -- hừ ~ vậy là giỏi ấy?

Nghe tới đó, Cố Văn Lan cam chịu chàng trai lẳng nhăng khiến cô rung động khiêu mỗi tình đầu năm ấy của cô là anh, chắc chắn là anh.

Còn nam sinh ầm áp khó quên là quái vật phương nào chui ra?

Lúc Cố Văn Lan đang định chạy lấy người thì nghe thấy tiếng nói phiếm ý cười của cô giáo Lý -- "Bên trên, toàn bộ đều là chuyện cô bịa ra đùa các em."

Cố Văn Lan: "..."

Học sinh lập tức gào thét, "Không phải chứ!"

Khê Ngôn cười cười, "Bình thường mọi người học tập áp lực như vậy, cô nói đùa với các em một chút để thả lỏng thôi mà."

Phía dưới có người nói: "Cô ơi, cô nói vậy bọn em lại càng thêm áp lực mất!"

Mọi người đồng ý: "Đúng đấy ạ!"

Cố Văn Lan bỗng dưng cảm thấy hơi đau răng.

Muốn mắng người.

Anh quyết định phải dành thời gian trị hết tính xấu thích trêu người khác của cô giáo Lý nhà mình mới được.

"Ôi? Bác sĩ Cố, anh ở đây à?" Là giáo viên phụ trách đãi khách lúc này.

"Thầy Đái." Giọng nói bình tĩnh của Cố Văn Lan vang vào lớp 11-3 khoa xã hội, khiến cô giáo nào đó bỗng dưng hoảng hốt, giật mình, cuối cùng là cứng người lại, thật lâu sau không nói được lời nào, mà cũng không dám nói gì.

Thầy Đái tới gần, nói: "Thiết bị âm thanh ở hội trường đã chuẩn bị xong rồi ạ, toạ đàm cũng sắp bắt đầu, tôi tới để thông báo cho các giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng sắp xếp cho học sinh vào hội trường."

Cố Văn Lan gật gật đầu, nói: "Vậy tôi đến chỗ đồng nghiệp trước."

--

Trong lúc đang sắp xếp hàng cho học sinh đi vào hội trường, Khê Ngôn vẫn luôn trong trạng thái như đi vào cõi tiên.

Anh đến đây từ lúc nào?

Nghe được bao nhiêu?

Có khi nào tự luyện không? Cho rằng chàng trai mà cô từng rung động và mối tình đầu của cô là anh?

May mà cuối cùng cô thêm một câu "nói đùa", nếu anh rảnh hơi hỏi tới cũng có thể lấy lệ trả lời.

Hiệu trưởng đứng trên đài đã đồng dục hùng hồn phát biểu xong một đoạn diễn văn, sau đó mời nhân viên y tế đi lên bắt đầu toạ đàm.

Người lên bục đầu tiên là chủ nhiệm Biện, ông chính là người bắt tay với hiệu trưởng ở cổng trường, vừa lên đã bắt đầu diễn thuyết, "Cái nghề bác sĩ này đã chiếm hơn phân nửa đời tôi, một khi các bạn đã đi vào ngành này, nó sẽ không thể khiến các bạn phân rõ đâu là cuộc sống lúc đời thường, đâu là công việc, mà thời gian không làm việc hiếm hoi chúng tôi còn phải viết luận văn, dạy học, chuẩn bị thi lên chức, nghiên cứu khoa học..."

Khê Ngôn chậm rãi đi ven hội trường, vừa đi vừa dò xét, đi tới hàng ghế đầu dưới hội trường, cô thấy Cố Văn Lan... ừm, đang ngủ.

Ngủ rất ngoan cố, y tá bên cạnh lén gọi anh vài câu cũng không thấy động đậy gì.

Chủ nhiệm trên đài đang trong luồng cảm xúc dạt dào mà lên tiếng: "Mỗi tuần sẽ có một ngày phải làm 24 tiếng, ngày hôm sau lại tiếp tục làm việc, có lúc làm việc liên tục 36 tiếng..."

Đây là tổng kết: "Đây chính là nghề nghiệp mà tôi muốn đi theo suốt đời, nghề này phức tạp và rộng lớn, là nơi có thể cho chúng ta hiểu được sinh mệnh nhỏ bé rồi lại trang nghiêm thế nào, nơi này có hi vọng ái ố, có muôn màu nhân sinh."

Bài diễn thuyết của ông khiến học sinh rất xúc động, vỗ tay ầm ầm.

Cuối cùng cũng khiến Cố Văn Lan tỉnh.

Cố Văn Lan vừa mới tỉnh ngủ, vẻ mặt nhập nhèm đi lên đài, không nói lời nào bèn trực tiếp mở folder, con chuột kích vào tệp folder nào đó, anh nhìn cũng chưa nhìn bèn mở lên folder đầu tiên.

Máy chiếu sau sân khấu hiện lên một bức ảnh, phía dưới lập tức phát ra âm thanh kinh ngạc, ồn ào muốn nổ tung.

Khê Ngôn nhìn ảnh đang ngủ của mình trên máy chiếu, được phóng to, góc chính diện... suýt nữa ngất xỉu.

Lúc Cố Văn Lan nhìn rõ hình ảnh trên máy tính cũng hơi kinh hãi, chẳng qua vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, anh nói: "Từ... Từ bức ảnh trên có thể khẳng định cô giáo Lý của chúng ta khá xinh đẹp, nếu không tôi phổ cập cho mọi người về huyết vị trên mặt nhé?"

Khê Ngôn: "..."

Cái người này thật là!!

Lãnh đạo trường: "..."

Đồng nghiệp trong bệnh viện: "..."

Học sinh: "Gì đây? Show ân ái à?"

Học sinh lớp 11-3 khoa xã hội: "Là cô giáo lớp mình! Bác sĩ Cố, bác sĩ có quan hệ gì với cô giáo của bọn em thế ạ?"

Khê Ngôn che mặt chuồn mất.

Chính cô cũng không có chút ấn tượng nào với bức ảnh kia, trong ảnh cô đang nhắm mắt, có lẽ là đang ngủ, từ bối cảnh có thể khẳng định cô đang nằm trong sofa phòng khách, hơn nữa chắc chắn là vào ban ngày.

Duy chỉ có một lần cô nằm ngủ trên sofa phòng khách, hơn nữa nếu là lúc anh có ở nhà, vậy chỉ có thể là vào thứ sáu tuần trước, hôm hai nhà chuẩn bị gặp mặt.

Còn dám chụp ảnh!

Sau đấy Khê Ngôn bị các thầy cô giáo trêu chọc rất lâu.

Đặc biệt là cô giáo Hà, rảnh rỗi không có việc bèn thích cầm cà phê lượn quanh chỗ cô tặc lưỡi, "Giấu nghề siêu quá nha, bình thường nhìn im lặng không tiếng động, không nghĩ tới lại là một quả bom nổ chậm, bùm một cái!"

Buổi tối Cố Văn Lan về đến nhà, tắm rửa ăn cơm xong, vừa về phòng nằm lên giường đã bị ép cung: "Sao trong folder kia của anh lại có ảnh em hả?"

Cố Văn Lan tỏ ra trầm ngâm suy nghĩ một lát, nói: "Thật sự không phải em lén bỏ vào đấy chứ?"

"Em mà là người nhàm chán vậy sao?" Khê Ngôn hơi bất đắc dĩ, "Mà thế này là thế nào? Sao trong tài liệu tọa đàm của anh lại có hình em?"

"Để anh nghĩ đã." Cố Văn Lan mò điều thuốc trên tủ đầu giường lên cắn cắn.

Folder để chiều nay tọa đàm anh chỉnh nhân lúc nghỉ trưa ở bệnh viện, làm xong up thẳng lên hòm thư, đồng thời còn gửi luôn ảnh chụp lén cô giáo Lý trong điện thoại anh lên đấy, hôm đó anh trực ban 24 tiếng, cộng thêm hôm sau phải trực ban nửa ngày, cho nên trong 36 tiếng đồng hồ, hơn phân nửa thời gian anh ở trong phòng mổ, về đến nhà tắm rửa xong mới download email xuống dưới.

Nhưng hai folder tải xuống cùng lúc, còn cùng đường dẫn, anh mệt đến không mở mắt nổi nên download xong bèn cop luôn ra USB...

Cố Văn Lan hồi tưởng xong xuôi, nói: "À đúng rồi, chuyên tình nhưng không chuyên tâm là có ý gì thế?"

Khê Ngôn hơi sững sốt, không ngờ anh bỗng dừng chuyển đề tài, "Ý là anh dù lảng nhãng nhưng cũng coi như chính nhân quân tử, lúc anh hẹn hò với em chả phải chỉ toàn tâm toàn ý với em thôi à?"

Cũng không có tình huống chân đạp hai thuyền gì đó, cho nên anh coi như chuyên tình, nhưng không chuyên tâm.

Cố Văn Lan ngậm điều thuốc híp mắt, "Chuyện đó có an ủi em được bao nhiêu không?"

Khê Ngôn kéo chăn bông, quay người tắt đèn ngủ rồi nằm xuống, thì thào nói: "Nhưng anh không chỉ vậy với một mình em." Im lặng trong chốc lát, cô lại hỏi: "Anh chụp hình em làm gì?"

Cố Văn Lan nói: "Bùa bình an."

Bùa bình an ý là...

Trừ tà!!

Khê Ngôn thoáng cái ngồi dậy trừng mắt với người nằm bên cạnh, sau đấy lại lặng lẽ nằm xuống.

Một lúc sau cô nghe thấy tiếng sột soạt bên cạnh, Cố Văn Lan vén chăn lên xích lại gần, Khê Ngôn còn có thể cảm nhận mặt cô đang bị anh sờ, cô mở mắt ra thì thấy anh đang chống nửa người trên nhìn cô chăm chăm.

Ngón tay anh sượt qua má cô, "Khi đó anh làm em đau lòng hả?"

Cô mím môi, mạnh miệng nói: "Không, anh chưa có chức năng đó đâu."

Cố Văn Lan nhếch mép, giọng nói mang theo ý cười: "Khê Ngôn."

Hiếm khi anh gọi tên cô đằng hoàng như vậy, mỗi lần như thế cô cũng không rõ anh đang mưu tính điều gì, tim Khê Ngôn bỗng đập thành thịch, cô nhỏ giọng trả lời anh: "Gì thế?"

Tay anh luồn lên cổ cô, đỡ gáy cô lên, "Bây giờ còn thích anh không?"

Khê Ngôn ngo người, nhanh chóng hồi thần mạnh miệng: "Trước đây em cũng chẳng thích anh lắm."

"Nói dối."

Những lời này của anh cơ hồ được thốt ra sát môi cô, hơi thở quanh quẩn nơi đây, tiếp đó là nụ hôn của anh, môi lưỡi triền miên ôn tồn, hàm răng anh cọ nhẹ vào bờ môi cô, cảm giác vừa đau vừa tê dại khiến người ta hơi khó chịu.

Cô đẩy anh ra, nói: "Anh... Đủ chưa? Anh đã gặm 5 phút rồi đấy."

"Ý em là mình nên tiến hành bước tiếp theo đúng không?" Anh bỗng dừng hiểu ra, cười tới vô lại, "Đến, há miệng, làm anh...."

"Anh câm miệng, nói chuyện đàng hoàng cho em!"

Cố Văn Lan tức khắc cười to.

Ba ngày trôi ghẹo năm ngày lưu manh, get.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vẫn Chỉ Là Một Người Ngoài Cuộc.

Chương 20: Vẫn chỉ là một người ngoài cuộc.

Mấy ngày trước trường học đã thông báo cho phụ huynh học sinh về vấn đề yêu sớm, mà gần đây Tiểu Bối Ninh có vẻ không vui lắm, có lẽ ở nhà đã bị bố mẹ dạy dỗ.

Khê Ngôn muốn tìm bố mẹ Tiểu Bối Ninh để nói chuyện, nhưng mấy hôm nay cô lại bận việc với mấy chuyên gia về trường tọa đàm, mãi đến tan học hôm thứ sáu cô mới rảnh, nói với Tiểu Bối Ninh muốn tới nhà cô bé nói chuyện với phụ huynh.

Tiểu Bối Ninh lắc đầu, "Cô ơi bỏ đi ạ, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi."

Khê Ngôn nhìn cô bé mắt hờn mắt vía, nói: "Trạng thái này của em rất bất lợi với việc học tập, chắc chắn là bị bố mẹ ảnh hưởng, yên tâm, cô chỉ muốn nói chuyện với họ thôi, ít nhất là ở phương diện này không nên dùng thái độ nghiêm khắc như vậy với em, hẳn là tâm sự và định hướng cho em đi đúng đường."

Lúc tan học Khê Ngôn định về nhà Tiểu Bối Ninh với cô bé thì Chu Vũ tìm tới, dường như có việc tìm cô, Khê Ngôn đành phải dẫn cậu tới hành lang để nói chuyện riêng.

"Sao vậy? Gặp phải chuyện gì à?" Cô thầm đoán có lẽ là chuyện liên quan tới 8 vạn hôm nọ.

"Không." Chu Vũ lấy phong bì trong gấp ra đưa cho cô, "Trả cô."

Khê Ngôn nhìn phong bì dày cộp đã đoán được bên trong có gì, cho nên cô không giơ tay ra lấy, "Chu Vũ, em nói thật với cô chuyện 8 vạn kia là sao vậy?"

Cô không cảm thấy 8 vạn kia là do Chu Vũ nợ, hay là nhà cậu bé xảy ra chuyện gì?

Chu Vũ không đáp lại, chỉ nhét phong bì vào tay cô rồi quay người đi mất.

"Số tiền này..." Cô lên tiếng.

"Là tiền của tôi." Cậu không thèm quay đầu lại, đi thẳng.

Của cậu?

Chu Vũ kiểm được số tiền đó trong một tuần kiểu gì? Hay là lấy từ trong nhà?

Khê Ngôn đang ngăn người thì Tiểu Bối Ninh đi qua gọi cô, lúc này cô mới về chung với cô bé.

Đúng lúc cha mẹ Tiểu Bối Ninh vừa tan làm về, hai người thấy chủ nhiệm lớp con gái tới thì biến sắc, cho rằng cô bé lại gây chuyện bèn nghiêm khắc nhìn Tiểu Bối Ninh.

Khê Ngôn cũng chỉ có thể giải thích mục đích cô tới đây rồi ngồi xuống nói chuyện với hai vị phụ huynh.

Chủ yếu là mong hai vị phụ huynh chú ý tới trạng thái tâm lý của con gái một chút, thái độ của cha mẹ đối với con trẻ sẽ ảnh hưởng rất lớn tới mọi phương diện tâm lý, trong đó còn ảnh hưởng tới cả tình trạng học tập.

Khê Ngôn: "Áp lực học tập là một mặt, nếu ngay cả khi về nhà cũng không dám thả lỏng sẽ tạo cho con bé gánh nặng về tâm lí rất nghiêm trọng, tiếp đó sẽ ảnh hưởng tới học tập, thật ra dù trẻ con phạm vào lỗi sai gì đi chăng nữa thì quan trọng nhất là phải kiên nhẫn khuyên răn."

...

Cô nói rất nhiều nhưng không biết hai người nghe lọt bao nhiêu, chỉ là lúc cô về thì vẻ mặt của phụ huynh Tiểu Bối Ninh đã dịu hơn.

Khê Ngôn mua đồ ăn xong bèn về nhà, cô định tắm trước rồi mới nấu ăn, nhưng cô tắm rửa xong ra sô pha ngồi một lát đã ngủ mất, không biết đến bao lâu thì đột nhiên tỉnh bèn đứng dậy định ra toilet rửa mặt.

Cô mở cửa toilet ra thì thấy bên trong có người đang trần truồng... Sợ tới mức đóng sầm cửa lại!

Tiếp đó sững sốt, chờ chút, cô sợ cái gì chứ?

Cũng không phải là chưa thấy bao giờ...

Sau đó người bên trong mở cửa toilet ra, dưới thân Cố Văn Lan cuốn một chiếc khăn tắm màu trắng, nước vẫn chảy tong tong trên ngực anh, làn da ẩm ướt sáng bóng, lúc anh trần truồng không nho nhã như lúc mặc quần áo, cơ bắp cuồn cuộn khiến cô cảm thấy áp bách.

Rất rõ ràng, lúc cô mở cửa anh đã tắm xong và đang chuẩn bị mặc quần áo.

Cố Văn Lan dựa vào khung cửa nói: "Em mở cửa của anh làm gì? Tính giờ trò lưu manh hả?"

Khê Ngôn nghe anh nói thế thì hơi ngại, nhưng cô vẫn mạnh miệng, "Sao

anh đi tắm mà không khóa cửa?"

Anh cong môi, "Anh tắm rửa thì phải khóa cửa làm gì? Chẳng lẽ sợ em trốn vào nhìn lén chắc?"

Khê Ngôn đang định nói em không thèm xem đâu.

Nhưng anh đã giành trước, anh nói: "Anh không sợ."

"..."

Khê Ngôn mặc kệ anh, quay đi định vào bếp nấu cơm, đột nhiên nhớ tới mục đích mình đến toilet thì lại quay lại, đi lướt qua anh lấy khăn lông rồi vắn nước rửa mặt.

Cô tắm rồi, mặc một bộ áo ngủ màu vàng nhạt khiến cả người cô trông như chồi non, tóc được búi lên, lộ ra cần cổ và vành tai trắng nõn.

Cố Văn Lan đuôi tay nhéo nhéo vành tai cô khiến Khê Ngôn hoảng sợ, không nghe thấy động tĩnh gì nên cô còn tưởng anh đã ra rồi, không nghĩ vẫn còn đứng ăn vạ ở đây.

Khê Ngôn qua quýt lau nước trên mặt, hơi tức giận, "Anh làm gì vậy? Đừng mãi dọa em thế chứ!"

Mặt cô mềm mềm, Cố Văn Lan nhìn tới miệng đắng lưỡi khô, trong lúc đang nghĩ ngợi mình sẽ sớm vì túng dục quá độ mà hẹo mất thì cơ thể đã tự động đi tới ấn Khê Ngôn lên cạnh bồn rửa mặt, ôm cô ôn tồn hồi lâu.

Cuối cùng lăn lộn tới gần 10 giờ mới nấu cơm.

Khê Ngôn thay một bộ áo ngủ mới ra ngoài, thấy Cố Văn Lan đang ngồi trên sofa gõ bể cá, anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, cô bóp bóp tờ phong bì rồi đưa cho anh.

Cố Văn Lan nhìn lướt qua, nhìn cô chăm chăm.

Cô sợ anh lại giận dữ, nhanh chóng giải thích: "Không phải em trả cho anh, là Chu Vũ trả."

Cố Văn Lan mở ra nhòm rồi ném lên bàn trà, không bắn khoản là ai trả nữa, nói một câu không đầu không đuôi: "Em thích nhét tiền vào phong bì đưa anh vậy cơ à?"

"Không phải em nhét, lúc Chu Vũ nhét cho em nó vốn trong phong bì rồi," Cô nói xong bèn suy nghĩ, hỏi: "Hồi trước em cũng đưa tiền cho anh kiểu đấy à?"

"Ờ." Anh không để ý lắm, bắt đầu cho cá ăn.

Khê Ngôn ngồi ngơ ngẩn trong chốc lát cũng nghĩ tới, lần thứ hai cô đi ăn với anh, anh lâm thời có ca mổ không đến được nên cô tự ăn hết đồ ăn, còn uống rượu, sau đó... Anh tới.

Lại sau đó... Khách sạn, phòng, phòng tắm, vân hoan vũ ái.

Tất cả mọi chuyện xảy ra rất tự nhiên, không rõ là ai trêu chọc ai trước.

Cố Văn Lan thấy cô không nói gì bèn quay lại nhìn, thấy cô như đang suy tư nghĩ về kỉ niệm nào đó, hơn nữa còn có vẻ là kỉ niệm đẹp bèn khẽ cười ra tiếng.

Cô nghe thấy anh cười thì hồi thần lại, không hiểu sao cảm thấy nóng tai, đứng dậy vào bếp nấu cơm.

Muộn rồi nên cô cũng lười mân mê, chỉ nấu hai bát mì trứng cà chua.

Khê Ngôn không có hứng ăn, chỉ ăn một nửa, Cố Văn Lan dịch nửa bát

kia của cô lại giải quyết một thể.

Cô ghé vào bàn trà treu cá vàng, nói: "Em nói với anh này, dạo này hình như em không muốn ăn gì cả, ngay cả những món hồi trước thích cũng không muốn ăn," Cô nhìn sang, "Anh nói xem..."

Cố Văn Lan nhìn cô.

Khê Ngôn: "Có phải em mang thai không?"

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn vốn định dọa anh chơi, nhưng hình như anh chẳng có phản ứng gì cả?

Cố Văn Lan buông đũa, rút giấy ăn ra lau miệng rồi hỏi: "Kỳ sinh lý là bao giờ?"

Khê Ngôn vừa nghe thế cũng hơi ngạc nhiên, "Hình như, hình như là lẽ ra tuần trước đã có rồi..."

Cố Văn Lan hơi dăm chiêu, hồi lâu không nói gì.

Khê Ngôn hoảng sợ, theo bản năng tìm lấy cái gì để dựa vào, cô dịch qua ôm tay anh nói: "Làm sao đây?"

Cố Văn Lan quan sát vẻ mặt cô, biết được nhân tố khiến cô căng thẳng là gì bèn nói: "Không muốn mang thai?"

Cô không nói gì, nhưng vẻ mặt chứng minh anh nói đúng.

Anh nói: "Muộn rồi, mình ngủ đã."

Khê Ngôn bắt lấy tay anh, "Nếu không mình ra tiệm thuốc mua que thử

thai nhé?"

"Em biết giờ mấy giờ rồi không hả?" Cố Văn Lan kéo cô đứng dậy, đẩy cô vào phòng ngủ, "Đừng nghĩ gì hết, mai anh dẫn em đến bệnh viện kiểm tra, xem là dạ dày có vấn đề hay triệu chứng gì khác, kiểm tra xong là biết."

"Thế nhưng..."

"Không có thế nhưng."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà."

"But..."

"No buts."

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Khê Ngôn cảm thấy bên dưới hơi ươn ướt, đại khái biết chuyện gì xảy ra bèn cầm băng vệ sinh vọt vào toilet, lúc ra tỉnh thần rất sáng khoái.

Cô làm xong bữa sáng vào phòng ngủ gọi Cố Văn Lan dậy, cười nói với anh, "Cái kia, tới."

Cố Văn Lan ngẩn ra, đại khái cảm thấy nụ cười của cô quá chướng mắt nên lúc ăn sáng sắc mặt anh rất u ám.

Khê Ngôn mừng rỡ cười khanh khách.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra khả năng mang thai không cao lắm, bởi vì biện pháp an toàn thực hành tốt đến... 99%, bọn họ chỉ quên đúng một lần, chính vào hôm hai người cùng tới bar, anh dỗi nên cố tình không đeo ba con sói.

Hôn lễ của Khâu Nam vào chủ nhật, Cố Văn Lan làm phù rể nên sáng sớm hôm đó anh phải chạy tới đón dâu với chú rể, nhưng hôm nay anh vẫn phải đến bệnh viện, tranh thủ hoàn thành hết việc ngày mai trong hôm nay luôn, cho nên tối thứ bảy này anh về muộn hơn mọi khi.

Lúc Cố Văn Lan về, Khê Ngôn đã ngủ.

Anh không ăn cơm, tắm rửa xong lên giường ngủ luôn.

Buổi sáng anh dậy từ 5 giờ, trời vẫn còn tối, không thấy Khê Ngôn nằm cạnh nên anh xuống giường ra phòng khách thì thấy đèn trong phòng bếp đang sáng, anh ngửi mùi mới biết cô đang làm bữa sáng, vẫn nấu cháo như bình thường.

Cố Văn Lan đi tới, tay vừa mới chạm vào eo cô đã khiến cô hoảng sợ.

Khê Ngôn quay lại đẩy anh ra, "Anh cứ làm em giật mình!"

Anh cười cười ôm chầm lấy cô, ấn cô vào trong lòng mình vỗ về, "Sao em dễ bị giật mình thế? Đang làm gì vậy?"

Cô nhanh chóng đẩy anh ra rồi tắt bếp, vừa cầm muỗng khuấy vừa nói: "Anh phải đến sớm đúng không? Ăn chút đồ trước đã, rước dâu hình như rất phiền toái, có nhiều trường hợp còn làm loạn lâu lắm, không biết bao giờ mới được ăn bữa sáng."

Khê Ngôn nói xong định đi lấy chén nhưng anh vẫn ôm chặt khiến cô không động đậy được, "Anh làm gì thế? Làm trễ việc của em rồi."

Mặt Cố Văn Lan gác lên vai cô, anh buồn bực nói: "Cô giáo Lý."

Cô thấy cảm xúc của anh không đúng lắm, vội hỏi: "Anh sao thế? Khó chịu hả?"

Hơi thở của anh phả vào da cô, rất ấm áp: "Anh đã nói với em là..."

Khê Ngôn chờ.

Anh nói: "Em rất đáng yêu chưa?"

Cháo trong nồi nóng hôi hổi, mùi hương phêu khắp nơi, bên ngoài phòng tối đen, nếu không nhìn giờ sẽ lầm tưởng hiện tại vẫn là đêm khuya, nhưng kỳ thật trời đã sắp sáng, không lâu nữa cũng sẽ thấy ánh mặt trời.

Cố Văn Lan ngửi mùi hương trên người cô, hoặc là mùi dầu gội, rất thoải mái, khiến anh mơ màng suýt ngủ mất.

Hồi lâu sau cô mới nói: "Không, anh chỉ nói em nhìn khá xinh thôi."

Là hôm anh tọa đàm với học sinh khối 11.

Anh khẽ cười: "Thế hả?"

Lúc nấu cháo cô giáo Lý chú ý rất nhiều thứ, chú ý lửa, chú ý thời gian, chú ý tỉ lệ nước và gạo, cho nên thành phẩm thường thường khiến Cố Văn Lan rất tán thưởng, ăn hoài cũng bắt đầu kén cá chọn canh.

Cho nên hôm nay sáng sớm anh đến nhà Khâu Nam, mẹ Khâu bảo anh đi ăn sáng, đúng lúc cũng là cháo.

Khâu Nam nhìn anh ăn như nhai sáp, hỏi: "Sao thế? Không hợp khẩu vị à?"

Anh nghĩ ngợi, nói: "Hơi nhiều nước, gạo hơi khô, tỉ lệ gạo và nước không đều."

Khâu Nam nghe xong cảm thấy thú vị, "Ái chà, Cố thiếu gia chú ý tới cái này từ bao giờ đấy? Trước kia ngay cả cơm thừa cũng ăn được, hiện tại còn

ghét cháo mẹ tôi nấu hả?"

Anh nói xong mới ý thức được mình vừa lỡ lời bèn liếc Cố Văn Lan, thấy anh chỉ cười cười, sau đó mò thuốc ra ngậm chứ không đốt lửa.

Hôn lễ bắt đầu lúc 5h chiều, 3h bắt đầu tiếp khách.

Buổi sáng Khê Ngôn dậy sớm, sau khi Cố Văn Lan đi rồi cô lại ngủ thêm một chút, nhưng cô không quen ngủ nướng, cùng lắm thì tới 9h đã tỉnh ngủ rồi, lúc cô ở nhà một mình trừ soạn bài, sửa bài thi sửa bài tập thì rảnh rỗi cũng không biết làm gì.

Nhân lúc còn thời gian cô bèn đi tới chỗ Hứa Du rồi ra ngoài ăn cơm với cô ấy, sau đó về nhà trọ của Hứa Du chờ đến 1h mới đi tới nhà hàng tổ chức hôn lễ.

Lúc cô tới đã thấy tân lang tân nương đứng chuẩn bị tiếp khách ở cửa khách sạn, hai phù rể và phù dâu cũng đứng cạnh nhau, có lẽ chưa đến giờ tiếp khách, sáu người đứng nói chuyện phiếm, bầu không khí rất hài hòa, có lẽ là quen biết, hơn nữa còn khá thân thiết.

Khê Ngôn nhìn giờ, hiện tại là 2h30, cô đến sớm nửa tiếng.

Cố Văn Lan đứng trong nhóm sáu người, tay đút túi quần, hơi hơi rũ mặt nghiêm túc nói chuyện với phù dâu bên cạnh, tay của phù dâu rất tự nhiên mà vịn vào tay anh, không biết họ đang nói gì mà cả hai đều bật cười.

Hình ảnh kia quá hài hòa, khiến mũi Khê Ngôn hơi ê ẩm.

Đến sớm vậy làm gì...

Nhất thời Khê Ngôn không nghĩ ra nên xử lý tình huống khiến cả hai người kia đều không kịp trở tay như thế nào bèn gọi điện thoại cho Hứa Du,

đi sang bên cạnh.

Kinh nghiệm yêu đương của cô còn thiếu sót, không quen phải xử lý tình huống này ra sao, phản ứng quá khích sẽ mất mặt, phản ứng quá lạnh nhạt thì cô lại không cam lòng.

Đầu dây bên kia rất nhanh nghe máy, "Sao thế?"

Khê Ngôn dừng lại bên bể phun nước, nơi này chặn tầm mắt từ cửa khách sạn, "Hỏi cậu một vấn đề, nếu người đàn ông của cậu nói chuyện với... một người phụ nữ khác một cách rất vui vẻ, mình nên làm gì đây?"

Hứa Du ngừng lại hai giây, hỏi: "Vui vẻ kiểu nào?"

Khê Ngôn gãi gãi đầu, "Chính là... Hình như... Rất tự nhiên rất ăn ý?"

"Tự nhiên ăn ý?" Hứa Du nói: "Để tớ nói cho mà nghe, ăn ý chứng minh hai người này đã quen từ lâu, nói chuyện tự nhiên có nghĩa là quan hệ của họ khá tốt, chí ít là không thiếu đề tài trò chuyện."

"Nghĩa là sao?"

Hứa Du chắc một tiếng, "Tớ không tới hiện trường xem nên không phán đoán chuẩn được."

Khê Ngôn nói: "Được rồi, tớ biết làm gì rồi."

Hứa Du: "Double kill?"

Khê Ngôn: "Hôm nay ngày lành, không sát sinh, hòa khí sinh tài."

Thật ra cô cũng không cảm thấy giữa Cố Văn Lan và phù dâu có gì mờ ám, cử chỉ của anh rất lịch sự, là phù dâu tự vịn tay lên, điều khiến cô nghi ngờ là trạng thái của Cố Văn Lan khi ở trong nhóm người đó, tự nhiên, thả

lông.

Hơn nữa giữa bọn họ tự hình thành một loại không khí khiến người khác cảm thấy không thể chen vào được.

Hắn là đã quen biết nhiều năm, hơn nữa đến nay vẫn duy trì quan hệ thân thiết.

Mà cô không hề hay biết gì về quá khứ của Cố Văn Lan, cô cảm thấy với anh mà nói, cô vẫn chỉ là một người ngoài cuộc.

Điều này khiến cô không quá thoải mái, lâu nay dường như cô vẫn chưa thể thực sự trở thành người có thể sống vai cùng anh, dù cô đã cố gắng lâu như vậy... Được rồi, thật ra thì cũng không lâu lắm, mới chỉ một tháng.

Một tháng mà thôi, sao cô lại có cảm giác đã một năm trôi qua chứ?

Khê Ngôn sờ chiếc nhẫn trên tay, tháo ra bỏ vào túi, chậm rãi hít sâu một hơi, quay người định đi đến cửa khách sạn thì thấy Cố Văn Lan đứng sau lưng cô từ bao giờ.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Già Rồi Mà Còn Không Đứng Dẫn.

Chương 21: Già rồi mà còn không đứng dẫn.

Cố Văn Lan thấy cô lúc Khê Ngôn đang gọi điện thoại, thế nên anh nhắc chân đi tới, lúc đến anh chỉ nghe thấy hai câu nói đằng đẵng sát khí của cô.

"Tớ biết phải làm gì rồi."

"Hôm nay ngày lành, không sát sinh, hòa khí sinh tài."

Sau đấy cô ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ một lúc, bỏ thứ gì đó vào trong túi.

Lúc Khê Ngôn nhìn thấy anh thì chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó cô đi tới chỗ anh, "Em đến sớm quá, có thể vào sớm được không?"

Cố Văn Lan nói: "Cũng không phải đi thi, không cần cứng nhắc về thời gian vậy đâu."

"Vậy để em vào luôn."

"Đừng vội," Tay phải của Cố Văn Lan giữ chặt cô, kéo Khê Ngôn tới trước mặt mình, "Vẫn chưa đến giờ mà, đi vào đứng không chắc? Ở đây chút đã."

"Em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi."

"..."

Anh hơi hơi hồi tưởng hình ảnh vừa rồi, lúc cô tới hình như anh đang nói chuyện với Từ Viên, cảnh tượng rất bình thường, điều không ổn duy nhất là tay Từ Viên vịn vào cánh tay anh, anh không tránh đi đó là vì cảm thấy không cần thiết.

Anh quá thân với Từ Viên, đến mức nếu có đụng chạm tứ chi cũng sẽ cảm thấy không có gì không ổn, huống chi còn cách một tầng quần áo, anh thậm chí còn không cảm giác được xúc cảm từ lòng bàn tay của Từ Viên.

Nhưng nếu cô nhìn thấy thì những thứ khác coi như chớ bàn, sự xuất hiện của Khê Ngôn sẽ làm anh vô cùng mất cảm, chẳng qua nhìn thấy cô tránh đi thì anh cũng cơ hồ theo bản năng mà bận tâm cảm xúc của cô trước.

Thế nên bỏ đám người đó lại qua đây.

Tay trái của Cố Văn Lan nâng cằm cô lên, vẻ mặt không chút khác thường, cũng không có cảm xúc gì, dường như là một mối thật.

Khe Ngôn khó hiểu nhìn anh, "Anh làm gì thế?"

Tay phải của anh sờ tay cô, hỏi: "Nhấn đâu?"

Giờ anh mới nhớ tới, hình như vừa nãy cô tháo nhẫn ra bỏ vào túi xách.

Cô không nói gì, không chắc chắn anh có thấy hành động của cô hay không nên cứ thế im lặng.

Quả nhiên, Cố Văn Lan duỗi tay mở túi xách của cô ra, tìm thấy nhẫn của cô ở túi kẹp bên lấy ra, không nói hai lời tóm lấy tay cô đeo vào.

Xỏ xong nhẫn, cô lại vội vàng muốn đi nhưng bị anh nắm chặt cổ tay.

Vẻ mặt của Cố Văn Lan nghiêm túc chưa từng thấy, "Đừng để anh nhìn thấy em tháo xuống lần nào nữa."

Khê Ngôn giận quá bèn buột miệng: "Anh chỉ không thích em không quan tâm tới anh, chỉ do chiếm hữu dục khiến anh khó chịu thôi." Trong giây phút anh còn đang hoảng hốt, Khê Ngôn đã rút tay mình ra khỏi tay anh rồi nhanh chóng chạy tới cửa khách sạn.

Lúc Cố Văn Lan hồi thần lại thì sôi máu, trong lòng cuộn cuộn từng cơn.

Cmn anh không sinh ra chiếm hữu dục với vợ mình thì còn ai vào đây nữa?

Cửa khách sạn lục tục đã có người tới, khách khứa đang náo nhiệt nói cười.

Lúc Khê Ngôn tới mới thấy một đôi vợ chồng tân hôn và phù dâu phù rể đều nhìn mình, cô nhanh chóng chỉnh lý vẻ mặt và tâm trạng, cười cười với hai người, chúc: "Tân hôn hạnh phúc."

Tân nương không biết cô, nhưng tân lang biết.

Khâu Nam nhiệt tình cảm ơn, dù sao cũng là chị dâu, anh nhanh chóng nhìn về phía đằng sau cô thì thấy Cố thiếu gia với vẻ mặt lạnh lùng âm u cũng đang đến gần, còn đang xách theo một cái... túi màu trắng?

Có lẽ là đồ của vợ anh.

Vẻ mặt của hai người này không tốt chút nào, có lẽ vừa rồi mới cãi nhau một hồi, hơn nữa có vẻ là Cố phu nhân cãi thẳng, bởi vì anh rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt này của Cố thiếu gia, lúc trước nhìn thấy thì nguyên nhân là viện trưởng Cố.

Trong lòng Khâu Nam tấm tắc thấy lạ, quả là nhị thập tứ hiếu, cãi nhau với vợ mà vẫn không quên xách túi cho người ta.

Lúc Cố Văn Lan tới thì thấy ánh mắt khâm phục của Khâu Nam.

Anh nhường mày -- đồ thần kinh.

Khê Ngôn bước vào cửa khách sạn, ký tên Cố Văn Lan vào cuốn sổ trên đài tiếp khách, đột nhiên nhớ tới tiền mừng cô còn để trong túi xách, mà túi xách của cô vẫn còn trong tay Cố Văn Lan...

Cô không muốn nói chuyện với anh nên tìm trong túi áo khoác, lấy ra một đồng tiền lẻ, 50, 20, còn năm sáu đồng tiền xu... Cô xấu hổ nhìn người nhà chú rể.

Thân thích bên chú rể hiểu ý của cô, nói: "Là người nhà của bác sĩ Cố ạ? Chị không cần bỏ tiền mừng đâu, bác sĩ Cố đã đưa rồi, người một nhà không cần tặng hai lễ."

Khê Ngôn cười gật gật đầu, cô đi thang máy lên phòng tổ chức hôn lễ.

Trong đại sảnh rực rỡ sắc màu, lấy thiên thanh làm màu chủ đạo, còn có ánh đèn dịu dịu tựa như ảo mộng.

Khê Ngôn không biết phải ngồi bàn nào, khách khứa quan trọng hầu như đều ngồi phía trước và ở giữa, cô không thân với cô dâu chú rể, không tính quan trọng, hơn nữa nói thẳng ra là tới cùng Cố Văn Lan, hẳn là ngồi ở giữa được, nhưng hiện tại cô không muốn gặp Cố Văn Lan, cho nên dứt khoát chọn một góc ngồi xuống.

Thời gian tiếp khách dưới lầu rất lâu, trong suốt hành trình Cố Văn Lan vẫn cầm túi xách của cô giáo Lý, chính anh không những cảm thấy không ổn mà còn để điện thoại của mình vào túi của cô.

Nhưng cô dâu thấy bèn hỏi: "Văn Lan, anh có muốn để những người khác cầm túi xách không? Thế này hình như không tiện lắm."

Từ Viên nghe xong, hình như cố ý lại như vô tình mà cười nói: "Đồ của vợ người ta, không tiện cái gì?"

Cô dâu và chú rể liếc nhau, một ánh mắt đầy bao hàm rất nhiều nội dung quá khó để miêu tả, không chen lời.

Cố Văn Lan chỉ cười cười.

Điện thoại của cô giáo Lý vẫn còn trong túi, có lẽ chờ lát nữa xong việc anh phải tìm cô.

Với cả băng vệ sinh...

Ánh mặt trời lặn xuống phía tây, kết thúc tiếp khách.

Lúc đôi vợ chồng tân hôn và người nhà cùng nhau tới phòng tiếp khách có một phù rể cầm túi xách nữ, trường hợp đó nhìn hơi buồn cười, nhưng vẻ mặt của anh rất tự nhiên, còn xách với vẻ đúng lý hợp tình.

Cuối cùng trong lúc đang chờ tiến hành nghi thức thì Khê Ngôn cảm thấy hơi không ổn, sợ anh xách túi xách đi lòng vòng ảnh hưởng tới hôn lễ của người ta, càng sợ anh đưa người khác cầm hộ bèn nhanh chóng tới tìm anh.

Không nghĩ tới anh vẫn còn xách cái túi.

Nhiều người nhìn vậy Khê Ngôn cũng không định xụ mặt với anh, chỉ đến nói một câu: "Đưa em đi."

Cô cầm lấy túi xách định đi, Cố Văn Lan thuận tay kéo cô lại, suýt chút nữa thì ôm lấy cô, anh hỏi nhỏ: "Em ngồi đâu thế?"

Cô có vẻ che che dấu dấu, bởi vì nhiều người nhìn chăm chăm khiến cô hơi ngại, "Nói sao đây?"

"Đông tây nam bắc em ngồi hướng nào," Anh thấy hơi buồn cười, "Còn nói sao nữa?"

"... Dựa tường." Đây là cách nói sau khi cô đã suy nghĩ cẩn thận.

"..."

Anh quả thực bị cô chọc tức tới bật cười, "Đổi vị trí đi, đừng cách anh xa quá, với cả," Anh ghé sát tai cô nói thêm, "Nên thay cái kia đi."

Khê Ngôn liếc anh, anh nói không tỉ mỉ khiến cô khó hiểu, "Cái gì?"

Cố Văn Lan nói: "Em đang trong kì sinh lý mà?"

Khê Ngôn ngẩn người một lát mới phản ứng được, "...Em, em chẳng lẽ còn không biết à? Đương nhiên là em biết rồi! Đâu cần anh nhắc chứ!" Cô có cảm giác ánh mắt xung quanh sắp nướng chín cô mất thôi, cô đâm anh một câu xong bèn chuồn lẹ.

Khâu Nam bên cạnh phê phán, "Này! Đây là hôn lễ của ai? Sân nhà của ai hả? Cậu show ân ái cái gì? Ngày thường đã chiếm hết spotlight rồi mà hôm nay còn định chiếm hả? An phận làm nền cho tôi đi!"

Cố Văn Lan chào kiểu quân đội: "Tuân lệnh."

Trong hôn lễ, không chỉ cô dâu chú rể mà phù dâu phù rể cũng có ngoại hình rất xuất sắc, cứ đôi một trai tài gái sắc, gọi là một bữa tiệc no nê cho thị giác cũng không quá.

Cố Văn Lan mặc âu phục đi giày da, không thoải mái như bình thường nhưng cũng không nghiêm túc như trong bệnh viện, trên khuôn mặt lúc nào cũng thường trực một nụ cười nhạt, cực kì lịch sự nhã nhặn.

Đại khái là hình tượng của đôi phù dâu phù rể này quá mức tốt đẹp, cho

nên sau khi nghi thức kết thúc, MC còn nhiều lần mời phù dâu phù rể lên chơi trò chơi, trông không những tình thú mà còn rất thú vị.

Phía dưới háo hức xem, không khác gì xem phim truyền hình.

Cuối cùng vào lúc MC để phù rể quỳ xuống tặng hoa cho phù dâu, Khâu Nam và một phù rể khác đang định từ chối hộ Cỗ Văn Lan thì anh bỗng dừng gơ tay trái ra, chiếc nhẫn bạc vô danh đan vào ánh đèn rực rỡ lấp lánh.

Cỗ Văn Lan: "Ngại quá, có lẽ tôi phải xin phép phu nhân nhà tôi trước đã."

Bên dưới vang lên tiếng ồn, ý tứ không rõ.

MC xấu hổ vài giây nhưng may mà anh ta nhiều kinh nghiệm, rất nhanh đã xoa dịu lại bầu không khí.

Anh luôn luôn không ngại cho mọi người biết anh đã kết hôn, càng không kiêng dè tỏ ra thân mật với cô trước mặt người khác, đại khái là do tính cách mà bất luận việc gì anh cũng biểu hiện rất rõ ràng.

Làm quân tử đúng lúc, hóa lưu manh đúng chỗ.

Khê Ngôn vẫn ngồi trong góc, cô đang tính chờ lát nữa giữa đường rời hôn lễ cũng khá tiện.

Nơi này trời xa đất lạ, cô trừ ăn thì cũng chỉ có thể nhìn người khác ăn.

Nhưng cô mới ăn được một nửa thì đã có người tới, chính là cái anh thầy giáo Côn này.

Na Côn hẳn là quen Khâu Nam, chẳng qua hôm đó ở bar Khê Ngôn lại chẳng thấy hai người này giao lưu mấy, cũng có thể là cô và Cỗ Văn Lan rời đi trước nên không biết được tình cảm của anh em người ta có tốt không.

Đầu tiên Na Côn ngồi xuống bắt chuyện với Khê Ngôn, hình như chuyện ở bar lần trước chỉ là một giấc mơ không tồn tại, xấu hổ mất mặt và vân vân căn bản không tồn tại, thái độ anh ta vẫn nhiệt tình như cũ: "Sao cô giáo Lý lại ngồi ở chỗ này?"

Khê Ngôn quan sát sơ qua vẻ mặt Na Côn, thấy anh ta thật sự không hề có chút khúc mắc nào bèn không thể không cảm thán mạch máu người này thật không bình thường, bao dung tới không tưởng...

Trong lúc Cố Văn Lan ở trên đài bày tỏ lòng trung thành thì cô bị Na Côn quăn lấy trò chuyện.

Đồ ăn vừa được bưng lên đầy đủ, Na Côn bèn tìm mọi cách uống rượu với cô, thậm chí còn có ý định chuốc say cô, từ nhỏ Khê Ngôn đã uống rượu rỗng, tự nhận tửu lượng còn không tẻ lắm bèn khách sáo mà uống hai ly.

Ngay ở lúc cô nghĩ có lẽ anh ta không bao dung như cô tưởng thì Na Côn say.

Khê Ngôn sửng sốt, hay là cô hiểu lầm người ta? Anh ta thật ra chỉ hơi nhiệt tình mà thôi?

Mà ngay trong lúc Khê Ngôn đang hồ thẹn vì lấy bụng ta suy bụng người, Na Côn lại chứng minh anh ta có ý xấu.

Anh ta nói: "Cô giáo Lý, hình như tôi say mất rồi, tôi có đặt phòng ở khách sạn, có thể phiền cô dẫn tôi tới đó không?"

Khê Ngôn: "..."

Chặc chặc.

Cái tật xấu gì đây?

Kỹ năng diễn xuất thật quá vụng về.

Đến nỗi khiến người ta đau lòng...

Khê Ngôn cầm đũa gấp một con tôm hùm: "Tôi chưa ăn no, anh đi làm phiền người khác đi."

Đại khái cô biểu hiện quá vô tình, cho nên một dì tương đối ngây thơ tốt bụng ngồi cạnh nhìn không nổi, bèn khuyên: "Ai da, đây không phải bạn cháu hả? Đã say tới mức này rồi thì đỡ cậu ta lên đi, cứ nằm liệt ở đây sao được?"

Khê Ngôn đỏ mặt, nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra lí do nào thích hợp hơn, cuối cùng vẫn lặp lại câu nói vừa nãy: "Nhưng cháu còn chưa ăn no mà!"

Dì đó nghe thế thì bật cười, "Ôi! Con bé này! Cháu thích ăn gì thì để dì để dành cho, cháu cứ đỡ người ta về phòng rồi hẵng đến ăn, đồ ăn nhiều thế này sao hết được!"

Khê Ngôn nắm chặt đũa, lắc đầu, "Lạnh rồi thì không ăn được ạ."

Lúc đoàn người kính rượu đi tới thì thấy Cố phu nhân đang... cướp đũa với một vị phu nhân mập mập.

Cố phu nhân: "Cháu không muốn cháu không muốn đi! Cháu còn chưa ăn no!"

Lão phu nhân: "Ôi dì nói sao cái con bé này ngoan cố thế? Đã nói dì sẽ để dành cho cháu rồi mà! Cháu xem thằng bé kia nằm liệt thành cái gì rồi! Dì nhìn mà đau lòng!"

Thằng bé kia: "..."

Cố Văn Lan có thể xác định, Cố phu nhân nhà anh uống say rồi, lúc cô say vừa ngoan cố vừa khó chơi, chỉ cần hạ quyết tâm là sẽ rất cố chấp, ai nói cũng không nghe, anh đã trải nghiệm qua nên hiểu vô cùng rõ.

Còn có vị phu nhân đằng kia nữa, có lẽ cũng say lắm rồi, cố chấp không kém ai kia chút nào.

Đoàn người sững sờ đứng yên, ngơ ngẩn nhìn nhau.

Cố Văn Lan nhanh chóng bước tới kéo bà xã về phía mình.

Cái gọi là uống say thì nói thật, sau khi Khê Ngôn say rượu cực kì thăng thần, cô vừa thấy Cố Văn Lan đến bèn nhảy ra xa, rất khí phách mà chất vấn: "Anh muốn làm gì hả đồ lưu manh kia!"

Mọi người: "..."

Mặt Khê Ngôn đỏ lên: "Lão lưu manh, lão cầm thú, lão khốn khiếp kia, anh không được cời đồ của em!"

Nickname của bác sĩ Cố trong lòng Cố phu nhân vô cùng phong phú, nhưng hình tượng lại chỉ có một, khiến mọi người không nhìn được mà nghĩ ngợi linh tinh.

Khâu Nam không hề hoang mang, thậm chí còn hứng thú đứng nhìn.

Trong đầu anh đã bị hai chữ chặc chặc có ý tứ rất sâu xa xâm chiếm hoàn toàn.

Khê Ngôn: "Già rồi mà còn không đứng đắn..."

Cố Văn Lan nhanh chóng bẹo má cô ngăn cho Khê Ngôn truyền bá tin tức không văn minh không lành mạnh thậm chí còn không khoa học, anh nghiêng

rằng nghiện lợi nhỏ giọng nói: "Anh không già đến mức đấy đâu nhé? Mới hơn em hai tuổi thôi!"

Khê Ngôn bị anh bẹo má, chu miệng, nhưng đôi mắt vẫn rất linh hoạt, sự ghét bỏ trong ánh mắt cô rõ mồn một khiến người nhìn thấm thía.

Cố Văn Lan tức đến mức túm chặt cô lại, đen mặt nói với Khâu Nam ở phía sau: "Tôi dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi, chút nữa đến đây."

Khâu Nam gật đầu, "Cứ từ từ cũng được."

Cố Văn Lan ôm lấy Khê Ngôn, hôm nay cô mặc váy, đôi chân thon dài gác trên tay anh cứ tung ta tung tãng, Cố Văn Lan dẫn cô xuống dưới lầu đăng kí phòng.

Chẳng qua vẻ mặt của Cố phu nhân không khác nào bị kẻ gian bức bách không khỏi làm lễ tân sinh nghi, liên tiếp tỏ ra không tin tưởng Cố Văn Lan, nhất là khi anh còn có một khuôn mặt vô cùng phong lưu.

Cố phu nhân giẫy dụa lung tung bị Cố Văn Lan vỗ mông cảnh cáo, vẻ mặt hung hãn uy hiếp kia của anh càng khiến lễ tân nghi ngờ.

Lễ tân không nhịn được nữa bèn hỏi: "Tiên sinh, cho hỏi anh và chị đây có quan hệ gì ạ?"

Cố Văn Lan: "Cô ấy là vợ tôi."

Anh giơ bàn tay đeo nhẫn của hai người ra để chứng minh trong sạch.

Cố Văn Lan đặt phòng, lại đi thang máy lên lầu, tìm được phòng quét thẻ đi vào.

Đây là lần thứ hai anh đặt phòng với cô giáo Lý, cô giáo Lý vẫn say rượu, vẫn hành hạ anh không kém gì lần trước.

Cố Văn Lan vừa mới để cô lên giường, cô bỗng đứng ngồi bất dậy đắp chăn, không nói gì nằm xuống ngủ.

Anh đứng ở mép giường một lát, nói: "Nghỉ đi, có việc gì thì gọi điện cho anh."

Người nằm trên giường không đáp lời.

Anh lại im lặng một lát, khom lưng chống tay lên nệm, gạt tóc trên mặt cô ra, thò mặt lại gần định hôn cô thì một bàn tay lặng lẽ vươn ra từ trong chăn đẩy cầm anh ra, trong nháy mắt, mặt anh lệch hẳn sang một bên, suýt chút nữa thì sái cổ.

Lý! Khê! Ngôn!

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tư Duy Của Đàn Ông, Vĩnh Viễn Là Một Đường Thẳng Tắp.

Chương 22: Tư duy của đàn ông, vĩnh viễn là một đường thẳng tắp.

Người trên giường vốn đã mơ màng sắp ngủ, nhưng có người cứ sờ mó mặt cô làm phiền giấc mộng đẹp của Khê Ngôn nên trong cơn tức giận, cô bèn giơ tay lên cho cái vật phiền nhiễu đó một chưởng, coi như đã cưỡng chế thứ đáng ghét đó đi xa.

Sau đó cô hoàn toàn ngủ say, không còn phát ra động tĩnh nào nữa.

Người đứng bên mép giường xoa xoa cằm, cảm giác lưng mướt mồ hôi rồi bèn cởi áo khoác ra ném lên giường.

Lúc Cố Văn Lan về lại phòng tổ chức hôn lễ thì cô dâu chú rể và phù dâu phù rể đã kính rượu xong một vòng.

Khâu Nam còn cố ý quan tâm hai câu, sau đó nói: "Cậu không ở đây trông cô ấy có sao không?"

Trong đại sảnh nóng hừng hực, Cố Văn Lan hơi nói lỏng cà vạt ra, nói: "Không sao đâu, cô ấy ngủ rồi."

Lúc kính rượu mừng gần xong, người bên dưới hết lượt này đến lượt nọ yêu cầu chụp ảnh.

Cố Văn Lan ngồi bên dưới, cảm thấy ngồi thêm chút nữa là có thể chuồn được rồi, anh định cầm điện thoại lên xem giờ nhưng vừa sờ túi tiền lại phát

hiện nó trống không, đến lúc này mới nhớ tới điện thoại anh còn đang trong túi xách của cô giáo Lý.

Anh quay lại hỏi người bên cạnh, "Mấy giờ rồi?"

Từ Viên chậm chậm liếc anh, bật điện thoại lên cho anh nhìn màn hình chính.

Cố Văn Lan nhìn lướt qua rồi thôi, không hề có hành động gì thừa thãi, 8h30, chắc là tỉnh ngủ rồi chứ?

Chuyện bên này vừa xong xuôi, Cố Văn Lan liền đi tới quầy lễ tân lấy thêm một tấm thẻ, lúc anh đến phòng nghỉ chuẩn bị mở cửa thì thấy một bóng dáng yếu điệu thấp thoáng gần đó, anh liếc mắt nhìn sang --

Cô dâu dùng rất nhiều thời gian và sức lực cho buổi hôn lễ này của chính mình, từ chi tiết lớn như cách bố trí phòng cưới, nhỏ tới... Không, bất kì một chi tiết nào của hôn lễ đều quan trọng.

Ngay cả trang phục dành cho phù dâu đều là hàng do phù dâu tìm thợ thiết kế riêng.

Dáng người của Từ Viên cao gầy nhưng cũng rất quyến rũ, một bộ váy màu thiên thanh cho phù dâu khiến cô nhìn càng thêm thanh lịch, không hề kém cạnh cô dâu một chút nào.

Cố Văn Lan hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Từ Viên đến cạnh anh, dựa lưng vào tường, liếc mắt qua cửa phòng: "Con bé không có việc gì đấy chứ?"

Cố Văn Lan giương tay sờ lồng tay áo sơ mi rồi xắn nó lên, nói: "Tuy rằng Khê Ngôn bằng tuổi Vân Vi nhưng cô ấy vẫn là chị dâu cậu."

Cố Văn Lan vẫn luôn rất tôn trọng phái nữ, nữ giới từ xa lạ như người qua đường tới thân thiết như Từ Viên, anh đều luôn đối xử rất lịch sự, chỉ có cô giáo Lý mới từng bị anh trêu ghẹo vài lần.

Anh cùng năm với Từ Viên, Khê Ngôn lại nhỏ tuổi hơn cả hai, anh lấy Cố Văn Vi ra làm ví dụ nhắc nhở cô, tuy rằng cô giáo Lý nhỏ tuổi hơn cậu, nhưng theo khuôn phép thì cậu vẫn phải gọi cô ấy một tiếng chị dâu.

Cố Văn Lan nói xong định mở cửa, cánh tay bỗng nhiên bị Từ Viên bám lấy, anh rũ mắt nhìn, chợt nhớ tới cảnh tượng bị Khê Ngôn nhìn thấy trước cửa khách sạn bèn lùi về sau tránh đi tay cô.

Từ Viên nhìn cánh tay giương giữa không trung của mình, hậm hực rút lại, hỏi: "Cậu thích cô ấy à?"

"Cô ấy là vợ tôi."

"Tôi hỏi có phải cậu thích cô ấy hay không?" Từ Viên hơi hung hăng nói, "Vì thích nên cậu mới cưới cô ấy hả?"

Cố Văn Lan đút tay vào túi quần, hiếm khi nghiêm túc đến thế, "Từ Viên, đây là việc riêng của tôi, vấn đề này chỉ có vợ tôi mới có tư cách hỏi."

Từ Viên cười lạnh, không nhanh không chậm nói: "Vợ cậu? Vợ cậu có biết cậu không thích cô ta không? Vợ cậu có biết cậu máu lạnh vô tình ý chí sắt đá ai cũng không yêu không?"

Ánh đèn dịu dàng cũng không thể làm mềm vẻ mặt lạnh lùng của Cố Văn Lan lúc này, giọng nói của anh cũng rất lạnh lẽo, "Từ Viên, đừng làm mất thể diện."

Nói đến đây, hai người đột nhiên im lặng.

Cố Văn Lan cảm thấy vô vị, nhiều lời vô ích, anh không muốn tiếp tục cãi cọ với cô ấy nữa.

Bỗng dừng cách một tiếng, cửa mở.

Khê Ngôn đứng nhìn hai người bọn họ.

Ngọn đèn trên hành lang phòng nghỉ mịt mù nhợt nhạt tràn ngập bầu không khí mập mờ, một nam một nữ song song đứng đối mặt trước cửa phòng nghỉ càng khiến người khác dễ nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng vẻ mặt của người trước còn ngay thẳng hơn người sau.

Cố Văn Lan hít sâu một hơi, bản thân anh cảm thấy mình rất trong sạch vô tư, chỉ sợ cô thêm mắm thêm muối nghĩ nhiều, anh hỏi: "Còn đau đầu không?"

Khê Ngôn vừa mới tỉnh ngủ, sau một giấc ngủ dậy thì đầu óc vẫn còn hơi chậm chạp.

Lúc này Từ Viên cười nói chen vào: "Uống nhiều nước đi, chỗ tôi còn có canh giải rượu, có muốn uống không?"

Khê Ngôn nhìn cô, lắc đầu.

Từ Viên cũng không quá quan tâm mà từ từ gật đầu, nói: "Tôi đi trước đây."

Khê Ngôn cứ cảm thấy người phụ nữ này... hơi phức tạp.

Vẻ mặt tỏ ra cao quý hơn hết thấy, ngay cả khi mỉm cười thân thiết với người khác cũng là một khuôn mặt muốn cứu vớt thế gian.

Cô nhìn về phía Cố Văn Lan.

Cố Văn Lan khoanh tay trước ngực, dò hỏi ý kiến của cô: "Uống nước nhé?"

Cô không nói gì, quay người về phòng ném áo khoác cho Cố Văn Lan, lại móc điện thoại ra từ túi xách rồi ném thẳng vào ngực anh rồi ra khỏi phòng.

Cố Văn Lan bất đắc dĩ, anh vắt áo khoác lên tay, cầm điện thoại bám theo cô.

Chân anh dài, đi mấy bước đã đuổi kịp Khê Ngôn, anh khom lưng nắm tay cô.

Khê Ngôn định giật ra, nhưng anh nắm quá chặt, dọc đường đi cô nói thế nào anh cũng không chịu buông tay, sau khi vào thang máy cô nói: "Anh bóp tay em đau!"

Cố Văn Lan hơi lỏng tay ra, "Chỉ cần em không lộn xộn là sẽ không đau."

Khê Ngôn tức gần chết, nói: "Đồ vô lại."

Cố Văn Lan khoan thai đồng ý.

Khê Ngôn nói xong vẫn bực mình, lại mắng, "Đồ lăng nhăng! Đồ lưu manh! Lão già đáng ghét!"

Riêng cái này thì Cố Văn Lan không đồng ý chút nào, "Có phải em hiểu lầm gì về tuổi tác của anh không vậy?"

Khê Ngôn quay mặt đi, tỏ ra bực mình không muốn nhìn anh.

Hai người xuống lầu xử lý thủ tục trả phòng, vì giữa cô nhân lúc anh không lưu ý mà chuồn mất nên Cố Văn Lan vẫn nắm chặt tay cô, kiên trì tay trong tay dắt nhau đi, tùy ý để cô đánh chửi.

Khê Ngôn bị anh bóp chặt tay tới mức lòng bàn tay mướt mồ hôi, nó nhóp nhóp không thoải mái khiến cô càng thêm bực bội.

Cố Văn Lan cảm thấy có lẽ cô còn chưa tỉnh rượu hẳn, vì lúc cô uống rượu bị cồn ảnh hưởng sẽ rất nhạy cảm, một chút gió thổi cỏ lay đều dễ dàng chọc giận cô.

Lúc này anh càng nên giữ chặt cô để cô khỏi giẫy dụa lung tung.

Ra ngoài bị gió lạnh thổi khiến cô thoải mái hơn chút, cảm xúc cũng được vỗ về bèn yên lặng đi theo anh ra bãi đỗ xe.

Cố Văn Lan nhét cô vào trong xe, lúc anh thắt dây an toàn cho cô thì dán sát quá, hơi thở phả vào mặt Khê Ngôn khiến cô ngửa, bèn duỗi tay đẩy anh ra, suýt nữa làm anh đập đầu vào thành xe.

Anh hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: "Đừng để anh phát hiện em đang giả say."

Khê Ngôn khinh thường liếc anh.

Cố Văn Lan: "..."

Về đến nhà, cô tắm rửa rồi đi ngủ.

Cố Văn Lan tắm rửa xong về phòng, nhẹ nhàng bò lên giường, khe khẽ dịch tới cạnh cô, tay mới đặt lên eo Khê Ngôn đã bị cô quăng ra, lại để lên, lại quăng, lại để lên...

Anh tặc lưỡi rồi gối cánh tay chuẩn bị ngủ.

15 phút sau --

Anh vẫn tỉnh táo như cũ, phát hiện phải ôm cô vào lòng mới yên tâm ngủ

được, nếu không sẽ mất ngủ, mùi dầu gội, sữa tắm, thậm chí cả cốt nhục của cô cũng toát ra mùi hương đều đều...

Cmn, mới chỉ có một tháng mà đã bị chiều đến nổi sinh ra tật xấu không có cô không chịu nổi thế này rồi.

Cô là thành viên của môn phái cổ độc giáo à?

Ban đêm Cố Văn Lan nghĩ ngợi rất nhiều, cố gắng phân tán sự tập trung nhưng rốt cuộc vẫn không chịu nổi cổ độc phát tác bèn lặng lẽ lặng lẽ áp sát vào người Khê Ngôn rồi ôm lấy cô.

Trong hơi thở của cô còn vương mùi rượu.

...

Lúc Cố Văn Lan tỉnh dậy, người bên cạnh vẫn dậy sớm hơn anh, mới sáng sớm mà cô đã bận rộn làm bữa sáng trong bếp, lúc anh đi ra cũng là khi cô đang bưng bữa sáng lên bàn.

Khê Ngôn để đồ xuống định quay lại phòng bếp thì bị anh kéo lại đặt tay cô lên vai mình, cô đại khái cũng hiểu bèn lạnh nhạt thả cà vạt cho anh, không hề tươi cười.

Cố Văn Lan hơi nâng cằm cô lên: "Vẫn còn say hả?"

Cô giương mắt nhìn anh, không nói gì.

Anh lo nghĩ, hỏi: "Tối qua là say thật hay say giả vậy?"

Khê Ngôn khập khiễng đi tới chỉnh cổ áo cho anh: "Say thật, nhưng không say lắm." Cô nhớ tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chi tiết cô đánh anh mắng anh.

Cố Văn Lan hí mắt nhìn cô, thấy cô tuy không cười nhưng trông rất vui vẻ, dường như có chuyện vui, ví dụ như...

Khê Ngôn chỉnh cổ áo cho anh xong thì thấy khuôn mặt anh đầy thâm ý, cô hỏi: "Nhìn em làm gì?"

Cố Văn Lan nói bóng nói gió: "Em không có gì muốn hỏi anh à?"

Khê Ngôn không đáp lại câu hỏi của anh, chỉ nói: "Anh giấu em làm chuyện gì mất mặt à? Muốn giải thích với em?"

Cố Văn Lan nhướn mày, "Anh không thẹn với lương tâm."

Khê Ngôn à một tiếng rồi lướt qua anh vào bếp, anh nhanh nhẹn bám theo, cô bưng trứng rán ra, vừa quay người thì suýt nữa đụng vào người đứng sau, "Anh..."

Cố Văn Lan nhanh chóng nhường chỗ cho cô.

Lúc ăn sáng anh thường thường liếc cô, quan sát vẻ mặt của Khê Ngôn, mà cô vẫn cúi đầu, mặt không có biểu tình gì khác thường, rất chuyên tâm, ăn xong bữa sáng bèn cầm chén vào bếp rồi chuẩn bị ra ngoài.

Cố Văn Lan bỗng dừng thấy nhạt miệng, anh để thìa sứ lên bàn, nhìn bóng dáng cô xỏ giày, bỗng dừng sinh ra cảm giác thiếu hụt gì đó.

Cái gì nhỉ?

Khê Ngôn xỏ giày xong định ra cửa thì có một cánh tay kéo cô lại, cô hơi sốt ruột: "Gì đấy? Em sắp muộn rồi."

Cố Văn Lan chống một tay vào ván cửa, cúi người nói: "Em hôn anh chút đi."

Cô chẳng ngại chút nào, nhón chân khẽ chạm vào khoe miệng anh, ngựa nhè nhẹ, giống lông chim phất qua trái tim, Cố Văn Lan đang định thể hiện thì cô đã mở cửa đi mất.

Cố Văn Lan lập tức ngớ người, liếm liếm khoe miệng.

--

Có lẽ mọi người đều thích tích góp bệnh tật rồi phát tiết một thể vào cuối năm cho bệnh viện dễ tính công trạng, càng gần cuối năm thì bệnh viện càng bận, phòng khám và phòng cấp cứu gần như bị chiếm hết chỗ, phòng bệnh nhân cũng kín người.

Thậm chí còn thấy được cảnh bác sĩ tranh nhau phòng mổ không màng thân phận quân y cao quý.

Quả thực tái hiện rất chuẩn hình ảnh náo nhiệt của ngày lễ tết.

Việc ở bệnh viện ngày một nhiều, mở họp thành chuyện thường ngày, ba ngày họp nhỏ năm ngày họp lớn.

Hôm nay còn phải họp tuần.

Sau khi Cố Văn Lan giao ban xong bèn đi họp, trên đường đi anh gặp phải vợ chồng nhà họ Kiềm bèn đi theo họ.

Nghê Tử thấy anh dường như có tâm sự, quan tâm hỏi: "Có nan đề gì về cuộc sống hôn nhân không, để em chỉ cho."

Cố Văn Lan vốn không muốn nói, nhưng cô đàn em này của anh dù sao cũng đã có kinh nghiệm làm vợ người ta rồi, không chùng miệng chó có thể phun ra ngà voi, thế nên hơi trầm ngâm bèn nói: "Hôm qua ở hôn lễ của bạn, anh với... một cô bạn, hình như có cử chỉ hơi thân mật một chút..."

Thân mật á?

Anh không cho là vậy, nhưng anh nghĩ cô giáo Lý cảm thấy vậy.

Hơn nữa còn có những câu nói ở trước phòng đó, không biết cô ấy có nghe thấy hay không.

Nghê Tử nghe vậy bèn tỏ ra đau đớn: "Em nói đây là gì ấy nhỉ?" Cô quay lại nói với Kiểm Dịch, "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà!"

Kiểm Dịch: "..."

Cố Văn Lan: "Còn nữa."

Nghê Tử quay mặt lại, tỏ ra giật mình: "Vậy mà anh còn dám có đoạn sau nữa á?"

"Tóm lại," Cố Văn Lan không muốn nhiều lời, trực tiếp tổng kết lại: "Cô ấy hình như chẳng phản ứng gì cả, sáng nay cũng không có ý kiến gì, không mặn không nhạt, thái độ với anh hình như cũng... thiêu thiêu gì đó."

"Ồm..." Rốt cuộc cũng là đàn anh mình, Nghê Tử nói: "90% là chị ấy giả vờ bình tĩnh chứ vẫn còn đang dối anh đó, anh mau mau tự giác nhận sai đi, càng sớm càng tốt."

Kiểm Dịch lại có ý kiến khác, "Cũng có thể là cô ấy không quan tâm," anh nói xong bèn bổ sung, "Không chỉ đối với chuyện đó mà còn cả với cậu nữa."

Nghê Tử hừ cười -- tư duy của đàn ông, vĩnh viễn là một đường thẳng tắp.

Không ngờ Cố Văn Lan suy xét ý kiến của cả hai bên lại cho rằng Kiểm Dịch nói đúng, "Chồng em còn thông minh hơn em nhiều."

Lần đầu tiên trong đời Nghê Tử sinh ra một loại cảm giác bất lực với hai

vị bác sĩ thông minh này -- giả như có ngày nào đó bị nghiệp quật thì em nên cười nhạo IQ của hai người kiểu gì đây? Khóc? Im lặng?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Anh Phát Sốt Em Có Sốt Ruột Không?

Chương 23: Anh phát sốt em có sốt ruột không?

Tiết học sớm kết thúc, Khê Ngôn về văn phòng ngồi xuống nằm sắp xuống bàn, cô im lặng một lát rồi vừa vẽ vẽ gạch gạch lên notebook vừa nghĩ ngợi.

Gần cuối kỳ, trong trường học lẫn những các loại họp tổng kết, các loại báo cáo công tác, lại còn chuẩn bị bài thi cuối kỳ, luận văn về giáo dục phẩm chất đạo đức và tư tưởng chính trị cô còn chưa viết đâu, mọi chuyện cứ chồng chất như núi...

Khe Ngôn hồi thần mới phát hiện cô viết một đồng chữ "Cố" lên giấy.

Cô xem xem khắp tờ giấy toàn chữ Cố có chỗ trống nào không, vẽ người que lên rồi vẽ thêm kiếm và một khung thoại, viết: Rằm! Cố cấm thú! Tiếp thu sự trừng trị của giáo viên nhân dân vĩ đại cô giáo Lý đi!

Viết xong cô bèn gấp vở lại nhét vào trong ngăn kéo.

Buổi tối Cố Văn Lan về khá sớm, lúc cô đang phết đất thì anh đứng ở huyền quan tháo giày bước vào, một tay ấn dạ dày một tay cởi áo khoác ném lên sofa rồi lầm uych lên đó, không hề phát ra tiếng.

Khe Ngôn vào phòng rồi lại đi ra vẫn thấy anh đang nằm bèn bưng đồ ăn lên bàn rồi đẩy anh, "Anh mau dậy ăn cơm đi."

Lúc này anh mới chậm rì rì mà ngồi đây, sau đấy đi tắm rửa trước.

Khê Ngôn sợ lúc anh tắm xong đồ ăn cũng nguội mất bèn để đồ vào lò vi sóng hâm nóng lại chút, lúc Cố Văn Lan tắm xong cũng là lúc đồ ăn nóng lại.

Nhưng anh cũng không thềm mặc quần áo tràng hoàng, chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay với quần thể thao đi ra.

Khê Ngôn đang định nói anh, nhưng lời đến bên miệng lại thôi, cô lười quan tâm anh bèn dứt khoát vào phòng ngồi chờ, nhưng chẳng lâu sau cô vẫn đi ra ném cho anh một cái áo khoác.

Cố Văn Lan cười không khép được miệng.

Rõ ràng không muốn để ý đến anh, nhưng vẫn quan tâm đến anh.

Buổi tối lúc đi ngủ, Cố Văn Lan ngủ không yên ổn lắm, bỗng nhiên người nằm trong lòng anh giật giật, nói: "Sao lúc đấy em lại đồng ý gả cho anh nhỉ?"

Những lời này khiến Cố Văn Lan giật mình, anh ngồi bật dậy, suýt nữa lăn xuống giường.

Màn đêm đen lẩn với khuôn mặt xanh mét của anh trông càng thêm âm u, anh hỏi: "Em có ý gì đấy?"

Khê Ngôn có vẻ mơ màng, "Chỉ là... cảm khái chút thôi."

Lúc đó vì sao cô lại đồng ý gả cho anh, thì chính cô cũng biết mình không hề hối hận, ngay cả nếu lúc ấy bị ma quỷ ám ảnh cứ thế đồng ý thì đến giờ cô cũng không hối hận, thật sự là cô chỉ cảm khái một chút thôi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vốn là, cô và Cố Văn Lan không thể, cũng không nên liên quan đến nhau.

Khê Ngôn ném ra một quả bom xong lại rất xấu bụng mà không giải thích hay nói tiếp.

Hồi lâu sau Cố Văn Lan mới nghẹn ra được một câu: "Đừng quên những gì em đã nói với anh."

Nếu em đã chọn gả cho anh rồi thì sẽ nỗ lực duy trì mối quan hệ giữa chúng ta.

Ý của anh là những lời này.

Vì duy trì mối quan hệ này, cô bịa ra một đồng tình sử khiến cô có vẻ là kỳ phùng địch thủ với anh, giờ nghĩ lại cảm thấy thật nhàm chán.

Nếu không thẳng thắn thì duy trì kiểu gì nữa?

"Thật ra..."

"Đừng nói nữa," Cố Văn Lan ấn cô vào lòng mình, "Đừng chọc giận anh nữa."

Ok, là chính anh không muốn nghe đấy nhé.

Nhiệt độ cơ thể của anh rất cao, giống cái bếp lò, Khê Ngôn thầm nghĩ sao người anh lại nóng tới vậy...

Nhưng cô vẫn chưa tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng lại ngủ tiếp, hôm sau lúc cô tỉnh thì Cố Văn Lan đã ra cửa, đôi khi nửa đêm anh sẽ nhận được điện thoại từ bệnh viện, có khi cô sẽ tỉnh, có khi không.

Hôm nay Cố Văn Lan có ca đêm, buổi tối anh không về nên Khê Ngôn dứt khoát tan học thì về nhà mình luôn, nơi đó gần trường học, buổi sáng có thể ngủ thêm một lát, càng không cần tự chuẩn bị bữa sáng, về nhà cũng

không cần nấu cơm chiều, không cần quét nhà phết đất, rửa chén phơi quần áo...

Cô ở chỗ cha mẹ cơm nước xong là có thể làm việc của mình rồi, những việc khác cô hoàn toàn không cần phải quan tâm.

Cả người Khê Ngôn dính vào sô pha, cô ngửi thấy mùi xào rau ở phòng bếp, ngửi ngửi bỗng đột nhiên cảm thấy vị kia ở nhà hình như y hoàng đế vậy, hoàn toàn được cô chăm lo hầu hạ...

Nhưng cô nghĩ lại, bình thường Cố Văn Lan rất bận, lúc anh ở nhà cũng không nhàn rỗi, huống chi thật ra anh cũng không mấy khi ở nhà.

Lúc ăn cơm, Chu Mộc Lan nói: "Con với Văn Lan dành ít thời gian qua đây ăn bữa cơm, từ ngày con dọn về bên kia, thằng bé cũng không đến thêm lần nào nữa."

Khê Ngôn nói: "Anh ấy bận ạ, với cả con mới dọn sang bên đấy không lâu mà, còn chưa hết năm đâu."

Lão đồng chí Lý mỗi ngày đều rất ngứa người, tóm lại phải tìm cách nói hai câu trái ý với Chu Mộc Lan mới chịu, vì thế phụ họa cô: "Đúng thế, cuối năm thằng bé tương đối bận mà, mỗi ngày vì nhân dân phục vụ, vì sự nghiệp chữa bệnh của quốc gia mà cống hiến, một công việc mới vinh quang làm sao, sao có thể vì một bữa cơm mà hỏng việc được."

Quả nhiên Chu Mộc Lan đập đũa lên bàn, "Ăn một bữa cơm của tôi đã hỏng, ông ăn cơm tôi nấu bao nhiêu năm như vậy sao còn chưa hỏng hả?!"

Lão Lý sợ tới mức nhanh chóng ợ ra một hơi, nhe răng cười: "Đương nhiên là vì sống nốt quãng đời còn lại với bà rồi."

Chu Mộc Lan lại rất thích bị dỗ kiểu này, bà hừ một tiếng, hồi lâu sau rốt

cuộc không nhin nổi bèn xấu hổ cười ăn cơm.

Mấy cái câu sến súa này lão Lý học từ chỗ Lý Khê Vũ, lúc đầu lão Lý cảm thấy nam tử hán đại trượng phu nói mấy câu như vậy rất ảnh hưởng tới phong độ ngày thường của ông, nhưng có một lần ông thật sự chộc giận Chu Mộc Lan, nhanh chóng nói câu vàng lời ngọc mà con trai dạy cho, không ngờ lại xảy ra điều kì diệu thật.

Chu Mộc Lan đỏ mặt, lườm ông: "Đồ quỷ sứ! Đã bao nhiêu tuổi rồi còn nói nhảm cái gì thế hả!"

Ai da nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia mà xem, lão Lý lập tức có cảm giác mình trở về thời kì tráng niên, chưa gì đã yêu loại cảm giác phản xuân kia rồi, thế nên cũng không kiêng kị gì nữa, thường thường lại nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt.

Khe Ngôn sờ sờ cổ, lâu lắm không thấy bố mẹ show ân ái, bỗng dưng bị bắt ăn cầu lương có hơi không quen.

Chỉ sợ là Cố Văn Lan cũng không nói ra nổi cái câu sến súa vậy đâu?

Buổi tối Khê Ngôn viết luận văn bằng máy tính của Lý Khê Vũ, nhưng cô không quá tập trung nên cứ đứt quãng không viết được mấy bèn tắt máy đi ngủ.

Hôm sau lúc cô ra ăn sáng, Chu Mộc Lan đột nhiên hỏi một vấn đề: "Lâu thế rồi, hai đứa đã từng về nhà Văn Lan ăn cơm chưa?"

Khe Ngôn cho rằng mẹ để ý chuyện hai bọn họ không về bên này ăn cơm, muốn thám thính tình hình bên kia để cân bằng tâm lý một chút, cô nuốt sữa đầu nành, sáng khoái nói: "Chưa ạ."

Không ngờ Chu Mộc Lan lại tỏ ra không đồng ý: "Không đến bên này thì

thôi, sao bên kia cũng không về? Con gả sang bên kia, nói tới cùng vẫn là người ngoài với bọn họ, ngày thường rảnh rỗi thì nhớ qua bên kia nhiều một chút, chuyện này tốt với con."

Khê Ngôn hàm hồ đáp lời, "Vâng..."

Chu Mộc Lan vừa nhìn đã biết cô đáp cho có lệ, bèn cau mày, "Con không khác gì lão cha con cả!"

Lão Lý ngồi cạnh vô tội ngẩng đầu, "Nói thì nói, lôi tôi vào làm gì? Tôi có lỗi miệng đâu!"

Khê Ngôn uống xong sữa đậu nành bèn nhanh chóng tới trường học.

Phòng chừng là để hưởng ứng ý nguyện của Chu Mộc Lan, giữa trưa Khê Ngôn nhận được điện thoại của Cố Vân Vi khiến cô hơi ngoài ý muốn, từ lần trước ăn cơm đến giờ cô chưa từng liên hệ với Cố Vân Vi lần nào.

Cố Vân Vi: "Chị dâu, cuối tuần này chị và anh trai có thể dành thời gian về nhà ăn cơm không ạ?"

Khê Ngôn nói: "Chị thì không có vấn đề, nhưng bên anh trai em chị không rõ lắm, phải hỏi anh ấy đã."

Cố Vân Vi do dự một chút, "Ừm... Chị dâu, chị cũng biết là quan hệ giữa bố và anh trai em tương đối đặc biệt, cho nên em nhờ chị khuyên anh ấy một chút."

Khê Ngôn sửng sốt một chút, vội nói: "Được, chị sẽ khuyên anh ấy."

Khuyên? Khuyên kiểu gì?

Cố Văn Lan chưa từng nhắc tới người nhà của anh với cô, về chuyện của anh cô cũng chỉ biết đại khái, mà đây vẫn là do Cố Vân Vi kể cho cô nghe,

còn chính anh trước nay luôn im lặng không hề nói tới.

Có thể lý giải là, anh quả thực rất mâu thuẫn, bất kể với người hay việc.

Cô nói chuyện với Cố Vân Vi xong bèn gọi điện thoại cho Cố Văn Lan, đúng như cô dự kiến, anh không nghe máy, cô gọi điện thoại cho anh quả thực rất tùy duyên, đại khái phần lớn đều đúng lúc anh đang trong ca mổ.

Buổi chiều Cố Văn Lan điện lại cho cô, nhưng đúng lúc cô đi dạy.

Hết giờ cô gọi điện lại cho anh, anh lại đang trong phòng máy móc không thể phân thân.

Đến tận lúc về, Cố Văn Lan cũng không hề gọi tới.

10h tối Khê Ngôn còn đang soạn bài, cuối cùng Cố Văn Lan cũng về nhà, cô nghe thấy tiếng cửa mở ra rồi đóng vào, sau đó là tiếng anh nằm lên sofa, rồi yên tĩnh hoàn toàn.

Cô đi ra thấy anh sắp ngủ bèn đẩy anh, "Đừng ngủ, đi tắm rửa trước đi đã."

Anh không ngồi dậy như đêm qua, vẫn nằm đấy, mày nhíu chặt.

Lúc anh ngủ thích nhíu mày, Khê Ngôn nhìn tới quen rồi.

Cô lại khê đẩy một chút, "Này, anh dậy đi, đừng ngủ lúc đói, tắm rửa xong ăn cơm rồi ngủ tiếp."

Cô nói xong câu này thì Cố Văn Lan cũng có động tĩnh, anh chậm chậm ngồi dậy, mày sắp dính chặt vào nhau.

Lúc này Khê Ngôn mới thấy anh không khỏe lắm, "Có phải anh không khỏe không?" Dứt lời bèn sờ trán anh.

Anh ấn bàn tay đang sờ trán mình xuống, "Hơi khó chịu, đại khái sốt rồi."

Bàn tay cô lạnh, độ nóng trên trán anh với cô quả thực không khác gì đốt lửa, Khê Ngôn bảo anh nằm xuống rồi chạy đến ngăn kéo dưới TV lấy hòm thuốc ra, bên trong có nhiệt kế.

Cô lấy ra đo, 38.2°.

Sau đó cô xé miếng hạ sốt dán lên trán anh, lại đi rót nước cho anh uống, cô mơ hồ đi quanh phòng khách hai vòng, chạy tới hỏi: "Anh muốn uống thuốc không?"

Cố Văn Lan nhìn vẻ mặt hoang mang lo sợ của cô bèn cười, "Sốt mà thôi, anh bảo đảm hạ nhiệt là khỏe lại ngay, khiến em phải nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Anh có muốn uống thuốc không hả!" Khê Ngôn không có hứng nói đùa với anh, chính cô cũng không tự biết mình đang cau chặt mày.

"Có." Anh không tiếp tục đùa giỡn cô nữa.

Nếu là bình thường thì anh tương đối thích hạ nhiệt độ bằng biện pháp vật lý, nhưng mai anh còn phải đi bệnh viện nên nếu không hạ sốt thì làm việc kiểu gì được?

Khê Ngôn đưa cho anh một viên thuốc hạ sốt, anh uống xong lại nằm lên sofa.

"Anh lên giường ngủ đi." Cô nói.

"Không đâu, anh chưa tắm." Anh nhắm mắt lại.

Khê Ngôn cũng hết cách, cô xả một chậu nước ấm rồi bê ra ngoài lau mình cho anh, từ mặt đến cổ, còn cởi giùm anh mấy cúc áo.

Lúc cô lau tay cho anh, bỗng dừng anh cầm lấy tay cô, "Cô giáo Lý, anh phát sốt em có sốt ruột không?"

Khê Ngôn nói: "Không sốt ruột, sốt tới ngực luôn đi."

Anh cười cười: "Lau cả bụng nữa."

Cô rút áo sơ mi nhét trong quần ra, liếc thấy dây lưng trên eo anh muốn cởi ra, cứ thế này không thoải mái lắm, thật ra cô muốn bảo anh về phòng thay đồ nhưng anh lai tỏ ra lười không muốn động.

Khê Ngôn để khăn lông lên bụng anh rồi bắt đầu cởi dây lưng cho Cố Văn Lan.

Đột nhiên cô nhớ tới những gì Hứa Du từng nói, cô ấy nói khi một người phụ nữ cởi thắt lưng giúp một người đàn ông, hình ảnh ấy mang lại ý vị cực độ mãn cảm, đàn ông nhìn tuyệt đối không nhin nổi.

Cô nói Cố Văn Lan, quả nhiên thấy anh cười như công cười mà nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh rất đẹp, lúc anh hơi hơi liếc mắt, dường như có ánh sáng chảy ra từ khóe mắt hẹp dài...

Khê Ngôn cố gắng tỏ ra đứng đắn nghiêm túc, lúc cô rút dây lưng ra thì nghe thấy anh khẽ cười, cô đỏ mặt ném khăn trên bụng anh đi, vừa lúc che lại mặt Cố Văn Lan, cùng lúc đó là tiếng cười vang dội của anh.

Phát sốt mà không an phận chút được à?

Khê Ngôn lau khô ngực và tay cho anh, dù sao thì cũng tạm chấp nhận đêm nay đi, ngày mai tắm rửa sau cũng được.

Cô thu dọn xong bèn vào giường ôm chăn bông ra đáp cho Cố Văn Lan, lúc cô dịch chăn cho anh, anh hỏi: "Em định ngủ hả?"

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hình như cô cũng không còn việc gì để làm nữa bèn gật đầu, "Anh ngủ đi, em chờ anh ngủ rồi vào phòng."

Anh chỉ phát sốt thôi mà hình như bị cô coi như trẻ con.

Cố Văn Lan xốc chăn lên nói: "Vào trong đây chờ."

Khê Ngôn hơi do dự, cuối cùng vẫn nằm xuống cạnh anh, còn nói: "Anh không sợ lây cho em à?"

Anh cười ôm cô, "Đừng xem thường hệ miễn dịch của người bình thường, anh chỉ sốt thôi, làm gì đến mức đấy?"

Nói người này thích cô, cô không tin lắm, trên TV người ta đâu có diễn vậy, nam chính nhà người ta đau lòng nữ chính tới mức nào chứ? Hơi cảm một chút là muốn cách nữ xa nữ chính tám trăm mét rồi.

Đừng nói tới chuyện hôn hít...

Khê Ngôn đẩy anh ra, "Anh có thể đứng đấy mà ngủ không?"

Thật ra Cố Văn Lan cũng không muốn cô ngủ ở đây, anh chỉ tìm lý do để ôm cô thôi, anh xốc chăn lên nói, "Được rồi, về phòng đi."

Lần này cô lại không muốn đi, nghiêm túc hỏi anh: "Anh có ngủ hay không hả?"

Cố Văn Lan cong môi, "Cho em cơ hội rồi đấy, ngày mai sốt thì đừng trách anh." Anh lại ôm chặt lấy cô, dường như muốn nghiền nát xương Khê Ngôn, anh lẩm bẩm, "Do em tự tìm cả."

Vốn Khê Ngôn tính chờ anh ngủ rồi về phòng, nửa đêm ra xem anh đã hạ sốt chưa, nhưng đại khái là bên ngoài quá lạnh còn lồng ngực anh thì quá ấm

nên cô ngủ luôn, không hề tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh dậy trời đã sáng, Cố Văn Lan còn đang mở to mắt nhìn cô chăm chăm...

Phản ứng đầu tiên của cô là kéo chăn che đầu lại, sau đó sờ sờ mắt xem có gì không.

Bình thường phòng ngủ kéo rèm, trong phòng rất tối, ngày hôm sau anh tỉnh dậy nhìn cô chăm chăm cô cũng chẳng lo lắng, nhưng nơi này là phòng khách, thừa ánh sáng như vậy, khoảng cách lại gần thế này, ngay cả lỗ chân lông cũng nhìn rõ được đúng không...

Cố Văn Lan vỗ vỗ cô, nói: "Dậy đi."

Giọng anh khàn khàn.

Cuối cùng Khê Ngôn cũng nhớ tới anh đang phát sốt, sợ tới mức bật dậy lấy nhiệt kế trên bàn trà đo nhiệt độ cho anh, nhiệt kế biểu hiện nhiệt độ cơ thể anh ở mức bình thường.

Cô không yên tâm, lấy nhiệt kế thủy ngân định đo lại cho anh thì thấy anh vẫn cau mày.

"Sao thế? Vẫn còn khó chịu hử anh?" Cô dứt khoát sờ trán anh.

"Không," Anh nói: "Tay hơi chua."

Cánh tay bên trái của anh cứng đờ, cả tay đều tê, vừa tê vừa chua.

Trên sofa đủ chỗ cho hai người nằm nhưng không có cách lật người, cho nên cả đêm anh nằm nghiêng để cô gối đầu lên tay mình, không hề động dậy.

Khê Ngôn định xoa giúp anh thì bị anh ngăn lại, một hồi sau anh tự xoa nhẹ một chút, rồi duỗi duỗi tay mới khôi phục lại.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chẳng Lễ Cỗ Thiếu Gia Tức Điên Lên Thật Rồi?

Chương 24: Chẳng lễ Cỗ thiếu gia tức điên lên thật rồi?

Cuối cùng Khê Ngôn vẫn dùng nhiệt kế thủy ngân đo nhiệt độ cơ thể cho anh, kết quả cho thấy nhiệt độ đang là 36.9°, quả thật là đã hạ sốt, sau khi đo xong Khê Ngôn còn nói thêm, tổ chức thân thể kiểu gì đây, sao mới chỉ một đêm mà khôi phục nhanh quá vậy?

Cố Văn Lan về phòng lấy quần áo tắm rửa, cô cũng thử đo cho chính mình, không phát sốt.

Lúc ăn bữa sáng, điện thoại Khê Ngôn báo có tin nhắn tới, là tin từ Cố Vân Vi, hỏi cô xem Cố Văn Lan có đồng ý về nhà ăn cơm không.

Cô liếc sang phía người đối diện, lúc anh ăn tuy không văn nhã nhưng cũng không hề thô lỗ, là cách ăn tiêu chuẩn mà một người đàn ông nên có, ngồi có tướng ngồi, anh bưng chén, ăn cháo từng muỗng một, âm thanh phát ra không lớn, không kén ăn...

Cố Văn Lan nhìn qua, nói: "Nhìn anh ăn ngon hơn bát cháo trước mặt em hả?"

Khê Ngôn rũ mắt, cô quấy chiếc muỗng sứ, im lặng một lát bèn dứt khoát nói thẳng, "Anh muốn dành chút thời gian về nhà anh ăn một bữa cơm không?"

Một lần nữa Cố Văn Lan nhìn sang phía cô, đặt một câu hỏi như muốn

xác nhận điều gì đó: "Về nhà nào cơ?"

Khê Ngôn hơi trầm tư, nói: "Vân Vi gọi điện thoại tới mong cuối tuần này chúng ta dành chút thời gian trở về ăn một bữa cơm, anh thấy thế nào?"

Cố Văn Lan thậm chí còn không thêm suy xét, vẻ mặt anh rất lạnh nhạt, nói: "Đạo này anh bận, tính sau đi."

Khê Ngôn ừm một tiếng, không hề nhắc lại chuyện này.

Chỉ nghĩ một chút đã biết chuyện này rất khó thực hiện, ngày đó trường bồi hai nhà ăn cơm mà Cố Văn Lan còn dám lạnh mặt với viện trưởng Cố nữa là, nếu anh về ngôi nhà kia có khi nào đập nhà ra luôn không?

Trên đường đến trường học, Khê Ngôn vẫn cân nhắc xem nên trả lời tin nhắn của Cố Vân Vi như thế nào, không nghĩ tới cô ấy trực tiếp gọi điện cho cô.

Cố Vân Vi: "Chị dâu, sao rồi ạ? Anh trai em có đồng ý không?"

Khê Ngôn hơi xin lỗi, "Không," không biết là vì cô không muốn khiến Cố Vân Vi thất vọng hay muốn lấy cớ cho Cố Văn Lan, cô nói: "Em biết mà, cuối năm bệnh viện bận lắm, anh ấy mà bận thì có nhiều đêm cũng không về nhà được."

Lời này cũng không thể an ủi được Cố Vân Vi, cô nói: "Em còn tưởng có lẽ chỉ ít rằng anh ấy sẽ nghe lời chị...."

Khê Ngôn sững sốt, không nói gì.

Vì sao anh lại phải nghe lời cô?

Không có lí do gì khiến anh phải nghe lời cô cả.

Từ nhỏ Cố Vân Vi đã sống rất sung sướng, chưa từng bị ai khó xử, cách nói chuyện cũng rất thẳng thắn, khi giao lưu chỉ cần không có mục đích công kích người khác thì cô bé sẽ không xem xét lời nói của mình có đủ uyển chuyển hàm súc hay không.

Sau một lúc lâu, Khê Ngôn mới nói: "Nếu có cơ hội thì anh ấy rảnh chị sẽ khuyên anh ấy về đây, được chứ?"

Cố Vân Vi cười cười, nói: "Chị dâu, nếu không thì thế này đi, thứ bảy tuần này chị tới một mình, cứ kệ anh trai em đi, chị đã gả cho anh em lâu vậy rồi cũng chưa từng về nhà ăn được bữa cơm."

Khê Ngôn cảm thấy lời này khá có lý, cô nghĩ ngợi một lát, nói: "Được"

"Tối thứ bảy được không ạ? Tầm 8 giờ chị đến là được."

"Ừ."

Đó cũng coi như là nơi Cố Văn Lan đã từng sống qua, tuy rằng hồi học cấp ba anh đã rời đi nhưng ngày học đại học lại trở về nơi đó, cô cảm thấy đi xem xem có vẻ không đến nỗi nào, cũng không phải cô muốn tìm hiểu sâu về quá khứ của anh, cô chỉ tò mò mà thôi.

Mỗi ngày Cố Văn Lan đều dùng hành động nói cho cô, anh rất bận, đặc biệt là mấy ngày nay, hôm sau còn về muộn hơn hôm trước, tuy rằng không đến mức làm cô phòng không gối chiếu nhưng cũng chả khác mấy.

Hôm đó rạng sáng anh mới về, chưa nằm đầy hai tiếng lại phải đi.

Mà đây là do hôm sau trong quá trình quan sát chăn gối cô đoán thế, lúc cô gọi điện thoại hỏi anh, quả nhiên là như vậy.

Thứ bảy, vì tối hôm đó Khê Ngôn định đến đại trạch nhà họ Cố ăn cơm

nên chuẩn bị cơm tối cho Cố Văn Lan từ sớm, cô nhàn rồi không có việc gì bèn xách hộp giữ ấm đến bệnh viện tìm anh.

Xem ở tình hình mấy ngày nay anh vội đến mức chân không chạm đất, ngồi chưa ấm chỗ.

Lúc này Khê Ngôn không chờ anh nữa mà trực tiếp đến y tá trạm khoa ngoại tim mạch mang cho anh, cô nhờ y tá, "Chờ anh ấy rảnh thì phiền em đưa cho anh ấy giùm chị được không?"

Y tá chính là người lần trước gặm bánh mì, trước kia cô cũng từng gặp Khê Ngôn một lần, cô nói: "Hiện giờ bác sĩ Cố đang rảnh đấy, chị có muốn tự đưa cho anh ấy không ạ?"

"Thế sao?" Khê Ngôn cười hỏi: "Vậy anh ấy ở đâu?"

"Cuối hàng lang đằng kia, lúc chị vào đây không thấy ạ?" Y tá hơi nghi ngờ.

Khê Ngôn lắc đầu.

Y tá nhờ một y tá khác đứng trông trạm giùm mình còn chính cô ấy dẫn cô đi, quả thật không thấy bóng dáng Cố Văn Lan đâu, thế nên cô bé bèn dẫn Khê Ngôn đi về đằng trước, cuối cùng cũng thấy anh ở chỗ ngoặt cửa thang máy.

Với Từ Viên.

Hai người nói nói cười cười, không biết nói chuyện gì mà vui vẻ đến thế.

Y tá cũng không nghĩ nhiều lắm, mỗi ngày bác sĩ Cố đều phải nói chuyện với bệnh nhân và người nhà rất nhiều, nói chuyện riêng với một người phụ nữ thì đã sao, cô nói: "Cố phu nhân, chị đưa đi ạ."

Khê Ngôn cười khanh khách với cô bé y tá, nói: "Chị cảm thấy hộp cơm này cho chó ăn còn lời hơn đó, em thấy sao?"

...Về mặt nguy hiểm ngầm của Cố phu nhân hiển nhiên đã dọa tới y tá nhỏ rồi, cô nói: "Cố phu nhân anh minh ạ."

Khê Ngôn vừa lòng gật gật đầu, xách hộp giữ nhiệt đi mất.

Cố Văn Lan tiễn Từ Viện rồi về phòng khám, lúc anh đi qua trạm canh của y tá thì cô bé y tá tốt bụng gọi anh, anh đi qua hỏi: "Làm sao vậy?"

Y tá nhỏ nói: "Bác sĩ Cố, vừa rồi vợ anh đến đây đưa cơm cho anh ạ."

Cố Văn Lan sung sướng nhường mày, hỏi: "Thế hả? Cô ấy đâu?"

Cô bé y tá gãi gãi mặt, "Chị ấy thấy anh nói chuyện với người nhà bệnh nhân nên đi mất rồi ạ, trước lúc đi còn để lại một câu, tuy rằng không bảo em nói cho anh nhưng em cảm thấy nên cho anh biết thì tốt hơn, không biết anh có muốn nghe không."

Cố Văn Lan có dự cảm đầy tuyệt đối không phải lời hay ho gì, về mặt của cô bé y tá đã nói lên điều đó, nhưng anh vẫn hỏi, "Cô ấy nói gì đó?"

Y tá nhỏ bắt chước vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười của Khê Ngôn lúc nãy, nói: "Chị cảm thấy hộp cơm này cho chó ăn còn lời hơn đó, em thấy sao?" Quả thực giống không thể chê.

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn đến biệt thự nhà họ Cố trước nửa tiếng, trước khi tới cô còn đến khu phố mua sắm để mua hai hộp lá trà, cô nhớ rõ lần trước viện trưởng Cố nói ông không hay uống rượu lắm, là do công việc không cho phép nên cô mua lá trà cho ông.

Cô không biết gì về trà cả, dù sao cứ cái đắt mà mua là được.

Sáng sớm Cố Vân Vi đã chờ cô ở cửa, thấy Khê Ngôn tới bèn vui mừng dẫn cô vào nhà, viện trưởng Cố ngồi ở phòng khách, chẳng qua có một người phụ nữ ngồi bên cạnh ông, rất trẻ và xinh đẹp, hơn nữa còn đang mang thai.

Không hiểu sao Khê Ngôn đột nhiên có đáp án về thân phận người phụ nữ này, chỉ cần hơi nghĩ tới những gì mình biết thì dự cảm trong lòng cô càng thêm mãnh liệt.

Đầu tiên Khê Ngôn gọi ba với viện trưởng Cố .

Viện trưởng Cố cười tủm tỉm đưa cho cô một bao lì xì, thấy Khê Ngôn vừa xấu hổ vừa lúng túng, viện trưởng Cố nói: "Lẽ ra hôm Văn Lan dẫn con về ba đã tính đưa rồi, nhưng thằng bé đi vội quá."

Nụ cười trên mặt ông tắt ngấm.

Người phụ nữ ngồi cạnh ông đứng lên cười nói: "Cầm đi, đây là tấm lòng của ba cháu."

Khê Ngôn cảm thấy người phụ nữ này mà làm mẹ của Cố Văn Lan thì hơi trẻ quá, nhưng nếu làm vợ của viện trưởng Cố thì lại... khá hợp lí.

Cô đành phải nhận lấy, nói: "Cảm ơn ba."

Cô không biết phải xưng hô thế nào với người phụ nữ này.

Lúc viện trưởng Cố giới thiệu bà ấy cho cô cũng chỉ nói: "Đây là dì Tiện."

Khê Ngôn nghe theo mà nói: "Dì Tiện."

Thái độ của Cố Vân Vi với dì Tiện tuy không phải lạnh lùng nhưng cũng không mấy thân thiết, cực kì khách sáo.

Bốn người ngồi lên bàn ăn cơm, bầu không khí cũng không thân thiện cho lắm, ngẫu nhiên mới nói chuyện vài câu, viện trưởng Cố hỏi chuyện công việc của Khê Ngôn, sau đấy chỉ hỏi về Cố Văn Lan.

Khe Ngôn mong mối quan hệ của hai bố con anh hòa thuận một chút, tuy rằng cô không biết giữa hai bọn họ có mâu thuẫn gì nhưng cô cảm thấy Cố Văn Lan thực sự quá cô đơn

Anh chưa từng nói tới ba chữ "ba mẹ anh" trước mặt cô, vĩnh viễn chỉ toàn những chuyện không đâu.

Cho nên cô mới nhắc tới chuyện Cố Văn Lan phát sốt mấy ngày hôm trước, đại khái là muốn giải thích rằng anh thực sự rất bận, bận bịu đến mức dẫu chính mình sinh bệnh thì ngày hôm sau vẫn cứ kiên trì đi làm.

Viện trưởng Cố nghe xong thì im lặng một lát rồi nói: "Khê Ngôn, để con tốn sức rồi, thằng bé này không nghe lời ba, cũng... không quá thích liên lạc với người nhà, sau này phiền con chăm sóc nó vậy."

Khe Ngôn nói: "Vâng ạ."

Thật ra lúc ăn cơm xong Khê Ngôn đã định về rồi nhưng Cố Văn Vi cứ cứng rắn muốn cô ở lại.

Cố Văn Vi lôi kéo cô nói: "Dù sao mai chị cũng không cần đi làm mà, đêm nay ngủ ở phòng của anh trai em đi, mỗi ngày phòng của anh ấy đều được quét tước sạch sẽ, chị có muốn đi xem không?"

Phòng của anh trai em, năm chữ này vẫn luôn có lực hấp dẫn lớn với Khê Ngôn, cô đi theo Cố Văn Vi lên lầu vào phòng ngủ của Cố Văn Lan.

Căn phòng này tuy nhỏ hơn phòng ở nhà nhưng lại được trang trí rất cẩn thận, gia cụ đều bằng gỗ toát ra cảm giác nghiêm túc đứng đắn, hoàn toàn

khác với bản tính hiện tại của anh, dường như lúc anh học đại học cũng rất nghiêm túc

Khê Ngôn thấy một khung ảnh trong ngăn bàn anh, mấy tấm ảnh đều có bóng dáng của Từ Viên, đương nhiên là chụp chung với nhóm Khâu Nam.

Cố Văn Lan trong ảnh quả thực hơi đứng đắn và lãnh đạm, khuôn mặt của thiếu niên góc cạnh, cực kì đẹp trai.

"Đây là ảnh chụp thời cấp ba của anh trai em," Cố Vân Vi nói: "Lúc đó anh ấy đã rời khỏi nhà, ảnh là hồi học đại học anh trai mang về nhà, em đã gặp những người này rồi."

"Quan hệ của bọn họ không tệ lắm." Khê Ngôn đành phải kết luận như thế.

Đâu chỉ là không tệ.

Những hồi ức về năm tháng thanh xuân ấy, luôn là không thể thay thế.

Cố Vân Vi hỏi: "Chị gặp bọn họ chưa ạ?"

Khê Ngôn gật đầu, cô chỉ vào Khâu Nam nói: "Chị gặp ở hôn lễ của anh ấy."

Cố Vân Vi cau mày, "Vậy chị gặp chị ta chưa?" Cô bé chỉ vào Từ Viên.

Khê Ngôn khựng lại một lát, "Rồi, cô ấy là phù dâu."

Cố Vân Vi lơ đãng bĩu môi, Khê Ngôn cảm thấy động tác này của cô rất giống với Cố Văn Lan bẽn lẽn, Cố Vân Vi nói: "Vậy chị có cảm giác được gì không?"

Cô bé cũng không định bịa chuyện, Cố Vân Vi luôn thích nói thẳng, cơ

bản là cô bé chỉ có chuyện muốn nhắc nhở người chị dâu này của mình mà thôi.

Khê Ngôn sững sốt liếc Cố Vân Vi, dường như hiểu được điều gì bèn nói: "Người phụ nữ này hình như rất thân với anh trai em."

Vẻ mặt của Cố Vân Vi tỏ ra không tán đồng, nói thẳng, "Em có gặp chị ta vài lần, ấn tượng của em với chị ta không tốt lắm, chị có biết một loại bệnh tâm lí tên là ảo tưởng sức mạnh không?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Vân Vi: "Em cũng không có ý là chị ta bị bệnh về tâm thần, chỉ có khuynh hướng bị triệu chứng này thôi, chẳng qua cái tật xấu này của chị ta chỉ phát tác với anh trai em, chị chỉ cần tiếp xúc là sẽ hiểu."

Không.

Cô không cần có cơ hội đó làm gì.

Khê Ngôn gọi điện cho Cố Văn Lan nói đêm nay cô sẽ qua đêm ở đại trạch nhà họ Cố, Cố Văn Lan nghe xong im lặng hồi lâu, cô hỏi anh ăn gì chưa cũng không đáp, nói gì anh cũng không chịu hé răng.

Qua điện thoại, Khê Ngôn nhạy cảm nhận thấy anh đang rất tức giận, hơn nữa còn khác với những cơn giận lần trước.

Anh cứ im lặng như thế khiến Khê Ngôn bực mình, cô dứt khoát ngắt điện thoại.

Lúc tắm rửa Cố Vân Vi đưa cho Khê Ngôn một chiếc váy ngủ, cô ấy nói là còn mới rồi dứt khoát đưa cho cô luôn.

Khê Ngôn nhận lấy chiếc váy ngủ, thầm nghĩ ngày nào đó sẽ mua quà đáp

lễ cho Cố Vân Vi, cô không thể cứ thế lấy đồ của người ta như thế được, còn nếu quan hệ của hai người tốt lên thì tính sau.

Chiếc bọc nệm trên giường trong phòng Cố Văn Lan được anh dùng từ hồi đại học đến giờ, thật ra từ lúc anh không ở nhà nữa, chiếc ga giường đã được giặt giũ rất nhiều lần, nhưng Khê Ngôn nằm bên trên vẫn cảm thấy nơi đây còn lưu lại mùi hương của anh.

Chiếc giường này không mềm như ở nhà, nhưng thật thoải mái...

--

Khi hơi thở kia ngày một rõ, ngày một mãnh liệt, Khê Ngôn còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nhưng xúc cảm quá cụ thể, quá chân thật đến mức tim cô đập thành thịch.

Cô bỗng nhiên tỉnh lại, có cảm giác hơi khó thở, đó là vì miệng bị cô đã bị anh chặn lại rồi.

Cụ thể không chỉ từ hơi thở trên người anh, còn có cả mùi sữa tắm trong nhà nữa.

Trước khi đến đây anh còn tắm rửa rồi cơ à?

Cầm Khê Ngôn bị anh nâng lên, nụ hôn sâu kịch liệt nóng bỏng mang theo cảm xúc nào đó, dây dưa không thôi, Khê Ngôn cảm giác lưỡi cô bị anh cắn đau hết lên rồi...

Lúc cô phát ra tiếng kháng nghị thì anh hơi lỏng tay buông cô ra, lại ấn hai tay cô lên đầu giường, một tay khác lần vào áo.

"Kỳ sinh lý của em có lẽ qua rồi." Anh nói nhỏ.

"Anh..." Khê Ngôn từ bỏ giây giụa, nói: "Anh đến đây vì chuyện này á?"

"Đến để trừng phạt em." Đầu ngón tay anh lướt qua phần đùi của cô, khi tay anh xẹt qua phần hông thì Khê Ngôn run lên, cô sợ ngửa, anh hỏi: "Cái váy này từ đâu ra thế? Chưa thấy em mặc nó bao giờ."

"Em gái anh. (*)" Cô cố ý nói.

(*) Một câu chửi bên Trung.

"..."

"Em gái anh đưa." Khê Ngôn bổ sung.

Cô hơi vặn cánh tay, "Anh buông ra, tay em đau quá."

Cố Văn Lan buông cổ tay cô rồi đẩy chân Khê Ngôn ra, lúc chuẩn bị chen thân dưới vào, anh tranh thủ nói: "Cho chó ăn còn lời hơn là có ý gì vậy?"

Khê Ngôn đột nhiên thở gấp, cô cắn cắn môi, đánh vào ngực anh bôm bốp.

Cô sững sốt, quần lót chạy mất từ hồi nào vậy?

"Ừm?" Anh đĩnh hông, đâm một cách tàn nhẫn, anh vừa khò khè thở vừa nói: "Cho con chó nào ăn vậy? Cố phu nhân?"

"..." Khê Ngôn cảm thấy đại khái là anh giận thật rồi, hơn nữa lần này giận hơi khác với những lần khác một chút, trước kia bất kể cho tức giận hay không thì lúc làm chuyện này anh cũng không thích nói chuyện lắm, đêm nay lại nói hơi nhiều.

Khê Ngôn cắn chặt răng, nhưng một khi anh không dẫn lại thì cô cũng không thể kiềm chế nổi, cứ thế phát ra tiếng rên rĩ từ cổ họng, nơi này không phải trong nhà, cô sợ..... Khê Ngôn với tay đến chiếc chăn bị anh ném sang

một bên, vừa chạm vào góc chăn thì --

Cố Văn Lan đạp chăn ra xa.

Đừng!

Cô vô ý thức há miệng, nhưng lại thốt ra một tiếng than mềm mại đâm thẳng vào trái tim anh, trước khi cô cắn lưỡi thì ngón tay anh nhét vào trong miệng Khê Ngôn khảy lưỡi cô, sau đó lạnh lùng nói: "Kêu."

Khê Ngôn: "..."

Chẳng lẽ Cố thiếu gia tức điên lên thật rồi?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Vừa Lúc Anh Cần, Vừa Lúc Cô Sẵn Lòng.

Chương 25: Vừa lúc anh cần, vừa lúc cô sẵn lòng.

Khê Ngôn cảm thấy Cố Văn Lan thật đáng ghét, cô muốn đá văng anh ra, còn muốn mặc quần áo về nhà, tóm lại là phải cách xa anh ra chút, nhưng cô mệt đến nỗi không mở mắt ra nổi, cứ thế từ từ ngủ.

Trong phòng anh có buồng vệ sinh riêng, Cố Văn Lan ôm cô vào phòng tắm để tắm rửa.

Khê Ngôn không muốn hoạt động, vừa rồi cô bị anh lấn lộn gần chết, cảm thấy vẫn chưa hết giận, cứ nhớ tới thì cô lại đỏ mắt bèn loạn đánh bờ ngực bóng loáng rắn chắc trước mặt, "Cố Văn Lan anh là đồ quá đáng! Anh chẳng hề đối xử tốt với em chút nào hết!"

Cố Văn Lan cứ kệ cho cô phát tiết, ngực anh phịch hồng, còn có cả vết cào vừa nãy của cô nữa.

Anh bế cô vào bồn tắm để cô ngồi xuống, vắn nước ấm ra, nước từ từ dâng lên, Cố Văn Lan mím môi, anh quỳ gối trước mặt Khê Ngôn nhìn cô chăm chăm, chăm chú nhìn đôi lông mày đang cau của cô, nhìn tròng mắt màu nâu trà của cô tuy buồn bực và ấm ức nhưng vẫn phấp lên những vụn sáng lấp lánh.

Anh cúi người hôn cô, ngay cả hơi thở cũng vẫn vương nhẹ nét quyến luyến, từ chóp mũi tới môi, Khê Ngôn hơi quay mặt đi tránh anh.

Cố Văn Lan ôm chặt lấy cô, da hai người kề sát nhau, cùng ngâm mình trong bồn nước ấm.

Khê Ngôn cảm thấy có đôi khi anh rất dính người, thường thì những lúc đó anh rất im lặng. Cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, không rảnh so đo với anh nữa bèn tìm một vị trí thoải mái trong lòng Cố Văn Lan rồi dựa đầu lên vai anh chuẩn bị ngủ.

"Khê Ngôn."

Anh ghé sát tai cô, trong giọng nói là sự rung động nào đó.

Khê Ngôn tỉnh táo trong chốc lát, lại thiếp đi.

"Sau này chúng ta không tới đây nữa được không?"

Khê Ngôn cho rằng những lời này chỉ là giấc mơ của cô, cho tới tận sáng sớm hôm sau khi trời còn chưa sáng cô đã bị Cố Văn Lan đánh thức, anh đang mặc quần áo giúp cô.

Anh thấy cô tỉnh lại, chỉ nói: "Em ngủ tiếp đi."

Khê Ngôn quả thật ngủ tiếp, nhưng lúc cô phát hiện anh định xách cô về nhà thì sợ tới mức tỉnh lại, "Anh... Định làm gì thế?"

"Về nhà." Anh ôm cô lên, "Em cứ ngủ đi."

"Mấy giờ rồi?"

"5 giờ sáng."

"...Để em xuống."

Cố Văn Lan khựng lại một chút rồi lại tiếp tục bước ra cửa.

Khê Ngôn hít sâu một hơi, cô nghiêm túc nói, "Cố Văn Lan, đừng có ngang bướng với em, em nói để em xuống."

Anh dừng lại, chăm chú nhìn cô hồi lâu mới nói: "7h30 anh phải đến bệnh viện, bây giờ không về nhà thì không kịp."

Cô cau mày, "Vậy anh cứ đi thôi, xách theo em làm gì?"

Anh nói: "... Anh dẫn em về nhà."

Khê Ngôn không hiểu ý anh, "Em tự về nhà được, anh dẫn em về làm gì? Hay anh sợ em lạc đường? Hơn nữa nếu phải về thì cũng phải nói với người nhà anh một tiếng trước đã chứ."

Cô cảm thấy bình thường Cố Văn Lan sẽ không làm những chuyện không lễ phép như vậy.

"Không cần." Anh nói.

"Anh để em xuống đã." Khê Ngôn nói.

Đại khái là hiếm khi Khê Ngôn tỏ ra tức giận, cũng có thể là sau khi anh nguôi giận thì cảm thấy mình hơi đuối lý nên không dám ngang ngạnh với cô nữa, Cố Văn Lan cứ đứng yên một chỗ, nhưng anh cũng không có ý để cô xuống.

"Anh không thích nơi này, em biết," Khê Ngôn bình tĩnh lại, cố gắng nói chuyện với anh, "Anh đi bệnh viện trước đã, bao giờ sáng em chào người nhà của anh rồi về nhà sau, nhé."

"Bây giờ anh muốn em về cùng anh." Dường như anh rất cố chấp trong vấn đề này.

"Vì sao?" Cô không biết anh cố chấp như vậy để làm gì.

"Em là của anh!" Anh nhấn mạnh, "Nơi anh không thích thì em cũng không được nán lại chỗ đó."

Khê Ngôn nghe xong lời này lại không cảm thấy anh độc tài ích kỉ không thích nói lý, bởi vì bình thường anh không có khuynh hướng như thế, cô chỉ càng mãnh liệt mà cảm nhận được, rằng, Cố Văn Lan thật sự quá cô đơn, dường như anh đang tìm một "người thuộc về anh".

Nhất là trong ngôi nhà này.

Có lẽ lúc tới đây anh không hề cảm thấy tức giận mà là đang lo lắng, cho nên biểu hiện khác với lúc trước.

Khê Ngôn cảm thấy, hình như cô trêu chọc phải một tên phiền phức mất rồi.

Thái độ của Cố Văn Lan vô cùng kiên quyết, Khê Ngôn sợ ầm ĩ làm mọi người trong nhà tỉnh bèn về nhà với anh

Sau khi về đến nhà Cố Văn Lan đi thẳng đến bệnh viện, trước khi đi anh nói với người nằm trên giường: "Tối nay anh muốn ăn thịt thăn chua ngọt."

Người trên giường không thèm để ý tới anh.

Cô nghĩ có lẽ là anh sợ cô lại đến nơi đó nên dứt khoát giao nhiệm vụ gì đó cho cô đây mà.

Khê Ngôn không trả lời Cố Văn Lan nên anh cứ đứng mãi ở mép giường, cô cảm thấy có lẽ lúc này anh chẳng nghĩ được gì nữa rồi, cô trở mình, nhỏ giọng nói: "Bây giờ em không muốn nói chuyện với anh."

Cô bằng lòng trả lời anh là tốt rồi, Cố Văn Lan mỉm cười, lúc anh khom lưng định hôn cô thì bị Khê Ngôn đẩy ra, anh túm lấy cổ tay cô, hôn ngón tay

Khê Ngôn, "Chờ anh về, đừng có chạy lung tung."

Nhưng mà --

Khê Ngôn vẫn chạy lung tung.

Cô cảm thấy im lặng rời đi như thế quả thật không lẽ phép chút nào, cô cũng không thể nói với viện trưởng Cố là cô bị Cố Văn Lan xách đi lúc 5 giờ sáng được.

Nửa đêm con trai ruột tới là để dẫn con dâu về nhà? Một giây cũng không muốn nán lại ngôi nhà này?

Đối với viện trưởng Cố mà nói, đây là một chuyện hết sức đau lòng.

Cho nên Cố Văn Lan mới rời đi cô đã bắt taxi đến thẳng biệt thự nhà họ Cố.

May mà lúc cô tới nơi thì vẫn còn sớm, nhìn vào bên trong thì có vẻ chưa ai tỉnh cả, trước cửa chỉ có một dì gái đang quét tước.

Dì gái đó nhìn sang, gọi Khê Ngôn là "Thiếu phu nhân" làm cô sợ nổi da gà.

Mấy cái nhà có tiền này thật là...Không kín đáo gì cả, ngày hôm qua cô đã nói gọi tên là được rồi mà.

Khê Ngôn cười cười với bà ấy.

Dì gái đi tới mở cửa rồi nói: "Sao cháu lại ở bên ngoài thế?"

Khê Ngôn đã sớm nghĩ xong lí do thoái thác: "Cháu đi tập thể dục ạ."

Ngay sau đó, người đi tập thể dục thật sự bước tới: "Chị dâu."

Khê Ngôn giật mình quay đầu lại

Cố Vân Vi mặc đồ thể thao lại gần cô, "Chị cũng đi chạy bộ ạ? Sao em không gặp được chị nhỉ? Em chạy ở công viên phía tây đó."

Khê Ngôn cười: "Chị chạy bên phía đông..."

Cố Vân Vi: "Bên đấy chỉ có một con sông thôi."

Khê Ngôn: "Bờ sông..."

Cố Vân Vi: "Em nhớ chỗ đấy không chạy được mà."

Khê Ngôn: "Chị ngấm mặt trời mọc."

Cố Vân Vi và dì gái đều sững sốt.

Khê Ngôn cười: "Cháu hơi đói rồi ạ."

Dì gái nhanh chóng mời cô vào, "Bữa sáng đã làm xong xuôi rồi, đói bụng thì ăn luôn được rồi đấy."

Cuộc sống cuối tuần của Cố Vân Vi vô cùng rảnh rỗi và thanh nhã, sau bữa sáng bèn tới sân sau chăm sóc một đồng hoa hoa cỏ cỏ, cô bé cắt cắt sửa sửa bồn cây, trông có vẻ rất tự đắc.

Khê Ngôn chưa vội ra cửa, cô chần chờ một lúc mới hỏi: "Anh trai em rời nhà từ bao giờ vậy?"

Cố Vân Vi dừng kéo lại, ánh mắt cô bé hơi xa xăm, dường như đang cố nhớ lại, "Năm ba đại học anh ấy trở về, chẳng qua lúc học đại học anh ấy trọ ở trường, chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới ở nhà, ở nhà không được mấy ngày anh ấy lại về trường học, nói là làm hạng mục gì đó giúp giáo sư, tóm lại là anh ấy luôn kiếm lí do để không phải về nhà."

Khê Ngôn nhìn vẻ mặt cô ấy hơi cô đơn lại không biết phải an ủi như thế nào, đại khái Cố Văn Lan thật sự rất bài xích nơi này.

Cố Vân Vi mỉm cười, tỏ ra hơi bất đắc dĩ, "Sau khi tốt nghiệp đại học thì anh ấy xuất ngoại, ở nước ngoài lại càng thêm tự do, anh ấy thậm chí còn rất ít khi gọi điện thoại về nhà nữa, hai năm trước anh ấy về nước vào bệnh viện làm, năm thứ nhất còn sống ở nhà, năm thứ hai mua được phòng ở bên dọn ra ngoài, đến tận hai tháng trước....."

Hai tháng trước, ba chữ này khiến Khê Ngôn đột nhiên giật mình, cô hỏi: "Hai tháng trước xảy ra chuyện gì thế?"

"Buổi tối hôm đó anh ấy cãi nhau với ba em." Cố Vân Vi không muốn nói rõ ra, nhưng nghĩ ngợi một lát thì nói, "Bởi vì dì Tiệp mang thai, đêm đó anh trai em nổi trận lôi đình, sập cửa đi mất."

"Hôm đó là ngày bao nhiêu?" Khê Ngôn hỏi.

"Ngày 9 tháng 11." Cố Vân Vi nhìn sang phía cô, "Sao vậy ạ?"

"... Không có gì." Đêm đó Cố Văn Lan chạy đến dưới lầu nhà cô lấy ví tiền, sau đó còn cầu hôn cô.

Hai người này có liên quan gì đến nhau ư?

Dường như không phải thế.

Cố Vân Vi tiếp tục nói: "Lúc anh trai em và mẹ rời khỏi nhà có giao hẹn với ba em rằng dì Tiệp không thể có con mang họ Cố được, nếu không anh ấy sẽ đoạn tuyệt quan hệ với ba, thật ra năm đó tòa án quyết định ba sẽ nuôi anh ấy, nhưng anh ấy không muốn."

Khê Ngôn nói: "Nhưng cuối cùng dì Tiệp vẫn mang thai."

Hơn nữa là mười bốn năm sau cuộc giao hẹn đó.

Cố Vân Vi: "Ba em cảm thấy chuyện này không giấu được nên định nói cho anh trai em, nhưng thái độ của anh ấy lại rất cương quyết, anh ấy cảm thấy hành vi của ba em đã phản bội mẹ em lần thứ hai."

Khê Ngôn khẽ vân vê một chiếc lá diệp vàng, "Vậy bây giờ bọn họ..."

Cố Vân Vi lắc đầu, "Em không mong anh ấy có thể hòa hảo với ba, nhưng ít ra thỉnh thoảng về một chuyến cũng được, thật ra ba nhớ anh ấy lắm, nhưng có một số chuyện nếu đã xảy ra thì không thể nào nhượng bộ được nữa."

Cố Vân Vi còn nói rất nhiều, cô ấy nói trong thư phòng của viện trưởng Cố có một chiếc ngăn kéo hăng năm đều bị khóa, ông không cho phép bất kì kẻ nào chạm vào, có một lần cô ấy trộm chìa khóa mở ra xem bên trong có gì, thì thấy trong đó có ảnh chụp của ba mẹ, mấy lá thư và một miếng khuy cài áo của mẹ

Cô ấy nói viện trưởng Cố thường xuyên sẽ ở ban công cả đêm, ngơ ngác ngắm con sông chảy qua.

Cô còn nói trước kia tình cảm của ba mẹ rất tốt, rất rất tốt...

Sau khi Khê Ngôn lên xe, đầu cô vẫn còn trống rỗng một lúc lâu nên cô vượt quá mấy trạm, rồi cuộc lại phải sang xe khác lùi lại mua thức ăn.

Sau khi cô vào thang máy mới nhớ ra đến lúc hoa trong nhà cần phải thay rồi.

Cô cảm thấy tình yêu của Cố Văn Lan dường như đã bị ảnh hưởng rất lớn, ở thời kỳ thiếu niên hăm hở, ở tuổi dậy thì mà tình yêu lẽ ra phải là thứ sôi nổi nhất, thuần túy nhất, thì gia đình anh lại đổ vỡ.

Thiếu niên khinh cuồng, yêu hận lẽ ra đều sôi nổi.

Cho nên ngay từ đầu anh đã không muốn tìm một người mình yêu để kết hôn, cũng vì thế nên anh mới "xuống tay" với người quen là cô đây.

Vừa lúc anh cần, vừa lúc cô sẵn lòng.

Khê Ngôn về đến nhà bèn nằm thẳng cẳng ở sô pha.

Từ 5 giờ sáng đến bây giờ, không, từ rạng sáng không biết chính xác là mấy giờ mà phải lăn lộn đến tận lúc này, căn bản là cô không ngủ được chút nào cả, tất cả là tại cái tên phiền phức Cố Văn Lan này quấy rối cô!

Tất cả là tại anh!

Khê Ngôn ngủ một giấc đến tận khi trời tối, lúc cô tỉnh lại đã là 8 giờ, cô mơ mơ màng màng vào phòng bếp nấu cơm.

9h30 Cố Văn Lan về, lúc ấy Khê Ngôn đang ngồi ở phòng khách xem TV, đây là một bộ phim cung đấu thời Thanh cứ mãi bị các đài truyền hình phát đi phát lại, cô chưa xem hết bộ phim này, nhưng xem rải rác cũng đại khái hiểu được cốt truyện ra sao rồi.

Cố Văn Lan thay giày vào nhà, anh thấy cô không thèm để ý đến mình bèn rảnh rỗi sinh nông nổi mà đến chỗ bàn trà gỗ bể cá, hai con cá vàng đã không thèm sợ Cố Văn Lan nữa, cả người anh chặn hết màn hình TV của cô

Khê Ngôn lườm anh rồi dịch sang một bên.

Cố Văn Lan đứng trong chốc lát rồi đi tới ngồi cạnh cô, nói: "Cô giáo Lý, anh về rồi này."

Đại khái là anh đã ý thức được hành động sáng nay của mình quá thật khiến người ta điên tiết không chịu nổi, cho nên thái độ hơi có ý lấy lòng,

ngoan ngoan như học sinh tiểu học.

Cơ mà nói, người như anh co được giãn được, cách đối xử với cô cũng là mềm cứng kết hợp

Khê Ngôn vẫn nhìn TV chăm chăm, cô chỉ nhặt nhẽo "ờ" một tiếng, không quá muốn để ý tới anh.

Anh vẫn không ngừng cố gắng, "Đêm nay em nấu món gì vậy?"

Khê Ngôn nói: "Thịt thăn chua ngọt."

"Còn có gì nữa?"

"Tự đi xem đi."

"Tự đi xem đi là món gì thế? Anh chưa ăn bao giờ."

"..."

Cố Văn Lan tắm rồi ra ngoài ngồi cạnh Khê Ngôn, thấy cô vẫn không thèm để ý đến mình bèn túm lấy tay cô nghịch, mười ngón tay cô thon thả, nhìn rất muốn hôn.

Khê Ngôn vừa quay đầu đã thấy anh đang hôn tay cô, nói: "Em hỏi anh một chuyện."

Anh lên tiếng: "Em hỏi đi." Anh dựa lưng vào sofa, cánh tay vòng qua eo Khê Ngôn định ôm lấy cô, Khê Ngôn đẩy tay anh ra một chút nhưng vẫn bị anh ôm vào lòng.

Cố Văn Lan thân mật nói: "Đầu anh hơi đau, em bóp cho anh đi."

Khê Ngôn hơi hơi khựng lại, cô không để ý đến anh, nói thẳng: "Vì sao

hôm đó anh bỗng dừng lại muốn kết hôn với em? Trước kia có thấy anh có ý đấy với em đâu, sao đột nhiên lại nghĩ thế?"

"Sao em biết anh không có ý đấy? Biết trong lòng anh mơ ước em thế nào không?" Anh kéo tay cô đặt lên huyết thái dương, "Chỗ này, ấn hai phát cho anh."

"Em không thêm." Ngón tay cô dùng sức, thật sự chỉ tùy ý ấn hai phát.

Ánh mắt anh bỗng dừng trở lên nghi ngờ, "Sao bỗng dừng em lại hỏi chuyện này?"

Vì hôm nay em lại đến ngôi nhà kia đó, tức giận không? Liệu có điên tiết đến nổi phối không?

Khê Ngôn nói: "Đêm qua nói chuyện phiếm với Vân Vi, bọn em nói chút chuyện liên quan đến anh."

Cố Văn Lan hiểu rõ, cũng không hỏi hai cô nói về chuyện gì, Vân Vi cũng chỉ biết vài chuyện nhỏ nhặt, thậm chí anh còn không cần phải đoán làm gì, "Đêm đó anh cãi nhau với ông ta một trận, cảm thấy bức mình, Vân Vi đã nói với em chưa?"

Cô gật đầu.

Anh nói: "Lúc bức mình bỗng dừng nghĩ đến em, nghĩ đến em bèn tới tìm em, thấy em thì muốn ôm, ôm xong anh lại nghĩ, hay là cưới người phụ nữ này về đi."

Anh nói với giọng điệu băng quơ nhưng khuôn mặt lại rất nghiêm túc, đều là lời thật lòng.

"Cưới về nhà xong là có thể bắt nạt được rồi." Anh mỉm cười một cách vô

lại.

"..."

Cô giáo Lý thăm vấn xong bèn trượt khỏi đùi anh, nói: "Anh đi ăn cơm đi, nhớ hâm nóng đồ ăn lại."

Trong lòng ngực bỗng nhiên trống rỗng, anh cảm thấy không an tâm lắm bèn tóm lấy tay cô, nhưng lại bị cô né mất.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cái Người Lừa Mất Trong Sạch Của Anh.

Chương 26: Cái người lừa mất trong sạch của anh.

Trung tuần tháng 12, còn 10 ngày nữa là tới kì thi hết học kì.

Công tác ra đề thi cuối kì sắp kết thúc, Khê Ngôn dốc hết tinh thần thức đêm với mấy giáo viên cùng khoa, cuối cùng cũng hằm xong hết quầng thâm dưới mắt khiến họ nở mày nở mặt, thật đáng mừng.

Lúc ra đề thi trừ việc phải cân nhắc ma trận đề thì còn phải suy xét về năng lực tiếp thu tri thức của học sinh nữa, mấy ngày nay Khê Ngôn chuyên tâm dốc sức vì việc đó nên hơi lạnh nhạt với bác sĩ Cố đi một chút...

Vừa lúc cô cũng muốn trừng trị anh, miễn cho anh suốt ngày khoe khoang.

Quãng thời gian đó mỗi đêm bác sĩ Cố đều dựa vào đầu giường một mình nhìn bóng dáng thướt tha của cô giáo Lý đang khêu đèn hăng hái chiến đấu, ngọn lửa tà ác cháy loạn cả lên.

Chờ đến khi cô giáo Lý lên giường đi ngủ, anh bèn nhào lên như sói đói, nhưng vẻ mặt tứ đại giai không (*) của cô giáo Lý lập tức siêu độ...không, cảm hóa anh.

(*) Tứ đại giai không: Thế gian tất cả đều là hư vô (theo cách nói của đạo Phật).

Quả thật là Khê Ngôn rất mệt, cơ bản là cô chỉ cần dính vào gối là ngủ ngay.

Cố Văn Lan nhẹ nhàng ấn quầng thâm dưới mắt của cô, tự cảm thấy chính mình nhu tình như nước, là tình lang hiếm có trên đời.

Cô giáo Lý đột nhiên quăng tay anh ra, "Anh lau mất kem mắt của em rồi."

Bác sĩ Cố: "..."

Kem mắt? Kem mắt sao sánh bằng nhu tình của anh với em được?

Nhưng anh không dám nói lời nào, bởi vì gần đây cô giáo Lý bận bịu nên tính tình cũng hơi nóng nảy, tuy rằng với tính cách của cô thì có nóng nảy hơn nữa cũng chỉ phóng cho mi hai ánh mắt hình viên đạn mà thôi...

Nhưng anh vẫn giận mà không dám nói gì.

Bởi vì cô giáo Lý nói, "Anh còn dám chọc em nữa là em qua đêm ở biệt thự nhà anh đấy."

Bác sĩ Cố tức giận đến mức bốc khói, xoay người giận dữ.

Cô giáo Lý cười trộm hồi lâu, thầm nghĩ cuối cùng cũng tóm được nhược điểm của anh rồi.

Nhưng nửa đêm anh lại nghiêm mặt trở mình ôm cô, cổ độc khó chống cự lại chỉ có cô giáo Lý là thuốc giải.

Dạo này Khê Ngôn rất bận, có đôi khi Cố Văn Lan phải trực ca đêm thì cô sẽ đến thẳng chỗ cha mẹ, nhưng có một lần không khéo, bác sĩ Hương đối ban với Cố Văn Lan nên Cố Văn Lan tan làm về nhà sớm.

Anh vừa về đến nhà thì phát hiện đèn trong phòng chưa từng được bật lên, dường như cô không về nhà, nhưng anh vẫn chưa từ bỏ ý định bèn kêu lên: "Cô giáo Lý?"

Không ai trả lời.

Anh ngồi xuống sofa, gọi điện thoại cho cô giáo Lý.

Khê Ngôn bắt máy rất nhanh, đúng lúc cô đang cầm điện thoại, hơn nữa ngày thường Cố Văn Lan rất ít khi gọi điện thoại cho cô, huống chi lại còn đúng lúc anh đang bận, cô sợ có chuyện gì, "Alo?"

"Em đang ở đâu thế?" Cố Văn Lan nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh mềm mại của cô.

"Em đang ở nhà bố mẹ, anh có sao không?" Cô hơi hơi lo lắng.

"Không sao."

Anh nói xong câu đó thì đầu dây bên kia yên tĩnh vài giây.

Khê Ngôn hỏi: "Anh đã ăn cơm chưa đấy?"

Anh suy nghĩ tới rất nhiều vấn đề, cuối cùng mới nói: "Chưa."

"Sao lại chưa ăn cơm?"

"...Anh đang ở nhà."

Khê Ngôn mím môi im lặng một lát, hỏi: "Vậy anh muốn em phải làm gì đây?"

Cố Văn Lan nghe xong, trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, nói: "Để anh sang đây."

Khê Ngôn ngạc nhiên, "Anh sang đây làm gì?"

Cố Văn Lan không đáp, chỉ nói: "Anh đến ngay đây." Sau đó ngắt điện thoại.

Khê Ngôn ngẩn ra mấy giây, cô cảm thấy dạo này Cố Văn Lan có biểu hiện không khác gì... mấy chàng trai đang trong tuổi dậy thì cả.

Xuân về rồi đấy à?

Khê Ngôn tính xem thời gian anh đi từ nhà đến đây mất bao lâu, đến khi còn 15 phút nữa thì cô vào phòng bếp nấu mì cho anh.

Chu Mộc Lan và lão Lý còn đang xem TV trong phòng khách, Chu Mộc Lan thấy cô vào phòng bếp nấu đồ ăn thì bám theo, "Sao thế? Con đói bụng à? Được rồi đừng vội, để mẹ nấu cho."

"Không phải ạ," Khê Ngôn đun sôi nước, đặt vài khúc hành và hai trái cà chua đã được rửa sạch sẽ lên thớt, "Cố Văn Lan định tới đây ạ, con chuẩn bị nấu cái gì đó cho anh ấy ăn."

"Thật không?" Chu Mộc Lan có vẻ vui, "Sao giờ này lại tới đây?"

"Hôm nay anh ấy tan làm sớm nên dành thời gian tới đây thăm ba mẹ." Khê Ngôn cảm thấy hình như khả năng bịa chuyện của cô hơi bị xuất chúng đấy.

"Cái thằng bé này, gấp làm gì chứ? Sau này còn có nhiều thời gian mà," Chu Mộc Lan nói xong thì đột nhiên nghĩ tới một chuyện bèn cười hỏi: "Có phải do hôm nay con không về nhà nên thằng bé sang đây xem con không?"

"Xem con làm gì?" Khê Ngôn cười cười, cô bỏ mì vào nồi, "Ngày nào mà bọn con chả gặp nhau."

"Cũng đúng." Chu Mộc Lan nói thêm hai câu rồi đi ra ngoài.

Lúc Cố Văn Lan tới vừa lúc Khê Ngôn nấu mì xong bưng ra bàn.

Lão Lý vừa thấy con rể tới liền nổi hứng tám nhảm, bèn cầm bình rượu trắng ra định để lên bàn.

Chu Mộc Lan cầu nhàu: "Thằng bé vừa mới tan làm, còn đang mệt đấy, ông đừng rủ rê nói đông nói tây với người ta nữa."

Khê Ngôn cũng nói: "Ba, để con nấu cho ba một chén mì nữa nhé."

Lão Lý nghe xong gật đầu, ông nói với Chu Mộc Lan: "Nói đông nói tây là sao? Tôi ngồi đây là để ăn mì nhé!"

Lúc Khê Ngôn vào phòng bếp thì Cố Văn Lan đang rửa tay, cô vừa nấu mì vừa nói: "Anh đừng tám nhảm với ba em làm gì, nghỉ ngơi sớm đi."

Cố Văn Lan vắn vỏi nước vào, nói: "Nhưng ba tìm anh nói chuyện phiếm thì anh cũng đâu thể từ chối được."

"Cứ nói mai anh phải đi làm là được, anh chỉ cần nói thế thôi là ba không lảm nhảm nữa đâu." Cô quay lại lấy đĩa.

"Được," Cố Văn Lan cười cười, "Anh về phòng sớm với em."

"Anh bớt nghĩ đi, ai thèm về phòng sớm với anh hả?"

"..."

Khê Ngôn vào phòng Lý Khê Vũ lấy một bộ quần áo ngủ để Cố Văn Lan thay ra sau khi tắm rửa, xong việc cô bèn về phòng sửa bài tập, không lâu sau Cố Văn Lan cũng theo vào, cô chỉ vào chiếc áo ngủ trên giường nói: "Cho anh, anh mau đi tắm đi."

Cố Văn Lan cầm áo ngủ lên thì thấy chi tiết gà con màu vàng, "Anh phải mặc cái này á?"

"Cái này nó làm sao à?"

"Gà con màu vàng?"

"Anh thích thì còn có cả ngỗng trắng nữa đấy."

"..."

Cố Văn Lan đành nghe lời cô đi tắm rửa.

Anh tắm rửa xong thì mặc bộ đồ ngủ hình gà con màu vàng bước vào, Khê Ngôn nhìn qua bèn cười trộm, lại thấy trong tay anh vẫn còn cầm áo sơmi và quần tây mới được thay ra.

"Đưa em đi." Khê Ngôn đi tới lấy quần áo anh định ra ngoài.

"Làm gì thế?" Cố Văn Lan giữ chặt lấy cô.

"Em đi giặt."

"Đừng giặt, anh không mang quần áo đến đây đâu."

"Giặt xong rồi em hong khô cho."

"Kệ nó đi, em không thấy mệt à?"

"Vậy anh còn tới đây thêm việc cho em làm gì?"

"..."

Cố Văn Lan cảm thấy bị vợ ghét bỏ, hậm hực ngậm miệng lại.

Sau khi Khê Ngôn ra ngoài thì Cố Văn Lan đi lòng vòng trong phòng cô, lúc anh ngồi xuống mép giường thấy một sợi tóc dài dính trên gối bèn nhặt lên cuộn cuộn vài vòng lên tay, chẳng lâu sau Khê Ngôn đã quay lại.

"Nhanh thế?" Anh hỏi.

"Mẹ em cầm đi rồi." Khê Ngôn ngồi vào bàn tiếp tục sửa bài tập.

Cố Văn Lan kéo ghế ngồi xuống cạnh Khê Ngôn nhìn cô bận rộn làm việc, nhưng chính anh lại không ngồi yên được, cứ tí tí lại nghịch sách bài tập trên bàn, lúc khác lại lấy giáo án của Khê Ngôn ra đọc, một hồi lại ngồi nghịch tóc cô, anh cuộn lấy sợi tóc cô vào ngón tay mình.

Anh nghịch ngợm không khác gì thiếu niên đang trong tuổi mới lớn.

"Cô giáo Lý, bao giờ em mới xong việc vậy?"

"Anh phiền quá."

"..."

"Mau đi ngủ đi."

Cố Văn Lan nghiêng người chống tay lên bàn nhìn cô chăm chăm.

Có thể là để tiện cho anh ngủ nên cô tắt hết đèn trong phòng đi, chỉ để sáng một chiếc đèn bàn, ánh đèn rơi xuống bàn, vẽ mặt của cô dưới ánh đèn tranh sáng tranh tối càng thêm trầm tĩnh.

Ánh nhìn của Cố Văn Lan có sức tồn tại rất mạnh, trắng trợn, táo bạo và nóng bỏng.

Cô nghiêng mặt nhìn sang, dường như suy tư gì đó mà cười với anh, gõ gõ cán bút lên mặt bàn, nói: "Em hỏi anh một chuyện." Trông y hệt như giáo

viên đang kiểm tra bài của học sinh.

"Sao em có nhiều chuyện để hỏi thế?" Anh vươn tay tới nhưng bị cô chặn lại bèn thuận tay nắm lấy tay cô, "Em hỏi đi."

"Hồi cấp ba anh đã từng yêu đương chưa?" Vẻ mặt cô rất tự nhiên, không khác gì lúc nói chuyện bình thường

Cố Văn Lan cân nhắc ý đồ của cô, "Em định tính số mấy chuyện cũ với anh đấy à?"

Cô nói: "Thích trở mặt không?"

Anh bữu môi, "Không, chẳng qua có rất nhiều nữ sinh thích anh, nhưng anh lại không thích ai cả." Lúc anh nói như vậy dường như có ý tranh công.

"Vậy mối tình đầu của anh là vào lúc nào?"

"Năm ba đại học."

"Ừm..." Cô nghiêng đầu suy nghĩ, "Vậy anh trưởng thành hơi muộn nhỉ."

Cố Văn Lan sửng sốt, anh tuyệt đối không nghĩ tới cô sẽ kết luận như vậy bèn cố ý nói: "Vậy mối tình đầu của em là vào lúc nào? Hơ đúng rồi, là năm nhất chứ gì, đối tượng còn là anh nữa đó, lúc đấy chắc trộm thèm thường anh lâu rồi chứ gì?"

Khê Ngôn: "..."

Trên bàn có viên kẹo nhuộm giọng, cô bóc một viên ra, từ từ nói: "Lúc đấy bên cạnh anh người tới người đi, anh đã từng đặc biệt thích hoặc nghiêm túc với ai chưa?"

Cô hỏi điều này không phải muốn nghe anh nói mấy câu dỗ dành cô, cô

chỉ muốn biết lúc ấy anh nghĩ thế nào mà thôi.

Mà Cố Văn Lan hiển nhiên sẽ không đỡ cô bằng cách nói dối, anh nói thẳng: "Chưa từng, nhưng thật ra có ấn tượng rất sâu sắc với một người."

"Ai cơ?"

"Người đó đó," Anh cười cười, "Cái người lừa mắt trong sạch của anh ấy."

Khê Ngôn sững sốt, cô mím môi lạnh nhạt ở một tiếng, không muốn nói tiếp đề tài này nữa.

Cố Văn Lan túm tay cô, "Ờ cái gì? Người đó chính là em đấy, giả vờ cái gì hả?"

-- Ai cơ?

"Em á?"

"Thì là em đó."

"..."

Khê Ngôn nghiêng mặt cười, vo vỏ kẹo lại rồi ném vào thùng rác.

Cố Văn Lan hỏi: "Em không biết hả?"

Cô mỉm cười nhìn anh, "Em không biết."

Tuy rằng anh đã quên mất vẻ ngoài của cô, nhưng Cố Văn Lan vẫn luôn nhớ rõ cảm xúc đêm đó, dáng người mềm mại cân xứng của thiếu nữ... Chẳng khác với cô của hiện tại là bao.

Ký ức cứ thế mà tới, dục vọng cũng tràn ra.

"Sao lúc đấy anh lại như vậy?" Khê Ngôn nhìn anh khom người bế cô lên.

"Như vậy là sao?" Cố Văn Lan để cô lên giường rồi áp lên người cô, nụ hôn rơi xuống khóe mắt của Khê Ngôn, sau đó là gương mặt.

"Quen nhiều bạn gái như vậy." Cô cảm thấy dường như Cố Văn Lan có khựng lại đôi chút.

Cố Văn Lan ngồi dậy, ánh sáng khiến người khác không thấy rõ vẻ mặt của anh, "Khi đó mẹ anh vừa mới mất, anh lại chỉ còn một mình, có lẽ là muốn tìm ai đó ở bên cạnh chẳng... Anh cũng không biết nữa, lúc ấy rất mờ mịt nên phóng túng một quãng thời gian." Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, "Lúc ấy sao em lại không kiên trì thêm chút nữa?"

Cô nói: "Kiên trì thì được gì chứ?"

Căn bản là lòng anh lúc đó vẫn còn chên vênh, sẽ không cho bất kì kẻ nào cơ hội cả, nếu không thì sao đến giờ mới bằng lòng tìm một người để chung sống bên cạnh chứ? Nếu anh muốn thì đã sớm có bạn gái rồi.

Trên đời này duyên phận đôi khi cần thời gian và cơ duyên.

Chiếc giường kia của Khê Ngôn là giường đơn, thân giường được làm từ giá gỗ, tuy nhìn rất rắn chắc nhưng chỉ hơi động dậy là sẽ vang lên tiếng kêu kẽo kẹt, dầu rằng âm thanh nhỏ nhưng tần suất kêu kẽo kẹt rất áy náy, càng nghe càng ngứa ngáy.

Trước khi Cố Văn Lan đến bệnh viện có đưa Khê Ngôn tới trường học, vì khoảng cách khá gần nên anh cũng thuận đường đưa cô đi, sau khi Khê Ngôn xuống xe anh mới để ý cô quên một chiếc túi trên xe ben nhanh chóng xuống xe đưa cho cô.

Cô đẩy lại cho anh, nói: "Áo ngủ của Khê Vũ, cái mà tối hôm qua anh mặc đấy, mang về nhà đi."

"Mang về làm gì?"

"Ai bảo tối qua anh mặc cái áo đấy rồi xằng bậy làm gì?"

Cố Văn Lan hơi trầm tư, "Chi tiết nào khiến em cảm thấy chuyện đó xằng bậy vậy?"

Khe Ngôn: "...Toàn bộ quá trình."

Cố Văn Lan lại tiếp tục trầm tư, "Cho nên em định lấy nó làm kỷ niệm à? Không ngờ em còn có sở thích này đấy nhé?"

Khe Ngôn: "Tạm biệt."

Cố Văn Lan cười nhìn cô quay vào trường học.

Chiều thứ sáu Lý Khê Vũ về đến nhà, lúc cậu lục quần áo đi tắm thì lục tung hết lên cũng không tìm thấy áo ngủ của mình đâu bèn chạy vào phòng bếp kêu lên: "Mẹ!! Có phải mẹ lại lấy áo con làm giẻ lau không!!"

Chu Mộc Lan giật mình, suýt nữa thì cầm muôi canh gõ cậu, "Mẹ lấy áo nào của mày làm giẻ lau cơ?"

"Áo ngủ của con!"

"Tự dưng mẹ lấy áo ngủ của mày làm giẻ lau làm gì?"

"Thế áo ngủ của con đâu rồi? Sao lại đột nhiên biến mất được?"

"Không thấy thì thôi, có phải mày chỉ có một chiếc áo ngủ đâu."

"Con muốn bộ kia! Gà con màu vàng!"

"Mày còn có áo ngủ ngỗng trắng cơ mà?"

"Con chỉ cần áo gà con màu vàng thôi!"

"Đi ra ngoài --"

Bên kia --

Hai ngày nay đột nhiên Cố Văn Lan lại canh cánh trong lòng về chuyện tình khi xưa của họ

"Khi đó em thích anh ở điểm nào?"

"Mặt."

"..."

"Với lại body của anh."

"..."

"Với lại --"

"Đừng nói nữa."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Chỉ Tham Lam Thế Với Em Thôi.

Chương 27: Anh chỉ tham lam thế với em thôi.

Cuối học kì I năm nhất Khê Ngôn tham gia tiết thể dục cuối cùng, lần thứ ba cô gặp Cố Văn Lan là ở sân thể dục, lúc ấy anh đang chơi bóng rổ với bạn cùng KTX.

Tiết thể dục cuối cùng là để kiểm tra.

Khê Ngôn làm bài nửa tiết đã xong bèn đến bên cạnh vừa ngồi xem người ta chơi bóng rổ vừa chờ Hứa Du.

Hiện tại đang là giờ học, trên sân vận động còn có cả các học viên khoa khác, sau khi giải tán đội ngũ thì nữ sinh tụm lại thành một nhóm rồi chạy đến khán đài.

Cũng có mấy nữ sinh ngồi ở ngoài sân bóng rổ như Khê Ngôn.

Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng phát ra từ phía khán đài: "Cố Văn Lan! Ngầu quá đi!"

Ngay sau đó liền thấy Cố Văn Lan chạy ra gần biên giơ ngón cái tỏ vẻ khen ngợi.

Mấy nam sinh bên cạnh chơi bóng rổ với anh nửa thật nửa giả mà tỏ ra kháng nghị.

"Không công bằng nhé!"

"Có thấy mấy người chúng tôi không vậy!"

"Thua mặt không thua kỹ, các anh em mau xông lên bày ra phong thái cho các cô gái cùng xem nào!"

Nữ sinh đều có nhóm bạn, chỉ có Khê Ngôn ngồi một mình nên hơi xấu hổ, lúc cô đang định đi thì Hứa Du tới.

Khê Ngôn nhắc chai nước bên cạnh ra ý bảo cô ấy ngồi xuống, "Làm bài thế nào?"

Hứa Du chạy vội tới đây, vẫn còn thở gấp, "Tạm tạm, dù sao cũng qua môn, cậu đang nhìn cái gì thế?"

Khê Ngôn chỉ chỉ, "Bóng rổ."

"Cậu xem có hiểu không?"

"Không hiểu."

"Ôi! Người kia đẹp trai đấy," Hứa Du chỉ vào sân bóng rổ, "Cậu nhìn xem, học khoa nào ấy nhỉ? Tên gì không biết?"

"Khoa y, năm ba, Cố Văn Lan." Khê Ngôn đáp lại từng vấn đề của Hứa Du.

Hứa Du kinh ngạc nhướn mày, "Ái chà."

Khê Ngôn nói: "Thứ bảy tuần trước tớ đến thư viện kiểm thêm học phần thì anh ta tới mượn sách, thấy tin tức trên hệ thống viết vậy."

Vẻ mặt Hứa Du rất thâm sâu, "Nhớ rõ vậy luôn hả?"

Khê Ngôn: "Cũng có mấy thông tin thôi mà, học khoa xã hội thì chỉ có cái

này là ưu điểm thôi."

Hai người đang nói chuyện thì một quả bóng lăn tới, dừng ở dưới chân Hứa Du.

Có nam sinh kêu lên: "Bạn học, phiền bạn ném qua đây với!"

Hứa Du sút thật mạnh làm bóng văng ra, là tư thế đá bóng rất tiêu chuẩn, Cố Văn Lan ở đằng kia huyết sáo, Hứa Du đá xong thì khập khiễng trở về chỗ ngồi, vẻ mặt vừa tái vừa thẹn, nói: "Hơi đau..."

Chỉ vài phút sau, bóng lại lăn tới đây lần nữa, vẫn dừng ở dưới chân Hứa Du.

Bên kia có nam sinh kêu lên: "Bạn học, phiền bạn lại đá qua đây với!"

Khê Ngôn nghe ra ý trêu ghẹo.

Lúc ấy tính tình của Hứa Du rất nóng nảy, cô định đứng dậy đá tiếp thì bị Khê Ngôn cản lại, "Để tớ làm cho." Cô ôm bóng ném qua bên đó, là tư thế ném bóng rất không tiêu chuẩn.

Cho tới lần thứ ba bóng lăn lại đây, cuối cùng Khê Ngôn cũng cảm thấy hình như người ném quả bóng này có ý đồ khác thường

Hứa Du nhìn sân bóng rồi bật cười, lúc Khê Ngôn nhìn sang thì thấy chàng nam thần vẫn luôn nhờ Hứa Du ném bóng lại cho anh ta chạy tới, nói với Hứa Du : "Bạn học, chân bạn có sao không?"

Hứa Du nhún nhún vai.

Bạn học kia nói: "Nếu không thì cho tôi cách liên lạc với bạn đi, nếu chân bạn không thoải mái thì cứ tìm tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lúc ấy Khê Ngôn đang uống nước, nghe vậy suýt nữa phun hết nước ra.

Dường như Hứa Du cũng cảm thấy cạn lời, không biết phải trả lời anh ta thế nào.

Đúng lúc này một quả bóng nữa bay tới, đập trúng hông nam sinh đó, anh ta xoa xoa hông rồi quay lại hét lên: "Gì thế hả!"

Cố Văn Lan đứng ở đằng kia, nói: "Cmn cậu có chơi không thì bảo?"

Nam sinh hỏi: "Cậu lấy bóng chuyền ở đâu đấy?"

Cố Văn Lan hất cằm, "Mượn lớp bên cạnh."

Nam sinh nhìn sang thì thấy mấy nữ sinh ở sân bóng chuyền bên kia đang háo hức hóng chuyện, nam sinh hơi đỏ mặt, nói với Hứa Du: "Tên tôi là Lộ Minh, còn bạn thì sao?"

"Hứa Du."

"Ồ Lộ Minh (*) hả, vậy xem ra hai ta chú định thành đôi rồi."

(*) Hứa đọc lái thành Lộ, Lộ Minh là tên ghép giữa họ Hứa Du (đọc lái đi) và tên Lộ Minh, Lộ Minh còn là tên một bài thơ trong Kinh Thi - Tiểu Nhã. (Đây là những lời mình tạm lí giải, chưa hẳn là đúng, mọi người nên tìm hiểu sâu.)

Sau đó Lộ Minh bắt đầu nhiệt tình theo đuổi Hứa Du, thường xuyên mời Hứa Du đi ăn cơm, dần dà thái độ của Hứa Du cũng mềm hóa.

Có một lần Khê Ngôn hỏi xem cô ấy thấy sao.

Hứa Du nói: "Một chàng trai rất ấm áp, thật ra để thích anh ấy thì dễ lắm, cậu không thấy vẻ ngoài của anh ấy cũng không tệ chút nào à?"

Vào cái đêm mà Lộ Minh định thổ lộ với Hứa Du thì kéo hết người trong KTX mình tới, dường như Hứa Du cũng dự cảm được điều gì nên nói rằng hơi khẩn trương, sau đó xách theo Khê Ngôn đến đó.

Đêm đó hai nam sinh trong KTX của Lộ Minh cũng dẫn theo bạn gái, chỉ có Cố Văn Lan và Khê Ngôn ngồi một mình.

Hai kẻ FA nên hiển nhiên ngồi cạnh nhau.

Trước kia có hai lần Lộ Minh cũng từng sắp xếp mấy cuộc gặp gỡ thế này, hai lần đó Hứa Du đều sẽ dẫn theo Khê Ngôn.

Hai lần đó Khê Ngôn và Cố Văn Lan cũng chẳng mấy giao lưu, nhưng bởi vì những người khác đều đã có đôi có cặp nên bọn họ hiển nhiên phải ngồi với nhau thôi.

Nhưng Cố Văn Lan thì ít lời, cứ ngồi uống rượu một mình, Khê Ngôn cũng không giỏi bắt chuyện với nam sinh.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Lộ Minh thổ lộ thành công, mọi người đều vui nên uống hơi nhiều một chút.

Khê Ngôn cũng thế, lúc mọi người nâng chén lên chúc mừng, cô cũng không muốn khiến mọi người cụt hứng nên nâng chén lên uống với mọi người.

Đêm đó Lộ Minh vui điên luôn rồi, ăn cơm xong lại muốn đi hát Karaoke, Khê Ngôn cảm thấy hơi say nên bảo Hứa Du là cô phải về trước, Hứa Du không yên tâm, nói: "Để ai đó dẫn cậu về đi."

Khê Ngôn đang định nói không cần thì Cố Văn Lan đứng cạnh đột nhiên mở miệng, "Để tôi dẫn cô ấy về đi, đúng lúc tôi cũng muốn về KTX."

Hứa Du nghe thế càng không yên tâm, hai cái người này đều uống say rồi, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao!

Lộ Minh ôm vai cô, "Không sao đâu, tuy là lão nhị phòng bọn anh có một khuôn mặt trên hoa gheo nguyệt nhưng thật ra không thích hái hoa ngắt cỏ tí nào, cậu ta là chính nhân quân tử đấy."

Đã từng.

Lộ Minh thầm bổ sung.

Đường tới KTX của nữ sinh sẽ phải đi qua một đoạn đường nhỏ xuyên rừng, đó cũng là nơi Cố Văn Lan thổ lộ với Khê Ngôn.

Anh đã gặp cô bé này rất nhiều lần, thậm chí còn cảm giác được tâm tư của cô, nhưng thái độ của cô cứ tản mạn chậm chạp, nếu cô không chủ động thì để anh cũng được.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động thổ lộ với một nữ sinh.

Cái chuyện anh chủ động với ai thật ra cũng chẳng đáng quan trọng lắm, bản thân anh không phải kẻ bị động, chẳng qua là từ trước đến giờ nữ sinh còn chủ động hơn cả anh.

Khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của người con gái bên cạnh, không biết vì sao lòng anh cũng trở lên nóng nảy, buột miệng thốt ra: "Làm bạn gái anh đi."

Khê Ngôn đột nhiên khựng lại nhìn về phía anh.

Con đường nhỏ u ám, Cố Văn Lan chỉ thấy gương mặt cô trắng đến đáng yêu, trắng đến chói mắt.

Khê Ngôn siết tay, cố gắng giữ bình tĩnh, "Hình như anh say rồi, dẫn tôi

về đến đây là được..."

Anh lặp lại, "Làm bạn gái anh đi."

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Khê Ngôn cảm thấy có lẽ mặt mình đỏ bừng lên rồi, cô đành hỏi thẳng anh, "Anh thích tôi à?"

Cố Văn Lan hơi híp mắt, nói: "Lần đầu tiên anh thổ lộ với con gái, em nói xem?"

Ngay sau đó anh cảm thấy mình thật đê tiện khi trả lời lảng tránh như vậy, thâm khinh thường chính mình.

Khê Ngôn im lặng hồi lâu.

Cô chưa từng phủ nhận rằng mình thích anh, thậm chí giờ khắc này trái tim cô còn đập thình thịch như muốn giục giã cô mau đồng ý đi, cô cũng không cảm giác được Cố Văn Lan có thích mình thật hay không, nhưng Khê Ngôn cảm thấy cô đã 19 tuổi rồi, đã có thể độc lập quyết định rất nhiều chuyện, bao gồm cả chuyện yêu đương với ai.

Cho nên cô đồng ý, "Được rồi."

Cố Văn Lan hơi ngạc nhiên, bởi vì vẻ mặt của cô rất cẩn thận.

KTX của nữ sinh cách con đường này không xa, Khê Ngôn bảo anh dẫn cô đến đây là được rồi, sau đó cô không biết phải làm gì tiếp bèn gượng gạo chúc anh ngủ ngon rồi định đi.

Bỗng nhiên anh gọi cô lại, "Khê Ngôn."

Cô hơi ngạc nhiên, quay đầu đáp: "Vâng?"

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Cố Văn Lan nghiêng người dựa vào cột điện bên cạnh, hơi lười nhác mà nói: "Em hôn anh chút đi."

Khê Ngôn hơi ngơ ngác, sau đó lùi lại hai bước, vịn tay anh nhón chân định hôn anh, lúc đầu cô không với tới nên khi Cố Văn Lan hơi khom lưng một chút thì cô liền chạm vào khóe miệng của anh, sau đó hai người trừng ra vẻ mặt không làm được trò trống gì ở đây đâu, đi luôn.

Chỗ kia còn vương lại hơi ấm của cô, Cố Văn Lan liếm liếm khóe miệng.

Tuy rằng hơi thấp so với anh, nhưng cũng tạm được.

Đúng thế, tạm được.

Nếu lúc ấy anh đã ăn gì đó lót dạ rồi, không chừng còn có thể từ cái cảm giác "tạm được" trên người cô lúc ban đầu chuyển thành "tuyệt hảo".

Cố Văn Lan nhìn người ngồi bên cạnh, kéo kéo cổ tay áo của cô, "Khê Ngôn."

Khê Ngôn quay lại nhìn anh "Sao thế?"

"Em hôn anh chút đi."

"..."

Khê Ngôn nghi ngờ nhìn Cố Văn Lan, hôn nhẹ lên khóe miệng anh.

Đầu ngón tay Cố Văn Lan chạm vào khóe miệng, nói: "Cô giáo Lý, em chả thay đổi gì cả."

Khê Ngôn cầm giẻ lau bàn trà, "Anh nói gì đấy? Tối ngày cứ thần thần bí bí vậy làm gì."

Cô đứng dậy đi vào thư phòng, trên chiếc bàn trong thư phòng bày la liệt các loại tư liệu, cô dọn xong từng thứ một bèn cầm giẻ bắt đầu lau chùi, cái gạt tàn trên bàn anh tích một lớp bụi và ám mùi khói thuốc.

Anh bám theo sau cô, không quá chú ý mà quay quay quả địa cầu trên bàn, hỏi: "Cô giáo Lý, em có bỏ anh mà đi không?"

Khê Ngôn không biết anh lại đang nghĩ tới cái quỷ gì nữa, cô liếc anh, nói: "Anh sợ em bỏ đi à?"

Cố Văn Lan hơi nghĩ ngợi, nói: "Trước mắt thì tạm thời là vậy."

Khê Ngôn ném những thứ dính bụi vào thùng rác, "Anh không chọc giận em thì em sẽ không bỏ đi."

"Lúc đấy em chẳng rời đi còn gì." Anh lại đi tới lật tư liệu được xếp gọn gàng ra.

"Lúc nào cơ?" Cô hơi thất thần trả lời, chăm chú lau dọn.

"Lúc đấy đấy."

"..."

Cố Văn Lan thấy Khê Ngôn im lặng hồi lâu bèn nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy ai kia đang khó hiểu nhìn mình, anh duỗi tay cầm quả địa cầu lên, vừa xoay nó vừa nói: "Có một số người chỉ cần mất hứng là sẽ bỏ đi mất, thật là không có trách nhiệm gì cả."

Khê Ngôn cầm giẻ lau ngơ ngác hồi lâu mới nghẹn ra được một câu: "Em không có trách nhiệm bao giờ?"

Giọng điệu của Cố Văn Lan hơi hơi u oán: "Lúc hai ta ở bên nhau anh có chân đạp hai thuyền không? Anh có đánh em mắng em chưa? Đã từng bắt nạt

em chưa? Chưa từng! Thế có đúng là em thấy mất hứng một cái là chia tay anh hay không hả? Đúng thế luôn!"

Khê Ngôn: "..."

Tự hỏi tự trả lời luôn hả?

Cố Văn Lan: "Đêm trước chia tay em còn làm chuyện đó với anh."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan: "Ngủ xong bèn chạy, em có cảm thấy mình ức hiếp người ta hơi bị quá đáng không?"

Khê Ngôn: "..."

Nếu chuyện này mà truy nguyên căn thặng thì thật đúng là không biết ai ức hiếp ai.

Năm đó cuộc sống của anh đã xảy ra quá nhiều chuyện, đang là lúc mờ mịt không biết phải đối mặt với tình cảm ra sao, bạn gái của anh cứ đổi từng người từng người một, mà khi Khê Ngôn đáp ứng lời thổ lộ của anh đã quyết định, nếu anh đối xử tốt với cô thì cô cũng sẽ làm thế với anh, còn nếu anh đối xử không tốt thì cô sẽ rời đi.

Còn việc trước đêm chia tay lại xảy ra loại chuyện này, đại khái do cô không cam lòng chẳng, không muốn cứ thế mà dứt khoát không còn dính dáng gì đến anh...

Chỉ không nghĩ tới lần đó hóa ra lại là lần đầu của cả hai...

Khê Ngôn đột nhiên bật cười.

Cố Văn Lan để quả địa cầu lên bàn, "Em cười cái gì đấy?"

"Không có gì," cô đi tới đẩy anh tránh xa bàn sách ra, "Được rồi, anh đi tắm rửa đi, từ lúc về đến giờ chỉ toàn nghĩ chuyện không đâu, bị cái gì kích thích đấy?"

"Về sau em phải tốt với anh thêm chút nữa." Anh thuận thế dựa lên người cô.

"Em còn chưa đủ tốt với anh à?" Khê Ngôn đẩy anh ra.

"Không đủ," Cố Văn Lan bỗng dừng khựng lại, anh quay người ôm cô, khẽ nói: "Còn chưa đủ, anh muốn nhiều hơn thế nữa."

"Anh đừng có tham lam thế chứ."

"Anh chỉ tham lam thế với em thôi, biết sao được."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Em Không Sợ Một Ngày Nào Đó Sẽ Chiều Hư Anh Hả.

Chương 28: Em không sợ một ngày nào đó sẽ chiều hư anh hả.

Ngày cuối cùng của kì thi cuối học kì, Chu Vũ không đến.

Khê Ngôn gọi điện thoại cho cậu cả sáng, đến tận khi hôm thi buổi sáng sắp kết thúc Chu Vũ mới nhắn tin cho cô.

-- Cô ơi, em không thi đâu.

Khê Ngôn lập tức gọi điện thoại cho cậu, "Chu Vũ, em đang ở đâu?"

Chu Vũ nói: "Hôm nay em không đến trường thi đâu, cô đừng gọi đến làm gì."

Khê Ngôn nghe xong thì hơi sốt ruột, "Em xem xem khoảng thời gian này em đã trốn bao nhiêu tiết rồi? Bây giờ ngay cả thi cũng bỏ? Chu Vũ, em muốn sao đây hả?"

Chu Vũ không nói gì.

"Chu Vũ, nói cho cô biết em đang ở đâu, sao lại không đi thi?" Khê Ngôn dịu giọng.

"Không có lí do gì hết," Trước khi ngắt máy Chu Vũ nói: "Cô giáo, em rất an toàn, sống cũng tốt nữa, cô đừng để ý đến em."

Hôm nay là thứ bảy, kì thi cuối kì của khối 11 đã kết thúc, học sinh nộp

bài thi xong bèn bắt đầu đón kì nghỉ đông, đón Tết âm lịch.

Khê Ngôn ôm một chồng bài thi cuối kì và bảng biểu thành tích về nhà.

Lúc nấu cơm Khê Ngôn còn gọi điện cho Chu Vũ lần nữa mới biết cậu đã tắt máy, mà bên cha mẹ cậu cứ như đã mai danh ẩn tích, không thể liên lạc được.

Cô bối rối nên lơ đãng làm rơi bát xuống, nhưng lại không vỡ vì nó rơi đúng mu bàn chân của cô. Khê Ngôn chống tay lên bàn, đau đến cau chặt mày, chờ đến khi cơn đau qua đi cô mới nhặt bát để lên chạn, còn cô khập khiễng đi lấy thuốc bôi.

Buổi tối lúc Cố Văn Lan về nhà, TV đang phát phim truyền hình, vẫn là bộ phim cung đấu thời Thanh kia, còn cô thì lại đang nằm ngủ trên sofa, cả người cuộn tròn lại, tay vẫn còn cầm điện thoại

Cố Văn Lan cởi áo khoác, khom lưng bế cô lên.

Cô dựa vào người anh, lúc đang mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa ngủ thì lẩm bẩm một câu: "Chu Vũ đâu..."

Anh khựng lại, nói: "Em vừa gọi tên người đàn ông khác trước mặt anh đấy hả?"

Khê Ngôn hơi tỉnh táo lại, bám vào lồng ngực anh đòi trèo xuống, vẫn còn hơi buồn ngủ mà nhìn chằm chằm mặt anh hồi lâu, cau mày nói: "Sao anh đã về rồi?"

Cố Văn Lan lạnh mặt nhướng mày, hỏi: "Câu này là có ý gì đấy hả?"

Khê Ngôn sững sốt, đến lúc này cô mới tỉnh táo hoàn toàn, "Em ngủ tới lơ mơ...."

"Lại định bắt nạt anh hả," Cố Văn Lan nói: "Chu Vũ là ai?"

"Ừm?" Cô hơi ngẩn ra, "Chu Vũ nào cơ?"

Cố Văn Lan híp mắt nhìn cô, như suy tư gì, "Em quên thật hay giả ngu đấy? Vừa nãy lúc nằm trong ngực anh em gọi tên thằng đấy còn gì."

Khê Ngôn tỏ ra khó hiểu, "Em có nói thật hả?"

"Chu Vũ là ai?"

"Xem ra là em nhớ người ta quá mà, ngay cả ngủ cũng..."

"Lý Khê Ngôn!"

"Sao?"

Cố Văn Lan hàm hừ muốn cắn cô một miếng, "Em nói em nhớ ai cơ?"

Khê nói cười cười nói: "Đùa thôi, Chu Vũ là học sinh lớp em chủ nhiệm, trước khi ngủ em đang nghĩ về chuyện của thằng bé, mà hình như là anh có biết Chu Vũ đấy? Lần trước anh còn trả 3 vạn cho cậu ấy mà."

"Cậu ta á?" Cố Văn Lan ôm cô ngồi xuống, "Cậu ta hôm nay làm sao à?"

"Hôm nay thằng bé không tới làm bài thi, điện thoại thì tắt nguồn, cũng không liên lạc được với cha mẹ cậu ta," Vừa nhắc tới Chu Vũ là Khê Ngôn lại bắt đầu nói liên miên, "Anh nói xem họ bị làm sao vậy chứ? Ngay cả con mình cũng không thèm quan tâm? Thằng bé đó cũng thật là, muộn học trốn tiết thì thôi đi, ngay cả thi cuối kì cũng không thèm tới? Không biết nó nghĩ cái gì nữa? Còn nhà cậu ta..."

"Sao em cứ phải bận tâm đến Chu Vũ làm gì nhỉ?" Cố Văn Lan ấn cô vào lồng ngực mình, anh tựa cằm lên đỉnh đầu Khê Ngôn ngửi tóc cô, nói: "Sao

em không bận tâm đến anh đây này?"

"..."

Cố Văn Lan nâng cằm cô lên mới thấy cô vẫn đang thất thần, "Em còn đang nghĩ tới chuyện của cậu ta đấy à?"

Khê Ngôn nói: "Anh nói xem thằng bé nếu không đi thi thì làm gì chứ?"

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn nói: "Còn nói trên điện thoại là cô đừng để ý đến em là có ý gì thế hả? Hay là cậu ta xảy ra chuyện gì? Nhưng thằng bé nói mình đang rất an toàn mà, rốt cuộc là đi làm cái gì thế nhỉ?"

Cố Văn Lan: "..."

Khê Ngôn càng nói càng bực mình bèn đấm anh một phát, "Chẳng biết nam sinh các anh muốn cái gì nữa? Sao không thể khiến em đỡ phải bận tâm chút chứ? Các người thật là khó hiểu mà!"

Cố Văn Lan: "... Em mới khó hiểu ấy, chuyện này có liên quan gì đến anh đâu?"

Khê Ngôn không muốn nói chuyện với anh bèn gọi lại cho Chu Vũ , điện thoại vẫn tắt máy.

Cô là chủ nhiệm lớp của Chu Vũ nên phải phụ trách sự an toàn của cậu, cũng được coi là một nửa người giám hộ của cậu rồi, hiện tại cậu bất vô âm tín thì sao mà cô yên tâm được?

Trước kia Chu Vũ trốn học cô cũng từng gọi điện cho cậu, thế nhưng lại chưa từng xuất hiện tình huống điện thoại tắt nguồn cả ngày như thế này.

--

Nửa đêm, Cố Văn Lan đột nhiên tỉnh, lúc tỉnh lại thì cảm thấy trong lòng trống không bèn sờ sờ đệm, vừa mở mắt ra lại không thấy cô giáo Lý đâu, sau đấy lại loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của Khê Ngôn bên ngoài phòng ngủ..

Dường như cô đang gọi điện thoại cho ai đó.

"Em về đến nhà rồi hả? Vậy là tốt rồi."

"Em có thể nói cho cô biết hôm nay em đi đâu không?"

"Xin lỗi, cô không muốn tìm hiểu việc riêng của em, nhưng nếu em gặp chuyện gì thì nhất định phải nói cho cô nhé, biết không?"

"Với cả, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể tắt máy..."

Cố Văn Lan nằm ở trên giường hồi lâu, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ nổi.

Cái cô này!

Cố Văn Lan ngồi dậy, từ từ dài giọng kêu lên: "Cô giáo Lý, anh đau bụng --"

Khê Ngôn nhanh chóng ngắt máy chạy vào phòng "Sao thế? Sao anh lại đau bụng?" Cô bò lên giường, "Sao lại đau bụng nữa rồi? Có phải lại bị đau dạ dày không?"

Cố Văn Lan kéo tay cô đặt lên bụng mình, "Không, anh chỉ hơi khó chịu thôi, em sờ sờ là hết ngay."

Khê Ngôn hơi ngơ ngác, sờ sờ ắn ắn trên bụng anh, "Đau chỗ nào thế? Chỗ này hả? Có cần uống thuốc không anh?"

"Không cần," Anh vỗ vỗ xuống giường, "Em nằm xuống đi."

"Đau lắm không?" Cô hơi lo, không muốn nằm xuống.

"Ấn nhiều là hết đau rồi, cái này gọi là mát xa huyết." Anh kéo tay cô sờ sờ bụng mình.

"Nhưng em có hiểu gì về huyết vị đâu."

"Đơn giản lắm, để anh dạy cho."

Càng vuốt Khê Ngôn lại càng cảm thấy không đúng lắm, đến lúc anh kéo tay cô sờ xuống bên dưới thì Khê Ngôn rút tay lại, vốn cô định đâm thẳng bụng Cố Văn Lan nhưng lại sợ anh không thoải mái thật nên chỉ đánh nhẹ vào cánh tay anh, "Anh lừa em đúng không?"

Cố Văn Lan tỏ ra yếu ớt, "Đau thật mà..."

Khe Ngôn không tin tưởng anh lắm, cô kéo chân nằm quay lưng lại với anh.

Người phía sau dính lấy cô, "Cô giáo Lý."

Cô ừ một tiếng.

Cố Văn Lan nói: "Mai em mang cơm cho anh nhé?"

Khe Ngôn nhớ tới lần trước cô mang cơm tới cho anh thì thấy cảnh anh vui vẻ nói chuyện với Từ Viên bèn nói: "Không mang."

"Đưa đi mà."

"Để xem đã."

"Không có để xem gì hết, mang cơm cho anh, không là anh không ăn cơm đâu."

Khê Ngôn nhin không được bèn nói, "Anh có thấy mình ấu trĩ không hả?"

Anh tỏ ra độ lượng nói, "Ấu trĩ."

Cô hơi khựng lại, "Anh không thấy mình đáng ghét lắm à!"

Anh vẫn độ lượng như cũ, "Đáng ghét."

Khê Ngôn không muốn nói chuyện với anh nữa, cô cảm thấy Cố Văn Lan đúng là tên vô lại đáng ghét, hôm nào không ghẹo cô anh không chịu được đây mà.

Buổi tối hôm đó Cố Văn Lan nói, chỉ tham lam với mỗi cô mà thôi, nhưng anh lại không giải thích "tham lam" của anh là có ý gì.

Cô cũng không hỏi.

Chẳng qua cô cũng đoán được phần nào, có thể là ý lại, cũng có thể là thích.

--

Hôm sau lúc trời chưa sáng Cố Văn Lan đã dậy rồi, Khê Ngôn thấy anh tỉnh bèn nhân lúc Cố Văn Lan đang trong toilet đi chuẩn bị một cốc sữa ấm cho anh.

Dạ dày của anh không tốt lắm, trước kia anh thường xuyên không ăn bữa sáng mà đến thẳng bệnh viện, có đôi khi một ca mổ sẽ kéo dài cả buổi sáng, bây giờ Khê Ngôn không muốn để anh bỏ lỡ bữa sáng nữa.

Lúc Cố Văn Lan đánh răng rửa mặt xong rồi về phòng thay quần áo thì

không thấy vợ đâu bèn chạy ra ngoài gọi: "Cô giáo Lý?"

Vừa gọi xong đã thấy cô cầm cốc sữa đi ra, đưa cho anh, "Không kịp nấu cháo mất rồi, anh uống sữa đã rồi hẵng đi, em đã hâm nóng lại cho anh rồi đấy, sau này em nấu cháo từ đêm trước cho anh."

Cố Văn Lan im lặng cầm lấy cốc sữa bò, anh ôm cô bằng một tay, "Cô giáo Lý, em không sợ một ngày nào đó sẽ chiều hư anh hả?" Giọng điệu của anh khi nói ra những lời này hơi khác thường.

Khê Ngôn hoảng, trước kia thỉnh thoảng cô cũng sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh nhưng có thấy anh phản ứng đến mức này đâu, "Anh sắp muộn rồi đấy, mau uống sữa đi."

Đến tận khi đến bệnh viện Cố Văn Lan vẫn còn dư vị sự chiều chuộng của cô giáo Lý nhà anh, lúc vào phòng mổ vẫn còn cười vui vẻ.

Phụ tá thứ hai cảm thấy vô cùng kì dị, trộm nói với phụ tá thứ nhất: "Sao bác sĩ Cố cười kinh dị quá vậy? Lại bị cái gì kích thích chẳng? Có khi là đang ôn tồn với cô giáo Lý thì bị quấy rầy cũng nên."

Phụ tá thứ nhất nói: "Làm ơn lấy phần não nhỏ bằng ngón chân cái suy nghĩ chút đi ba, bây giờ đang là 5h30 sáng, lúc bác sĩ Cố ở nhà cũng chỉ 5 giờ là cùng, rạng sáng 5 giờ cậu bảo hai người đó ôn tồn á?"

Phụ tá thứ hai tỏ ra vô tội, "Nửa đêm bỗng dưng kích tình không được à? Bác sĩ Cố đang trong tuổi tráng niên, sao có thể sánh với người thường được."

Lúc này Bác sĩ Cố mới mở miệng: "Nếu không tôi cho hai anh cái sân khấu kịch để diễn một khúc tấu nói (*) cho bệnh nhân nghe nhé?"

(*) Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui,

hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Bệnh nhân đang trong tình trạng nửa người nửa ma: "...Cảm ơn lòng tốt của bác sĩ."

Phụ tá thứ nhất và phụ tá thứ hai nhanh chóng tỏ ra nghiêm túc.

Sau khi hoàn thành ca mổ thứ nhất, phụ tá thứ hai thật sự không kìm được cái tính tò mò của mình bèn chạy tới hỏi: "Chủ trị, hai ngày nay anh có vẻ vui, có phải chuyện này liên quan tới cô giáo Lý không? Tình cảm của anh chị tốt nhỉ."

Bác sĩ Cố cười cười, nói: "Sáng nay cô ấy chuẩn bị sữa ấm cho tôi."

Nói xong đi mất, chuẩn bị cho ca mổ tiếp theo.

Phụ tá thứ hai: "Cậu thấy chưa, tôi đã nói rồi mà, rõ ràng là bác sĩ Cố bị kích thích."

Phụ tá thứ nhất: "Làm ơn xài phần não bé bằng cái móng chân của cậu mà suy nghĩ đi, bác sĩ Cố phải dậy từ lúc 5h, nói cách khác là cô giáo Lý cũng cố ý dậy sớm để chuẩn bị sữa nóng cho bác sĩ Cố đấy."

Phụ tá thứ hai trầm tư hồi lâu mới nói: "Không phải lúc đầu cậu bảo xài ngón chân à? Sao giờ đã thành móng chân rồi?"

Phụ tá thứ nhất nói: "Chúc mừng cậu, giờ não cậu còn teo hơn cả móng chân rồi."

Khê Ngôn ở nhà sửa bài thi cả ngày, tới 4 giờ chiều cô mới ra ngoài mua nguyên liệu về làm thịt thăn chua ngọt và cải xào tỏi cho Cố Văn Lan, sau đó cô lại hầm canh gà, đến khi xong đã là 6h30.

Cô bắt taxi, chưa đến 7 giờ đã tới cửa bệnh viện.

Khê Ngôn đi vào khu nội trú bệnh viện, đúng lúc thấy Cố Văn Lan đứng ở ngoài đại sảnh, bên cạnh anh là Từ Viên, hai người đi ra từ khu bên kia, không biết trò chuyện gì mà tập trung tới nỗi không thấy cô, Khê Ngôn đứng nhìn một lát rồi quay người đi lên khoa ngoại tim mạch.

Y tá canh trạm vẫn là cô bé y tá gặm bánh mì bữa nọ, cô bé vừa thấy Khê Ngôn thì cười, "Cô giáo Lý, chị mang cơm tới cho bác sĩ Cố ạ?"

Khê Ngôn giật mình, sao ai cũng gọi cô là cô giáo Lý vậy?

Danh tiếng của cô đã vang xa tới tận đây cơ à?

Một nam bác sĩ đứng gần trạm y tá nghe thế bèn quay ngoắt đầu lại, anh ta tỏ ra xúc động, "Hóa ra chị là cô giáo Lý ạ! Ngưỡng mộ chị đã lâu, đáng tối cao có thể khiến cho tâm trạng của bác sĩ Cố lăn từ thiên đường xuống thẳng địa ngục đây mà!"

Khê Ngôn nghe vậy thì hết hồn, cuối cùng là Cố Văn Lan đã sắp xếp nhân thiết (*) nào ở bệnh viện cho cô thế?

(*) Nhân thiết: Viết tắt của giả thiết nhân vật (Bên Trung xài ngược lại là nhân vật giả thiết), trong tiếng anh là Character Design.

Sao đã thành đáng tối cao có thể khiến cho tâm trạng của anh lăn từ thiên đường xuống thẳng địa ngục rồi thế này?

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Em Có Thích Anh Không?

Chương 29: Em có thích anh không?

Khê Ngôn để cơm ở trạm y tá, nhờ cô bé y tá gặm bánh mì bữa nọ đưa cho Cố Văn Lan giùm cô.

Cô bé y tá sờ hộp giữ nhiệt nói: "Cô giáo Lý, bác sĩ Cố sắp về rồi, chị không đợi anh ấy ạ?"

Khê Ngôn ừ một tiếng, "Không đợi."

Đến khi cô ra tới cửa ngoại khoa tim mạch, cô bé y tá mới nói với chàng bác sĩ đứng gần đó: "Bác sĩ Lý, anh nhìn thấy chưa?"

Bác sĩ Lý bỗng dừng cảm thấy hơi buồn cười, "Tôi có mù đâu, sao lại không nhìn thấy được? Con nhóc này, em lại định nhiều chuyện chứ gì?"

Cô bé y tá cảm thán: "Trước kia em còn tưởng chỉ có kiểu phụ nữ hung hãn mới có thể hàng phục loại yêu ma như bác sĩ Cố cơ, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là kiểu phụ nữ như cô giáo Lý, sau này em cũng muốn giống chị ấy, đã dịu dàng còn có thể lo liệu việc nhà nữa."

"Em tưởng chỉ có dịu dàng và biết lo liệu việc nhà mới hàng phục được bác sĩ Cố á? Em hơi bị coi thường cậu ta rồi, quan trọng nhất là cái này này," Bác sĩ Lý chỉ chỉ vào đầu mình, "Có tư tưởng độc lập, nhân cách độc lập, đấy mới là sức hấp dẫn lớn nhất của phụ nữ."

"Em cũng muốn độc lập nữa."

"Cơ mà cũng không nên có chính kiến riêng quá mức, như thế thì thành cố chấp mất rồi, cái này người ta gọi là thông minh quá cũng không tốt, tự hại chính mình đây mà," Bác sĩ Lý lắc đầu, "Đàn ông không thích kiểu phụ nữ như thế đâu."

"Ồ..." Cô bé y tá gật đầu, sau đó nghĩ lại bèn nói: "Sao phải để cho đàn ông các anh thích làm gì? Phụ nữ đâu phải sống để uốn mình theo đàn ông các anh! Tôi không muốn nói chuyện phiếm với anh nữa! Mau đi đi!"

"...Hả?"

Lúc Khê Ngôn đi thang cuốn định xuống tầng hai cũng đúng lúc Cố Văn Lan định đi thang cuốn lên tầng ba, anh vừa ngẩng đầu lên thì thấy cô, nhưng Khê Ngôn lại quay mặt đi tỏ ra không nhìn thấy anh.

Lúc hai người chạm mặt nhau, Cố Văn Lan gọi lại cô, "Khê Ngôn?"

Cô sờ sờ vành tai mình, giả vờ như không nghe thấy gì.

Cố Văn Lan lập tức bấm cho thang cuốn hạ xuống tầng hai, đúng lúc cô định vòng tới thang máy xuống tầng một, Cố Văn Lan nhanh nhẹn chạy tới sau lưng cô, anh vốn dĩ đã cao hơn cô, lúc này đứng sau lưng Khê Ngôn tưởng như cao gấp hai cô.

Anh vịn tay vào mép thang máy, bụng dán sát vào lưng cô, hơi cúi người nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?"

Cô không trả lời.

Cố Văn Lan: "Sao lại không để ý tới anh?"

Cô nhìn chăm chăm tầng dưới, đến tận khi thang cuốn dừng lại mới bước

ra ngoài.

Tầng một bệnh viện rất đông người, chẳng mấy chốc mà Cố Văn Lan đã đuổi kịp Khê Ngôn rồi sóng vai đi chung với cô, anh thường thường nghiêng mặt liếc sang quan sát vẻ mặt của Khê Ngôn thì thấy dường như cô không vui.

Khê Ngôn khẽ nói: "Anh theo em làm gì? Về đi, cơm của anh em để ở trạm y tá rồi."

Cố Văn Lan bỗng nhiên tóm lấy tay cô, kéo cô rẽ vào một lối nhỏ, sau đó anh mở cửa an toàn màu xanh lục ra.

"... Anh làm gì thế?" Khê Ngôn bị anh kéo vào trong, cửa vừa đóng thì căn phòng đang sáng bỗng tối sầm.

"Yêu đương vụng trộm." Anh cười vô lại, tỏ ra bất cần đời.

Khê Ngôn nghiêm túc rút tay ra, "Anh đừng ồn ào nữa, mau trở về đi."

Nụ cười của Cố Văn Lan nhạt dần, anh đang muốn nắm tay Khê Ngôn thì bị cô né đi bèn bắt đầu sờ mặt cô, lúc này cô không tránh nổi, vô thức giơ tay lên thì bị anh tóm lấy cổ tay.

Lần nào anh cũng xài chiêu này, và lần nào cô cũng mắc mưu

Cố Văn Lan cười cười hỏi: "Cô giáo Lý không vui hả? Dỗi anh à? Em đến từ bao giờ thế?"

Cô nói ít nhưng ý nhiều, "Vừa mới tới."

"Vừa mới tới là bao giờ?"

"Thì là vừa mới tới."

"..."

Vẻ mặt Cố Văn Lan rất thâm sâu, "Em nhìn thấy gì à?"

Khê Ngôn nói không chút suy nghĩ: "Không thấy gì hết." Nói xong cô mới cảm thấy lời này không ổn chút nào, thậm chí còn có ý "lạ ông tôi ở bụi này" nên hơi phiền muộn.

Quả nhiên có một tiếng cười khe khẽ đầy thâm ý vang lên trên đầu cô.

Cô bực mình đẩy anh ra, quay người định mở cửa, nhưng tốc độ và sức lực đều không bằng Cố Văn Lan nên lại bị anh ôm vào lòng, Khê Ngôn điên tiết, "Cố Văn Lan! Anh cười cái gì mà cười?"

Cố Văn Lan mỉm cười, người trong lòng anh mềm mại, ngay cả khi tức giận cũng thế, mềm khiến tim anh rung động.

"Không phải là em không thêm để ý à?" Anh thản nhiên nói.

"Em có để ý đâu." Khê Ngôn dựa lưng về phía cửa, "Em thấy hai người đi cạnh nhau bốn lần, hai lần ở hôn lễ của Khâu Nam, hai lần ở bệnh viện..."

Cố Văn Lan chống tay vào ván cửa sau lưng cô, anh hơi cong lưng, tay phải nâng cằm cô lên, "Ái chà, bốn lần? Em nhớ rõ ghê ta."

Khê Ngôn đẩy tay anh ra, "Em mong anh có thể kiểm điểm lại bản thân."

"Nói thật đi," Anh hỏi: "Có phải em ghen hay không hả?"

"Không có, tuyệt đối không." Cô phủ nhận trong vô thức.

"Mẹ Từ Viên nằm viện, ở khoa bệnh anh."

"Em đã đoán được rồi."

"Vậy em giận đối cái gì hả?"

"Em không có giận đối gì hết."

"Nói dối."

"..."

Tròng mắt đen láy của Cố Văn Lan sâu thẳm, anh nhìn cô chăm chú, học giọng điệu vui đùa và vô lại của trẻ nhỏ: "Nhất định là em đang ghen, nhất định là em thích anh."

Khê Ngôn lại nhớ tới ân oán của hai đứa trẻ khu nhà cô.

Bé trai không thấy kẹo đâu, liếc sang thì thấy bé gái đang ăn kẹo bèn chỉ vào bé gái: "Nhất định là cậu trộm kẹo của tôi, nhất định là cậu! Mau đền kẹo cho tôi!"

Lúc ấy Khê Ngôn ngồi bên cạnh không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bé gái nói: "Tôi không trộm kẹo của cậu! Cậu đừng có nói lung tung!"

Bé trai nói: "Tôi cứ nói đấy, là cậu trộm, là cậu trộm!"

Sau đó khiến bé gái khóc òa lên.

Bé trai hoảng hốt, mờ mịt nhìn về phía người bên cạnh.

Khê Ngôn bảo cậu bé nhanh chóng lại dỗ người ta đi chứ.

Bé trai đành phải chạy lại an ủi bé gái, nói: "Cậu đừng khóc, viên kẹo đấy cho cậu là được chứ gì? Không cần cậu đền nữa."

Nghĩ tới đây, Khê Ngôn đột nhiên bật cười

Cố Văn Lan bỗng dừng thấy không chắc chắn lắm, "Em cười cái gì hả? Đừng có chối."

Cô giáo Lý của bây giờ không giống hồi xưa nữa, hồi xưa anh chỉ cần hơi nhìn đã biết cô thích mình rồi, nhưng mà cô giáo Lý của hiện tại bình tĩnh hơn hồi xưa nhiều, đôi khi anh cũng không hoàn toàn chắc chắn nữa.

Nếu anh chỉ ỷ vào việc cô tốt với anh thì không thể hoàn toàn chứng minh vấn đề được...

Khê Ngôn ngừng cười, "Em nói không là không, anh bớt vô lý đi chứ?"

Mặt Cố Văn Lan trở lên nặng nề, "Em có, anh nói có là có."

Nhìn xem, có giống cái vẻ cường từ đoạt lý của bé trai không cơ chứ?

"Em không muốn nghe anh nói nữa, mau đi lên đi, anh sắp muộn rồi đấy."

"Em phải nói rõ ràng cơ!"

Đúng lúc điện thoại của Cố Văn Lan vang lên, là điện thoại từ bệnh viện.

Khê Ngôn hơi liếc anh, trộm cười mở cửa chạy mất.

Cố Văn Lan vừa cầm điện thoại vừa đuổi theo cô, gào lên với cô: "Lý Khê Ngôn, em đừng có chối."

Khê Ngôn chạy chậm lại, sung sướng bước đi, đột nhiên cô nghĩ tới chuyện gì đó bèn quay đầu nhắc anh: "Anh nhớ ăn cơm đấy."

Chờ tới buổi tối xem anh trường trị em ra sao!

Cố Văn Lan bực mình nổi lông cà vạt, vừa nghe điện thoại vừa chạy tới phòng cấp cứu.

Khê Ngôn vẫn chưa ăn tối, đói tới mức bụng réo lên ầm ỉ, cô vừa về đến nhà bèn vào bếp ăn sạch lại số đồ ăn còn lại, sau đó đi tắm rồi vào thư phòng sửa bài thi, sau khi cô sửa được một tiếng thì Hứa Du gọi điện thoại tới.

Hứa Du ở đầu dây bên kia im lặng một hồi mới nói: "Khê Ngôn, tớ gặp Lộ Minh."

Khê Ngôn vẫn chưa kịp phản ứng lại, ký ức của cô về cái tên này quá xa xăm, giống như lần trước lúc cô nhìn thấy Cố Văn Lan vậy, ký ức yên lặng đã lâu đột ngột dâng lên như thủy triều.

Hứa Du nói: "Hiện tại anh ta rất thành công, là luật sư cố vấn cho tập đoàn lớn nào đó thì phải, cơ mà là tập đoàn nào thì tớ nghe không rõ, tóm lại là nghe có vẻ oai lắm, trở thành một thanh niên tuần kiết rồi."

Khê Ngôn cảm thấy không ổn, "Hứa Du, cậu đang uống rượu đấy à?"

"Đâu có ~" Hứa Du ợ một phát ~

"Cậu đang ở đâu thế?" Khê Ngôn bắt đầu dỗi.

"Hừ hừ ~"

"Nói mau, nếu không muộn quá là tớ kệ cậu đấy."

Hứa Du bèn nói ra tên một quán nướng gần công ty cô ấy.

Lúc Khê Ngôn tới thì thấy cô ấy đang ôm chai bia nằm gục lên bàn ủi nhải, cô đi tới giật chai bia trong lòng Hứa Du ra, vỗ nhẹ nhẹ vào mặt cô ấy, "Hứa Du, đừng uống nữa, để tớ dẫn cậu về."

"Anh ta hiện tại rất thành công nha!" Hứa Du say khướt, chìa ngón trỏ chỉ thẳng vào Khê Ngôn, hớn hờ nói: "Siêu thành công! Nhưng thành công vậy còn tìm tớ làm gì nữa?"

"Rồi rồi cậu yên tĩnh chút được không." Khê Ngôn gọi ông chủ tới tính tiền rồi ôm eo Hứa Du đứng lên, để cô ấy dựa vào người mình.

Lúc Hứa Du uống say rất thích ồn ào rồi phát điên, chính Khê Ngôn biết lúc say rượu cô cũng rất khó chơi, đã cố chấp lại còn thích chú ý tới mấy chuyện nhỏ nhặt, hồi học đại học chỉ cần cô và Hứa Du cùng uống say là lão nhị và lão tam sẽ đồng loạt cảm thấy thế giới này tàn rồi.

Mãi Khê Ngôn mới nhét Hứa Du vào xe taxi được, sau đó cô lên xe rồi báo địa chỉ nhà Hứa Du, giữa đường về tài xế phải dừng xe một lần, bởi vì Hứa Du muốn nôn.

Cuối cùng cũng tổng Hứa Du về đến nhà được, Khê Ngôn lại phải chạy ra chạy vào chăm sóc cô ấy, hết lau mặt rồi đến lau tay, lúc cô tự giày vò bản thân xong rồi về nhà đã là 1 giờ sáng.

Cố Văn Lan vẫn chưa về, có lẽ anh còn bận đến sáng.

Khê Ngôn tắm rửa xong bèn tới phòng bếp nấu một nồi cháo rồi múc ra hộp giữ nhiệt cho Cố Văn Lan, sau đó mới đi ngủ.

Giấc ngủ này của cô rất sâu, nửa đêm cô có cảm giác Cố Văn Lan đã về, sau đó lại mơ mơ màng màng cảm thấy hình như anh đang bò lên giường bèn miễn cưỡng mở mắt, túm lấy cổ tay áo ngủ của anh nói: "Phòng bếp có cháo, trong hộp giữ nhiệt, anh nhớ mang đi..."

Cố Văn Lan thò mặt qua hôn chớp mũi cô, khẽ nói: "Em cứ như thế này sẽ chỉ càng làm anh muốn bắt nạt hơn đấy nhé?"

Cô ngủ mất, không nghe thấy gì.

Cố Văn Lan ngồi một lát bèn xoa mặt Khê Ngôn, cuối cùng cũng làm cô

tình, anh yếu ớt hỏi: "Cô giáo Lý, em có thích anh không?"

Cô giáo Lý tự dưng bị anh đánh thức, Cố Văn Lan nhận lúc cô chưa điên lên chạy mất, Khê Ngôn ngồi trên giường sửng sốt mấy giây bèn cầm gối đầu ném Cố Văn Lan, anh bắt được bèn ném lại chỗ cô, Khê Ngôn thở phì phò kéo chăn lên trùm đầu.

Cô trùm chăn buồn bực nói: "Cố Văn Lan anh ba tuổi hả?"

Trước khi Cố Văn Lan đi làm còn đến trêu cô một lát, anh nửa đùa lên người cô, nói: "Ngoan ngoan ở nhà chờ anh về nhé." Lúc anh đứng dậy thì bị một bàn tay túm chặt lấy cà vạt, anh lại đùa lên người cô lần nữa, cười cười với người nằm trên giường, "Sao thế?"

Khê Ngôn mím môi, con ngươi của cô trong vắt, cô hơi kéo cà vạt anh xuống.

Cố Văn Lan hiểu ý lại gần, anh cúi đầu cười cười, giả vờ giả vịt hỏi: "Cố phu nhân định làm gì đó?"

Khê Ngôn trầm ngâm một lát rồi túm chặt lấy cà vạt của Cố Văn Lan, lúc anh cúi mặt xuống thì ngẩng mặt lên hôn anh.

Sau đó cô buông tay, đẩy anh ra, "Được rồi, anh đi làm đi."

Cố Văn Lan đỡ người một lát bèn thò tay vào trong chăn véo hông cô, "Em đúng là biết cách hành hạ anh mà!"

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đúng Thật, Chính Anh Cũng Cảm Thấy Mình Hơi Bị Kì Quặc.

Chương 30: Đúng thật, chính anh cũng cảm thấy mình hơi bị kì quặc.

Tối hôm qua Hứa Du say rượu, hôm sau vẫn còn thấy hốt hoảng bèn xin nghỉ làm.

Khê Ngôn là người nhàn rỗi nên gần như dành nguyên một ngày với cô ấy.

Mười giờ sáng Hứa Du đã kéo cô ra ngoài dạo phố, thời tiết lành lạnh âm u trông càng thêm sâu thẳm.

Khê Ngôn kéo cô ấy vào một tiệm cà phê ven đường, lập tức cảm thấy ấm hẳn lên.

Đang trong giờ làm việc, quán cà phê ít người càng thêm tĩnh lặng

Tâm trạng Hứa Du vốn dĩ đã không ra sao nên ngồi ở nơi yên lặng lại càng thêm u ám.

Khê Ngôn không thích cà phê nên gọi một ly trà sữa, sau đó quan sát vẻ mặt của Hứa Du ngồi đối diện, Khê Ngôn là một người hết sức cảm tính, cảm xúc của cô dễ dàng bị ảnh hưởng từ những người bên cạnh.

Cô cũng không giỏi an ủi ai, Khê Ngôn hợp với việc làm một người lắng nghe hơn, nhưng dường như Hứa Du không hề muốn nói chuyện.

Khê Ngôn nói: "Cậu đang nghĩ gì thế?"

Lúc này Hứa Du mới hoàn hồn, cô ấy ngẩn ra một lát rồi nói: "Nghĩ chuyện cũ."

"Cậu còn thích anh ta à?" Cô không muốn hỏi vậy, hay nói cách khác là cô hy vọng nhận được một lời phủ định từ Hứa Du, bởi không mấy ai thực sự "gương vỡ lại lành" được.

"Không biết..." Hứa Du cúi mặt.

Khê Ngôn nghĩ ngợi, hỏi: "Thế còn cái anh chàng bạn trai... sinh viên kia của cậu thì tính sao, cậu định giải quyết kiểu gì?"

Lời này dường như chạm thẳng đến nỗi lòng của Hứa Du, cô ấy nằm gục xuống bàn, "Là tớ có lỗi với cậu ta... Không, tớ không xứng với người ta, người ấy tốt đẹp tới thế, còn trẻ, còn sức sống, tương lai còn dài nữa... Tuy rằng phản ứng hơi chậm tí."

Lúc nhắc tới cậu bạn nhỏ này thì Hứa Du mỉm cười, tâm trạng dường như cũng tốt hơn một chút.

Khê Ngôn cũng cười theo, "Cậu ta có biết chuyện về Lộ Minh không?"

Nụ cười của Hứa Du nhạt dần, "Cậu ấy biết, nhưng không biết chuyện hôm qua tớ gặp Lộ Minh." Cô ấy dựa lưng vào ghế, bỗng nhiên nói: "Bỗng dưng muốn gặp cậu bạn nhỏ quá."

Chuyện tình của Hứa Du và Lộ Minh lúc trước có thể nói là làm người ta cực kì ngưỡng mộ.

Mỗi khi Khê Ngôn nhìn thấy bọn họ dính lấy nhau thì lại thầm đau khổ, nhất là năm ấy thái độ của Cố Văn Lan dành cho cô là kiểu có hay không

cũng chẳng quan trọng.

Lộ Minh rất tốt với Hứa Du, là cái loại chỉ muốn ôm cô ấy vào lòng để mà chiều chuộng yêu thương, nhà Lộ Minh lại không phải loại giàu sang gì nhưng anh lại luôn muốn dành cho Hứa Du những thứ tốt nhất trên đời.

Khi đó Hứa Du còn không biết gia cảnh Lộ Minh thế nào, mỗi lần gặp Lộ Minh đều tặng cô ấy cái này cái kia, lúc đầu Hứa Du còn tưởng mình đụng phải một tên phú nhị đại rồi, sau đó mới biết được đó là tiền mà anh ăn mặc cần kiệm và vất vả làm thêm kiếm được.

Có một lần Lộ Minh tặng Hứa Du một chiếc túi xách Chanel trị giá cả vạn, đó là quà sinh nhật anh tặng Hứa Du sau khi biến mất một tháng, hôm Hứa Du thấy Lộ Minh thì thấy anh xanh xao vàng vọt, vừa nhìn túi xách trên tay vừa hỏi anh sao lại thế này.

Nhưng anh không trả lời.

Hứa Du đi hỏi người trong KTX của Lộ Minh nhưng họ cứ ngậm miệng không nói, về sau cô ấy mới nhờ Khê Ngôn đi hỏi Cố Văn Lan.

Lúc ấy Khê Ngôn và Cố Văn Lan đã chia tay một năm nhưng trong điện thoại của Khê Ngôn vẫn còn lưu số của anh nên nhắn tin hỏi Cố Văn Lan, trước giờ anh vẫn khinh thường cái loại chuyện lạng lẽ chịu đựng không nói lời nào này nên thẳng thắn trả lời cô.

Thằng nhãi này ăn mì gói một tháng.

Lúc ấy Hứa Du khóc ngay tại chỗ, cầm túi xách đi tìm Lộ Minh bắt anh trả lại.

Hai người tranh cãi một lúc lâu, Lộ Minh ngất xỉu, ngay lập tức bị đưa vào bệnh viện, anh phát sốt cả một tuần, Hứa Du vẫn luôn ở bệnh viện chăm

sóc anh, không hề đi học một tiết nào.

Trừ việc đó ra thì Lộ Minh còn rất trân trọng Hứa Du, hai người yêu đương hai năm anh cũng chưa từng chạm vào cô ấy, sợ dọa Hứa Du nên vẫn luôn chịu một mình.

Nhưng Hứa Du lại nói: "Bất kể sau này chúng ta có còn ở bên nhau hay không thì em vẫn sẽ cho anh."

Khê Ngôn cảm thấy, hai người này chắc chắn sẽ là một đôi hạnh phúc suốt đời

Nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Bên cạnh Lộ Minh bỗng xuất hiện một cô gái khác, cô gái này khác với Hứa Du, cô ta không cần Lộ Minh ăn mặc cần kiệm xanh xao vàng vọt mua túi xách hàng hiệu cho cô ta, khi bọn họ ở chung rất đơn giản, chỉ đơn giản là vui sướng.

Lúc chia tay Lộ Minh nói với Hứa Du: "Hứa Du, lúc ở bên anh em luôn có áp lực quá lớn, nếu chỉ cần không tốt với em một chút thôi anh sẽ cảm thấy áy náy, nhưng khi ở bên cô ấy anh lại không có loại áp lực này."

Hứa Du chạy lên KTX ôm hết đồ ném cho Lộ Minh, "Tôi chưa từng bắt anh phải đối xử với tôi ra sao, không có mấy thứ này tôi vẫn có thể sống, cuộc sống thiếu anh tôi vẫn có thể tiếp tục, bây giờ, cầm đồ của anh cút cho tôi!"

"Em làm gì vậy?" Lộ Minh túm lấy cô ấy, "Những thứ này là anh cho em, em trả lại anh làm gì?"

"Lộ Minh, anh đừng để tôi cảm thấy là tôi nợ anh cái gì! Cầm đồ cút đi, giữa chúng ta coi như hết!"

Coi như hết ư?

Lúc ấy Khê Ngôn dựa vào lan can ngoài hàng lang chứng kiến tất cả.

Cô không nhìn rõ vẻ mặt của Lộ Minh nhưng lại cảm thấy bóng dáng của Lộ Minh dường như rất cô đơn, anh ta đứng yên ở dưới lầu hồi lâu, tận đến khi bị dì gái trông KTX nữ đuổi đi.

Hứa Du không tặng cho Lộ Minh được mấy thứ, nhưng cô ấy chịu ngồi ở thư viện với anh ta đến khi thư viện đóng cửa, cuối tuần cũng sẽ học cùng anh, hai năm thanh xuân của cô ấy dường như đều giao cho anh ta.

Đó là hai năm duy nhất Hứa Du tách ra khỏi hoạt động chung của KTX, cũng không phải cô ấy thích quẩn lầy Lộ Minh, chỉ là Hứa Du cảm thấy Lộ Minh quá tốt với cô ấy, nếu chỉ tặng đồ đáp lễ lấy lệ thì sẽ không bày tỏ được tâm ý của cô, cho nên cô ấy tận tâm tận lực mà chăm sóc cuộc sống cho Lộ Minh

Sức khỏe của mẹ Lộ Minh không được tốt, có một lần nghỉ hè mẹ anh ta phải nằm viện nhưng Lộ Minh còn phải đi làm thêm, Hứa Du bèn chạy tới chăm sóc bà ấy hai tháng, khiến mẹ Lộ cảm động tới nỗi chỉ nhận cô ấy làm con dâu.

Ai cũng cảm thấy hai người này chắc chắn sẽ thành đôi.

Khê Ngôn cũng coi như người đã chứng kiến hết cuộc tình rầm rộ ấy của họ.

Cô không có cảm tưởng gì về tình cảm của cả hai, cô chỉ thấy, hai người này đã không cô phụ thanh xuân của mình.

Ngày bọn họ chia tay, Hứa Du dúi đầu vào lòng Khê Ngôn khóc không thở nổi.

Hôm đó tâm trạng của Khê Ngôn cũng chẳng ra sao, cô gặp phải Cố Văn Lan trên đường, anh lại có bạn gái, cô bé ôm lấy cánh tay anh, ríu ra ríu rít như con chim nhỏ, mà anh vẫn nở nụ cười bất cần đời lúc xưa.

Cô bé ấy khác cô, lúc cô ở bên anh rất im lặng, có lẽ chính anh cũng cảm thấy cô thật buồn tẻ và vô vị chẳng.

Tuy là cô đá anh trước

Khe Ngôn cảm thấy thật vô nghĩa khi truy cứu lại chuyện năm xưa, năm đó Cố Văn Lan khác bây giờ, khác ở chỗ ngày đó anh giống một con thuyền cô độc phiêu bạt trên biển, gặp hòn đảo nào sẽ cập bến tại hòn đảo đó, chẳng mấy chốc lại dạt theo con sóng tới nơi khác.

Mà hiện tại...

Có lẽ là anh đã thật sự cập bến, nhưng liệu có còn dạt theo những con sóng khác mà đi mất thì không chắc

Sau đó Cố Văn Lan mới nói cách so sánh này của cô không đúng.

Anh nói: "Anh là con thuyền cô độc, nhưng em lại là thuyền trưởng của con thuyền đó, cho nên bất kể anh dạt theo sóng biển đi tới đâu thì em cũng sẽ ở bên anh, trừ khi em nhảy xuống biển, có lẽ con thuyền này cũng sẽ đắm mất."

Khe Ngôn nói: "Anh đừng nói mấy thứ không may chứ."

Anh cười cười, "Vậy em phải nắm tay lái cho chắc vào, để vĩnh viễn ở bên cạnh anh, cùng hội cùng thuyền, vui buồn có nhau."

Khe Ngôn nói: "Em chỉ hy vọng hai ta đều bình an khỏe mạnh."

--

Khê Ngôn không biết Hứa Du định làm thế nào, nhưng bất kể cô ấy quyết định ra sao thì cô cũng sẽ không xen vào.

Nếu là lúc còn trẻ thì có lẽ sẽ không biết phải làm sao, nhưng chuyện tình kia đã lắng đọng lại nhiều năm đến thế, hẳn là Hứa Du cũng đã biết lo liệu ra sao rồi.

Lúc Khê Ngôn về nhà đã là 9 giờ tối, cô ăn cơm chiều với Hứa Du xong lại đi mua nguyên liệu nấu ăn nên đến giờ mới về, nhưng lúc cô bước vào thì thấy đèn phòng khách đang sáng, Cố Văn Lan mặc áo ngủ, ngồi trên sofa xem TV, là bộ phim cung đấu thời Thanh cô vẫn hay xem.

Đèn trong phòng sáng lên êm dịu, dễ thân.

Cố Văn Lan quay đầu lại nói: "Em đã đi đâu đấy? Sao giờ mới về?"

Khê Ngôn ngẩn người, hóa ra lúc về nhà có người chờ mình là cảm giác này... Thật quá đáng, bây giờ cô mới trải qua, mà anh đã thể nghiệm từ lâu.

Khê Ngôn không nói gì, cầm đồ vào phòng bếp.

Cố Văn Lan thấy cô không để ý đến mình lại bắt đầu nghĩ ngợi, không biết hôm nay cô giáo Lý gặp phải chuyện gì mà nhìn có vẻ không vui lắm, anh bám theo cô vào phòng bếp.

Khê Ngôn lấy nguyên liệu ra rửa, hỏi anh, "Anh ăn cơm chưa?"

Cố Văn Lan đứng trông mong một lát mới đến ôm cô, "Chưa."

"Đừng ôm." Cô đẩy anh ra, quay người lấy đồ.

"Sao em lạnh nhạt với anh thế?" Anh cản đường đi của cô, tỏ ra nghiêm túc như một cậu bé.

Khê Ngôn không nhịn được bèn cười, "Em chưa tắm đâu."

Về mặt anh dịu lại, vẫn ôm cô, "Anh không ngại."

"Nhưng em thì có, hôm nay em ở ngoài cả ngày đấy." Khê Ngôn vừa nói xong thì bị anh bế lên bàn.

"Đi đâu thế?" Anh dịu mặt vào cổ cô.

"Ôi, cái anh này..." Khê Ngôn lại đẩy mặt anh ra, "Anh không ngại bẩn hả?"

"Hôn chút thôi mà."

"Anh đứng lên đi."

"Ừm? Em ăn cái gì thế? Thơm quá?" Chóp mũi Cố Văn Lan chạm vào khóe môi cô

"..."

"Thơm thật mà." Anh cố sức ngửi một hơi.

"Trước khi về nhà em ăn mấy quả dâu tây." Khê Ngôn nói.

Cô định mua để an ủi Hứa Du, không ngờ lại chén mất một nửa.

Hơi ngại một xíu.

Cố Văn Lan ngẩng cổ lên định hôn cô, "Anh muốn nếm thử."

Khê Ngôn vẫn tìm cách trốn, "Em có mua một ít về này, để em rửa cho anh nhé?"

Cố Văn Lan dừng lại, nghi ngờ nhìn cô, "Không cho anh hôn? Cố ý? Tại

sao?"

Khê Ngôn: "..."

Cô cảm thấy dạo gần đây hình như Cố Văn Lan hơi nhạy cảm, hơi có biến động nhỏ đã bắt đầu nghi thần nghi quỷ, đây cũng xem như di chứng lúc yêu đương à? Thanh niên bây giờ đều lo được lo mất như thế á?

Mùa xuân của Cố Văn Lan đến cả rồi đây mà.

Ai bảo trước kia... hờ, anh thất lạc thanh xuân.

"Em còn phải nấu cơm cho anh đấy? Lần nào anh hôn xong cũng không làm được cái gì nữa."

"Thế hả?"

"Tất nhiên rồi," vừa nói đến đây là cô bực mình, tỏ ra hung hãn mà chọc ngực anh, "Tính tình anh thế nào mà anh cũng không rõ hả?"

Nhưng thật ra chẳng hung hãn chút nào cả, giống như giận dỗi, lại giống như làm nũng.

Cố Văn Lan chưa từng thấy đáng vẻ hung hãn của cô bao giờ, cô bị chọc giận thì cùng lắm là đánh anh một phát, hoặc là đấm hay đẩy anh ra gì đó, nhưng chút lực này của cô với anh mà nói thì mềm như bông, hoặc đôi khi cô sẽ mắng: "Cố Văn Lan! Anh thật quá đáng!"

Cũng không hề nói mấy lời thô tục, có lẽ là bởi cô làm giáo viên, cũng có thể là do được dạy từ nhỏ, bởi nói chung thì trong nhà cô chỉ toàn giáo viên, giáo dục văn minh cũng là chuyện bình thường.

Cô giáo Lý không hồ là người xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Cô giáo Lý lúc này giống hệt kẹo bông gòn vị dâu tây, giữa đám bông bông trắng trẻo ngọt lịm là nhân dâu tây thơm lừng.

Cố Văn Lan bị cô chọc đến ngứa răng bèn bế cô vào phòng ngủ.

Khê Ngôn giật mình, "Anh không tính ăn cơm à?"

Anh nói: "Ăn kẹo bông gòn đã."

Trong chuyện đó Cố Văn Lan tình thú một cách cợt nhả, lúc anh hứng lên bèn thì thầm đùa cợt bên tai cô: "Hòa nhĩ bả lĩnh khấu tùng, y đại khoan, tụ sao nhi uẩn trú nha nhi thiêm dã, tắc đãi nhĩ nhĩ nại ôn tồn nhất thường miên." (*)

Trước kia Khê Ngôn cùng từng đọc qua "Mẫu đơn đình" (*) nên biết anh có ý gì bèn quay mặt đi.

(*), (*) Một đoạn trích trong "Mẫu đơn đình" - một sáng tác của Thang Hiên Tổ, nội dung là về chuyện tình lãng mạn của Đỗ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai, đại khái đây là cảnh triền miên của hai người. Trong này hình như Cố Văn Lan đang đọc cảnh cời đồ của Đỗ Lệ Nương... (Cần tham khảo thêm.)

Cố Văn Lan nói: "Khê Ngôn, chúng ta nên có một đứa bé."

Khê Ngôn lập tức hoàn hồn, cô nói: "Chưa được, bây giờ thì chưa được ..."

Cố Văn Lan biết tại sao bây giờ cô vẫn chưa muốn có con, hiện tại cô đang làm chủ nhiệm lớp 11, tháng sáu năm sau sẽ là chủ nhiệm lớp 12, cô sợ đến lúc xin nghỉ đẻ, lâm thời đổi chủ nhiệm mới sẽ ảnh hưởng tới trạng thái của học sinh.

Nhưng Cố Văn Lan lại rất thích trêu chọc cô, cứ như bị nghiện bắt nạt cô vậy, anh mạnh tay bóp eo cô, Khê Ngôn giơ chân đá vào ngực anh, không những không khiến anh bị thương mà còn làm thú tính của Cố Văn Lan nổi lên

Anh bị cô chọc như thế, cho nên... Chạm vào nốt ngay, gương vỡ khó lành.

Khê Ngôn giận đến run giọng, "Lúc nào anh cũng vậy hết, chẳng bao giờ nghe lời em cả, anh có thấy mình đáng ghét không? Anh --"

Cố Văn Lan nhanh chóng an ủi cô, "Anh đáng ghét anh đáng ghét, anh sẽ không vậy nữa, sau này anh chắc chắn sẽ nghe lời em, đừng giận, giận nữa hại thân không tốt cho đứa bé."

"Cố Văn Lan!"

"Rồi rồi anh đùa thôi."

Sáng hôm sau Khê Ngôn vẫn chưa hết giận, lúc chuẩn bị bữa sáng vẫn xụ mặt, nhìn thấy anh cô lại càng tức

Cố Văn Lan không dám trêu cô nữa, anh bám theo sau cô dịu dàng cười "Hôm nay cô giáo Lý nấu cháo gì đó? Thơm quá."

Cô nói: "Tự đi xem đi."

"Khê Ngôn," Anh bỗng dừng gọi lại cô, Khê Ngôn dừng lại, Cố Văn Lan quay người cô lại phía mình: "Không sao đâu, anh tính rồi, đang trong kỳ an toàn của em mà."

"Kỳ an toàn cũng đâu có chuẩn."

"Yên tâm, với cái cơ thể này của em thì không..." Anh đột nhiên im lặng.

Khê Ngôn ngơ ngác nhìn anh, "Anh nói thế là có ý gì? Em bị làm sao à? Sao lại không dễ mang thai chứ?"

Cố Văn Lan cong môi cười, khẽ nói: "Không có gì, em chỉ hơi thiếu máu thôi, cần phải điều dưỡng một chút, điều dưỡng xong thì mang thai không thành vấn đề, đừng sợ, không phải vấn đề gì nghiêm trọng đâu."

"Thật không?"

"Anh lừa em làm gì?"

Khê Ngôn vẫn không quá yên tâm, "Hay là em đến bệnh viện kiểm tra nhé?"

Cố Văn Lan nói: "Cũng được, bao giờ em định đi? Anh dành thời gian đi với em."

Cô cười cười, "Không cần đâu, em tự đi được mà."

Cố Văn Lan không mấy vừa lòng, anh nhíu mày, "Em không thể ỷ lại anh một chút à?"

"Em làm được mà, chỉ là kiểm tra thôi, đơn giản lắm." Cô nói.

"Đúng là rất đơn giản." Anh bữu môi tỏ ra buồn bực.

"Sao anh cứ kì quặc mãi thế?"

"..." Đúng thật, chính anh cũng cảm thấy mình hơi bị kì quặc.

Cố Văn Lan cũng ý thức được dạo này anh thay đổi rất rõ ràng, cứ như trở thành một người khác vậy, đôi lúc anh thậm chí còn làm mấy chuyện ngu xuẩn, hồi học cấp ba anh còn không ấu trĩ đến mức này.

Khi đó căn bản là anh không có sức lực, thời gian, thậm chí cũng sẽ tuyệt đối không ấu trĩ như vậy.

Anh căng thẳng nhiều năm, Khâu Nam vẫn thường nói anh trưởng thành sớm, mới bước vào tuổi thanh xuân đã bắt đầu tự hỏi về cuộc sống của một người trưởng thành, lúc ấy anh không cảm thấy có gì không ổn cả, bởi vì tâm thái anh khi đó đã như vậy.

"Cô giáo Lý."

"Sao thế?"

"Sắp Tết rồi, anh muốn ăn kẹo bông gòn."

"Kẹo bông gòn? Được thôi, hai ngày nữa em mua cho anh."

"Cô giáo Lý."

"Ừm?"

"Em tốt quá."

"Chỉ mua kẹo bông gòn cho anh mà thôi, cũng có đắt đâu."

"... Chậc, thôi quên đi."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngoan Quá.

Chương 31: Ngoan quá.

Quãng đời còn lại, củi gạo mắm muối cùng người, phong hoa tuyết nguyệt cho người.

--

Đại khái là dạo này tâm trạng Hứa Du không tốt lắm nên hễ cứ rảnh là lại gọi điện thoại cho Khê Ngôn, mỗi lần đều tỏ ra hâm mộ sự nhàn rỗi của cô, "Làm giáo viên nhàn thật, có nghỉ đông và nghỉ hè, cuối tuần còn có hai ngày nghỉ, tuy chỉ có tí lương quèn nhưng ít ra thời gian làm việc và nghỉ ngơi ổn định, lúc trước chắc chắn là tớ bị úng não mới chạy ra ngoài nếm mặt nầm gai hay sao ấy?"

Thật ra làm giáo viên nào có nhẹ nhàng như vậy? Nhất là giáo viên cấp ba, đặc biệt hơn là chủ nhiệm cấp ba.

Từ khi nghỉ đông đến giờ, không, phải nói từ trước khi nghỉ đông đến bây giờ Khê Ngôn vẫn không ngừng sửa bài thi, tổng hợp thành tích các môn, điền phiếu điểm, viết lời bình cho mỗi học sinh trong lớp, hoàn thành xong mấy việc này cô còn phải gửi phiếu điểm về nhà cho học sinh.

Trong lúc cô chuẩn bị gửi phiếu điểm thì nhớ tới địa chỉ nhà Chu Vũ là giả... Thế nên buổi chiều cô gọi cho Chu Vũ.

Lần này Chu Vũ lại ngoan ngoãn nghe điện thoại, "Cô giáo?"

Khê Ngôn: "Em có phiếu điểm rồi, gửi địa chỉ nhà em lại đây đi."

Chu Vũ im lặng mấy giây, nói: "Cô đưa thẳng cho em đi, giờ em đang ở bên ngoài."

Khê Ngôn nghĩ thầm cậu ở bên ngoài chứ cô có ở ngoài đâu, nhưng cô vẫn nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Được rồi, hôm nay luôn được không?"

"Tối nay đi ạ, 7 giờ."

"Mình gặp nhau ở đâu?"

"Quảng trường Thiên Phủ, quán cà phê ở bên cửa Tây."

"Ừ, được rồi."

Xét thấy thời gian tan tầm của Cố Văn Lan không ổn định nên Khê Ngôn làm đồ ăn cho anh trước, sau đấy xách túi ra ngoài.

Không khéo là lúc cô vừa lên xe thì Cố Văn Lan gọi tới, anh cười dịu dàng, "Cô giáo Lý, hôm nay mang cơm cho anh nhé?"

Khê Ngôn gãi đầu, "... Hôm nay thì không được rồi, em có việc phải ra ngoài."

Cố Văn Lan tỏ ra bình tĩnh ồ lên một tiếng, sau đó lại giả vờ như vô tình hỏi: "Vậy không biết em có tiện lộ chút hành tung ra không nhỉ?"

Khê Ngôn cảm thấy cũng chẳng có gì để dấu giếm bèn nói: "Em đưa phiếu điểm cho Chu Vũ."

"Lại là thằng nhóc này à?" Giọng điệu của Cố Văn Lan không mặn không nhạt.

"Sao thế?"

"Có phải em để bụng thẳng nhóc này quá không?"

"Có hả?"

"Em còn phải tự đi đưa phiếu điểm á?"

"Ừm... Em không biết địa chỉ nhà cậu ta, cũng không biết gì về tình huống gia đình nhà Chu Vũ hết, cậu bé không muốn nói, em tính tối nay tìm cách hỏi nó." Đây cũng là mục đích chính cô tìm Chu Vũ.

"Hai người gặp ở đâu?" Cố Văn Lan hỏi.

"... Anh hỏi làm gì?" Khê Ngôn cảm giọng anh quái quái nên hỏi thêm một câu

"Sao em như phòng sói đói vậy?" Giọng nói lười biếng của Cố Văn Lan vang lên, hơi hơi phẩy ý cười, "Anh có thể làm chi? Anh quan tâm vợ mình không được à?"

"Vậy anh cứ hành xử kỳ kỳ quái quái thế là sao?"

"Anh nào có kỳ kỳ quái quái?"

"Đúng là kỳ kỳ quái quái mà."

"Lý Khê Ngôn, em lại muốn chọc giận anh đúng không?"

"..."

Khê Ngôn cảm thấy cái tên Cố Văn Lan này đúng là mặt người dạ thú mà, lúc anh chọc cô tức giận thì khom lưng dụ dỗ cô, dỗ xong lại quay phắt lại thành cái vẻ cao ngạo lúc trước.

Quả là quá co được dẫn được dẫn được luôn.

Tóm lại là dù mùa xuân của anh tới muộn hay là ấu trĩ rồi lưu manh thế nào, thì cái tính cao ngạo trong xương cốt này là vĩnh viễn.

Khê Ngôn ghen ra một câu: "Đêm đó anh đã nói sau này đều nghe em mà."

Cố Văn Lan hoàn toàn không thể chịu nổi cái giọng rõ ràng là đang tức giận nhưng vẫn phải cố giữ bình tĩnh này của cô để lên án anh, mỗi lần anh nghe thấy âm thanh này đều suýt chút nữa mềm thành bùn, anh dựa lưng vào tường nhỏ giọng đùa cô: "Em nói là đêm nào cơ?"

"Chính là đêm đó..."

"Ừm?"

Cô nhận ra anh cố ý thì hơi tức giận, "Em không thèm nói chuyện với anh nữa!"

Anh cười ra tiếng, "Nhớ gửi địa chỉ cho anh, đêm khuya ra cửa mà không sợ bị sói xám tha đi mất à?"

Tiếng chập chập vang lên bên cạnh anh, "Để tôi nói cho mấy người nghe nè, đừng có tin cái vẻ trang nghiêm trông giống quân tử kia của bác sĩ Cố làm gì, thật ra á, anh ấy vừa lưu manh vừa bỉ ổi, nhìn xem cái vẻ vừa nãy của anh ấy đảm bảo là đang bắt nạt bà xã cho xem."

Cố Văn Lan quay mặt sang thì thấy Nghê Tử đang che miệng thì thầm với y tá gây tê.

Nghê Tử thấy anh nhìn sang thì tỏ ra kinh ngạc, "Ồ, anh nói chuyện điện thoại xong rồi hả?"

Vẻ mặt của Cố Văn Lan rất nhạt nhẽo, anh chỉnh lại cà vạt, "Lúc khuya môi mứa mép thì em nhớ vận nhỏ volume lại, anh nghe thấy đấy."

Nghê Tử tỏ ra không quan tâm sờ sờ vành tai, "À."

Cố Văn Lan: "..."

Lúc Khê Ngôn tới thì Chu Vũ đã ở đó, cậu còn gọi nước trái cây cho cô rồi, Khê Ngôn vừa ngồi xuống thì đồ vật đã được bưng lên bàn, quả là đúng lúc.

Chu Vũ ngồi xiêu vẹo trên ghế, không ra làm sao cả, "Cô ăn cơm chưa đấy?"

Lẽ ra Khê Ngôn định hỏi cậu câu này nhưng không ngờ lại bị Chu Vũ hỏi trước, "Chưa, để cô dẫn em đi ăn."

"Em ăn rồi, không thì cô ăn bánh kem lát dạ nhé? Chỗ bọn họ có một loại bánh mousse rất ngon." Cậu vừa nói xong đã định giơ tay lên gọi phục vụ

"Chu Vũ," Khê Ngôn gọi cậu, "Không cần, cô chưa đói."

"À." Chu Vũ hạ tay xuống.

Khê Ngôn lấy một phong thư từ túi xách ra đưa cho cậu, "Đây là phiếu điểm của em, hôm thi cuối em không đi, thiếu điểm hai môn nên cũng không tính hai môn đó, thật ra tổng điểm cũng còn tạm, nếu bình thường em chăm chỉ học tập... Em có nghe cô nói chuyện không vậy?"

Chu Vũ cúi mặt nghịch phong thư trong tay, nghe cô nói bèn ngẩng đầu lên, nói: "Sao cô không uống nước trái cây?"

"Chu Vũ..." Khê Ngôn gọi tên cậu, trong lúc do dự có uống mấy ngụm nước trái cây, nói: "Có phải nhà em có khó khăn gì không?" Cô sợ kích thích

đến lòng tự trọng của cậu nên hơi cẩn thận.

"Có khó khăn thì sao chứ?" Chu Vũ tỏ ra hồ hững, nhưng lời nói lại rất sắc bén, "Cô có làm gì được đâu?"

Quả nhiên...

Địa chỉ nhà là giả, lại không thể liên lạc cho cha mẹ, càng nghĩ càng thấy không đúng lắm.

Khê Ngôn để nước trái cây sang một bên, cô hơi nghiêng người về phía trước, "Em nói cho cô biết, chưa biết chừng cô có thể giúp em điều gì, ít nhất là tốt hơn việc em phải chịu đựng một mình, em mới mấy tuổi chứ?"

"Cô có thể bớt xen vào chuyện của người khác không hả?" Chu Vũ cau mày tỏ ra không kiên nhẫn, "Cô tưởng mình là Bồ Tát à? Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn chắc?"

"Cô không phải là Bồ Tát, cô là giáo viên chủ nhiệm của em." Khi nói chuyện với học sinh Khê Ngôn vẫn luôn rất bình tĩnh, "Em gặp chuyện lại không nói với cô, một mình em thì làm gì được?"

"Lớp nhiều học sinh như thế sao cô không quản tụi nó đi?"

"Các em ấy đâu có khiến cô phải lo lắng như em, người ta ngoan biết chừng nào, chỉ có em suốt ngày làm khổ cô, em tưởng làm giáo viên nhàn lắm à?" Khê Ngôn nói xong câu cuối cùng thì quát lên: "Nhóc làm cô tức chết mất!"

Chu Vũ bỗng nhiên bật cười, một lúc lâu sau nụ cười của cậu tắt ngấm, cậu nói: "Nếu đã nói đến mức này rồi thì em không gạt cô nữa, em tính tạm nghỉ học kì sau."

Khê Ngôn: "... Có liên quan tới 8 vạn kia không?"

--

"Anh không biết cậu ta thông minh thế nào đâu, đầu óc rất nhanh nhạy, lúc trước em bắt cậu ta viết bản kiểm điểm, tuy nội dung không chuẩn mực nhưng bút lực khá tốt, nếu tạm thời nghỉ học thế thì thật đáng tiếc."

"Ờ."

Khê Ngôn liếc anh, nói: "Quên đi, anh có hiểu đâu."

Cố Văn Lan ném tài liệu đang cầm xuống, "Em muốn nói cái gì hả? Đúng thế, cậu ta thông minh vậy thì nghỉ học đúng là tiếc thật, sau đó thì sao? Đây là quyết định của chính cậu ta, em có làm gì được đâu?"

Khê Ngôn sững sốt một lát, nói: "Dù sao em cũng phải khuyên cậu ta, em là giáo viên chủ nhiệm của cậu ấy nên phải giúp gì đó chứ."

"Em định giúp thế nào?" Cố Văn Lan cầm điều thuốc lên cắn cắn, lười nhác nói: "Giúp cậu ta trả nợ chắc?"

"... Em không thèm nói chuyện với anh nữa."

"Thật ra cũng không phải là không thể," Cố Văn Lan ngồi dịch sang phía Khê Ngôn, gối đầu lên đùi cô, "Mấy năm gần đây chính sách giúp đỡ học sinh sinh viên của trường cao đẳng trong nước đang không ngừng hoàn thiện, nếu cậu ta phù hợp với điều kiện giúp đỡ thì em có thể xem xét con đường này xem sao."

Khê Ngôn cười nói: "Lúc này em cũng nghĩ thế."

Bàn tay kẹp thuốc lá của Cố Văn Lan giơ lên sờ gương mặt mềm mịn của cô, anh dịu dàng nói: "Được rồi, buổi tối em đừng có thảo luận về chuyện của

tên đàn ông khác với anh được không hả, thật là mất hứng."

"Tên đàn ông khác nào cơ? Anh không thể đứng đắn chút được hả?"

"Anh không đứng đắn chỗ nào? Cậu ta không phải đàn ông à? Hay là anh hiểu lầm?"

Khê Ngôn đẩy đẩy anh, "Anh tránh ra, em muốn đi ngủ."

Cố Văn Lan vẫn còn nằm ăn vạ trên người cô, "Anh mới nói có tí em hoặc là bảo không thèm nghe anh nói nữa, nếu không thì bảo anh tránh ra. Em là rùa đen à? Không thì sao mà rụt cổ nhanh thế?"

Khê Ngôn nén giận, cố gắng đẩy đầu anh sang bên kia, "Giỏi thì anh đừng có dựa vào em nữa!"

Cố Văn Lan cười cười ngồi dậy, sau đó lại bắt đầu dính lấy cô...

Khê Ngôn bị mấy lời của Cố Văn làm bức mình bèn giơ chân đạp anh, không ngờ cô giận quá không biết nặng nhẹ, cũng không nghĩ tới người anh mềm nhũn, bị cô đá lăn thẳng xuống giường.

Cô chỉ nghe thấy một câu: "Lý -- ôi cmn --"

Sau đó là tiếng anh lăn xuống giường, tiếp đó nữa là "rầm" một tiếng, không biết anh có đập đầu xuống đất không.

Khê Ngôn nhanh chóng nhảy xuống giường nâng anh dậy, "... Anh không sao chứ?"

Cố Văn Lan đập thẳng đầu xuống đất, anh ôm đầu ngồi dậy, vẻ mặt cực kì khó coi, bình sinh toàn bộ những thời khắc chật vật nhất mà bác sĩ Cố gặp phải đều do cô giáo Lý ban tặng, lần thì bị đẩy cằm, lần lại bị đạp xuống giường.

Thật ra bình thường cô giáo Lý rất văn nhã, lúc có thể trò chuyện để giải quyết vấn đề thì tuyệt đối sẽ không động chân động tay, nếu không thể giải quyết vấn đề bằng lời nói thì sẽ kính nhi viễn chi (*).

(*) Đứng xa mà trông.

Khê Ngôn hơi chột dạ, nói: "Ai bảo anh cứ chọc giận em..."

Bà xã nhà mình, đánh không được mắng cũng không xong, Cố Văn Lan chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt, "Em động chân động tay trước mà còn dám giảo biện à?"

"Để em xem xem." Cô định kéo tay anh ra nhưng lại bị anh tránh đi.

"Đừng chạm vào anh..." Cố Văn Lan tỏ ra giận dữ, cảm thấy cái việc bị vợ đập xuống giường này vô cùng mất mặt.

Khê Ngôn thấy buồn cười nhưng không dám chọc anh xù lông, cô nói: "Lúc trước mẹ em có cho một lọ thuốc chống bầm, anh chờ em đi lấy nhé." Nói xong bèn hờn hờ đứng dậy chạy đi.

Cố Văn Lan gào lên với cô: "Lý Khê Ngôn! Anh nghe thấy em cười đấy!"

"Nào có?"

"Chắc chắn là có!"

Lúc Khê Ngôn cầm một lọ thuốc nước trở về thì vẻ mặt của cô trông rất nghiêm túc và đứng đắn, cô cẩn thận đẩy tay anh ra, "Để em nhìn xem." Anh bỏ tay ra cho cô nhìn thấy vết bầm tím trên trán, có thể thấy được lúc này cô nặng chân thế nào, Khê Ngôn lại bắt đầu áy náy.

"Xin lỗi anh, em nặng chân quá."

"Hừ."

Khê Ngôn thấm thuốc vào khăn để bôi lên chỗ có vết bầm trên trán Cố Văn Lan, sau đó cô nâng mặt anh lên nói: "Có lẽ sẽ đau đấy, anh cố nhịn chút nhé."

Tuy Cố thiếu gia không đến mức da mềm thịt non nhưng từ sau khi anh về nhà họ Cố cũng không phải chịu khổ gì, chính vì thế cũng làm anh nhiễm phải cái tính cao ngạo của mấy cậu ấm.

Nhưng dường như cô lo lắng quá nhiều thì phải, chưa kể đến Cố Văn Lan còn tự cảm thấy anh da dày thịt béo không sợ đau đớn gì, thì với cái sức lực mà cô cho là mạnh như ném một bao cát với anh cũng chỉ là nói chơi, cho nên cô xoa nhẹ chỗ bị bầm hồi lâu cũng không thấy anh cau có tí nào

Khê Ngôn thường thường quan sát phản ứng của anh, nhưng anh trông có vẻ không đau không ngứa chút nào.

Cô hỏi: "Thế nào? Có cảm giác gì không?"

Cố Văn Lan giương mắt nhìn cô, mặt cô cách anh rất gần, đôi môi đỏ tươi hơi nhếch lên, anh nói thầm: "Có."

Lúc anh chuẩn bị từ eo cô luồn lên trên thì cảm thấy đầu bỗng dưng đau nhức kinh khủng, anh hít vào một tiếng rồi ngồi lại, không, là bị cô ấn xuống, Cố Văn Lan cau mày nói: "Đau!"

Khê Ngôn nói: "Em bôi thuốc cho anh mà anh định làm gì đấy?"

"Anh muốn hôn em cũng không được à?" Anh híp mắt.

"Nhưng em đang bôi thuốc cho anh." Cô chính trực nhìn anh.

"Em cứ bôi thuốc của em, anh hôn miệng của anh, hai cái này có liên

quan gì đến nhau đâu?" Anh chỉ vào trán mình, hùng hồn nói: "Chưa kể em còn làm anh bị thương thế này nữa.

"..." Khê Ngôn lườm anh, không còn lời nào để nói.

Cố đại gia vẫn ngồi im, anh túm lấy cổ tay cô rồi vỗ vỗ chân mình nói: "Mau lên, ngồi vào đây này."

Khê Ngôn đành phải để khăn sang bên cạnh, nhẹ nhàng ngồi lên đùi anh.

Cố Văn Lan được ôm vợ, tâm trạng lập tức sáng sủa hẳn lên, tốc độ biến sắc phải gọi là thần thánh, môi anh trượt từ mặt cô, tới môi, rồi tới cằm, anh lẩm bẩm nói: "Ngoan quá."

Khê Ngôn vẫn luôn cảm thấy Cố Văn Lan là một người rất dễ thỏa mãn, anh ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần tốt với anh là có thể dỗ anh vui vẻ không biết đâu là trời nam đất bắc rồi, cô đây cũng coi như chó ngáp phải ruồi.

Nhưng chính Cố Văn Lan lại hiểu rõ, lúc anh nóng nảy hay giận dỗi chỉ vợ anh mới dỗ được, trước kia đâu phải không có ai đối xử tốt với anh, nhưng cố tình anh lại chỉ thích Khê Ngôn tốt với anh, cô quả thật có bản lĩnh làm anh cam tâm tình nguyện sống trong phần mộ hôn nhân này.

Xong việc, anh ôm cô hỏi: "Cô giáo Lý, em cảm thấy anh có được không?"

Cô lơ mơ không chịu nổi, "... Không tốt tí nào."

"Không tốt chỗ nào?"

"Từ trên xuống dưới đều hư hỏng không chịu được."

Vậy em làm ơn cứu rồi lấy anh, kéo anh tới bên cạnh em đi.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hái Hoa Tặc Vs Hoa Nghênh Xuân.

Chương 32: Hái hoa tặc vs Hoa nghênh xuân.

Buổi sáng lúc Khê Ngôn mua hàng Tết cô chọn riêng hai túi kẹo bông gòn không nhân.

Sở dĩ cô chọn loại này là vì hồi học đại học Hứa Du rất thích mua cái này, cô ấy mua xong ăn được hai miếng cho đỡ nghiện rồi lại ném cho Khê Ngôn, bởi vì Hứa Du sợ béo, nhưng Khê Ngôn càng ăn lại càng cảm thấy món này cũng không tệ chút nào.

Chu Mộc Lan thấy hai túi kẹo bông gòn trong xe thì nói: "Mua cái này làm gì? Vừa ngọt vừa ngán, có ai thích ăn đâu? Con chỉ biết mua đồ bày bạ thôi, bây giờ đều đã làm vợ người ta rồi, có lẽ không lâu nữa cũng phải làm mẹ..."

Khê Ngôn nói: "Cố Văn Lan nói anh ấy muốn ăn."

Chu Mộc Lan dừng lại, lặng lẽ "ồ" một tiếng rồi nói nói: "Thế hai túi có đủ không?"

Khê Ngôn: "..."

"Đủ," Khê Ngôn đẩy xe đi, "Không nên ăn nhiều đồ ngọt."

"Không tin được đấy," Chu Mộc Lan cười cười, "Văn Lan nhìn chừng chặc thế mà lại thích ăn đồ ngọt."

Khê Ngôn không nói gì, cô còn đang suy nghĩ không biết đã bao lâu chưa thấy cái vẻ chững chạc của Cố Văn Lan nữa.

Anh... chững chạc á?

Hình như có tồn tại đâu?

"Mà hình như đàn ông đều thế cả, tuổi lớn thế nào cũng vẫn sẽ có chút trẻ con, ba con cũng thế đấy, phiền không chịu nổi!" Chu Mộc Lan cười, hớn hở đến mức những nếp văn nơi khóe mắt cũng rục rờ hằn lên.

"Thế ạ?" Khê Ngôn cũng cười theo, "Thật ra mẹ càng thích ba con thế này chứ gì?"

"Thôi đi, chả biết xấu hổ gì cả," Chu Mộc Lan khẽ đẩy cô, bà nghiêm trang nói: "Thằng bé đối xử với con thế nào?"

"Khá tốt." Khê Ngôn nói.

Chu Mộc Lan nhìn cô như nghiêm túc, lại như vui đùa, "Trên TV á, mỗi lần cô con gái nói với bà mẹ là "khá tốt" thì lại chẳng tốt tí nào."

Khê Ngôn cảm thấy hơi buồn cười, "Mẹ, mẹ xem ít mấy phim truyền hình drama 8 giờ tối đi được không, anh ấy rất tốt với con."

Chu Mộc Lan cực kì vui mừng, "Vậy là tốt rồi, mẹ tin thằng bé."

Khê Ngôn: "Thế mẹ có tin con không?"

Chu Mộc Lan: "Mẹ tin thằng bé, không tin sao mẹ dám gả con cho nó được?"

Khê Ngôn cười cười, "Cũng đúng."

Khê Ngôn không biết Cố Văn Lan sẽ ăn Tết ở biệt thự nhà họ Cố hay ở nhà.

Trước kia mỗi khi Tết đến thì đêm giao thừa cả nhà cô đều sẽ đến nhà bà nội, tất cả mọi người túm tụm lại rất náo nhiệt để ăn bữa cơm tất niên, nhà cô hai cách nhà bà nội không xa, sau khi cô ăn cơm ở nhà xong bèn dẫn mấy đứa trẻ con sang nhà bà nội vừa xem xuân vãn vừa tán gẫu.

Khê Ngôn và Lý Khê Vũ nói chuyện phiếm với bà nội, khiêm thêm chén trà đổ nước.

Đến 12 giờ đêm thì hai chị em sẽ đi miếu cầu nguyện, Khê Ngôn rất thích khâu này trong toàn bộ các hoạt động Tết, vì đây là ước mong cho một năm mới.

Không biết ngần ấy năm, mỗi ngày Tết âm lịch Cố Văn Lan đã trải qua như thế nào, có điều thật ra cô cũng đoán được phần nào.

Lúc mua đồ xong đến đứng trước hàng dài quầy thu ngân để chờ tính tiền thì Khê Ngôn thấy Chu Vũ, cậu đang né người chen ra khỏi một đám đông, Khê Ngôn đưa đồ cho mẹ rồi nhanh chân chạy tới.

Người cô nhẹ nên rất nhanh đã đuổi kịp cậu, sau khi ra ngoài thì hô lên: "Chu Vũ!"

Chu Vũ quay đầu, hơi kinh ngạc, "Cô... đến mua đồ ạ?"

Khê Ngôn thấy cậu thì rất vui, "Em đến đây với ai thế? Người trong nhà đâu?"

Chu Vũ cup mí mắt xuống, "Không có."

Khê Ngôn sững sốt, "Không có cái gì cơ? Không đến đây với người trong

nhà à?"

Chu Vũ mím môi, cậu miễn cưỡng trả lời: "Ừm..."

Thân hình Chu Vũ cao lớn, cậu mặc một chiếc áo len bên trong, bên ngoài là áo lông vũ màu đen, cậu không kéo khóa áo, ăn mặc rất đơn giản nhưng khi đứng trong đám đông vẫn rất dễ gây chú ý, tóc cậu vừa mới được sửa, trông có vẻ rất đẹp trai và giàu sức sống, nhưng có vẻ không thích cười lắm, có thể là do cậu cao nên lưng hơi cong xuống, hai bàn tay giấu trong túi áo

Khê Ngôn kéo cậu sang bên cạnh, hỏi: "Em ăn gì chưa?"

"Ăn rồi." Cậu nói.

"Bây giờ mới 11 giờ, em ăn cái gì được?" Khê Ngôn không tin lắm.

Cậu lại không trả lời.

Khê Ngôn quay đầu nhìn về chỗ quầy thu ngân, người đứng xếp hàng rất đông, mỗi người đều tới càn quét hàng Tết với cái tư thế như định chuyển nhà, đồ trong xe đẩy chồng lên như núi, cô bé làm ở quầy thu ngân đã rất nhanh nhẹn rồi nhưng vẫn không kịp quét hết số lượng hàng tới như mảnh thú này.

Khê Ngôn quay đầu lại nói với Chu Vũ: "Em đứng đây chờ cô, đừng chạy, chút nữa cô dẫn em đi ăn."

Chu Vũ thấy cô chui vào đám đông, nghĩ ngợi một tí rồi quyết định không đi nữa.

Nửa tiếng sau cuối cùng Khê Ngôn và mẹ cũng chen ra được, đồ Tết đầy ba cái túi lớn chồng hết lên nhau trong xe đẩy, Chu Vũ nhanh nhẹn đi qua đẩy xe giúp.

Chu Mộc Lan vừa thấy một chàng trai chạy tới thì sáng mắt, "Ái chà thằng nhóc này đẹp trai nhỉ," sau đó bà quay sang hỏi Khê Ngôn, "Học sinh của con à? Con gọi thằng bé đến xách đồ giúp hả?"

Khê Ngôn: "..."

Chu Vũ nói "vâng" rồi chào: "Cháu chào dì."

Dì Chu vui tươi hơn hở nói: "Chào cháu chào cháu, nhóc đẹp trai tên gì thế nhỉ?"

"Chu Vũ ạ."

"Chu Du à? Cái tên bị Gia Cát Lượng trong Tam Quốc làm tức chết đấy á?"

"..."

Khê Ngôn nói: "Vũ, Vũ trong Nghiêu Thuấn Vũ , Đại Vũ trị thủy."

Chu Mộc Lan bỗng nhiên giật mình, "Vậy chắc hẳn cậu nhóc sau này sẽ thành tài rồi."

Khê Ngôn cười cười, "Đúng vậy, cậu ấy rất thông minh."

Cô nói xong thì hơi liếc Chu Vũ, cô hy vọng Chu Vũ nghe được lời khẳng định của cô thì có thể được khích lệ, vừa lúc cậu cũng nhìn sang phía cô, sau đó lại im lặng quay đi.

Chu Mộc Lan vỗ vỗ tay Chu Vũ, "Ồi chao, cháu ngại cái gì? Cô giáo Lý nhà dì rất kỳ vọng vào cháu đấy, phải ngoan ngoãn học tập nhé."

Khê Ngôn nhìn cậu.

Chu Vũ gật gật đầu, "Vâng."

Khê Ngôn thở phào nhẹ nhõm, cô biết Chu Vũ trả lời cho có lệ là chính, chẳng qua nghe thấy cậu bé nói vậy cô vẫn rất vui.

Khê Ngôn dẫn hai người tới nhà hàng gọi món, một mình Chu Vũ xách theo hai cái túi to, trên đường Chu Mộc Lan cứ luôn hỏi xem cậu có thấy nặng hay không? Có mệt hay không?

Hôm nay chẳng thấy Chu Vũ kiêu ngạo như lúc bình thường, từ đầu đến cuối đều tỏ ra ngoan ngoãn.

Chu Mộc Lan bị đứa con trai lông nhông nghịch ngợm như Lý Khê Vũ dẫn vật bao lâu nay nên luôn luôn rất có thiện cảm với mấy cậu bé vừa ngoan vừa đẹp trai, một lúc sau bà đã gọi thẳng cậu là Đại Vũ rồi.

Bà nói: "Thế lực của Đại Vũ nhà ta thật tốt, chờ lát nữa ăn nhiều vào, có cô giáo Lý đãi rồi."

Lúc cậu ăn xong, Khê Ngôn có hỏi cậu đã no chưa, Chu Vũ trả lời no rồi.

Chu Mộc Lan nói: "Chắc chắn là chưa no, Đại Vũ đang trong tuổi ăn tuổi lớn, thêm một phần đi," bà giơ tay lên gọi phục vụ -- sau đó quay sang hỏi cậu, "Cháu muốn đổi khẩu vị không?"

Chu Vũ rất cuộc biết cái tính nhiệt tình này của Lý Khê Ngôn là từ đâu ra rồi, hai mẹ con nhà này người sau còn nhiệt tình hơn cả người trước.

Cậu nói: "Không cần đổi đâu ạ."

Chu Vũ ngồi xe giao thông công cộng trở về, cậu ngồi phía sau hai người nọ, ngắm ánh dương mùa đông qua khung cửa sổ, dịu dàng nhàn nhạt, rất giống cô.

Hôm nay cậu phát hiện tỏ ra ngoan ngoãn có thể khiến cô ấy vui.

Chẳng qua giáo viên nào cũng thích học sinh ngoan ngoãn nghe lời, chắc hẳn là cô cũng có tâm lý như vậy với cậu.

--

Cố Văn Lan cảm thấy hôm nay tâm trạng của Cô giáo Lý rất tốt, không phải là vì cô cười vui thế nào mà là cảm xúc cô vô ý bộc lộ ra khiến anh biết, lúc anh cơm nước xong bèn nói: "Hôm nay em nhặt được tiền trên đường à? Hưng phấn đến mức này luôn?"

Chính Khê Ngôn lại không hề phát hiện, "Có sao?"

"Sắp vui thành hoa nhện xuân (*) rồi." Anh gác đĩa xuống.

(*) Hoa nhện xuân (Tên khoa học: *Jasminum nudiflorum*) hay còn gọi là Chi Nhài hay hoa Lài, thường là loài hoa nở sớm nhất vào mùa xuân nên được gọi là "Nhện xuân".

"..." Cô quay sang liếc anh.

Khe Ngôn rửa bát ra ngoài xong thì thấy Cố Văn Lan đang ngồi đọc tư liệu trên sofa, cô nhanh nhẹn đến chỗ anh phẩn khởi nói: "Hôm nay em gặp Chu Vũ ngoài phố mua sắm."

Cố Văn Lan liếc cô, anh ném sách vở xuống bàn rồi bóc một gói kẹo bông gòn ra, từ từ nói: "Ồ, hóa ra là gặp tên đàn ông khác trên đường à."

"Anh không thể nói chuyện nghiêm túc được hả?"

"Được," Cố Văn Lan cười cười, nhét một viên kẹo bông gòn vào miệng cô, nói: "Ừm, gặp rồi, sau đó thì sao?"

Khê Ngôn nói: "Em định hôm nào gọi thằng bé đến nhà mình ăn cơm để hỏi xem nó quyết định thế nào."

Cố Văn Lan nghĩ ngợi một lát mới nói: "Cũng được, mấy đứa trẻ tuổi tầm tuổi này rất mẫn cảm đấy, chưa kể cậu ta còn dễ tự ái, em phải đối xử cẩn thận chút, nếu không thì rất khó để thằng bé nhận sự trợ giúp từ người khác."

Khê Ngôn cười nói: "Em cũng nghĩ thế."

Cố Văn Lan bỗng nhiên phẩn chấn trở lại, anh cố tình nhại giọng điệu phẩn khởi lúc nãy của cô, "Ái chà, không ngờ đột nhiên anh và hoa nhênh xuân lại tâm ý tương thông ghê."

Khê Ngôn vừa bực vừa ngại: "... Đồ ấu trĩ!"

Cố Văn Lan chả thèm phản ứng, "Em có dám xài từ khác không hả?"

Khê Ngôn nghen hồi lâu mới nói: "Lão tặc!" (*)

(*) Ở đây có thể ngầm hiểu là đồ bại hoại, gian tà, ... mình để nguyên cho khớp với câu sau.

Mấy cái từ như "Lưu manh, cầm thú, vô lại" cô đều đã sử dụng hết rồi, vốn dĩ cô định nói đồ dâm dê, nhưng đến lúc nói ra vẫn thay bằng một từ tương đối nhẹ nhàng, tặc.

Nhưng Cố Văn Lan vẫn luôn có cách chèn ép cô, "Hái hoa tặc á? Chuyên chọn loại hoa nhênh xuân như em để xuống tay đấy."

Khê Ngôn không nói nổi anh đành áp dụng chiến thuật phòng thủ, định đứng dậy về phòng, nhưng cô vừa mới đứng lên đã bị quắp lấy chân, cô cúi người giữ thăng bằng rồi quay lại đạp chân anh ra

Anh cọ cọ mờ ám, "Ái chà, hoa nhênh xuân tức rồi đó hả."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan quắp chân đẩy cô về phía mình, Khê Ngôn đứng không vững nên ngã nhào vào người anh, anh ôm cô, đặt cô lên sô pha rồi áp ở bên trên.

"Hái hoa thôi chứ nhỉ." Anh nói nhỏ.

"Anh --" Khê Ngôn cố đẩy anh ra, "Phiền phức!"

Cố Văn Lan nói nên mời Chu Vũ vào lúc anh cũng ở nhà, bởi vì cô giáo với nam sinh gặp riêng thì dù có làm việc không trái với lương tâm nhưng lời nói nhảm luôn rất đáng sợ, nói chung là cũng không ổn lắm.

Khê Ngôn nói em biết, em cũng định làm thế.

Cô mới nói xong lại bị Cố Văn Lan chọc ghẹo một hồi khiến Khê Ngôn tức đến mức lờ anh đi hẳn một tiếng, làm Cố Văn Lan ghen gần chết, từ đây anh sâu sắc cảm thấy, bác sĩ Cố không có cô giáo Lý thì chỉ có thể là một con cá mập mà thôi.

Trước đêm trừ tịch, Khâu Nam gọi điện thoại cho Cố Văn Lan bảo anh đến họp với anh em một lần, đúng lúc Cố Văn Lan không cần trực ban, tan làm sớm bèn lái xe dẫn luôn cô giáo Lý theo.

Từ ngày quán bar đó mở đến giờ Cố Văn Lan không đến đấy một lần nào nữa, đơn giản là vì thằng cha Na Côn kia.

Khâu Nam nói: "Tôi cũng không thân với anh ta, anh ta là bạn của bạn tôi, không phải, lão Cố à, có đến mức đấy đâu? Người ta cũng chưa làm gì cậu mà!"

Cố Văn Lan cười lạnh, "Tên đó dám có ý đồ với vợ tôi, riêng cái đó cũng có thể làm tôi phán cậu ta tử tội rồi."

"Cậu làm thái tử đến nghiện rồi à?" Khâu Nam hừ cười.

"Không," Cố Văn Lan tỏ ra không mặn không nhạt, "Trong lòng tôi trị anh ta tử tội, trong sổ đen còn không có tên đâu."

"Cậu hẹp hòi thì có."

"Đây là vấn đề về nguyên tắc."

Chẳng qua trước đêm trừ tịch Khâu Nam nhiệt tình mời mọc, Cố Văn Lan vẫn đi.

Quán bar của Khâu Nam có quy mô không nhỏ, trừ đại sảnh còn có mấy gian ghế lô (*), hôm nay anh cố ý xài ghế lô to nhất, chỗ của mình thì mình chơi, đương nhiên phải hưởng thụ cái xa xỉ nhất rồi.

(*) Ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

Cố Văn Lan cũng coi như đến trễ, đám bạn Khâu Nam ở bên trong đã chơi đến high rồi, người xung quanh còn đang hoan hô cổ vũ anh, Khâu Nam ôm micro hát: Nước Hồng Hồ sóng đánh sóng ~~~

Còn dài giọng cợt nhả.

Cố Văn Lan nhớ trước kia hình như cô giáo Lý cũng từng hát câu này cho anh nghe, sau đấy cô còn nói anh phóng túng hết cả tinh túy của cái bài hát này rồi, anh không nhịn cười được, quay sang nhìn cô.

Mà hiển nhiên Khê Ngôn đã quên chuyện này, cô khó hiểu hỏi anh: "Gì đó?"

Có người thấy Cố Văn Lan cứ thế dẫn vợ lại đây bèn nhân lúc cô giáo Lý

đi lấy nước trái cây dừng lại nói chuyện với một người phụ nữ, trộm nói với anh: "Đi chơi còn dẫn vợ theo, có phải cậu dành nhiều thời gian cho người ta quá không?"

Cố Văn Lan cười như không cười, "Lấy vợ về mà không dành thời gian với cô ấy thì lấy làm gì?"

Người nọ bị anh chặn họng bèn ngại ngùng im lặng.

Người bên cạnh chặc chặc, "Cậu không thể nói vậy được, dù sao cũng cần không gian riêng tư chứ."

Cố Văn Lan nói: "Ờ, 360 độ quanh người cậu toàn không gian riêng tư, làm sao mà hiểu được nỗi phiền muộn này."

Người bị chặn họng lúc này cười khúc khích.

Người nọ cũng tức cười: "Biết cậu có vợ rồi, hóa ra mang đến đây để khoe à."

Lúc này Khâu Nam đi tới, "Tình cảm hai vợ chồng nhà cậu ta sâu đậm, hai tên gốc gác cậu đứng đây lâu bầu làm gì? Có tin nói nữa là bị đánh không hả."

Người tìm Khê Ngôn nói chuyện phiếm chính là một phù dâu khác trong hôn lễ của Khâu Nam, tên Xuân Na, cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc ngắn ngang vai, tính cách cũng rất thẳng thắn, có thể nói là từ hôn lễ của Khâu Nam về sau, không có gì có thể khiến cô ấy hứng thú hơn là cô giáo Lý

Xuân Na nói: "Để tôi kể cho mà nghe, ngày xưa tôi vẫn luôn hoài nghi Cố Văn Lan định tu tiên đấy, không rượu không thuốc lá không gần nữ sắc, ờ, Cố Văn Lan này là từ hồi cấp ba đến đại học năm hai nhé."

Khê Ngôn: "..."

Xuân Na: "Cô không biết đâu, năm chúng tôi học cấp ba ong bướm gì đó đều yêu thầm cậu ta hết, mặt ốm cao thấp, đúng kiểu trăm chim đua tiếng, trăm hoa đua nở, tìm mọi cách dây dưa với cậu ta, không khác gì đại chiến trăm loài cả."

Khê Ngôn cảm thấy cô nàng Xuân Na này rất hợp để diễn tấu nói.

Xuân Na cười cười nói: "Chẳng qua lúc ấy Cố Văn Lan chỉ chú tâm đến hai thứ, một là học tập, hai là mẹ cậu ấy."

Khê Ngôn nghĩ ngợi một hồi, ừ một tiếng, nói: "Lúc đó chắc là anh ấy chịu nhiều nhọc nhằn lắm nhỉ?"

Xuân Na nói: "Khi đó sức khỏe của dì Yến không tốt lắm, cậu ta vừa phải đi học vừa phải làm thêm, không có họ hàng nào để nương nhờ, cũng không có ai để dựa vào cả, đã vậy còn rất cố chấp, không chịu nhận giúp đỡ mà chỉ dựa vào chính mình, tôi cũng không biết những năm ấy cậu ta đã sống như thế nào nữa."

Khê Ngôn cảm thấy năm chữ "đã chịu nhiều nhọc nhằn" căn bản là không thể khái quát cuộc sống lúc ấy của Cố Văn Lan được, cô rất biết ơn nhóm người Khâu Nam và Xuân Na, biết ơn lúc ấy bọn họ đã làm bạn với Cố Văn Lan, để anh không đến mức trở thành người không nơi nương tựa.

Cô nói: "Mọi người quen anh ấy thế nào vậy? Có phải là bạn cùng lớp không?"

Xuân Na cười nói: "Đúng vậy, trên người cậu ta có sức hấp dẫn to lớn nào đó khiến người khác rất muốn lại gần, nếu không Từ Viên cũng sẽ không..." Nói tới đây nụ cười của Xuân Na cứng đờ, cô nhanh chóng ngậm miệng lại, cố nén xúc động cho cái tật lảm nhảm của mình một vả, cẩn thận nhìn Khê

Ngôn.

Khê Ngôn bật cười hỏi: "Sức hấp dẫn gì mà ghê vậy?"

Xuân Na thấy cô chủ động lược bỏ vế sau bèn nhanh chóng nói tiếp, "Hơi cao ngạo với hư hỏng, cô biết mà, nữ sinh mới lớn đều thích loại này cả."

Xuân Na tóm chuyện của Cố Văn Lan tới nghiệm, đang định dính sát vào người Khê Ngôn nói thêm thì lại bị Khâu Nam kêu đi hát.

Khâu Nam còn đổ thêm dầu vào lửa, nói trên micro: "Tộc mạch chuyện xấu gì của bác sĩ Cố đấy? Tôi nói, bác sĩ Cố nhà chúng ta đã thay hình đổi dạng hồi cải làm người mới rồi, tình sử phong lưu trước kia cứ để nó chìm xuống sông đi thôi."

Cố Văn Lan ném một hạt lạc qua chỗ anh, cười nói: "Cút đi! Tôi không thẹn với lương tâm nhé!"

Đám người trên sô pha ngồi cười lăn lộn.

Khê Ngôn cầm nước trái cây ngồi xuống cạnh chỗ Cố Văn Lan, cô đưa cho anh một ly nước chanh.

Cố Văn Lan thầm lo lắng, đôi khi cái cô Xuân Na này nói không nghĩ ngợi gì cả, đừng có mà kể hết tình sử của anh ra đấy nhé, tuy rằng cô giáo Lý cũng biết anh đã từng phóng túng một quãng thời gian, nhưng cô cũng chỉ biết trên lí thuyết thôi, cụ thể thế nào thì cũng không rõ lắm.

Xuân Na và anh học cùng khoa nhưng khác chuyên ngành, mấy chuyện hoang đường anh từng làm năm ba đại học Xuân Na đều tận mắt chứng kiến hết.

Tuy rằng Xuân Na cũng không biết tên họ dung mạo của mấy vị khách

qua đường thời thanh xuân phóng túng của anh, nhưng mỗi lần anh chia tay cô ấy đều chạy tới uống rượu với anh, Cố Văn Lan hỏi để làm gì.

Cô nói hai người là bạn tốt, ít nhất là phải có cái hình thức.

Nhưng Xuân Na cũng không biết tới sự tồn tại của cô giáo Lý.

Bởi vì năm đó cô giáo Lý không thích quần lầy anh, hơn nữa lúc chưa dung hợp với cuộc sống của anh thì đã lừa anh lăn giường, sau đó chạy biến rồi.

Trước tiên anh cẩn thận quan sát cô giáo Lý một hồi mới ra vẻ lơ đãng hỏi: "Hai người nói chuyện gì đấy?"

Khê Ngôn còn đang suy nghĩ về những lời Xuân Na nói lúc nãy, cô ấy nói anh không nơi nương tựa nhưng lại rất cố chấp, cô cứ nghĩ chuyện này mãi nên lúc nghe anh hỏi thì hơi thất thần, trả lời lấy lệ: "Không nói gì cả."

Cố Văn Lan thấy vẻ mặt của cô hơi là lạ bèn quay qua lườm Xuân Na.

Xuân Na bị lườm thì thầm hoảng, cô cho rằng vừa nãy lỡ miệng khiến hai vợ chồng hiểu nhầm nên mau chóng giả chết, ôm micro yếu ớt hát tình ca.

Cố Văn Lan trộm nắm lấy tay cô, nhỏ giọng nói: "Những chuyện đó đều đã qua rồi."

Khê Ngôn hồi thần, nắm lại tay anh, nói: "Anh có thể nói tỉ mỉ cho em nghe về chuyện của anh được không, em muốn hiểu anh thêm nữa."

Cố Văn Lan giật mình, lông mày nhảy cả lên, nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, "Cái quá khứ lầm lạc kia của anh chẳng có gì hay để nói cả, chúng ta không nên nhớ tới quá khứ nữa, hần là nên mong đợi về tương lai, tương lai sau này của anh đều dành cho em hết."

Khê Ngôn nói: "Nhưng mà em muốn nghe."

Cố Văn Lan thấy nói lý lẽ vô dụng bèn tìm cách làm cô động lòng, "Khê Ngôn, anh không muốn sau khi em nghe xong lại khó chịu, lúc ấy anh quả thật rất khổ nạn, nhưng anh cũng kìm nén chính mình không cho ai vào cả."

Khê Ngôn nhìn anh, "Anh đừng nói về bản thân mình như thế, em không định tra hỏi quá khứ của anh, em chỉ muốn biết về nó thôi, em muốn... Hoàn toàn hiểu anh, anh không muốn sao?"

Lúc này Cố Văn Lan mới biết là cô đang nghiêm túc, anh sống sót hồi lâu mới bình tĩnh lại, cô muốn biết thì để cho cô biết vậy, Cố Văn Lan hơi cắn môi, nói: "Được rồi, anh nói."

Lời Editor: Mai mình vướng chút việc tư nên không có chương mới TAT, xin lỗi mọi người, thứ ba vẫn hai chương như bình thường nha.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Có Phải Em Càng Ngày Càng Thích Anh Rồi Không?

Chương 33: Có phải em càng ngày càng thích anh rồi không?

Trong ghế lô rất ấm ỉ, Khâu Nam và Xuân Na đang cùng nhau rống bài "Độ tình".

Thật sự là bọn họ đang rống đấy:

Há hà ha!! Há hà ha!!

Cảnh đẹp hồ Tây trong tiết tháng ba!!

Cố Văn Lan nhìn thoáng qua bên kia, nói: "Tối về mình nói sau nhé."

Khê Ngôn cũng định thế bèn gật gật đầu.

Bên Xuân Na dịu dàng như nước: "Tu mười năm mới được ngồi chung thuyền ~"

Phía Khâu Nam thì cạc cạc như vịt kêu: "Tu trăm năm mới được ngủ chung gối ~~"

Cố Văn Lan cười nghiêng mặt nói với Khê Ngôn: "Hồi cấp ba anh vẫn luôn cảm thấy Xuân Na và Khâu Nam rất hợp, lúc hai người họ ở cạnh nhau cảm giác rất hài hòa."

Khê Ngôn hỏi: "Vậy sao cuối cùng bọn họ lại không có tiến triển gì?"

"Hai người bọn họ không sinh ra tình cảm nam nữ với đối phương được, hơn nữa Xuân Na thích Lâm Nham," Cổ Văn Lan nhớ tới chuyện gì đó, nói: "Lâm Nham chính là phù rể còn lại."

"Thế giờ thì sao?"

Cổ Văn Lan lấy một quả táo trong đĩa ra, "Không biết, nhưng anh thấy cô ấy có vẻ còn thích Lâm Nham."

Khê Ngôn gật đầu không nói gì.

"Sao thế?" Cổ Văn Lan thấy hình như cô đang có điều suy nghĩ.

"Hai người các anh đúng là tai họa." Cô nói.

Cổ Văn Lan vốn định phản bác, nhưng anh suy nghĩ sâu sắc về quá khứ của mình thì cảm thấy nhận sai vẫn tốt hơn, nên cười khẽ, nói: "Đúng thế, nhưng anh đã cải tà quy chính về với em rồi còn gì?"

Khê Ngôn liếc anh, cô cười không nói chuyện, sau đó chuyển mắt nhìn về phía hai người đang hát tình ca.

Cổ Văn Lan đẩy đẩy vai cô, "Em đã chinh phục được một chàng lãng tử đấy nhé, có vui không?"

Khê Ngôn dịch sang bên cạnh, không thêm để ý đến anh.

Bởi vì cô càng để ý đến anh thì anh lại càng lẩn tới.

Lúc này, Khâu Nam đang cầm micro hô lên: "Ái chà? Lâm Nham với Từ Viên tới rồi! Hai cậu phô trương quá đấy, sắp đóng cửa quán rồi mới đến!"

Lâm Nham cười nói: "Tôi tự phạt ba chén nhé."

Xuân Na nói: "Thôi đi, với cái tửu lượng kia của cậu thì có tin là uống ba chén xong sẽ phun ra hết không."

Lâm Nham tấm tắc, "Đây là do tôi biết phẩm rượu."

Lúc mọi người đang nói chuyện thì Từ Viên đi đến chỗ Cố Văn, ngay lúc Xuân Na cau mày cho rằng cô định ngồi cạnh Cố Văn Lan thì Từ Viên lại dừng ở chỗ cạnh Khê Ngôn rồi ngồi xuống

Xuân Na liếc xéo qua, mày cau càng chặt, cuối cùng cô cũng chỉ biết thở dài.

Lúc Lâm Nham đến gần cô cũng không chú ý tới, anh hỏi: "Đang nghĩ gì đấy?"

Xuân Na lắc đầu đưa micro cho anh, "Cậu hát đi." Rồi ngồi vào sô pha chú ý tình huống bên kia.

Lâm Nham thấy cô như có tâm sự gì, đang định đi qua xem thì đã bị Khâu Nam kéo lại bắt hát cùng

Từ Viên ngồi xuống, cô cười với Khê Ngôn, "Hai người đến lúc nào thế?"

Khê Ngôn vuốt ve lòng bàn tay, vừa rồi cô bị Cố Văn Lan nắm chặt khiến tay ảm sức lên, cô trả lời: "Khoảng nửa tiếng trước."

Từ Viên khách sáo nói với Khê Ngôn hai câu rồi chỉ chăm chú nhìn người ngồi cạnh cô, cô ấy hỏi: "Sao cậu không lên hát một bài?"

Cố Văn Lan chống khuỷu tay vào gối, anh nghe thế bèn nghiêng đầu nhìn sang, "Phẫu thuật cả ngày nay, không còn sức nữa."

"Trước kia cậu có vậy đâu."

"Hồi còn trẻ đương nhiên không vậy rồi."

Từ Viên rót ra hai ly rượu, cô cầm một chén đưa qua người ngồi giữa, ý bảo anh cầm, sau đó nói: "Bác sĩ Cố đang cúi đầu trước thời gian đấy à?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan im lặng một lát, anh không cầm lấy mà chỉ duỗi tay bưng ly nước chanh trên bàn chạm cốc với cô ấy, nói: "Quy luật tự nhiên, thiên mệnh khó trái."

Từ Viên hừ cười, "Câu này không giống phong cách của cậu chút nào."

Cố Văn Lan cười cười, anh tóm lấy tay người ngồi cạnh nhéo đầu ngón tay của cô, nói: "Bây giờ không giống thế, tôi đã là người có gia đình rồi, trước lúc làm việc phải cân nhắc tới gia đình nữa, nếu mệt mỏi thì tuyệt đối không được ép chính mình, phải yêu quý thân thể của chính mình để khỏe mạnh, đúng không, cô giáo Lý?"

Cô giáo Lý: "..."

Sau khi hát hết bản tình ca kia thì Khâu Nam và Lâm Nham đều lui ra để những người khác lên hát

Lâm Nham thấy Xuân Na định đi tới chỗ Từ Viên thì bước nhanh tới cản cô ấy lại, "Cậu đừng cố dính vào chuyện này làm gì, Cố Văn Lan tự biết giải quyết ra sao mà."

Xuân Na nhìn anh nói: "Tôi biết, tôi chỉ không muốn để Từ Viên mất mặt quá thôi, tính tình của Cố Văn Lan thế nào cậu còn không biết à? Lúc cậu ta không muốn cho người khác tí mặt mũi nào thì tuyệt đối sẽ không thèm để ý đến việc cậu là ai, có quan hệ gì với cậu ta đâu."

Hai người bên này lải nhải hồi lâu thì Khâu Nam ở bên kia đã lôi kéo vài người đến chơi xúc xắc, thuận tiện gọi luôn cả Từ Viên, "Đến đây đến đây, một người thì uống rượu làm gì? Đừng có quấy rầy vợ chồng nhà người ta show ân ái."

Từ Viên đen mặt trừng anh, nhưng lại không chịu nổi Khâu Nam mời mọc nhiệt tình.

Xuân Na thấy thế thì cười hồi lâu, cái loại bản lĩnh ba phải này Khâu Nam đúng là mỗi năm một tăng mà.

Từ lúc Lâm Nham vào đến giờ thì đây là lần đầu anh thấy cô cười.

Khâu Nam cố ý tách Từ Viên và Cố Văn Lan ra nên cố ý không gọi anh tới chơi xúc xắc.

Cố Văn Lan mừng rỡ được tự tại.

Khê Ngôn bỗng nhiên nói: "Em cảm thấy tính cách này của Khâu Nam rất dễ khiến người ta thích, nhưng vì sao trong nhóm năm người các anh thì hai nữ sinh một người thích anh, một người lại thích Lâm Nham vậy?"

Cố Văn Lan hơi nâng cằm, anh nhìn cô, cười mà như không, "Bởi vì anh đẹp trai."

"Khâu Nam không đẹp trai à?" Khê Ngôn quay đầu nhìn rồi ngoảnh lại hỏi anh.

"Vì sự thật là anh còn đẹp trai hơn." Cố Văn Lan cười.

Khâu Nam nghe thấy anh nói vậy bèn quay đầu nói: "Cố Văn Lan sao cậu có thể không biết xấu hổ như vậy được không hả?"

Cố Văn Lan cong miệng, nói với phía đám đông: "Tôi đẹp trai hơn."

Lâm Nham cười nhạo, "Xem hai cái tên này có ấu trĩ không cơ chứ."

Vẻ mặt của Cố Văn Lan rất thản nhiên, anh cố ý nói to: "Không phải em đã nói thích mặt với body của anh à?" Anh vẫn còn chưa quên hôm đó cô nói hồi đại học thích anh là vì mặt với body đâu.

Khê Ngôn uống một ngụm nước trái cây, nói: "Với cả tiền nữa."

Cố Văn Lan: "..."

Lúc này đám người chơi xúc xắc bên kia gọi Cố Văn Lan sang, nói: "Còn chưa show ân ái đủ à? Lại đây mau, bình thường cậu bạn không hẹn ra được thì thôi, đằng này được một hôm đi chơi với anh em mà còn định thoát ly quần chúng à?"

Khâu Nam hét lên: "Đúng thế, có mỗi cậu biết làm việc thôi!"

Cố Văn Lan không mấy hứng thú, vốn là anh định ngồi một lát thì về nên hơi do dự.

Khê Ngôn đứng lên nói: "Anh sang đây đi, em vào toilet chút đã."

Ánh đèn ngoài hành lang hơi u ám, bên ngoài không âm ỉ như trong ghế lô, không khí cũng trong lành hơn rất nhiều, còn thấp thoáng nghe thấy tình ca vang lên từ phía các phòng khác.

Lúc Khê Ngôn ra khỏi toilet cô còn lòng vòng ở bên ngoài một lát, hơi hơi thất thần.

Sau đó cô hồi thần lại vì phát hiện có một người say đang nhào về phía cô, cô đi sát hành lang định tránh người đó nhưng hăn lại cố ý ngáng chân Khê Ngôn chặn đường cô.

Tên đàn ông say khướt, đôi mắt đục ngầu, Khê Ngôn quay người định đi về hướng khác thì người nọ lao đảo vòng lại giữ chặt lấy tay cô, "Hê, chạy đâu đấy? Nói chuyện với anh trai này hai câu chứ nhỉ."

Cảm xúc thô ráp trên tay hấn làm Khê Ngôn hơi buồn nôn, "Anh còn vậy tôi báo cảnh sát đấy!"

Tên đàn ông cười khà khà, "Báo cảnh sát cái gì? Chỉ là tâm sự tí thôi, em gái trông không đến nỗi nào nhỉ, đến đây một mình à? Đi đi đi, đến chỗ anh này! Mấy anh trai ghế anh đều hiếu khách lắm!"

Khê Ngôn cố gắng hất tay hấn ra, cô cứ giãy giụa khiến tên đàn ông say rượu bực mình, hấn bóp eo cô, dí Khê Ngôn sát tường, nhe răng cười với cô "Da thích thế, để anh hôn cái nhé, chỉ hôn..."

Hấn còn chưa kịp nói xong đã có một bàn tay thò tới vịn tay hấn ra sau cổ, sau đó đẩy hấn đập thẳng đầu vào tường kính đang trước, đau đến mắt xẹt xẹt đầy sao.

Có âm thanh lạnh lẽo vang lên sau lưng hấn: "Ai cho phép mày chạm vào cô ấy?"

Tên đàn ông say rượu bị chèn đến thở không ra hơi, đau đến nỗi không kêu ra tiếng, chỉ gào lên đau đau đau liên tục, đột nhiên người phía sau túm hấn xách ra ngoài, vậy mà hấn lại không phản kháng nổi, cứ thế bị kéo ra ngoài.

Loại cảm giác bất lực này khiến hấn hoảng sợ, "Cmn mày định làm gì đấy! Buông tao ra! M* nó mày là thằng đ*o nào!"

Khê Ngôn trắng mặt, vội vàng theo sau anh.

Lúc Xuân Na đi ra từ ghế lô vừa lúc thấy Cố Văn Lan lạnh mặt xách một

tên đàn ông đi ra ngoài, hắn ta bị kéo rề rề trên mặt đất nhưng vẫn còn chửi bậy được.

Cố Văn Lan giống như không nhìn thấy cô, cứ thế xách người ra ngoài.

Xuân Na giữ chặt lấy Khê Ngôn hỏi: "Sao lại thế này?"

Khê Ngôn cũng không rảnh giải thích, cô gấp đến mức hoang mang, không hề trả lời mà bám theo Cố Văn Lan, Xuân Na cũng chỉ biết lo lắng đi theo cô.

Cố Văn Lan xách người nọ ra tới cửa, tàn nhẫn vặn tay hắn ta ra sau, tên đàn ông đó kêu lên thảm thiết, môi trắng bệch, run run không nói thành lời, thấy hắn ta sắp té xuống đất, Cố Văn Lan bèn nâng hắn ta dậy đổi cánh tay khác tiếp tục vặn thêm một lần, đôi mắt của tên say rượu đục ngầu, cả người co rút với tần suất cao.

Anh lỏng tay ném hắn ta xuống đường.

Lúc Khê Ngôn chạy tới thì bị anh chặn lại, sau đó bị anh dẫn đến chỗ một con phố khác.

Đã có đám người chạy ra ngoài, đồng bọn của tên say không tìm thấy người đánh hắn bèn vừa đứng một bên chửi đồng vừa hợp lực nâng người đang đau đến chết ngất trên mặt đất lên, gọi xe đưa đi bệnh viện.

Xuân Na nhìn mà hãi, lúc Cố Văn Lan điên lên ra tay quá tàn nhẫn, thủ pháp dứt khoát gọn gàng, cô mới ra ngoài mà anh đã xong việc...

Khê Ngôn cứ mãi quay đầu lại, sốt ruột hỏi: "Hắn ta không có việc gì đấy chứ? Anh làm gì hắn ta rồi?"

Cố Văn Lan vẫn đang lạnh mặt, không biết anh đang giận đối ai, nói: "Phế

hắn ta."

"Phế hắn ta?" Khê Ngôn kéo tay anh, cô càng sốt ruột, "Phế hắn ta như thế nào?"

"... Trật khớp thôi." Cố Văn Lan liếc cô, "Em sợ cái gì?"

Khê Ngôn không nói gì.

Thật ra chính cô lại chẳng sợ gì cả, cái cô sợ nhất là anh dính phải chuyện lôi thôi, trên đời này cảnh sát và bác sĩ là hai nghề nghiệp dễ dàng bị phê bình nhất, chỉ hơi lơ đãng một chút thôi cũng sẽ bị người đời chỉ trích.

Sau khi lên xe, Cố Văn Lan thấy cô vẫn còn tái mặt bèn giơ tay chạm vào mặt cô: "Làm em sợ rồi hả?"

Khê Ngôn lắc đầu: "Chúng ta cứ đi thế có sao không? Đúng rồi, đồ của em vẫn còn để ở chỗ ghế lô."

Cố Văn Lan lấy điện thoại ra, nói: "Để anh bảo Xuân Na cầm cho em."

Anh gọi điện thoại cho Xuân Na, nói với cô vài câu rồi hỏi mấy câu xem cái người lúc này bị anh bẻ gãy xương thế nào rồi tắt máy, Xuân Na biết lúc này anh đang không vui nên không hỏi kỹ chuyện vừa này, anh hỏi gì thì cô đáp nấy.

Đúng là Khê Ngôn sợ thật, nhưng cô là cô sợ Cố Văn Lan, cô không ngờ anh lại phản ứng kịch liệt thế, trực tiếp bẻ gãy tay người ta, không biết sức anh kinh khủng đến mức nào đây...

Sau chuyện này, Khê Ngôn quên luôn việc hỏi anh mấy chuyện trong quá khứ

Lúc đi ngủ cô vẫn còn sợ, "Trước kia anh cũng từng đánh nhau với người

ta à?"

Cố Văn Lan nhắm mắt lại nói: "Không, anh là học trò ngoan, vẫn luôn thế."

"Thế đêm nay là lần đầu tiên anh đánh nhau hả?" Cô hỏi.

"Đấy không gọi là đánh nhau," anh trợn tròn mắt, nhìn thẳng vào cô, "Cái đấy gọi là trừng trị."

"..." Lại bắt đầu nói nhảm.

Hôm giao thừa, sáng sớm Xuân Na đã cầm túi xách tới đưa cho Khê Ngôn, còn nán lại nhà cô gần một tiếng mới đi.

Khe Ngôn tiễn cô ấy đến tận cửa mới quay lại ngồi vào sô pha, cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra mới thấy có mấy cuộc gọi nhờ từ Cố Vân Vi, lúc cô gọi điện cho Cố Vân Vi thì Cố Văn Lan đang cầm sách gác đầu lên đùi cô.

Thật ra Cố Vân Vi gọi điện cho cô là để hỏi đêm nay bọn họ có muốn về nhà ăn cơm tất niên không

Khe Ngôn cầm điện thoại ấp úng hồi lâu, cô đang định hỏi anh thì Cố Văn Lan đã chen họng cô: "Không đi."

Mà Cố Vân Vi ở đầu dây bên kia cũng đã nghe thấy, "Chị dâu, nếu anh trai em không muốn thì thôi vậy."

Khe Ngôn cảm thấy chính mình cũng không khuyên nổi anh đành an ủi cô bé hai câu rồi ngắt máy.

Cố Văn Lan không mấy chờ mong Tết âm lịch, mấy năm đó mỗi dịp Tết âm lịch nhà anh đều rất yên tĩnh, đám Khâu Nam tìm tới rủ anh ra ngoài anh cũng không muốn đi, anh phải ở nhà với mẹ.

Cho nên mấy ngày Tết âm lịch ấy cũng chỉ có anh và mẹ.

Anh đã quen, không thích cái sự náo nhiệt kia nữa rồi.

Khê Ngôn cũng là một người rất yên lặng, cô có thể ở nhà cả ngày để xem TV, chút chút cô lại chạy ra ban công tưới nước cho hoa sơn trà và cây bạc hà, trong chốc lại bưng bể cá vào toilet đổi nước, rồi sau đấy lại vào phòng bếp cắt hoa quả.

Lúc cô bưng đĩa hoa quả ra ngoài thì Cố Văn Lan đang nghe điện thoại, vẻ mặt anh hơi bất đắc dĩ, sau đó chỉ có thể đồng ý: "Rồi rồi, cháu biết rồi ạ, giờ bọn cháu tới ngay đây."

Cố Văn Lan ném điện thoại ra, yên lặng ngồi ngẩn ngơ một lát, anh thấy cô tới gần bèn nói: "Đi thay quần áo đi, mình về biệt thự."

Khê Ngôn hơi ngạc nhiên, gật gật đầu.

Cô vẫn không yên tâm lắm, "Nếu anh thật sự không muốn thì mình ăn cơm xong rồi về nhé."

Cố Văn Lan cười cười, "Cô giáo Lý rất để ý đến cảm xúc của anh nhỉ? Có phải em càng ngày càng thích anh rồi không?"

Khê Ngôn: "..."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đóa Hoa Nghênh Xuân Kia Đứng Lại Cho Anh!

Chương 34: Đóa hoa nghênh xuân kia đứng lại cho anh!

Lúc hai người đến biệt thự của nhà họ Cố đã hơn hai giờ chiều, một đám người ngồi trong phòng khách nhao nhao nhìn hai người đang vào cửa, lão phu nhân là người phản ứng đầu tiên, bà định đứng dậy khỏi sô pha ra cửa, Quan Tiện ngồi cạnh vội vàng đỡ lấy bà.

Giữa một phòng chật ních người Khê Ngôn chỉ nhận ra viện trưởng Cố và Quan Tiện, Cố Vân Vi không ở phòng khách, những người còn lại thì vừa hưng phấn vừa tò mò nhìn cô chăm chăm khiến Khê Ngôn hơi mất tự nhiên.

Cố Văn Lan biết cô đang căng thẳng nên từ lúc vào nhà đến giờ vẫn luôn nắm chặt tay cô, lúc bà nội ra cửa thì anh vội kéo cô lại chỗ bà, nói: "Bà nội."

Vóc người bà còn nhỏ hơn Khê Ngôn, nhưng bà lại rất nhanh nhẹn, bà đi đến vịn vào tay Cố Văn Lan, "Cuối cùng cũng đến rồi," sau đó nhìn sang người bên cạnh anh, cười hỏi: "Cháu dâu của bà đây à?"

Khê Ngôn nhanh nhẹn nói: "Cháu chào bà ạ."

Lão phu nhân có vẻ rất hài lòng, "Được được được, trông thật là xinh, đi, bà cháu mình lại kia trò chuyện."

Từ lúc Cố Văn Lan vào nhà đến giờ mới chỉ chào bà nội, những người còn lại anh lơ đi coi như không thấy.

Khê Ngôn lại không có cách nào lơ viện trưởng Cố và Quan Tiện được, nhưng cô lại không quen những người khác, không biết phải mở miệng thế nào.

Viện trưởng Cố chỉ vào nhóm người trên sô pha, nói rất lưu loát, "Đây là chú ba, đây là mợ ba, đó là hai đứa em họ của con, tụi nó vẫn còn đang học đại học đấy."

Khê Ngôn chào hết người này đến người nọ, Cố Văn Lan ngồi bên cạnh cô lại tỏa ra một loại khí chất nặng nề của thế ngoại cao nhân.

Sự lãnh đạm của Cố Văn Lan làm không khí trong phòng khách trở lên hơi xấu hổ.

"Anh trai!!" Cố Vân Vi chạy từ trên lầu xuống, vẻ mặt khó nén hưng phấn, sau khi thấy Khê Ngôn thì cô bé nhanh nhẹn chạy tới ngồi cạnh cô, "Chị dâu."

"Cái con bé này, đã lớn rồi mà còn hấp tấp thế," Lão phu nhân cười oán trách, "Học chị dâu cháu đi kìa, xem người ta ngoan biết bao nhiêu, vừa thấy đã làm cho người ta thích rồi."

Khê Ngôn được khen nên hơi ngại, bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay ngứa ngứa, cô nhìn sang phía Văn Lan thì thấy anh đang cong môi cười, độ cung kia lại mang một thâm ý nào đó rất sâu xa.

Cô nhớ là hình như anh cũng từng bảo cô ngoan thì phải...

Khê Ngôn cười theo anh.

"Ái chà, vợ chồng son hai đứa cười trộm cái gì đấy?" Lão phu nhân vẫn luôn chú ý tới hai vợ chồng nhà này.

"Ôi, mẹ, bà xã mình có thể khiến mẹ vui nên chắc chắn là Văn Lan cao hứng lắm đây mà." Quan Tiện cười liếc Cố Văn Lan.

Cố Văn Lan bưng chén trà được để trước mặt lên thong dong nhấp một ngụm, tỏ ra không để ý.

Mà cả nhà chú ba ngồi trên sofa bày ra vẻ mặt hóng hớt kịch vui.

Khê Ngôn nhanh nhẹn nói tiếp: "Lúc này trên đường đến anh ấy còn căng thẳng hơn cả cháu nữa, nói không biết liệu bà nội có vừa lòng cháu không, còn an ủi cháu là bà nội vẫn luôn tin vào mắt nhìn người của anh ấy lắm."

Cố Văn Lan nhìn sang phía cô -- có chuyện đấy à?

Khê Ngôn không để ý đến anh, cô quay đầu cười với lão phu nhân.

Lão phu nhân cười tới mị mắt, "Lời này đúng là không sai."

Quan Tiện được giải vây, nhẹ nhàng thở ra, nói: "Lúc trước lão phu nhân còn nói Văn Lan làm người khác rất bất lo, vợ chính cậu ấy chọn chắc chắn sẽ khiến bà hài lòng."

Khê Ngôn nhìn ra ít nhiều Quan Tiện có chút ý lấy lòng Cố Văn Lan, mặc kệ đây là tâm tư riêng của cô ta hay chỉ đơn thuần là không muốn viện trưởng Cố phải khó xử, thì tóm lại Quan Tiện vẫn đang cố gắng hòa hoãn quan hệ giữa hai người.

Vậy nhưng con người Cố Văn Lan trước nay luôn yêu ghét rõ ràng.

Khê Ngôn nghe rồi quan sát mọi người nói chuyện, lại không có chút cảm xúc phập phồng nào, cô chỉ mong anh có thể tự tại chút là tốt rồi.

Viện trưởng Cố khẽ vỗ vỗ đầu gối Quan Tiện, hơi có ý trấn an.

Quan Tiện cười cười với ông.

Mấy người ngồi trong phòng khách cứ lúng ta lúng túng nói chuyện, Cố Vân Vi bèn kéo Khê Ngôn vào phòng bếp giúp dì gái giúp việc nấu cơm, hai người đứng trong phòng bếp câu được câu không mà trò chuyện.

Cố Vân Vi nói: "Em còn tưởng rằng anh chị không đến thật cơ."

Khê Ngôn chọn nguyên liệu, "Bà nội gọi điện thoại cho anh ấy, nói hai ba câu là anh ấy đồng ý rồi."

"Đúng là chỉ có bà nội mới khuyên được," Lời này của Cố Vân Vi vẫn vô tình như cũ, cô bé nói tiếp: "Chị dâu, có phải em làm chị khó xử không?"

"Hả?" Khê Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, "Không đâu."

"Lúc chị khuyên anh trai em có phải anh ấy rất không vui không?" Cố Vân Vi cầm lấy một nhúm rau.

"Vân Vi," Khê Ngôn mím môi hơi suy tư một hồi, nói: "Chị không muốn bắt anh trai em làm bất kỳ việc gì mà anh ấy không muốn, cho nên thật ra chị cũng không khuyên anh ấy gì cả."

Cố Vân Vi ngơ ngẩn một lát.

Khê Ngôn nói: "Anh ấy không muốn đến đây, nhưng em có thể tới nhà anh chị thăm anh ấy mà."

Cố Vân Vi đột nhiên bật cười, "Đúng thật, nhưng mà chị dâu ơi, có phải chị tốt với anh trai em quá không? Lỡ như chị chiều hư anh ấy luôn thì sao?"

Khê Ngôn cười cười, "Không đâu, chị đây là vừa đấm vừa xoa."

"Vừa đấm vừa xoa kiểu gì ạ?" Cố Vân Vi phẫn khởi thò lại gần chỗ cô,

"Chị nói tỉ mỉ cho em nghe với."

"Ví dụ như chị nấu cơm cho anh ấy là vì chị muốn nấu, chuyện này có thể làm chị vui, nhưng nếu anh ấy dám kén cá chọn canh," Khê Ngôn cười dịu dàng nói: "Vậy cho chó ăn nhé."

"..."

Khê Ngôn ở trong phòng bếp một lúc, khi ra ngoài thì lại không thấy Cố Văn Lan đâu.

Quan Tiện nói: "Dì thấy cậu ấy đi về hướng đông, có lẽ là định ra bờ sông."

Khê Ngôn đi về phía đông rồi dọc theo một đoạn bờ sông thì thấy anh đứng hút thuốc bên thềm đá ven sông, cô không qua đó luôn mà đứng ở xa nhìn anh.

Anh hút xong một điếu thuốc thì dụi nó vào thềm đá ném vào thùng rác ở bên cạnh, sau đó lại rút ra thêm một điếu nữa bật lửa châm thuốc.

Khê Ngôn đứng ở đó thật lâu, cô không tính được thời gian cụ thể, nhưng anh vẫn đứng đấy hút thuốc không ngừng, ngay lúc anh định lấy thêm một điếu nữa thì cô đi tới nói: "Có phải anh hút hơi nhiều không?"

Cố Văn Lan quay đầu, nói: "Em đứng đấy nửa tiếng cũng đành lòng qua đây hả?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan dập tắt thuốc rồi ném vào thùng rác, sau đấy anh duỗi tay về phía cô, Khê Ngôn mới lại gần đã ngửi thấy mùi thuốc lá sặc sụa quanh người anh nên không dám lại gần quá.

Anh túm cô lại, "Chê anh à?"

Khê Ngôn nói: "... Mùi hơi nặng."

Cố Văn Lan ấn cô vào trong ngực mình, nâng cằm cô lên bắt đầu hôn, không hề có khúc nhạc dạo dịu dàng, nụ hôn sâu mang chút ý vị ngang ngược, anh cố tình muốn cô dính lấy hơi thở của mình nhưng lại nếm được mùi sữa trong miệng cô.

Anh ngẩng đầu hỏi: "Ăn cái gì đấy?"

Khê Ngôn lấy hai viên kẹo hạnh nhân ra.

Anh lột vỏ một viên bỏ vào trong miệng, "Hồi nhỏ mỗi sáng sớm mẹ anh đều dẫn anh và Vân Vi đến chỗ này tản bộ, xem mặt trời đội sông chui lên, tỏa ra sắc hồng nhàn nhạt."

Khê Ngôn bỗng nhiên cảm thấy Cố Văn Lan thật quá oan ức, nơi này rõ ràng là nhà của anh, nơi này có hồi ức của anh, thế nhưng hiện tại lại bị người khác chiếm mất, hồi ức và căn nhà khi xưa của anh đều ném vào trong này.

Cô nhìn dòng sông lạnh lẽo, nói: "Sau này anh định đi đâu, em đều theo anh."

Cố Văn Lan nghiêng mặt nhìn cô chăm chăm.

Khê Ngôn nhìn lại anh, "Gì đấy?"

Cố Văn Lan híp mắt, "Đến giờ em mới có giác ngộ này á?"

Khê Ngôn: "..."

Cô quay người đi về.

Cố Văn Lan bám theo sau cô, lười nhác nói: "Trước kia có phải em có ý định thay lòng đổi dạ với anh không hả? Hay là em định hôm nào lỡ mất hứng thì sẽ cuốn gói đi mất?"

Khê Ngôn: "Sao em phải cuốn gói làm gì, chỉ cần gấp mấy bộ quần áo vào thôi."

Cố Văn Lan: "Lý Khê Ngôn? Đóa hoa ngênh xuân kia đứng lại cho anh!"

Bữa cơm tất niên buổi tối, cả nhà đều náo nhiên quây quần với nhau, chỉ có Cố Văn Lan ăn ra một loại cảm giác di thể độc lập, hờ hững với tất cả mọi người, chỉ nói giỡn hai câu với lão phu nhân.

Khê Ngôn không biết Cố Văn Lan có khó chịu không, bởi anh vẫn bày ra cái vẻ mặt ai thích thì thì không thích thì thôi, nhưng cô biết những người khác rất khó chịu, trừ lão phu nhân cười hờn hờ suốt cả bữa.

Sau khi ăn xong Cố Văn Lan ngồi trên sô pha nói chuyện với lão phu nhân, dì gái nấu cơm tất niên xong bèn về nhà ăn Tết nên công tác rửa chén đĩa thuộc về Khê Ngôn và Cố Vân Vi, còn thêm cả cô em họ kia nữa.

Cô em họ nói quá nhiều, tưởng tượng giùm luôn cả chuyện tình vô cùng lãng mạn của Khê Ngôn, "Chị dâu, nếu hai anh chị quen từ hồi đại học vậy chắc chắn là anh Văn Lan yêu thầm chị đúng không? Nếu không thì sao nhiều năm sau lại vẫn còn muốn cưới chị chứ?"

Khê Ngôn: "..."

Không, nhầm rồi, là cô yêu thầm anh mà.

Cố Vân Vi cũng cười nhìn cô, "Không ngờ anh trai em lại thâm tình như vậy."

Khê Ngôn cười gượng, "... Chắc vậy, để bao giờ chị hỏi anh ấy."

Cô em họ chen lời, "Em chắc chắn luôn, hôm nay em thấy anh ấy cứ nắm tay chị mãi."

Khê Ngôn thật sự không dám bóp méo lịch sử thêm nữa bèn nhanh chóng rửa sạch bát rồi chuồn êm, cô ngồi cạnh Cố Văn Lan nói chuyện phiếm với lão phu nhân.

Cô ngồi một lúc thì phát hiện bầu không khí còn khá là thú vị.

Lúc lão phu nhân nói chuyện với Cố Văn Lan thì bên viện trưởng Cố không có ai xen mồm, còn lúc lão phu nhân nói chuyện với bên viện trưởng Cố bên thì Cố Văn Lan lại giữ im lặng.

Thế mà trong hoàn cảnh này còn có thể sinh ra một loại cảm giác hài hòa khó tin.

Nhân dịp lão phu nhân nói chuyện với viện trưởng Cố, Khê Ngôn nhỏ giọng hỏi anh, "Anh có định về không?"

Cố Văn Lan lắc đầu, "Đêm nay mình qua đêm ở đây."

Khê Ngôn nhìn anh chăm chăm, thấy anh thật sự không tỏ ra chút miễn cưỡng nào mới cảm thấy yên lòng.

"Em có mệt không?" Anh hỏi: "Về phòng tắm rửa đi."

"Em không mang quần áo."

"Mượn một bộ của Vân Vi đi, con bé nhiều đồ mới lắm."

Cố Vân Vi đúng là nhiều quần áo mới thật, cô bé đứng trước tủ quần áo cơ hồ kéo dài hết căn phòng, chọn một bộ váy dài màu trắng cho cô, áo có cổ,

thắt eo, nhãn hiệu của Italy.

Cô bé tìm váy xong lại lấy một chiếc váy ngủ ra cho Khê Ngôn.

Khê Ngôn nhìn cái váy ngủ ngắn cũn cỡn trong tay cô bé, không muốn nhận lắm.

Cố Vân Vi nói: "Sao thế ạ?"

Khê Ngôn nói: "Có phải... hơi gợi cảm quá không?"

Cố Vân Vi sửng sốt, "Không thể gợi cảm quá ạ? Bình thường chị ngủ không mặc cái này ạ? Vậy chị mặc cái gì thế?"

Khê Ngôn hơi ngại, "Áo ngủ, cái loại áo nguyên cả bộ ấy."

Cố Vân Vi lắc đầu tỏ ra không đồng ý, sau đấy ái muội cười, "Lần trước hình như em cũng tặng cho chị một cái váy mà? Anh trai em có thích không?"

Khê Ngôn nói: "Chị chỉ mặc mỗi đêm đó thôi."

Cố Vân Vi cứng rắn nhét cho cái váy cho cô, "Chị mang đi thử đi."

Khê Ngôn: "... Cái này cũng phải thử à?"

Cố Vân Vi: "Chị còn phải tắm rửa nữa mà? Tắm rửa xong mặc cho em xem có hợp hay không đã."

Vì thế Khê Ngôn bị cô bé đẩy vào phòng vệ sinh của Cố Văn Lan, "Em đứng ngoài chờ chị, chị tắm xong thì mặc cho em xem, nếu hợp thì em đưa thêm mấy bộ cho chị." Nói xong bèn đóng cửa lại.

Khê Ngôn nhìn chiếc váy trong tay, thầm nghĩ cái này hơi bị tình thú quá

thì phải?

Trong lúc Cố Vân Vi chờ cô ra thì ngồi trên bàn xem lại album của Văn Lan, album này mỗi khi rảnh rồi thì cô sẽ mở ra xem lại, bên trong đều là ảnh chụp của cả nhà họ ngày trước.

Cô chăm chú xem, ngay cả khi Cố Văn Lan vào cũng không phát hiện, đến tận khi anh cất tiếng.

Cố Văn Lan gọi cô, "Vân Vi?"

Tay Cố Vân Vi run lên, cô quay lại, hơi run giọng, "Anh..."

Cố Văn Lan thấy album trong tay cô cũng không nói gì, "Chị dâu em đâu?"

"Đang tắm." Cô gấp album lại nhét vào trong tủ rồi đứng lên, ngơ ngẩn nhìn anh.

"Sao thế?" Cố Văn Lan cười cười.

Cô bé cắn môi dưới, thấy mũi hơi chua, trong lúc đó Cố Văn Lan đã đi tới chỗ Vân Vi, giơ tay ra, cô sửng sốt, sau đó lại gần ôm lấy anh, nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh.

Cô ghen ngào, "Anh luôn luôn không về nhà..."

"Anh không về, nhưng em có thể đến nhà anh mà." Cố Văn Lan xoa đầu cô.

"Hôm nay chị dâu cũng nói thế." Cô bé ôm chặt lấy anh.

"Thế hả?"

"Chị ấy nói không muốn bắt anh làm điều gì anh không muốn cả."

Khê Ngôn tắm rửa xong, cứ mãi do dự với chiếc váy mỏng manh đang cầm.

Lúc này Cố Vân Vi đẩy cô vào đây chỉ nhét cho cô chiếc váy ngủ này, nếu như cô không mặc thì đành phải trần truồng ra ngoài... Cô hơi cắn môi.

Thôi kệ, dù sao cũng chỉ mặc để cho cô bé xem thử thôi.

Khê Ngôn mặc váy vào, lộ ra đôi tay và chân trắng trẻo, còn hở nửa phần ngực... với phần vải gần như trong suốt ở phần eo.

Lúc cô đứng trong toilet hơi kéo kéo làn váy xuống thì cửa mở, cô quay đầu nhìn lại xong bèn lập tức quay lưng về phía cửa.

Cố Văn Lan dựa bên thành cửa, ngả ngón cười, "Ái chà."

Khê Ngôn vừa xấu hổ vừa tức, nhận ra cô bị đùa giỡn!

"Ở ngoài..." Cô cảm thấy quai hàm mình đang đánh côm cốp vào nhau, "Có một chiếc áo khoác, anh lấy vào đây cho em."

"Sao anh phải lấy?"

"..."

Cô nói: "Vì em lạnh chứ sao!"

Cố Văn Lan nói: "VẬY LẠI ĐÂY."

Khi cô nghe thấy tiếng cửa kim loại đóng lại cái sầm, cô cảm giác tiếng vang kia đập thẳng vào lòng mình, sau đó cô lại nghe thấy tiếng chan chát vang lên chỗ bồn rửa mặt, một chiếc dây thắt lưng nam bị ném thẳng vào đấy.

Thật ra thì cũng không có gì, dù sao cũng là vợ chồng lâu rồi...

Nhưng đây là lần đầu tiên cô sợ đến thế.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cố Văn Lan Lại Đang Động Kinh.

Chương 35: Cố Văn Lan lại đang động kinh.

"Không tới đây à?"

Cố Văn Lan nhìn cô đứng dưới ánh sáng bạc, làn da trắng ngần tựa ngọc.

Khê Ngôn đúng là lạnh thật, trong biệt thự chỉ bật máy sưởi ở tầng dưới, cô đứng trong phòng vệ sinh lại chỉ mặc đồ có chút vải thế này, khí lạnh xộc thẳng vào khiến cô không ngừng run rẩy.

Cô hơi hơi kéo váy lên để che ngực thì suýt nữa lộ mông, làm Khê Ngôn sợ đến mức giật nó xuống...

Cái loại váy khi gió gì vậy hả --!

Lúc cô đã từ bỏ thì bị phủ bởi một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, Khê Ngôn vội kéo xuống mặc vào, quay lại thì thấy Cố Văn Lan đang cười đùa.

Khê Ngôn kéo chặt áo sơ mi trên người, tỏ ra nghiêm trang đi lướt qua anh.

Anh cũng không cản cô lại.

Sau khi ra ngoài cô giả bộ tìm quần áo mặc vào, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng lại, Khê Ngôn quay lại nhìn mới biết Cố Văn Lan thật sự đi tắm...

Do anh trêu cô hay tại cô nghĩ nhiều vậy?

Khê Ngôn nhanh chóng thay váy vào rồi khoác áo xuống dưới lầu.

Lão phu nhân gọi cô lại ngồi cạnh bà, mà lúc Cố Vân Vi nhìn thấy cô thì tỏ ra hơi kinh ngạc, Khê Ngôn vừa nhìn đã biết cô bé đang nghĩ gì -- nhanh thế á??

Khê Ngôn ngồi xuống nói với cô bé: "Anh trai em đang tắm."

Cố Vân Vi nhìn cô chăm chăm, nhỏ giọng hỏi lại: "Anh em đi tắm thật á?"

Khê Ngôn nghiêm mặt ừ một tiếng, còn gật đầu để nhấn mạnh cho những gì mình nói.

Viện trưởng Cố đang nói chuyện với chú ba, nói về chuyện mấy năm nay ông dẫn thân vào từ thiện đã giúp được không ít học sinh gặp hoàn cảnh khó khăn, hỗ trợ cuộc sống và trợ cấp học bổng cho bọn họ.

Khê Ngôn nhìn sang, nghiêm túc lắng nghe.

Chú ba trêu chọc: "Anh đây là có tâm lại có tiền nên rảnh rồi sinh nông nổi đó mà."

Quan Tiện tỏ ra không vui: "Sao cái này lại gọi là rảnh rồi sinh nông nổi được? Cái này là có lòng tốt làm việc thiện đấy chứ."

Viện trưởng Cố chỉ cười cười, nói: "Làm trong khả năng cho phép mà thôi."

Khê Ngôn thấy nụ cười của viện trưởng Cố dường như hơi cô đơn thì ngó ra một lát, Cố Văn Lan đã tắm rửa xong xuống dưới.

Anh mặc một bộ đồ thể thao màu xám nhạt, trông có vẻ thoải mái và dễ chịu, hẳn là đồ trước kia của anh, anh ngồi bên cạnh Khê Ngôn, cầm lấy ly trà trước mặt cô lên uống, uống xong thì hơi cau mày, nói: "Hơi lạnh."

Khê Ngôn rót thêm ít nước nóng cho anh, hỏi: "Anh mặc ít thế này có lạnh không?"

Anh lắc đầu, uống trà.

Vốn là Khê Ngôn cho rằng anh ăn cơm xong sẽ đi luôn, cô không ngờ anh lại định ngủ qua đêm, là vì lão phu nhân sao? Khê Ngôn thấy anh cũng không giống như không vui nên dứt khoát không nghĩ nhiều nữa.

Tóc anh dường như đã được lau khô sau khi gội, trông rất mềm mại.

Khê Ngôn rất muốn sờ sờ, nhưng cô vẫn nhịn lại.

Lão phu nhân khẳng khẳng muốn đón giao thừa nên mọi người ngồi cạnh bà đến tận 12 giờ đêm

Sau khi tiết mục xuân vãn trên TV đếm ngược xong thì lão phu nhân bèn dẫn mọi người đến từ đường cầu nguyện rồi đuổi bọn họ về phòng ngủ.

Khê Ngôn buồn ngủ đến mức chỉ cần chạm gối là ngủ luôn, căn bản là không thèm để ý đến chuyện khác, cô vừa về phòng bèn lấy chiếc váy kia ra thay rồi nhanh chóng bò lên giường, vừa đắp chăn xong là ngủ ngay.

Giấc ngủ của cô chập chờn, tỉnh tỉnh mơ mơ, Cố Văn Lan vẫn chưa lên giường nhưng cô thật sự rất buồn ngủ nên cứ mơ mơ màng màng, không thể ngủ ngon nhưng cũng không muốn tỉnh dậy...

Giữa dựa mãi, cuối cùng cô cũng ngủ được.

Đến tận khi nghe thấy tiếng pháo hoa bùng nổ bên tai cô mới bừng

tỉnh, vừa mở mắt ra đã thấy Cố Văn Lan ngồi bên khung cửa, anh dựa lưng vào tường, đang nhìn ra bên ngoài.

Có lẽ là trời sắp sáng rồi, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt ẩn trong bóng tối của anh, khiến mặt anh trông hơi lạnh lùng.

Khê Ngôn ngồi dậy, mở điện thoại ra xem giờ, lúc cô thấy giờ đã là 6 giờ hơn rồi thì vẫn hơi hoảng sợ, cô cho rằng mới ngủ có mười phút, không ngờ đã mấy tiếng trôi qua.

Cô để điện thoại xuống giường, lần thứ hai cô quay sang nhìn anh thì Cố Văn Lan cũng quay lại nhìn cô.

Anh duỗi tay về phía cô, "Đến chỗ anh này."

Khê Ngôn xốc chân lên, chân vừa chạm đất thì cô lạnh đến nổi da gà bèn nhanh chóng chạy lại chỗ anh, lúc bị anh kéo vào trong lòng ngực thì cô nghe thấy tiếng cười khẽ của anh: "Gấp cái gì?"

Tay phải Khê Ngôn vòng qua cổ Cố Văn Lan, cô ngẩng đầu hôn anh, Cố Văn Lan vừa đáp lại nụ hôn của cô vừa ôm cô thật chặt, sau đó tay anh lướt dọc từ mắt cá chân của cô lên trên, cuối cùng hoàn toàn thò tay vào vạt váy.

...

Cô kiềm chế những tiếng rên rỉ, tất cả đều rơi vào môi anh.

Cố Văn Lan đặt cô xuống bậu cửa sổ, anh đứng ở phía sau cô nói: "Nhìn ra bên ngoài."

Cửa sổ được làm từ men sứ lạnh lẽo, khí lạnh thấm vào lòng bàn tay cô, Khê Ngôn nhìn bầu trời trong suốt bên ngoài, cô hơi hơi rùng mình, lúc Cố Văn Lan đứng đằng sau đỡ eo cô đắm vào, anh khàn giọng hỏi: "Nhìn thấy

gì?"

Khê Ngôn cắn răng cố nhịn, trả lời anh, "Sông..."

Cánh cửa sổ này hướng về phía đông nam, có thể thấy hai phần ba bề mặt sông, Khê Ngôn đoán có lẽ lúc này chắc anh đang nhìn về phía nó, bởi vì vị trí anh ngồi hướng về phía mặt sông.

"Còn có gì nữa?" Cố Văn Lan nâng một chân cô lên, để đầu gối cô khụy xuống bậu cửa.

"Núi..." Giọng cô run run, lời vừa nói ra thì cô vội cắn chặt khớp hàm.

Quai váy mảnh rũ xuống treo ở cánh tay cô, phía sau lưng vốn đã để lộ gần hết làn da lại được phủ lên một lớp ánh sáng nhẵn nhụi, Cố Văn Lan sờ lên, lòng bàn tay thò vào trước ngực cô vân vê.

Khê Ngôn bị đỉnh đến mức suýt nữa đập đầu vào tấm pha lê trước mặt, cô chống một bàn tay lên tấm kính rồi lại ngẩng đầu lên nhìn một lần nữa, thấy dãy núi trùng trùng nơi xa, tầm nhìn trải dài tới vô hạn, ánh mặt trời rạng rỡ mọc lên từ sắc xanh biêng biếc.

Khi tình sâu thăm thẳm, Cố Văn Lan nói: "Nhìn tiếp đi, nhớ kĩ nó."

Nước róc rách chảy, dòng sông giống như một bóng dáng màu hồng duyên dáng vắt ngang qua.

Cố Văn Lan nói bức họa bình minh này cơ hồ trải dài suốt năm tháng thơ ấu của anh, lúc nhỏ Cố Văn Vi sẽ dậy sớm để đến đây ngắm, ngày anh học tiểu học mẹ tới gọi anh dậy cũng sẽ đứng trước cửa sổ nhìn hồi lâu, bà đứng ở đó rất lâu, cho tới khi ba tới tìm bà.

Nhiều năm trôi qua, cảnh còn người mất.

Nơi này có bao nhiêu điều khiến anh lưu luyến, nhưng anh lại không muốn trở về.

Bởi vì thấy cảnh sẽ lại đau lòng, bởi vì cảm thấy châm chọc.

Lúc 8 giờ Khê Ngôn mới rời khỏi giường vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lúc cô rửa mặt thì Cố Văn Lan đã đi tới, anh dựa vào khung cửa nói: "Em định tìm người giúp đỡ Chu Vũ đúng không? Tối hôm qua em có nghe thấy viện trưởng Cố nói chuyện với chú ba chưa? Em có thể tìm ông ta để hỏi xem."

Khê Ngôn cố nhớ lại, nhưng hình như tối qua lúc viện trưởng Cố nói chuyện này với chú ba anh còn đang tắm mà?

Khê Ngôn ra khỏi phòng tắm thì thấy Cố Văn Lan vẫn đang đứng trước khung cửa sổ, thật ra cô rất muốn đứng thương cảm với anh thêm một lúc, nhưng trong đầu cô lại toàn là cái cảnh lúc 6 giờ sáng nay...

Bởi vậy nên bị cái cảnh đó ám ảnh luôn rồi.

Cố Văn Lan thấy cô ra ngoài thì nói: "Đi thôi."

Khê Ngôn nhìn anh hỏi: "Sao hôm qua anh lại muốn qua đêm ở đây?"

Anh ngẩng mặt nhìn sang phía cô, không nói gì.

Khê Ngôn nói: "Là vì chuyện tìm người giúp đỡ Chu Vũ sao?"

Cố Văn Lan cười nói: "Em nghĩ nhiều vậy làm gì? Con người viện trưởng Cố hào phóng, nhất là mấy năm gần đây ông ta cũng ham thích làm từ thiện, em có thể nói về chuyện của Chu Vũ với ông ta xem."

Sau bữa sáng, Khê Ngôn bèn nói chuyện của Chu Vũ với viện trưởng Cố,

cô không nói thẳng ra chuyện giúp đỡ, chỉ nói: "Ba, nếu có cơ hội thì con mong ba có thể tìm hiểu thêm về thằng bé một chút."

Viện trưởng Cố nghe xong thì cười: "Nếu vậy con dành thời gian dẫn thằng bé lại đây, ba muốn tâm sự với nó."

Thật ra tình huống cụ thể của nhà Chu Vũ thế nào cô cũng không rõ, nhưng nhờ mấy chuyện vừa qua, cô đại khái cũng đoán được ít nhiều.

Địa chỉ nhà giả, không gọi được cho cha mẹ, với cả 8 vạn kia.

.....

Trước khi đi Khê Ngôn đưa một chiếc túi cho Cố Vân Vi, đây là đồng hồ Khê Ngôn mua cho cô bé.

Xem như là quà đáp lễ cho cái váy hôm nọ đi.

Mùng một Tết, trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Cố Văn Lan không có sở thích dạo phố, bình thường anh bận việc, tâm nguyện lớn nhất của anh lúc trước là có một kì nghỉ dài hạn, hiện tại là có một kì nghỉ dài hạn để ở nhà với cô giáo Lý nhà anh.

Cho nên Cố Văn Lan lái xe về nhà luôn, tâm tâm niệm niệm là được về nhà gối lên đùi cô giáo Lý.

Nhưng Khê Ngôn đã sớm tính đến chuyện khác, cô nói: "Hay hôm nay em gọi Chu Vũ đến nhà mình ăn cơm nhé?"

Cố Văn Lan nghe xong thì thầm trợn trắng mắt, nhưng trên mặt anh vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, "Không cần."

Từ lúc cô giáo Lý gả cho anh đến giờ, thời gian hai người có thể ở chung

trong nhà trừ lúc ngủ buổi tối có lẽ còn chưa đến 5 ngày, hôm nay anh thề cho dù bên ngoài động đất sóng thần anh cũng sẽ không ra khỏi cửa, càng không cho ai đến nhà hết.

Tốt nhất là điện thoại cũng đừng có quấy rầy cuộc sống an bình của anh!

Lúc về đến nhà, Cố Văn Lan cuối cùng cũng được gởi lên đùi cô giáo Lý như mong ước để xem tài liệu của anh.

Nhưng mà lúc TV phát quảng cáo thì cô giáo Lý bắt đầu gọi điện thoại.

"Cô giáo?" Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh.

"Chu Vũ," Khê Ngôn thấy giọng cậu có vẻ vui, "Em ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi ạ."

Người nằm trên đùi cô cười lạnh, "Cậu ta ba tuổi chắc? Cơm cũng không biết ăn à? Em cho rằng người ta đang đợi em đến dứt cơm cho ấy?"

Khê Ngôn bịt miệng anh lại, nói với người trong điện thoại: "Thế hả? Giờ em đang ở bên ngoài à?"

Chu Vũ ừ, "Bên ngoài rất nóng nực."

Khê Ngôn nói: "Trời lạnh đấy, mặc thêm quần áo vào, cẩn thận bị cảm."

Chu Vũ lại ừ tiếp.

Người nào đó nằm trên đùi cô lại cười lạnh, nhưng lần này anh không mở miệng ngắt lời cô nữa, vì anh bị cô giáo Lý bịt miệng rồi.

Khê Ngôn không để ý đến anh, nói tiếp: "Chu Vũ, cô muốn dành thời gian mời em đến nhà cô ăn một bữa cơm, có được không?"

Chu Vũ im lặng một lát, hỏi: "Vì sao?"

Khê Ngôn cười cười, "Đừng nghĩ nhiều, cô chỉ muốn tâm sự với em thôi, nhà em... Em không muốn cô tiếp xúc với người nhà em cũng không sao, nhưng Chu Vũ, cô muốn biết em nghĩ thế nào."

"Được rồi," Chu Vũ nói: "Bao giờ cô rảnh?"

"Lúc nào cũng được," Khê Ngôn nói: "Giờ cô đang trong kì nghỉ, vẫn luôn ở nhà."

"Vậy được rồi, khi nào em đến thì sẽ nhắn tin cho cô."

"Được."

Khê Ngôn gọi điện thoại xong, cúi đầu xuống thì thấy ánh mắt kì quặc của anh, cô nói: "Sao thế?"

Cố Văn Lan gạt tay cô ra, bỏ dậy khỏi đùi cô, lặng lẽ cầm tài liệu của anh vào phòng

Khê Ngôn: "..."

Khê Ngôn không biết anh lại hực hặc cái gì nữa nên đơn giản là không thèm để ý đến anh.

5 phút sau, điện thoại của Khê Ngôn reo lên, là Cố Văn Lan gọi tới từ phòng ngủ...

Cô kêu lên với người trong phòng: "Anh bị sao thế hả?"

Người trong phòng ngủ không trả lời cô.

Khê Ngôn đành phải nghe điện thoại, "Anh bị sao vậy hả?"

Cố Văn Lan nói: "Em yêu chồng em hơn hay thích học sinh mình hơn hả?"

"Anh có thể đừng nhàm chán như vậy được không?"

"Trong lòng em chồng quan trọng hơn hay học sinh quan trọng hơn?"

Khê Ngôn rất chắc chắn, Cố Văn Lan lại đang động kinh cho xem.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Quên Gà Vàng Đi.

Chương 36: Quên gà vàng đi.

Khê Ngôn ngắt điện thoại vào phòng thì thấy anh đang dựa lưng vào đầu giường lật sách, Khê Ngôn đến gần hỏi: "Anh bị làm sao thế hả?"

Cố Văn Lan nghiêng đầu liếc Khê Ngôn, tỏ vẻ còn mờ mịt khó hiểu hơn cả cô: "Làm sao là làm sao?"

Khê Ngôn nhìn anh chăm chăm, "Anh không vui à?"

Cố Văn Lan nhìn lại cô, "Anh không vui á? Vì sao cơ?"

Khê Ngôn: "..."

Cô ngơ ngác nói: "Bởi vì em gọi điện thoại cho Chu Vũ??"

Cố Văn Lan tỉnh ngộ, "A, hóa ra là vì cái này hả."

Khê Ngôn: "..."

Cô khẽ đẩy anh ra, "Anh đúng là..."

Cố Văn Lan túm chặt tay cô xoa xoa nắn nắn, "Em ngồi xuống đây với anh một lát đi."

Khê Ngôn bỏ dép bò lên giường, cô đang định ngồi ở phía đối diện với anh thì lại bị anh kéo vào ngực để cô dựa vào lòng anh, Khê Ngôn cảm thấy

Cố Văn Lan có lẽ là một người bị khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Đôi khi sẽ hơi dính người một chút.

Tối hôm qua cô không ngủ được mấy, đang định dựa vào lòng anh ngủ một lát thì bỗng nhiên nhớ tới một việc, cô ngồi dậy nói: "Hình như anh còn chuyện gì quên chưa nói với em thì phải."

Cố Văn Lan thờ ơ hỏi: "Chuyện gì nhỉ?"

"Mấy chuyện trong quá khứ của anh," Khê Ngôn nói: "Đêm hôm 29 ở quán bar của Khâu Nam, anh đã đồng ý với em rồi."

"..." Cố Văn Lan không bình tĩnh chút nào, "Em muốn nghe mấy chuyện đấy thật à?"

"Ừm."

Cố Văn Lan gấp sách lại ngồi nghiêm chỉnh, anh nói: "Nói trước nhé, em nghe xong đừng có giận đấy."

Khê Ngôn chỉ hơi nghi ngờ một lát rồi gật đầu, "Được rồi."

Cố Văn Lan lại trầm ngâm một lát, quyết định thò lại gần hôn cô.

Khê Ngôn: "Ủa? Anh làm gì thế?"

Cố Văn Lan: "Nghi lễ khai đàn."

Để?

Đương nhiên là giờ còn có cơ hội hôn thì phải hôn chứ, chờ lát nữa có khi còn không sờ mó gì được.

Cô bạn gái đầu tiên của Cố Văn Lan trông như thế nào, tính tình thế nào, học khoa nào anh đều không nhớ rõ, anh chỉ nhớ rõ một điểm duy nhất, người đó rất xinh.

Khê Ngôn nghe xong thì tỉnh rụi, vẫn giữ im lặng.

À đúng rồi, còn một điểm nữa, anh nói: "Nụ hôn đầu của anh cho cô ta."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan nói xong liếc cô một lần, hai lần, ba lần, anh nói thêm: "Là chính em muốn nghe đấy nhé."

Khê Ngôn hỏi: "Những người tiếp theo thì sao?"

Cố Văn Lan nói: "Người thứ hai cũng xinh, thứ ba cũng xinh, người thứ tư xinh nhất, hình như học khoa biểu diễn."

Khê Ngôn nói: "Anh chỉ xuống tay với những người xinh đẹp đúng không?"

"Chứ sao?" Cố Văn Lan cười, thấy vẻ mặt của cô thì không khoe mẽ nữa mà nghiêm túc nói: "Là người ta xuống tay với anh mà."

"..."

"Em là người đầu tiên anh chủ động xuống tay đấy."

Mặt Khê Ngôn không chút biểu tình, "Thế hả? Có vẻ làm anh ảm ức rồi nhỉ."

Cố Văn Lan nói: "Em đã hứa không giận rồi mà."

Khê Ngôn: "... Anh nói tiếp đi."

Cuối cùng cô cũng hiểu được tâm lý mâu thuẫn của phụ nữ, rõ ràng là biết nghe sẽ bức mình nhưng vẫn muốn nghe.

"Người thứ sáu..."

"Người thứ năm đâu?"

"Người thứ năm là em."

"Cứ nói đi, em muốn nghe."

Cố Văn Lan hít sâu một hơi, "Người thứ năm nhìn có vẻ ngây thơ nhưng thật ra toàn ý nghĩ xấu xa, ham muốn sắc đẹp của người ta nên dứt khoát cướp sắc, mục đích rõ ràng, quyết đoán nhanh gọn, nói đến là đến đi là đi."

Sau khi chia tay với cô anh có ngăn ngở mấy ngày, nhưng cũng chỉ mấy ngày mà thôi.

"Người thứ sáu thì sao?"

"Được rồi, dừng ở đây thôi," Cố Văn Lan kéo tay cô, "Chuyện hoang đường ngày xưa của anh hết hạn ở chỗ em thôi, sau này anh cũng chỉ dành tình cảm cho em mà."

Khê Ngôn không muốn truy hỏi chuyện quá khứ lúc đó, vả lại vốn là cô cũng vẫn biết anh từng có lịch sử phong lưu như vậy, nhưng nghe xong thì vẫn cảm thấy rất chua, chua tới tận răng.

Cô nói: "Anh thật sự không biết vì sao em lại chia tay anh à?"

Cố Văn Lan xoa cằm cô, "Anh biết, cho nên mới phải càng yêu em hơn, nếu không em chạy thì anh biết làm sao đây?"

Khê Ngôn giả vờ tức giận, trừng anh, "Đừng tưởng là anh nói thế thì em

sẽ không giận nhé."

Cố Văn Lan tỏ ra thoải mái, anh mở sách ra đọc tiếp, "Vốn là em không được tức giận mà, em đã hứa với anh rồi còn gì, ai lật lọng là con chó nhỏ."

"Căn bản đây không phải là cái mà em muốn nghe." Cô lạnh nhạt nhìn anh.

"Cái gì mà đây không phải cái em muốn nghe cơ?" Anh mở mắt ra.

"Ai muốn biết mấy chuyện phong lưu của anh làm gì? Em không bảo anh nói mấy cái đó."

Cố Văn Lan ngây người ra một lát, đầu óc điên cuồng hoạt động, anh nhớ lại lời cô nói tối hôm đó, trong đó có một câu là: Em muốn hiểu về con người anh trong quá khứ, em muốn hoàn toàn hiểu anh.

Con người anh trong quá khứ...

Lúc ấy anh tự tiện nghĩ rằng cô đang nhắc tới quãng thời gian năm ba đại học kia.

Thật ra quá khứ chân chính của anh có lẽ là ở trước cả năm ba, là chuyện cũ mà cô hoàn toàn chưa hay biết.

"Cho nên lời đồng ý không tức giận của em không có hiệu lực với những lời vừa rồi anh nói." Cô nói xong thì định xuống giường

"Em đi đâu đấy?" Cố Văn Lan chặn cô lại

"Nấu cơm." Cô đẩy anh ra.

"..."

Cố Văn Lan vẫn còn nằm trên giường, chỉ cần cô không ra khỏi cửa nhà là được, ngay lúc anh đang nghĩ xem chờ lát nữa không biết phải dỗ cô giáo Lý kiểu gì thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng đóng mở cửa.

Anh hoảng sợ, trong lúc hốt hoảng thì ném sách lại xông ra ngoài, thấy cô đang đứng trước cửa thang máy.

Cố Văn Lan bắt lấy cổ tay cô, "Em bảo đi nấu cơm cơ mà?"

Khê Ngôn bị khí thế hung hăng của anh dọa sợ, "Em đi mua nguyên liệu."

"..."

Cửa thang máy mở ra.

Cố Văn Lan nắm chặt lấy tay cô, lạnh giọng: "Nếu em dám mặc kệ anh mà bỏ đi --"

Khê Ngôn: "?"

Cố Văn Lan: "Anh sẽ không sống nữa đâu."

Nói xong bèn quay đầu về phòng.

Khê Ngôn thấy anh đi chân đất bèn cao giọng nhắc nhở: "Trước khi vào phòng ngủ anh nhớ rửa chân đấy."

Cố Văn Lan cũng không quay đầu lại, "Biết rồi! Anh yêu sạch sẽ vậy cơ mà!"

Khê Ngôn nhin không được bèn bật cười.

Một người đàn ông đứng trong thang máy giục cô: "Ôi, cái cô này cô có định vào không vậy?"

Khê Ngôn nhanh nhẹn chạy vào, "Xin lỗi ạ."

Một bà cụ ở bên trong cười cười: "Hai vợ chồng cãi nhau hả?"

Khê Ngôn nói dạ rồi xấu hổ gãi đầu, "Anh ấy chỉ hơi... thích phát cáu một chút thôi ạ."

Bà cụ cười, "Thằng bé chắc đang làm nũng với cháu đấy," bà thọc vào người đàn ông đứng bên cạnh mình, "Đúng không? Tiểu Hỏa Nhi nhà bà cũng hay làm nũng với vợ đúng không?"

Người đàn ông kia hơi ngại, anh ta liếc Khê Ngôn rồi ấp úng nói: "Dạ... Thịnh thoảng thôi, cháu không dích giận dỗi lắm, đàn ông mà... phải biết khoan dung chứ."

Lúc Khê Ngôn về nhà thì Cố Văn Lan đang nằm ngủ trên sofa.

Hôm qua anh cơ hồ thức trắng đêm, đã vậy lúc về còn phải xem tài liệu.

Ngày mai Cố Văn Lan lại phải về bệnh viện trực ban, hơn nữa tối hôm trước anh cũng không nghỉ ngơi hẳn hoi nên tối nay đi ngủ từ sớm.

Ngoài phòng rất yên tĩnh, bầu không khí ăn Tết không còn náo nhiệt nữa, nhưng trông ra từ ngoài cửa thì thấy trên cửa sổ ban công từng nhà đều được trang trí rất vui mắt và rực rỡ, quang cảnh ấy càng tô điểm cho không khí của năm mới.

Đầu mừng hai, Khê Ngôn xách theo một đồng hồ về nhà mẹ đẻ.

Trong nhà vẫn náo nhiệt hơn bên kia một chút, tốp năm tốp ba trẻ con tụ dưới lầu đốt pháo chơi, ban ngày ban mặt còn đốt pháo, chúng đùa nhau, vui vẻ cười khanh khách.

"Tối nay Văn Lan đến à?" Chu Mộc Lan vừa chọn nguyên liệu nấu ăn vừa

hỏi cô.

"Anh ấy nói muốn đến ạ." Khê Ngôn đứng cạnh giúp bà một tay.

Vốn là hôm nay cô định sẽ về sớm nhưng anh cứ khẳng khẳng muốn lại đây, nói quanh năm suốt tháng cũng không tới được mấy lần, sang năm mới còn không tới nữa thì thật là bất kính.

Anh đã nói vậy rồi thì Khê Ngôn cũng tùy anh.

Gần 10 giờ tối Cố Văn Lan mới đến, ngày mai anh cũng phải đi trực nên thật ra cũng không có quá nhiều thời gian để nghỉ ngơi, anh vừa vào phòng là Khê Ngôn đã giục anh đi tắm rồi hâm nóng đồ ăn lại cho anh

Chu Mộc Lan ngồi ngoài phòng khách cảm khái, "Khê Ngôn nhà mình càng ngày càng có phong độ của tôi hồi xưa."

Khê Ngôn có mang theo áo ngủ của anh từ nhà đến đây, nhưng anh không lấy.

Cố Văn Lan vào phòng Lý Khê Vũ, nói: "Cho anh mượn áo ngủ ngỗng trắng với."

Lý Khê Vũ đang ngồi trên giường gấp quần cộc, cậu thất thần hỏi: "Sao anh biết em có áo ngỗng trắng?"

Cố Văn Lan nói: "Lần trước chị gái em cho anh mặc bộ gà con màu vàng, cô ấy có vẽ rất thích, còn bảo anh cầm về nhà nữa."

Lý Khê Vũ nghe thế thì tỏ ra vô cùng khiếp sợ và tức giận, "Hóa ra anh trộm mất gà con màu vàng của em!!"

Cố Văn Lan tỏ ra rất ung dung, "Anh không trộm, anh chỉ là... cầm đi thôi."

Lý Khê Vũ tức giận ném quần cộc lên giường, "Không xin mà cầm mất thì là trộm!"

"Anh trả em bộ mới."

"Không cần! Em thích cái cũ, em có bệnh yêu đồ cũ!"

Chu Mộc Lan nghe thấy tiếng ầm ĩ thì xông vào, cầm chổi lông gà gõ vào đầu cậu, "Ai bảo mày nói chuyện thế với anh rể hả? Chỉ là một chiếc áo ngủ thôi mà? Cái áo ngủ kia là chị gái mày mua cho còn gì nữa?"

Lý Khê Vũ ôm đầu chạy, "Nhưng đó là gà con màu vàng của con! Con thích gà vàng!"

Cố Văn Lan nhân lúc loạn lạc bèn chạy tới tủ quần áo cầm lấy bộ ngỗng trắng chuồn êm.

Khê Ngôn ngồi trong phòng thấy anh cầm bộ đồ ngỗng trắng bèn nói: "Chẳng phải em đã mang áo ngủ cho anh rồi à? Anh lấy đồ của Khê Vũ làm gì?"

"Anh tưởng em thích cho anh mặc mấy bộ như này?"

"Đâu có? Em nói thế bao giờ?"

"Vậy lần trước em bảo anh cầm bộ gà vàng về làm gì?"

"Bởi vì anh mặc nó rồi làm chuyện... xằng bậy chứ sao! Em có mặt dày đến mức để Khê Vũ mặc tiếp đâu?"

Cố Văn Lan sờ sờ mũi không nói gì.

Khê Ngôn giật lấy ngỗng trắng, ra ngoài trả lại cho Lý Khê Vũ, sau đó

nói: "Bộ gà vàng kia của em là chị cầm, không liên quan đến anh rể em, nếu em thích thì chị lại mua thêm một bộ là được."

Lý Khê Vũ cầm áo ngủ, tỏ ra vô cùng oan ức: "Hai vợ chồng chị cấu kết với nhau bắt nạt em, em muốn hai bộ!"

Cố Văn Lan tắm rửa xong rồi đi ăn cơm, lão Lý ôm bình rượu cười khà khà định ngồi xuống nhưng lại bị đại tướng Chu Mộc Lan đá ra chỗ khác, "Muốn uống thì uống một mình đi, mai thằng bé còn phải đi làm!"

Còn Lý Khê Vũ thì ngồi xồm trên ban công giận dỗi.

Cố Văn Lan đi ra, ngồi xồm song song với cậu, sau đó rút thuốc ra cắn, hỏi: "Sao em lại thích gà vàng?"

Lý Khê Vũ nói: "Bởi vì crush hồi cấp hai của em thích."

Cố Văn Lan cười nhạo, "Vậy giờ crush em đâu rồi?"

Lý Khê Vũ: "Không biết, nhưng em cảm thấy cô ấy giống thiên nga trắng nên lại mua một bộ áo ngủ ngỗng trắng nữa."

Cố Văn Lan cầm điều thuốc, anh nhìn vào bóng đêm xa xăm, nói: "Quên gà vàng đi."

Lý Khê Vũ quay mặt lại, phức tạp nhìn anh.

Vẻ mặt Cố Văn Lan rất nhạt nhẽo, anh cẩn thận lặp lại một lần nữa: "Quên gà vàng đi."

Lúc này Lý Khê Vũ mới quay đầu lại, nhìn vào bóng đêm xa xăm với anh.

"Tập trung thích thiên nga trắng thôi."

"Ừm..." Lý Khê Vũ nghiêm túc nói: "Thật ra em cũng không lưu luyến gà vàng nữa, em đã không thích cô ấy nữa rồi, em chỉ cảm thấy cảm xúc của mình khi đó đều là những ký ức quý giá trong con đường trưởng thành của em thôi."

Cố Văn Lan nhìn sang phía cậu, anh híp mắt, đột nhiên nở nụ cười, "Nói không sai."

Lý Khê Vũ nhìn lại anh, "Nhưng anh vẫn phải trả hai bộ gà vàng cho em, không liên quan gì đến ký ức hết."

Cố Văn Lan đứng lên, nói: "Anh trả 20 bộ cũng được."

Lý Khê Vũ nhìn anh vào nhà, sau đó gào lên sau lưng anh "Ôi! Anh rể, đừng có mua mỗi gà vàng đấy, nhớ mua các loại gia cầm khác hoặc là chim cá bay nhảy gì cũng được nhé."

Cố Văn Lan không quay đầu lại mà chỉ giơ tay lên vẫy vẫy với cậu.

Cứ thế lẩn lộn đến tận 11 giờ, đúng lúc Khê Ngôn đang chuẩn bị ra ngoài giục anh đi ngủ thì anh vào phòng.

Khe Ngôn vừa trái chần vừa nói: "Anh đừng nói chuyện với Khê Vũ nữa, mai anh còn phải đi làm đúng không?"

Cố Văn Lan ngồi ở mép giường nhìn cô.

Cô trái chần xong bèn ngồi dậy, "Anh nhìn gì thế?"

"Chuyện trước kia của anh lúc nào rảnh anh sẽ nói cho em biết."

"Nói cho rõ vào, là chuyện nào trước kia?" Cô cố ý hỏi.

Anh cúi mặt cười cười, "Những chuyện mà em muốn biết."

Khê Ngôn đẩy anh, "Anh mau ngủ đi."

Cố Văn Lan lại ôm cô vào lòng, nói: "Thật ra anh cũng..."

"Khê Ngôn à."

Bên ngoài vang lên hai tiếng đập cửa, lúc Khê Ngôn nhìn sang thì thấy cửa đang mở, cô hoảng hốt nhảy khỏi đùi Cố Văn Lan, đúng lúc đó Chu Mộc Lan mở cửa bước vào.

Chu Mộc Lan thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, mặt còn hơi đỏ bèn nhanh chóng lùi ra ngoài đóng cửa lại.

Khê Ngôn đuổi theo bà, "Mẹ, mẹ tìm con ạ?"

Chu Mộc Lan hơi ngại, đây là thói quen hồi trước của bà, gõ cửa hai lần rồi mở cửa ra, bây giờ cũng chưa sửa luôn được, bà yên lặng cảm khái một lát rồi đưa cho cô hai bao lì xì, "Đây là phần của hai đứa."

Khê Ngôn không nhận lấy, "Mẹ, không cần đâu ạ."

"Không cần cái gì mà không cần? Con cứ cầm lấy đi," Chu Mộc Lan cứng rắn nhét cho cô, "Cầm, có lẽ không nhiều như bên kia được."

"Nhiều như vậy làm gì ạ, cái này chỉ mang tính tượng trưng thôi." Khê Ngôn sờ sờ, cảm thấy nó khá dày.

"Lần đầu tiên đưa hai đứa, nhiều một chút cũng không sao." Chu Mộc Lan cười nói: "Con cũng không cần phải đau lòng thay mẹ làm gì, đây là tiền lương hồi trước con nộp lên cho mẹ đấy, tiền của con chứ của ai."

"...Con cho tiền để mẹ tiêu, sao phải tiết kiệm làm gì?"

"Sao mà mẹ tiêu hết được?"

"Tiền lương con đưa cũng chẳng có mấy."

"Được rồi được rồi, vào đi thôi."

Lúc Khê Ngôn vào nhà thì Cố Văn Lan đã nằm lên giường, cô đưa cả hai bao lì xì cho anh, "Tiền mừng tuổi của ba mẹ em."

Cố Văn Lan cầm lấy, "Của anh hết hả?"

Cô ừ một tiếng, hôm trước ở biệt thự nhà họ Cố, lì xì của bà nội và viện trưởng Cố cho anh đều đưa cho cô.

Anh bóc ra xem, "Ái chà."

Khê Ngôn: "... Có thể dọa anh ngất xỉu không?"

Anh cười, "Cũng gần thế."

"Vừa nãy anh muốn nói cái gì ấy nhỉ?" Cô kéo kéo chăn bông, nằm vào trong.

"Không có gì," anh duỗi tay ôm chầm lấy cô, "Sau này nói cũng được."

Sáng sớm hôm sau lúc Cố Văn Lan ra cửa, Khê Ngôn đứng thắt cà vạt cho anh.

Cố Văn Lan mặc áo khoác vào, thấy cô vẫn còn túm lấy cà vạt của anh không bỏ bèn dịu giọng nói: "Cô giáo Lý, anh phải đi rồi."

Lòng bàn tay Khê Ngôn từ nút thắt cà vạt trượt xuống cuối mới buông ra, cô giương mắt nhìn anh.

Mí mắt Cố Văn Lan sụp xuống, anh cười nhạt, "Vẻ mặt này của em phạm quy quá."

Cô nói: "Đi đi, em còn phải ngủ tiếp đây."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Gọi Chú Đi.

Chương 37: Gọi chú đi.

Cố Văn Lan cũng chỉ được nghỉ ngơi một hai ngày, mới đầu năm đã lại bắt đầu bận đến mức chân không chạm đất.

Phân phối chương trình học cho học kỳ sau Khê Ngôn đã nhận được, mấy ngày nay cô chỉ ở nhà soạn giáo án mới.

Mà bên Chu Vũ còn chưa nhắn tin cho cô, cô không muốn tạo áp lực cho thằng bé nhưng một khi chuyện này chưa kết thúc thì cô vẫn còn phải lo nghĩ, Cố Văn Lan thường nói cô cứ thích bận tâm lung tung, chính cô cũng thừa nhận điều này, hình như cô không nhàn nổi bao giờ cả.

Hay là làm giáo viên mãi nên thành di chứng luôn rồi?

Khê Ngôn ngồi trong thư phòng ngơ ngẩn cầm giáo án, bỗng nhiên cô lại nghĩ đến chuyện của Hứa Du.

Hồi ăn Tết Hứa Du về quê, mừng ba Khê Ngôn có gọi điện thoại cho cô ấy, hai người trò chuyện một lát, cô cảm thấy tâm trạng của Hứa Du có hơi tiêu cực, nhưng Hứa Du lại cảm thấy cô ấy đã khám phá được hồng trần rồi, hiểu ra đời chỉ là hư ảo, chỉ muốn về ẩn cư nơi núi rừng.

Mùng sáu, Hứa Du về đây tiếp tục đi làm, Khê Ngôn đi đón cô, hai người dẫn nhau vào một quán lẩu để ăn gì đó

Hứa Du vừa càn quét thịt dê vừa nói: "Đúng là tớ có ý định xin nghỉ việc rồi về quê mở một cửa hàng bán hoa, thỉnh thoảng làm cho phía hôn lễ, cũng coi như là không bỏ qua nghề cũ."

Khê Ngôn nói: "Cậu đang trốn tránh đấy à?"

"Khê Ngôn, tớ thật không có sức giày vò với họ nữa, hai người kia tớ đều không cần."

"Làm vậy thì cậu sẽ vui chắc? Cậu sẵn sàng buông tay sao?"

Hứa Du vừa bực mình vừa bất đắc dĩ, "Nếu không thì tớ phải làm gì được đây? Cái tên nhóc chết tiệt kia phiền kinh khủng, mỗi ngày đều gọi điện cho tớ, mẹ tớ còn tưởng là tớ bị người đòi nợ đấy!"

Khê Ngôn cười cười, "Thế cũng tốt mà? Cậu ta khẳng khẳng một lòng với cậu quá còn gì."

Hứa Du nghe thế cũng hơi mỉm cười.

Khê Ngôn nhin không được bèn hỏi: "Thế còn Lộ Minh thì sao?"

Nụ cười của Hứa Du nhạt dần, "Khê Ngôn, tớ không có khả năng tái hợp với anh ấy đâu, tớ không hận anh ấy, nhưng lòng tớ vẫn rỉ máu, cậu cũng biết chuyện đó khiến tớ tổn thương thế nào mà."

Lúc ấy Khê Ngôn vô cùng bội phục dũng khí của Hứa Du, tuy ngoài miệng Hứa Du nói muốn cắt đứt tất cả với Lộ Minh nhưng căn bản là chính cô ấy không làm được, cho nên mỗi ngày cô ấy đều tìm cách trộm đi gặp Lộ Minh, quãng thời gian đó Hứa Du không khác gì kẻ điên, cứ mãi nhìn anh ta nói nói cười cười, ân ân ái ái với bạn gái mới.

Khê Ngôn cảm thấy lúc đó Hứa Du có lẽ là đang tìm cách chặt đứt đường

lui của chính mình, cũng chặt đứt khả năng hợp lại của cô ấy với Lộ Minh của hiện tại.

Mà cô nhìn có vẻ quyết đoán, nói chia tay với Cố Văn Lan là chia tay, nhưng cô lại không có gan chạm mặt Cố Văn Lan, thậm chí còn tìm cách tránh anh, đương nhiên là anh cũng không nhớ cô là ai.

Cô sợ đau lòng nên thà rằng chịu nỗi phiền muộn.

Khê Ngôn nói: "Nhưng cậu vẫn chưa buông được."

Hứa Du nói: "Tình quá sâu nên quên không được, nếu không có cậu bạn nhỏ thì có lẽ tớ sẽ mang theo trái tim rỉ máu thử hợp lại với anh ấy, có lẽ là sẽ lại tổn thương nhau một lần nữa chẳng, ai mà biết được? Nhưng tớ gặp cậu bạn nhỏ, nếu tớ hợp lại với Lộ Minh thì sẽ cảm thấy có lỗi với cậu ấy, nhưng nếu ở bên cậu bạn nhỏ, tớ lại cảm thấy mình không xứng với cậu ấy."

Cho nên cô không cần một ai cả.

Nên Khê Ngôn mới cảm thấy căn bản là cô ấy không phải đã hiểu thấu hồng trần, cô ấy chỉ đơn giản là đang không tìm thấy đường ra mà thôi.

Tâm trạng của Hứa Du không tốt lắm, cô ăn lẩu xong bèn vừa kéo vali vừa kéo Khê Ngôn vào một quán bar.

Trong ghế lô, Hứa Du gọi một khay bia.

Lúc cậu bé bê bia vào phòng, Khê Ngôn và cậu bé chạm phải mắt nhau, cả hai đều sửng sốt.

Chu Vũ hoảng hốt để đồ xuống rồi chạy mất.

Khê Ngôn đuổi theo, gọi cậu: "Chu Vũ! Đứng lại!"

Chu Vũ không dám chạy nữa, cậu dừng lại, dựa lưng vào tường và cúi đầu xuống.

Khê Ngôn đi tới trước mặt cậu: "Em ở đây làm gì?"

"Làm thêm." Chu Vũ cúi đầu nhìn chân cô, quần jean, giày trắng, ống quần hơi xắn lên trên lộ ra mắt cá chân nho nhỏ.

"Vậy em chạy làm gì?" Giọng Khê Ngôn dịu lại.

"..."

"Em ăn cơm chưa?" Khê Ngôn hỏi.

"Giờ là 5 giờ chiều." Chu Vũ nói xong bèn liếc cô, "Cô định hỏi cơm trưa hay cơm chiều vậy?"

Khê Ngôn hơi hơi sững sốt, cảm thấy hơi ngại.

Đại khái là Chu Vũ luôn khiến cô cảm thấy bận tâm, nên cô cứ lo lắng chuyện ăn mặc cho cậu theo bản năng.

Khê Ngôn lảng sang chuyện khác, "Bao giờ em tan làm?"

Chu Vũ nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, cậu nắm chặt tay mím môi, đôi mắt đen tuyền thâm trầm như biển cả, cậu nhỏ giọng hỏi: "Vậy cô muốn em tan làm lúc nào?"

Khê Ngôn hơi giật mình, bỗng dưng cảm thấy quái dị một cách khó hiểu, cô cười gượng nói: "Gì cơ?"

Chu Vũ nói: "Cô muốn mời em đến nhà cô ăn cơm còn gì? Cô nói thời gian cho em biết đi, lúc nào em tan làm cũng được."

Hóa ra là vậy à...

Khê Ngôn thầm thở phào nhẹ nhàng, hỏi: "Vậy hôm nay được không?"

Cô nói xong thì cảm thấy hơi hối hận, lẽ ra cô nên bàn với Cố Văn Lan trước, không biết mấy giờ anh mới về.

Đồng thời cô cũng nhận ra cô không thể tiếp tục coi Chu Vũ như trẻ con được nữa, cậu đã 18 tuổi rồi... Nhưng lúc cô nhìn sang thì Chu Vũ trông vẫn như một cậu nhóc cấp ba vô hại.

"Được ạ," Chu Vũ có vẻ vui, "Bây giờ em tan làm luôn cũng được."

"Thế nhé," Khê Ngôn chỉ chỉ về phía trước, "Em chuẩn bị xong thì tới tìm cô, đúng rồi em có đói không? Để cô gọi chút đồ ăn nhé?"

"Không cần đâu, cô chờ em, nhanh thôi." Chu Vũ nói.

"Không cần phải sốt ruột làm gì." Khê Ngôn mỉm cười

Khê Ngôn không về chỗ ghế lô ngay mà mà đứng ngoài hành lang gọi điện thoại cho Cố Văn Lan, cô hơi căng thẳng, sợ anh đang bận, không thể nghe máy.

May mà di động mới vang lên hai tiếng là đầu dây bên kia đã bắt máy, "Khê Ngôn?"

Khê Ngôn sợ anh đang bận nên nói thẳng: "Mấy giờ anh về vậy?"

Cố Văn Lan im lặng một lát, hỏi: "Sao vậy?"

"Tối nay Chu Vũ định tới nhà mình ăn cơm..." Khê Ngôn nói xong bèn chờ anh đáp lại.

"Đã biết." Cố Văn Lan cũng không có lời nào thừa thãi, "Anh sẽ về sớm."

"Tầm mấy giờ?"

"..."

Cuối cùng Khê Ngôn cũng sâu sắc hiểu được lời của Cố Văn Lan, cô giáo ở riêng với nam sinh đã thành niên không ổn chút nào, không biết có phải do ánh mắt vừa nãy của Chu Vũ quá... cụ thể hay không, cụ thể đến mức cô không biết phải miêu tả ra sao.

Cũng không phải là cô cho rằng Chu Vũ sẽ làm gì, cô chỉ cảm thấy có Cố Văn Lan ở nhà thì khá tốt thôi

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Cố Văn Lan cũng nói: "Trước 8 giờ."

Khê Ngôn: "Được."

Chu Vũ thu dọn đồ rất nhanh, Hứa Du mới uống đến chai thứ hai đã bị hai người xách ra ngoài.

Hứa Du hơi ử rũ bèn gọi xe về chung cư của mình.

Khê Ngôn dẫn Chu Vũ ra siêu thị mua đồ ăn, phải nói siêu thị chính xác là sân nhà của cô, cô phấn khởi dẫn cậu đi chọn thịt và nguyên liệu nấu ăn, có thể nói là vô cùng thông thạo.

Cô còn suy xét tới việc Chu Vũ đang trong tuổi ăn tuổi lớn nên mua thêm ít thịt.

Lúc cô về đến nhà đã là 6 rưỡi tối.

Khê Ngôn đưa cho Chu Vũ một ly nước bạc hà rồi vào phòng bếp rửa nguyên liệu.

Chu Vũ cầm ly bước vào, "Để em giúp cô."

"Không cần, em đi xem TV đi." Khê Ngôn nói xong thì không nghe thấy tiếng phát ra từ đằng sau nữa bèn quay đầu lại, thấy cậu vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫn đang cầm cái ly thủy tinh từ từ uống nước.

"Em không thích xem TV." Chu Vũ giải thích.

Nghe cậu nói thế, Khê Ngôn bèn lấy khăn ra lau khô tay, cô chống hai tay về phía sau, dựa lưng vào chiếc bàn thạch, nói: "Chu Vũ, cô hỏi em một chuyện nhé."

Chu Vũ thầm hoảng hốt, cậu siết chặt cái ly, "Chuyện gì ạ?"

"Nếu..." Khê Ngôn tỏ ra suy tư, "Nếu em có cơ hội không cần phải suy nghĩ tới bất kì nhân tố gây trở ngại nào tới mình, em sẽ chăm chỉ học hành chứ?"

"Ý cô là sao?" Chu Vũ nhìn cô.

"Ý là em không cần phải lo lắng về vấn đề sinh hoạt hằng ngày nữa, ví dụ như 8 vạn kia..."

"Sao cô lại hỏi vậy?"

Khê Ngôn nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Em trả lời cô, nếu có thể thì em có bằng lòng nỗ lực học tập không?"

Đôi mắt Chu Vũ đen láy, lúc cậu chăm chú nhìn vào thứ gì thì dường như có nguồn năng lượng nào đó tích tụ ở điểm ấy, cậu nói: "Em bằng lòng."

Thật ra chính cậu cũng không biết mình có thể nỗ lực học hành hay không, vì tình huống cá nhân đặc thù cho nên cậu chưa từng, và cũng sẽ không muốn suy nghĩ về ý nghĩa của việc đi học, cho nên cậu không có bất

kỳ ý kiến nào về việc học cả.

Nhưng cậu lại biết cô hy vọng nhận được đáp án khẳng định, cho nên cậu bằng lòng trả lời như thế để cô vui.

Khê Ngôn cười rộ lên, "Vậy em có tin cô không? Đồng ý nhận sự giúp đỡ từ cô không?"

Chu Vũ vẫn còn nhìn cô chăm chú, cậu gật đầu, "Có."

Khê Ngôn hơi hưng phấn, cô không nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy, cũng không nghĩ tới hôm nay Chu Vũ sẽ ngoan đến thế.

Nếu cậu vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy thì cô đã khỏi phải lo lắng nhiều rồi.

"... Đi học, tốt đến vậy sao?" Chu Vũ thấy cô rất vui, cho rằng cái đề tài này đến đây là hết nên hỏi thẳng sang chuyện khác

"Có, đương nhiên là có!" Sau khi Khê Ngôn kích động xong, cô bình tĩnh nói: "Chu Vũ, các em ở tuổi này có khái niệm tương đối mơ hồ với tất cả mọi vật, không biết ý nghĩa của cái này là gì, không biết ý nghĩa của cái kia là gì."

Thật ra cô vốn đã định nói về đề tài này với Chu Vũ từ lâu nên còn đặc biệt ngồi viết một bản thảo trong thư phòng để chuẩn bị nói với cậu.

Cô không giỏi khuyên bảo người khác lắm, trước kia cô đã từng tham gia một khóa huấn luyện tâm lý do trường sắp xếp để chuẩn bị làm giáo viên chủ nhiệm, lý thuyết thì cô hiểu, nhưng hành động thực tế thì lại là một vấn đề khác.

Ngày đó cô viết hết một tờ, sau khi tẩy tẩy xóa xóa xong bèn đưa cho Cố Văn Lan xem.

Cô cảm thấy Cố Văn Lan khá giỏi ngụy biện, có lẽ có thể giúp được cô phần nào.

Lúc ấy Cố Văn Lan cầm bản thảo của cô lên đọc quét qua một lần bèn đánh thẳng vào điểm chính: "Quan điểm trùng lặp, quá nhiều điều vô nghĩa." Sau đó cầm bút gạch đi một nửa rồi trả cho cô.

Khê Ngôn đọc lại, thì thào nói: "Mấy cái này em đã suy nghĩ lâu rồi, thấy rất cảm động mà."

Cố Văn Lan nói: "Nếu cậu ta có tâm thì em không cần phải nói nhảm nhiều làm gì, từ ngữ đơn giản đanh thép mới có thể đi vào lòng người."

"Nhưng nếu người ta nói ít quá thì em không biết được trọng điểm ở chỗ nào hết."

"Sao em lại ngốc thế hả?"

"..."

Chu Vũ thấy cô hơi ngơ ngác, lại còn cười khê bèn nói: "Sau đó thì sao?"

Khê Ngôn hoàn hồn, cô chậm rãi nói: "Nếu em vẫn đang thấy thật mơ hồ thì nhất định phải bắt lấy thứ duy nhất có thể khiến em tiến về phía trước, không cần phải tự hỏi ý nghĩa của chuyện đó là gì, không cần phải rối rắm tại sao lại phải học, cái em cần phải quan tâm chính là tìm cách hoàn mỹ hóa bản thân, chỉ khi em trở lên xuất sắc mới có thể vượt qua lớp sương mù trước mắt, lúc đó em mới có quyền được lựa chọn, đời người một khi đã có lựa chọn là sẽ có mục tiêu."

Đời người đương nhiên không phải chỉ có con đường học hành mới là lối đi duy nhất.

Nhưng cô là giáo viên, cô chỉ có thể cố gắng khuyên học sinh của chính mình trèo lên đỉnh núi tri thức.

Năm Khê Ngôn học lớp 11, giáo viên ngữ văn từng hỏi: Các em cảm thấy chuyện gì có thể khiến giáo viên chúng tôi hạnh phúc nhất?

Lúc ấy học trò bọn cô đưa ra vô số đáp án, nhưng không một đáp án nào là đáp án đúng.

Cuối cùng cô giáo nói: "Đào lý khắp thiên hạ." (*)

(*) Đào lý: Chỉ cây đào và cây mận, thường dùng để so sánh với học trò, trong câu này các bạn có thể hiểu là "học trò khắp thiên hạ" nhưng "đào lý" có liên quan đến phần sau nên mình giữ nguyên văn.

Cô không biết Chu Vũ có nghe lọt tai không nhưng ánh mắt cậu nhìn Khê Ngôn lại rất kiên định, cuối cùng cậu nói: "Em hiểu rồi."

Dường như Khê Ngôn đã ngửi được mùi đào lý thơm ngát.

Lúc Cố Văn Lan về là 7 giờ rưỡi, đúng lúc đồ ăn được bưng lên bàn.

Anh vào nhà cởi giày ra thì thấy cô giáo Lý đang thu quần áo ngoài ban công, có một cậu bạn nhỏ đang ngồi trên sofa trong phòng khách, anh nhướn mày hỏi: "Chu Vũ à?"

Chu Vũ đứng lên, nhưng lại không biết phải xưng hô thế nào nên tiếp tục giữ im lặng.

Khê Ngôn nghe ra tiếng ồn bèn ôm quần áo vào, thấy hai người đang nhìn nhau chằm chằm bèn nói: "Chu Vũ, gọi chú đi."

Cố Văn Lan nghe thế thì ấn đường giật lên liên hồi, anh tỏ ra không thể tin nổi: "Chú á?"

Lúc Khê Ngôn đi lướt qua anh bèn nói: "Tự anh xem xem mình lớn hơn thằng bé bao nhiêu tuổi đi." Nói xong thì về phòng ngủ.

Cố Văn Lan thấy cậu bạn nhỏ đang định mở miệng thì nói nhanh: "Không cần phải khách sáo làm gì."

Anh không muốn nghe.

Cố Văn Lan bám theo cô, anh thuận tay đóng cửa lại rồi đứng sau lưng cô, "Anh lớn hơn nó bao nhiêu tuổi? Mười hai?"

Khê Ngôn đứng ở cuối giường gấp quần áo, "Mười ba."

"Kém mười ba tuổi mà em bảo nó gọi anh là chú á?"

"Nếu không thì sao? Em là cô giáo thằng bé đấy."

"Vậy em thử để nó gọi em là dì xem."

"..."

Khê Ngôn quay đầu đi, hình như hơi đuối lý nhưng cô vẫn mạnh miệng: "Anh đừng có ấu trĩ thế chứ!"

Cố Văn Lan cười nhạt, "Nhìn đi, chính em cũng có muốn đâu."

Khê Ngôn không còn lời nào để nói nên không thềm so đo với anh nữa, cô gấp đồ xong định ra ngoài thì bị anh tóm lại ôm một lát mới buông cô ra.

Lúc Khê Ngôn ra ngoài thì thấy Chu Vũ đang cúi đầu bẻ ngón tay trên sofa, cô gọi cậu tới, "Chu Vũ, lại đây ăn cơm."

Tới lúc này Chu Vũ mới ra ngoài bàn ăn, cậu kéo ghế ra rồi ngồi xuống,

sau đó nhận chén đĩa mà Khê Ngôn đưa qua.

Cố Văn Lan đi tắm rửa, chỉ mười lăm phút sau anh đã bước ra ngoài.

Trong lúc này Chu Vũ đã sắp ăn xong bát thứ hai, đây chính xác là sức ăn kinh người của con trai tuổi này.

Khê Ngôn vẫn luôn gấp đồ ăn cho cậu, "Em ăn từ từ thôi, ăn nhanh vậy không tốt cho dạ dày đâu."

Chu Vũ ăn chậm lại, một lát sau cậu mới nói: "Đã lâu lắm rồi em chưa ăn cơm nhà."

Trên bàn cơm bỗng dưng trở lên im lặng, Khê Ngôn nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Chu Vũ, em đang ở đâu vậy?"

Chu Vũ chọc bát cơm, "Ở quán bar hôm nay cô đến, bọn họ bao ăn bao ở."

"Người... thân của em đâu?"

"Em mồ côi, hồi nhỏ em theo ba, nhưng em không biết giờ ông ta trốn đi đâu mất rồi."

Khê Ngôn không hỏi thêm nữa, cô yên lặng một lát rồi mới nói: "Mấy ngày nữa cô dẫn em đi gặp một người."

Chu Vũ vâng một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Khê Ngôn mỉm cười, nói: "Em cứ thế đồng ý luôn hả? Không sợ cô bán em à?"

Chu Vũ nói nhỏ: "Em đã nói sẽ tin cô rồi."

Cố Văn Lan đứng ở cửa phòng tắm lau tóc.

Anh đứng trong chốc lát rồi lại quay về phòng sấy tóc rồi mới ra.

Chu Vũ cơm nước xong bèn ngồi trên sô pha xem TV.

Mà vị trí của Cố Văn Lan ở bàn ăn lại đối diện với chỗ ngồi của Chu Vũ trên sô pha, anh nhìn cậu ta chăm chăm một lúc lâu, đến tận khi Chu Vũ nhận ra nhìn về phía anh.

Cố Văn Lan từ từ hỏi: "Xem TV có vui không?"

Chu Vũ nói: "Còn tạm."

Cố Văn Lan lại hỏi: "Đồ ăn cô giáo Lý nấu ngon không?"

Chu Vũ quay đầu lại, tiếp tục nhìn chăm chăm vào TV, nói: "Ngon."

Cố Văn Lan bĩu môi không nhìn cậu nữa, bỗng dưng phát hiện không biết cô giáo Lý đã đứng cạnh anh từ lúc nào bèn quay đầu lại nhìn, "Em nhìn anh làm gì?"

Khê Ngôn nói: "Anh đang làm gì thế?"

Cô ngồi xuống, nói nhỏ với anh: "Anh nhìn thằng bé chăm chăm làm gì? Đừng khiến thằng bé sợ chứ."

Cố Văn Lan liếc cô, "Em cho anh hỏi, cậu ta có họ hàng gì với cô mà cô không vậy?"

Khê Ngôn: "..."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chú Cố Rất Thích Em.

Chương 38: Chú Cố rất thích em.

Gần 9 giờ tối, Chu Vũ chuẩn bị trở về.

Vốn là Khê Ngôn định bảo cậu qua đêm ở nhà cô, chỗ ở mà quán bar cung cấp chưa chắc đã tốt, hơn nữa một cậu bé còn đang trong tuổi ăn tuổi lớn như cậu không biết một ngày có ăn đủ ba bữa không.

Nhưng từ khi Cố Văn Lan trở về đến giờ thì Chu Vũ có vẻ không tự nhiên lắm, mà Cố Văn Lan cũng hơi hơi xa cách với cậu nên Khê Ngôn không nói lời này ra nữa.

Lúc cô tiễn Chu Vũ ra cửa thì đưa cho cậu một túi đồ mua ở siêu thị lúc này.

Chu Vũ do dự một lát rồi nhận lấy.

"Còn có cái này nữa." Khê Ngôn đưa một chiếc túi nilon cho cậu, trong đó có mấy chiếc hộp hình trụ.

"Cái gì đây ạ?" Chu Vũ không nhận lấy luôn, nhìn nó trông không giống đồ rẻ tiền chút nào.

Cố Văn Lan đứng cạnh cô liếc cậu, không nói gì.

Khê Ngôn nói: "Chỉ là một ít thực phẩm chức năng thôi, chú Cố rất thích em nên mua riêng cho em để bổ sung dinh dưỡng, em cứ cầm đi."

Chu Vũ nửa tin nửa ngờ liếc chú Cố.

Chú Cố chỉ nhướn mày cười không nói gì.

Đó là một hộp protein dạng bột, ngày trước thỉnh thoảng Cố Văn Lan sẽ tới phòng tập gym rèn luyện, còn mua hai hộp protein kèm theo, sau khi anh rước được cô giáo Lý về nhà thì cơ bản là không đến phòng tập gym nữa mà chỉ chạy bộ trên máy chạy bộ trong nhà hoặc xài tạ tay hay hít đất gì đó thôi.

Hộp protein này anh cũng uống không nhiều lắm, có một hộp còn chưa được mở, cứ để đó không dùng có lẽ sẽ quá hạn mất.

Thế nên Khê Ngôn bèn xài cho đúng tác dụng.

Chu Vũ không muốn lấy lắm, "Không cần đâu cô, em không cần cái này, em vẫn còn khỏe mạnh mà."

Khê Ngôn hơi cau mày, "Cô biết sức khỏe em tốt, nhưng đây là tấm lòng của chú Cố, em cầm đi."

Chu Vũ vẫn còn do dự.

Chú Cố bèn nói, "Cầm đi, cô giáo Lý nhà cháu thích ép buộc người khác nhận lòng tốt của cô ấy, nếu hôm nào không cho lòng tốt đi được là đêm đó cô giáo cháu ngủ không yên đâu."

Khê Ngôn: "..."

Chu Vũ nhìn về phía anh.

Cố Văn Lan nói: "Cô giáo Lý rất quan tâm đến cháu, rất yêu quý cháu, cũng rất hay tán thưởng cháu, cháu chỉ cần không phụ sự quan tâm của cô ấy là được."

Cuối cùng Chu Vũ cũng nhận lấy, trước khi đi cậu nói: "Cô ơi, hôm nay cô mệt cả ngày rồi nên nghỉ sớm đi ạ, chúc cô ngủ ngon."

Khê Ngôn cười cười, "Ừ, khi nào đến nơi thì nhớ gọi điện hoặc nhắn tin cho cô nhé."

Cố Văn Lan nhìn cậu bé đi vào thang máy, sau khi hai cánh cửa chậm rãi khép lại, anh nói: "Đây là đồ anh đưa mà? Sao cậu ta lại chúc mỗi mình em vậy?"

Khê Ngôn giương mắt nhìn anh rồi lắc đầu.

"Vớ vẩn," Cố Văn Lan cup mắt, "Anh... rất thích cậu ta á?"

"O?" Khê Ngôn sững sốt, "Anh không thích thằng bé à? Tại sao?"

"Sao anh lại phải thích cậu ta? Anh có thân với cậu ta đâu?"

"..."

Sau khi Khê Ngôn tắm rửa xong thì thấy Cố Văn Lan đang ngồi trên sofa vừa tập tạ tay vừa đọc tài liệu, cô ngồi xuống cạnh anh, nói: "Sao anh lại không thích Chu Vũ vậy?"

Cố Văn Lan nhìn lướt qua nội dung trên sách, "Anh không thích thằng bé chứ có phải không thích em đâu? Em bận tâm làm gì?"

"... Có phải anh có thành kiến với thằng bé không?" Khê Ngôn cẩn thận hỏi, cô sợ chính mình nghĩ nhiều, nhưng thái độ lúc này của Cố Văn Lan quả thật là không nóng không lạnh. Bình thường anh hay nói Chu Vũ là "Một tên đàn ông khác" thì Khê Ngôn biết là anh đang cố ý trêu chọc cô thôi.

"Có thành kiến gì á? Với một thằng nhóc?" Cố Văn Lan thay đổi tay tập tạ.

Khê Ngôn nghĩ thầm cũng đúng, cái tính tình này của Cố Văn Lan lúc ở nhà ấu trĩ thì ấu trĩ chứ đã ngạo mạn ngay từ trong trứng rồi, nhất là khi đối mặt với người ngoài, vẻ phong độ lịch sự của anh lại vẫn khiến cho người khác cảm thấy không nóng không lạnh, có khi còn khiến người ta nghĩ rằng -- đang bị anh coi khinh là khác.

Anh mà có bản lĩnh tí nữa chắc tự phụ điên luôn rồi.

Ý thức của Khê Ngôn về trách nhiệm của một giáo viên nhân dân bỗng dưng rất mãnh liệt, cô nói: "Bậc hiền triết xưa có câu, quân tử thái mà không kiêu." (*)

(*) Người quân tử phải giữ tâm thái an tường, không được kiêu ngạo.

Tuy rằng Cố Văn Lan không biết mục đích những lời này của cô là gì, nhưng anh luôn luôn tìm cách chèn ép hoặc chọc ghẹo cô cho vui bèn ra sức giơ tạ tay, nói: "Anh là ngụy quân tử."

Khê Ngôn: "..."

Tự biết mình quá nhĩ.

Khê Ngôn cầm lấy điều khiển TV đổi kênh, nói: "Lộ Minh đã về rồi, anh ta có liên lạc với anh không?"

Cố Văn Lan vừa nâng tạ tay vừa hít sâu, "Năm ngoái có liên lạc, ngày hôm qua cũng gọi cho anh để tìm thời gian ra ăn một bữa cơm đấy? Hai người thân lắm à?"

"Thân, hồi học đại học em còn thân với anh ta hơn anh."

"..."

Khê Ngôn cảm thấy vừa chận hòng được Cố Văn Lan nên rất vui.

Nhưng Cố Văn Lan phản dame rất nhanh, "Hồi học đại học em thích anh chứ có thích cậu ta đâu?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan cười: "Hồi học đại học em là bạn gái anh chứ là gì với cậu ta? Em là bạn cùng phòng với bạn gái cậu ta, coi như quan hệ của hai người có tốt nhưng người em thân là anh mà."

"Ai thân với anh cơ?" Khê Ngôn cầm điều khiển từ xa nhảy kênh liên tục, cô nói nhỏ: "Anh có khiến em yên tâm không? Không hề, căn bản là bằng mặt không bằng lòng, thân thiết cũng giả."

"Hôn (*) là thật, ôm là thật, ngủ càng thật nữa nhé." Cố Văn Lan buông tay thở dốc.

(*) 亲 - Vừa có nghĩa là "hôn" vừa là "thân thiết".

"Ai nói cái thân đấy với anh?" Cô có chút tức giận.

"Rồi rồi, thân thì là giả," Cố Văn Lan dựa lưng vào sofa, "Nhưng mà giờ là thật đúng không?"

Khê Ngôn nhìn TV chăm chăm, không hé răng.

Cố Văn Lan nghiêng mặt nhìn về phía cô, "Đừng so đo với chuyện trong quá khứ của anh, rất vô vị."

Khê Ngôn tắt TV đi rồi để điều khiển từ xa xuống, "Em không so đo, là anh nhắc tới chuyện đó trước." Cô nói xong bèn đứng dậy vào nhà.

Thật ra cũng chẳng có gì để so đo cả, mọi chuyện đều đã trôi qua rồi, so

đo chỉ thêm vô vị và vô nghĩa mà thôi, bình thường cô đột nhiên nghĩ tới chuyện này chỉ cảm thấy hơi chua, ghen xong là xong, nhưng sau khi nói chuyện với anh thì không chỉ cảm thấy chua mà còn đắng chát, khiến cô nghệt thở

Có phải cô làm kiêu quá rồi không?

Khê Ngôn bò lên giường, thấy anh theo vào cũng chỉ im lặng xốc chăn lên, nghiêng người nằm xuống. Cố Văn Lan tắt đèn, chầm chậm dịch tới gần chỗ cô rồi ôm cô vào lòng

Phòng ngủ dần dần im ắng, chỉ còn tiếng hít thở đều đều của anh, Khê Ngôn ngẩng đầu lên từ trong lòng anh, khe khẽ sờ soạng mặt anh trong bóng đêm.

Bỗng nhiên anh vòng tay qua gáy Khê Ngôn rồi lại kéo cô vào trong lòng ngực mình.

Lúc trời chưa sáng Cố Văn Lan đã phải ra khỏi cửa, tối hôm qua Khê Ngôn quên chưa chuẩn bị bữa sáng cho anh nên anh không ăn sáng mà tới bệnh viện luôn.

Khê Ngôn ăn xong bữa sáng thì ngồi ngơ ngác một hồi, lúc cô cầm điện thoại định gọi cho Hứa Du thì mới biết có tin nhắn Chu Vũ gửi từ tối qua, cậu nói mình đã tới rồi.

Tối hôm qua cô hơi bực mình nên quên mất chuyện mình đã dặn dò Chu Vũ, cô vừa hồi âm cậu thì Hứa Du đã gọi tới

"Khê Ngôn, đi bệnh viện với tớ đi."

"Cậu bị làm sao thế? Khó chịu trong người à."

"Không phải..." Hứa Du hơi ngại nói ra, "Tôi qua cậu bạn nhỏ đến bệnh viện mổ viêm ruột thừa, vừa rồi cậu ấy gọi điện thoại muốn tớ đến thăm."

"Vậy cậu..." Khê Ngôn nói: "Đồng ý hả?"

Hứa Du hơi bất đắc dĩ, "Tớ cũng biết làm thế không ổn lắm, đã nói là sẽ không liên lạc với cậu ấy rồi nhưng lúc gọi điện cho tớ có vẻ đáng thương quá, nên tớ nhất thời mềm lòng, nhưng một mình tớ đi thì không ổn lắm, cậu đi với tớ đi."

Khê Ngôn nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Bệnh viện nào cơ?"

"Bệnh viện nhà chồng cậu ấy."

"..." Trùng hợp thế.

Hứa Du nói: "Trước kia tớ thường quảng cáo về bệnh viện nhà chồng cậu trước mặt cậu ta, có khi tẩy não ghê quá làm cậu ta sinh ra cảm giác tin cậu, cứ bị bệnh gì là lại đến đây."

Khê Ngôn buồn cười nói: "Cậu tốn tâm tốn sức quá rồi."

Sáng nay nghe nói lúc giao ban chủ nhiệm Hạng ngoại khoa phổi đã nổi trận lôi đình.

Nghe nói là bởi vì hôm qua có ca mổ viêm ruột thừa, vốn là tiểu phẫu tầm một tiếng mà nguyên phòng bác sĩ và y tá trong phòng đó kéo dài tới ba bốn tiếng.

Bệnh nhân ngủ một giấc tỉnh lại thấy mình vẫn còn nằm trên bàn mổ, lại thấy ánh mắt vô cùng khó hiểu của chúng y tá bác sĩ bèn sợ tới mức tè dầm.

Đương nhiên đây chỉ là biện pháp nói quá thôi, dù sao trọng điểm là làm bệnh nhân sợ chết khiếp.

Nguyên nhân là bác sĩ mổ chính còn trẻ không tìm thấy ruột thừa của bệnh nhân đâu, trải qua nhiều lần trắc trở, anh ta tìm... Tới chủ trị Bạch, tức là học trò cứng của chủ nhiệm Hạng, Bạch Lộ.

Ai mà nghĩ tới chuyện nửa đêm lại xảy ra tai nạn giao thông khiến mạng lưới giao thông tắc nghẽn, làm chủ trị Bạch phải chờ hai tiếng mới đến được phòng cấp cứu.

Chủ trị Bạch vừa lên bàn mổ đã sờ xuống phần dưới, thấy trạng vật bèn mổ ra cắt luôn.

Y tá bác sĩ ở đây đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần bị hành thảm, không ngờ ở thời khắc quan trọng nhất thì Bạch Lộ tới kịp, tránh khỏi một hồi đại nạn.

Y tá bác sĩ trong phòng đó suýt chút nữa đã khóc lóc thảm thiết.

Mà chủ nhiệm Hạng diên tiết không thể ghen nên chỉ có thể thuyết giáo học trò cứng mấy câu.

Hỏa lực của chủ nhiệm Hạng giảm đi phân nửa, nhưng ông vẫn lạnh mặt, "Nhàn rồi không có việc gì thì mổ thêm mấy ca nữa đi, cứ khinh suất như bọn họ thì làm ăn được gì nữa?"

Bạch Lộ rất biết điều ngậm miệng lại để ông mắng, mắng xong là ông sẽ sáng khoái thôi.

Lúc Cố Văn Lan đi qua phòng khoa phổi thì gặp Bạch Lộ cũng đang định đi kiểm tra phòng nên đi chung, anh nói: "Nghe nói buổi sáng chị bị mắng hả?"

Bạch Lộ rất là bất đắc dĩ, cô cười, "Chuyện thường mà, tính thầy ấy vậy."

"Đã bao nhiêu tuổi rồi, chị mau khuyên ông ấy cúi đầu trước năm tháng

đi, sửa sửa tính đi cái, đỡ cho ngày nào đó tức điên lên hại thân, lỡ như không chịu được dăm ba câu của em trong phòng hội chẩn thì nhàm chán lắm."

"Cậu tự đi mà nói với thầy ấy đi nhé, với cả thầy còn nhỏ hơn chủ nhiệm Lý hai tuổi, tố chất thân thể không thua cậu đâu."

Cố Văn Lan cong môi cười, "Chị hiểu cơ thể của ông ấy nhỉ."

Bạch Lộ nhận ra mình hơi lắm lời, đỏ mặt mắng, "Cậu không đứng đắn được à! Thầy ấy có thói quen tập thể hình, với lại ai nhìn thầy ấy mà chả biết."

Cố Văn Lan chỉ cười, "Vâng, chị Bạch."

Lúc Khê Ngôn và Hứa Du tới phòng bệnh ngoại khoa phổi thì cậu bạn nhỏ đang nằm trên giường nghịch điện thoại.

Khi Hứa Du đến hỏi phòng bệnh của cậu, cô nàng y tá ngoài chỗ chờ biết người họ định tìm là cậu sinh viên cắt ruột thừa tối qua bèn lơ mơ kể ra hết chuyện khó nói đêm qua.

Cho nên, Hứa Du vừa đến đã hỏi: "Nghe nói tối qua lúc mổ cậu bị dọa tới mức tè dầm hả?"

Cậu bạn nhỏ nghe thế thì đen mặt: "Không có tè dầm!"

Khê Ngôn đứng cạnh che miệng cười trộm.

Hứa Du không tin, cô ấy nói: "Có gì đâu? Con trai lần đầu phẫu thuật sợ là chuyện bình thường, cũng chẳng ai cười cậu."

Khê Ngôn đang cười trộm nhanh chóng ngừng lại, cô đứng đắn nói: "Đúng thế, không có gì hết."

Cậu bạn nhỏ vừa nhận ra đó là người phụ nữ hôm đấy đã nhìn thấy cảnh không trong sáng của cậu với Hứa Du thì càng ngại, cậu con trai cao to nằm trên giường bệnh đỏ bừng mặt.

Hứa Du nói: "Cậu không có việc gì đấy chứ?"

Cậu nói: "Có, chị ở lại với tôi một lát đi."

Khê Ngôn cảm thấy mình đứng đây rất chướng mắt bèn nói: "O, tớ --"

"Cậu đứng đây đi." Hứa Du quay đầu lại nhìn cô.

"À." Cô đáp lại.

Chủ nhiệm Bạch Lộ là bác sĩ của cậu bạn nhỏ nhìn liếc qua hai cô gái đứng trước giường bệnh của cậu rồi nói: "Cảm giác thế nào?"

Khê Ngôn nhanh nhẹn nhường đường cho cô ấy, bỗng dưng bị ai đó túm lấy cổ tay, cô quay đầu lại thấy người đằng sau thì tìm cách rút tay ra nhưng không được.

Cố Văn Lan nhỏ giọng hỏi: "Em còn giận à?"

Giọng Khê Ngôn rất nhạt nhẽo: "Không."

Cố Văn Lan buông tay cô ra, quay người kiểm tra cho bệnh nhân ở giường bên cạnh, bệnh nhân này sau khi mổ thì cảm thấy khó thở, hôm qua anh tới xem qua, hôm nay đến để kiểm tra lại.

Hứa Du nhìn giờ, nói: "Sắp hết giờ xin nghỉ của tôi rồi, tôi đi đây, cậu nghỉ ngơi đi."

Cậu bạn nhỏ thấy cô ấy nói vậy cũng không muốn ép cô ở lại bèn gật đầu.

Lúc Khê Ngôn ra khỏi phòng bệnh với Hứa Du, cô mong rằng Cố Văn Lan có thể quay lại nhìn cô một lần, nhưng anh vẫn đang khom lưng tập trung khám cho bệnh nhân nên cô cũng không quấy rầy anh nữa.

Sau khi hai người ra khỏi phòng bệnh thì Hứa Du túm lấy cô hỏi: "Hai người cãi nhau à?"

"Đâu có."

"Tớ nhìn ra rồi đấy."

"Thật sự không phải mà." Dù sao thì cô cũng không cảm thấy hai người đang cãi nhau.

Hứa Du không nhịn được bèn bật cười

Khê Ngôn nói: "Cậu cười gì vậy?"

Hứa Du cố kìm lại, "Cậu cũng cãi nhau với người khác được á? Có phải lúc cậu cãi nhau với anh ta thì chỉ biết mắng Cố Văn Lan cái tên bại hoại này thôi chứ gì."

Khê Ngôn: "... Tất nhiên là không phải chỉ có từ đó rồi."

Hứa Du tặc lưỡi, "Được rồi, dù sao cậu cũng rảnh rồi mà, đứng đây chờ anh ta đi, tớ đi trước đây."

Trong khi Khê Ngôn còn đang do dự thì Hứa Du đã đi rồi, lúc cô đứng ở cửa phòng bệnh định quay lại nhìn anh thì đúng lúc anh cũng đi ra, Cố Văn Lan cười với cô, còn cô có vẻ không tự nhiên lắm.

Hình như đây là lần đầu tiên cô giận đối với anh vì một chuyện vớ vẩn trong quá khứ.

Mà anh cũng không tìm cách lảng sang chuyện khác để dỗ cô, nếu không thì thật ra cô rất dễ bị lừa.

Cố Văn Lan kéo cô đi, anh sờ sờ làn da mịn màng của cô, "Sao em lại đến đây?"

Cô nhìn sang nơi khác, định tránh đi cảm giác ngứa ngứa từ tay anh "Hứa Du quen cậu bạn nhỏ vừa nãy nên em đi thăm người ta với cô ấy."

"Hai người quen nhiều cậu bạn nhỏ nhỉ."

"..."

"Em đừng giận."

"Em không giận mà."

Đến chỗ ngoặt ở hành lang, anh dừng lại nói với cô: "Thật ra em giận anh cũng được, nhưng đừng lừa anh đi, chỉ cần em hờ hững với anh thôi" anh cúi người thăm thì bên tai cô, giọng điệu trầm lặng dịu dàng, "Cứ như muốn giết anh vậy."

Khê Ngôn khẽ đẩy anh ra, "Em về đây."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giờ Mình Làm Được Không?

Chương 39: Giờ mình làm được không?

Cố Văn Lan thấy mặt cô phiếm hồng, khuôn mặt tươi sáng nho nhã trông hơi rụt rè khiến anh cảm thấy vui mắt, anh nói: "Cô giáo Lý nhà chúng ta rõ ràng không phải đại mỹ nhân gì cả, nhưng sao anh càng nhìn lại càng thích thế nhỉ?"

Khê Ngôn vẫn luôn cảm thấy giọng điệu và tư thái lười biếng này của anh, giống như trời sinh đã giỏi việc ve vãn vậy.

Về mặt cô vẫn hơi mất tự nhiên, thậm chí còn nói những lời gây mất hứng, "Anh nói xong chưa hả? Xong rồi thì em về đây."

Cố Văn Lan buông tay cô ra, "Năm ngoái em nói muốn đi kiểm tra sức khỏe mà, sao chưa thấy gì vậy."

Quả thật Khê Ngôn đã quên mất chuyện này, "Từ năm ngoái đến giờ hơi nhiều việc, mai em tới đây sau."

Chuyện của người khác thì cô nhớ mãi, nhưng lại không để bụng chuyện của mình mấy.

Cố Văn Lan nói: "Nếu em đang không vui thì anh không tiễn em nữa, đỡ khiến em chướng mắt."

Lời này của anh hơi có ý giận dỗi, Khê Ngôn không nói gì khiến anh cho

là cô cam chịu nên nhất thời ngửa răng, anh xoay người cô lại rồi chỉ về đằng trước nói: "Đi thẳng đến chỗ kia có thang máy, em đi xuống từ chỗ đấy đi, đừng quay lại nhìn anh, anh sợ nhìn không được nhào vô cắn em mất."

Khê Ngôn đi thẳng 10 mét, chờ thang máy mở ra rồi vào trong, quả thật không hề quay lại nhìn anh lần nào.

Cố Văn Lan nghĩ thầm cô nàng này thật là nhẫn tâm.

Cố Văn Lan đi tới phòng bệnh riêng để kiểm tra, trong đó có một phòng có vẻ rất náo nhiệt, anh vừa mở cửa ra đã thấy tiếng phụ nữ nói cười rôm rả.

Cô bé y tá đi sau anh lên tiếng nhắc nhở: "Xin hãy giữ yên tĩnh trong bệnh viện ạ."

Xuân Na nhanh chóng ngừng cười, suýt nữa cười sái quai hàm.

Mẹ của Từ Viên nằm trên giường bệnh, bà vừa thấy Cố Văn Lan tới thì tỏ ra rất nhiệt tình, "Văn Lan đây à, ngồi đây ăn trái cây đi cháu, xem cháu bận từ sớm đến tối mịt không có thời gian nghỉ ngơi gì cả, dì nhìn cũng thấy thương."

Xuân Na nói: "Dì không cần phải bận tâm cậu ta đâu ạ, cậu ta có bà xã chăm sóc rồi."

Mẹ Từ cảm thấy hơi ngại, bà liếc con gái mình, "Cũng đúng..."

Cố Văn Lan đứng ở cuối giường, nói: "Hai hôm nay dì thấy sao rồi ạ?"

Mẹ Từ cười nói: "Tốt lắm, tim cũng đập bình thường rồi, không có chỗ nào không thoải mái cả."

Cố Văn Lan lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa, cuối cùng kiểm tra về tình huống sau khi phẫu thuật của mẹ Từ, nói: "Nếu không còn vấn đề gì nữa thì

hai ngày nữa là có thể xuất viện được rồi, di thấy sao ạ?"

"Được! Cháu nói thế nào thì là thế đó, di tin cháu." Mẹ Từ nói xong thì thầm than thở.

"Vậy di nghỉ ngơi đi ạ, có chuyện gì thì nhớ gọi cháu." Cố Văn Lan dẫn y tá ra khỏi phòng bệnh, có người đuổi theo anh.

Từ Viên gọi lại, "Văn Lan."

Cố Văn Lan quay đầu lại rồi nói với y tá ở bên cạnh: "Cô đi trước đi."

Cô y tá kia hơi liếc Từ Viên rồi đi mất.

Ánh mắt lúc nhìn anh của Từ Viên lúc nào cũng không chút che dấu, thậm chí trong ánh mắt ấy còn không ngần ngại mà trải dài nỗi lòng mình, "Cảm ơn cậu trong quãng thời gian vừa qua."

Cố Văn Lan cười nhìn cô, "Tôi chỉ thực hiện bốn phận của một người bác sĩ thôi."

Từ Viên lắc đầu, "Tôi không nói về chuyện này, Cố Văn Lan, tôi đã quen cậu mười mấy năm, tâm tư mà tôi dành cho cậu cậu hiểu, cậu không có tình cảm gì với tôi tôi cũng biết, cái tôi cảm ơn là đến tận giờ cậu vẫn coi tôi là bạn."

Cố Văn Lan nói: "Mấy người chúng ta đã quen biết nhau mười mấy năm, phân phân hợp hợp, tụ rồi lại tán, thế nhưng đến hôm nay chúng ta vẫn còn là bạn, tôi không cảm thấy còn có lí do gì có thể khiến chúng ta trở mặt với nhau, trừ khi quan hệ đó xúc phạm tới những người chí thân (*) của tôi."

Từ Viên bật cười, "Chí thân? Cậu đang nói về vị kia nhà cậu à? Không phải là chí ái (*) sao?"

(*), (*) Chí thân: tình thân thân thiết nhất. Chí ái: tình cảm chân thành nhất.

"Tôi thích cái từ chí thân hơn." Vẻ mặt của Cố Văn Lan vẫn rất nhạt nhẽo.

"Điều khiến tôi không cam lòng chính là cái từ chí thân này của cậu," Từ Viên dựa lưng vào tường, "Thật đáng tiếc, cậu thỏa hiệp, đồng thời cũng khiến tôi thua không hề tâm phục khẩu phục."

Cố Văn Lan chỉ im lặng một lát, nói: "May mắn đây lại là kết quả tốt nhất với tôi."

Anh chưa bao giờ theo đuổi cái gọi là chí ái, cho nên cũng không tồn tại bất kì sự thỏa hiệp nào cả, chẳng qua là anh đã tìm thấy một người như vậy trên cõi đời này mà thôi.

Căn nhà của anh vốn lạnh tanh, phòng bếp không có hơi ấm, giường trong phòng ngủ lúc nào cũng lạnh ngắt, tất cả đều trống không.

Rồi sau này, trong nhà anh có thêm một người nữa, thế nên trong phòng khách có cá vàng, có hoa bách hợp, trên ban công có bồn hoa sơn trà và bạc hà, trong phòng bếp có cháo ấm và đồ ăn tỏa nhiệt nghi ngút, trong phòng ngủ có bàn trang điểm và quần áo của cô...

Sáng sớm hôm sau Khê Ngôn đến bệnh viện với Cố Văn Lan.

Bởi vì hai người đến sớm nên khoa kiểm tra sức khỏe chỉ có mỗi bác sĩ và y tá chứ không có những người khác, Khê Ngôn lập hồ sơ chỗ bác sĩ rồi bắt đầu kiểm tra các hạng mục luôn, đầu tiên là xét nghiệm máu.

Vòng đi vòng lại chưa đến một tiếng, sau khi cô xong Cố Văn Lan còn gọi điện thoại tới.

"Khi nào có kết quả kiểm tra thế?"

"Người ta bảo em 4 giờ tới lấy."

Cố Văn Lan lấy kết quả kiểm tra sức khỏe của cô giáo Lý trước giờ tan tầm của khoa kiểm tra sức khỏe.

Trừ bỏ việc hơi thiếu máu thì các chỉ tiêu khác đều bình thường.

Anh gọi điện thoại cho cô giáo Lý, chủ yếu là đang muốn nghe giọng cô, cô "Alo?" một tiếng, giọng vừa mềm mại vừa lười biếng, rõ ràng là đang ngủ nhưng lại bị gọi dậy.

Cố Văn Lan hơi siết nhẹ tờ giấy kiểm tra, vừa đi vừa nói chuyện: "Anh đánh thức em hả?"

Cô ngồi dậy hỏi: "Nhận được kết quả chưa anh?"

"Rồi." Giọng anh trầm trầm, có vẻ hơi nghiêm túc.

"... Sao thế? Có vấn đề gì ư?"

Anh tỏ ra nặng nề, "Có vấn đề nhỏ."

Cô bắt đầu căng thẳng, "Vấn đề gì thế?"

Anh tiếp tục tỏ ra nặng nề, "Khó mà nói."

Khê Ngôn bỗng dừng lạnh cả người, "Rất nghiêm trọng sao? Là về phương diện kia hả?"

Anh hít một hơi thật sâu, "Em bị thiếu máu."

Khê Ngôn: "..."

"Đồ nhàm chán! Cái này mà anh cũng nói giỡn được hả!" Khê Ngôn tức giận ngắt điện thoại.

"..." Cố Văn Lan cũng cảm thấy mình hơi gọi đòn thì phải, cứ phải trêu ghẹo cô một chút mới thấy thoải mái.

Anh gọi lại cho cô, cô không nghe máy, đúng lúc lại có ca cấp cứu..

Cố Văn Lan định tối về rồi đỡ cô sau, không ngờ người tính không bằng trời tính.

Trước giờ tan tầm của anh có một ca cấp cứu gấp, bệnh nhân này ngã từ tầng rất cao, xuất huyết nội, vỡ nội tạng... Đã trong tình trạng thân tàn ma dại.

Trong phòng cấp cứu vây đầy bác sĩ chủ trị khoa chỉnh hình, khoa phổi, khoa tim mạch, khoa thần kinh, khoa... có thể nói là tinh anh hội tụ, các khoa nòng cốt thay phiên ra trận, khí thế hùng hực.

Sau một đêm chiến đấu, cuối cùng họ cũng kéo người này về từ cửa tử.

Phía đông đã sáng lên.

Cố Văn Lan vào phòng nghỉ tắm rửa qua, nghỉ ngơi hai tiếng rồi lại bắt đầu công tác mỗi ngày, trực ban, kiểm tra phòng, phẫu thuật, khám bệnh, sắp xếp thời gian thực hiện phẫu thuật.

Trong buổi họp sáng, Chủ nhiệm Lý tỏ ra vô cùng tự hào với chiến dịch đêm qua, "Điều này chứng tỏ năng lực của bệnh viện ta ngày càng được nâng cao, nhân tài trong bệnh viện chúng ta đông đúc, hy vọng các vị tinh anh tiếp tục cố gắng giúp bệnh viện chúng ta lừng danh bốn bể," cuối cùng ông còn cố ý nói thêm: "Đêm qua chúng ta đã kế thừa và phát huy truyền thuyết ca phẫu thuật viêm ruột thừa bữa nọ."

Ba chữ viêm ruột thừa chọc vào đúng điểm nhột của chủ nhiệm Hạng, đó lần mất mặt nhất từ lúc ông làm nghề y đến giờ, ông cười lạnh, "Lão già ông cũng chỉ nhanh mồm là giỏi."

Chủ nhiệm Lý cũng cười lạnh, "Ông còn không nhanh mồm được như tôi mà dám nói à!"

Những người trong phòng hội nghị đều đã quá quen với hành động ấu trĩ này của hai ông, nhưng ít ra vẫn giả bộ ngồi nghiêm chỉnh hoặc tỏ ra lo lắng sốt ruột gì đó, trừ Cố thiếu gia...

Thức trắng cả đêm, cho nên bây giờ anh đang ngủ gật.

Tối tận khi một tập tài liệu phi trúng đầu anh.

Tối qua Cố thiếu gia không được về nhà ôm ôn hương nhuyễn ngọc nên đang hơi bức bối, anh đột ngột đứng dậy, ném thẳng tập tài liệu xuống bàn, "Cmn! Hai người còn chưa xong hả?"

Trừ hai vị chủ nhiệm đang đổi nhau thì những người còn lại đều nghiêm túc nhìn về phía anh.

Kiểm Dịch ngồi cạnh bình tĩnh hắt hơi một cái.

Cố Văn Lan tỏ ra đau xót, "Tuổi của hai vị trưởng lão cộng lại cũng đã hơn trăm..."

Chủ nhiệm Lý: "Không tới một trăm tuổi!"

Chủ nhiệm Hạng: "Học toán kiểu gì đấy hả anh kia?"

Anh thẳng lưng, nói: "Tóm lại, vì sự hòa bình văn minh của bệnh viện chúng ta, tôi thông báo tan họp."

Mọi người mong mà không được, tan tác đi về.

Mấy ngày sau Cố Văn Lan vẫn bận đến chân không chạm đất như cũ, mãi đến hôm Tết Nguyên Tiêu, anh mới dường như thoát khỏi bế khổ mà tan tầm sớm, vô cùng nhớ nhung cô giáo Lý... và dáng người tốt đẹp của cô.

Chẳng qua là lúc về đến nhà nhìn thấy Chu Vũ ngồi trên sô pha thì anh suýt nữa thổ huyết.

Chu Vũ cầm trà bạc hà đứng dậy chào: "Chú Cố ạ."

Chú Cố càng thêm khó chịu, nhưng anh vẫn không quên nở một nụ cười, cho dù nụ cười đó của anh hơi bị kinh dị, anh hỏi: "Cô giáo Lý đâu?"

Chu Vũ nói: "Trong phòng ngủ."

Cố Văn Lan nói: "Cháu ngồi đi." Rồi bước vào phòng ngủ.

Khê Ngôn đang gấp quần áo, cô nghe thấy tiếng cửa mở bèn quay đầu lại nhìn, cảm thấy hơi bất ngờ, "Nay anh về sớm thế?"

Cố Văn Lan cởi áo sơ mi và cà vạt ra tùy ý ném lên giường, "Đúng thế, trùng hợp vậy đấy."

"Cái gì trùng hợp cơ?" Khê Ngôn nhặt quần áo của anh lên "Anh đừng ném lung tung chứ."

"Hiếm khi anh về sớm mà em lại dẫn người khác về nhà." Anh tặc lưỡi, "Vương vúi."

"..."

Lúc ăn cơm, hai cô trò có vẻ vui, còn riêng Cố Văn Lan ngồi bên cạnh đóng vai người tàng hình.

Khê Ngôn gấp đồ ăn cho Chu Vũ, "Công việc của em thế nào? Có thuận lợi không? Đồng nghiệp có dễ thân không?" Bởi vì Chu Vũ chơi bóng rổ ở trường còn có thể đánh nhau với người ta đến nỗi bị xách vào phòng giáo vụ, nên cô không yên tâm lắm.

Chu Vũ có vẻ thoải mái hơn lần trước, "Còn được ạ, em khá hợp với họ."

Người tàng hình họ Cố nào đó rút cuộc không nhịn được nữa bèn nói: "Cô giáo Lý, anh muốn uống nước."

Khê Ngôn à một tiếng rồi đứng dậy vào phòng bếp rót cho anh cốc nước ấm, thấy anh có vẻ mệt thì hơi đau lòng: "Có phải mệt lắm không? Dạo này ở bệnh viện bận lắm hở anh?"

Cố Văn Lan nói: "Một năm bốn mùa lúc nào bệnh viện chả bận, anh mệt quen rồi."

Chu Vũ: "..."

Khê Ngôn mím môi, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cô ngồi lại vào bàn cầm đĩa lên, nói chuyện với Chu Vũ: "Chỗ em làm có được thay ca không, làm ca đêm chắc phải thức đến tận khuya à? Em có chịu được không?"

Chu Vũ nói: "Còn tạm ạ, em cảm thấy mình vẫn còn khỏe lắm."

Cố Văn Lan dựa lưng vào thành ghế lười nhác nói: "Nhân dịp này thì thức đêm đi cho quen, bao giờ lên lớp 12 đỡ ngại."

Khê Ngôn trừng anh, "Anh đừng nói bậy, lỡ như thằng bé tin thì sao?"

Cố Văn Lan mỉm cười, "Anh nói bậy bao giờ? Đây là kinh nghiệm sau bao đêm thức trắng ở bệnh viện của anh đấy," anh ngó sang phía vợ mình,

"Sau khi quen thì đúng là thôi rồi, một phát đứng đến tận 12 tiếng."

Chu Vũ: "..."

Khê Ngôn quả nhiên biến sắc, nhưng Chu Vũ đang ở đây nên cô cũng ngại không tỏ ra ân cần với anh.

9 giờ tối, Chu Vũ về.

Khê Ngôn tiễn cậu ra tới cửa, đến tận lúc cửa thang máy khép lại cô mới mới đóng cửa vào nhà, Cố Văn Lan vẫn còn ngồi đọc tài liệu trên sofa, cô ngồi xuống cạnh anh, nói: "Có phải mệt lắm không?"

Vẻ mặt Cố Văn Lan rất vi diệu, "Còn tạm, anh quen rồi." Sau đấy bắt đầu lật sang trang sau.

Cô ngồi xuống nói: "Nếu không thì để em..."

Anh nhìn sang phía cô

Khê Ngôn: "Mát xa cho anh nhé?"

Vẻ mặt Cố Văn Lan đầy thâm ý.

Khê Ngôn tức đến đỏ mặt, "Anh lại nghĩ bậy bạ cái gì thế hả?"

Anh cười, "Vậy để anh nói thẳng nhé --"

Khê Ngôn: "Anh đừng nói."

Cố Văn Lan: "Giờ mình làm được không?"

Khê Ngôn: "..."

Khê Ngôn hít sâu một hơi, tỏ ra bất đắc dĩ, "Anh có mệt thật không vậy"

hả?"

Cố Văn Lan dịch lại gần đùi cô, "Anh nhớ em."

Khê Ngôn cười với anh, "Anh biết đồ người khác thật đấy."

Anh cười sờ cổ cô, "Sao em trắng thế nhỉ?"

Ngày còn học đại học cô đứng bên cạnh anh, cứ khiến anh cảm thấy trong tầm mắt chỉ toàn là một màu trắng như ngọc, trắng đến hoảng hốt.

Lần đầu của bọn họ là trong KTX của anh, người dưới thân anh có làn da mịn màng non nớt, chỉ cần hơi véo là sẽ đỏ ửng lên, anh xoa eo cô cười khẽ, "Sao em trắng thế nhỉ?"

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Nếu Không Để Anh Tới Thử Độc Nhé?

Chương 40: Nếu không để anh tới thử độc nhé?

Mấy tháng Khê Ngôn và Cố Văn Lan hẹn hò, số lần hai người gặp nhau ít đến nỗi có thể đếm được.

Cố Văn Lan là học sinh khoa y nên đã quá quen với cuộc sống thức khuya dậy sớm, có thể nói là đêm đêm chong đèn làm bạn với sách vở, thêm phần Khê Ngôn lại không quá dính người, mà anh cũng không hay đi tìm cô, thậm chí còn có những tuần hai người không gặp nhau lấy một lần, trong lúc đó chỉ toàn giao lưu tình cảm qua tin nhắn.

Cho nên ngay từ đầu Khê Ngôn cảm thấy Cố Văn Lan quên cô thì vẫn có thể tha thứ về mặt tình cảm, chứ nếu không phải cô quá thích anh, cứ nhớ mãi không quên thì có lẽ cô cũng chẳng nhớ anh đến được bây giờ.

Lúc ấy lão nhị trong KTX thường xuyên trêu chọc cô, nói: "Hai người yêu nhau mà như tu tiên ấy, yêu đương hoàn toàn dựa vào ý chí, cảnh giới cao quá, tha thứ cho con người phàm tục như tớ không thể hiểu được không dám noi theo."

Cũng từ đây mà lão tam có câu cửa miệng: "Bạn học thiếu muối họ Lý với anh Cố don't care hôm nay có gặp nhau không thế?"

Hứa Du ở trong KTX cũng trêu cô hai ba câu, đến lúc gặp Lộ Minh lại nói, "Cố Văn Lan có ý gì đấy? Còn muốn yêu đương nữa không? Hay anh ta cho là Khê Ngôn nhà em không có ai theo đuổi hả?"

Lộ Minh rất là bất đắc dĩ, "Anh đâu có biết, xưa nay cậu ta vẫn thế, lại nói việc học năm ba của cậu ta đúng là rất nặng nề, hơn nữa không phải là Lý Khê Ngôn cũng không tới tìm cậu ta à? Sao mỗi cậu ta bị đổ thừa vậy?"

Hứa Du cũng cạn lời.

Buổi sáng hôm đó Khê Ngôn tan học, đúng lúc Cố Văn Lan cũng có tiết ở khu nhà này, hai người gặp nhau ở đúng chỗ cầu thang, cả hai ngay lập tức dừng chân nhìn nhau chăm chăm.

Lão nhị đứng sau Khê Ngôn cũng ngó người ra, sau đó bắt đầu đứng hóng hớt drama.

Có một nữ sinh đang đứng cạnh Cố Văn Lan, hình như cô ấy đang nói cái gì mà thực nghiệm, cái gì mà nuôi cấy trong môi trường với anh...

Khe Ngôn nghĩ ngợi, hỏi trước: "Anh... còn nhớ em không?"

Lão nhị nghĩ thầm, hai người là chiến hữu lâu ngày không gặp à? Cái lời dạo đầu quái quỷ gì đây?

Cố Văn Lan cười mà như không, sau đấy anh lại tỏ ra suy tư rồi mới tỉnh ngộ nhướn mày, "Ồ, em không phải là bạn gái của anh hả? Em có khỏe không?"

Khe Ngôn: "..."

Anh lại gần ôm lấy bả vai của Khê Ngôn, dẫn cô xuống lầu, "Lâu rồi không gặp, hay mình đi ăn bữa cơm để giao lưu tình cảm tí nhỉ?"

Khe Ngôn không nói gì, coi như ngầm đồng ý.

Suốt đường đi hai người không hề nói gì, khi đi qua sân bóng rổ của trường Khê Ngôn quay đầu nhìn sang, xuyên qua lưới sắt nhìn nam sinh đang

chơi bóng ở bên trong, sau đó liếc nhìn về phía bàn tay để trên vai cô của anh, lòng bàn tay anh rũ xuống, Khê Ngôn thấy đầu ngón trỏ của anh có vết cắt, còn thấm ra ít tơ máu.

Cô hỏi: "Tay anh sao vậy?"

Anh lạnh nhạt nói: "Buổi sáng lúc gọt táo lỡ tay."

Khê Ngôn nghĩ nghĩ bèn lấy băng keo cá nhân ra từ túi áo, cả hai mặt băng đều là màu trắng, Khê Ngôn thật cẩn thận vòng băng cá nhân lên tay anh.

Đám đông chen chúc, cô lại rất dịu dàng.

Mấy hôm trước lão nhị đưa băng keo cá nhân cho cô, nói có bạn trai rồi thì phải nhớ luôn mang theo thứ này để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, chờ đến thời điểm cần dùng thì ngay lập tức hình tượng của cậu sẽ lập tức sáng ngời lên.

Lão tam lại hỏi, có phải cần chuẩn bị một thứ nữa không?

Lão nhị trả lời, với cái tình trạng này của họ thì chờ trăm năm nữa hãy suy nghĩ cũng chưa muộn đâu.

Khê Ngôn nghĩ thầm, mấy người này nói cái gì vậy nhỉ? Cô chả hiểu gì cả

Cố Văn Lan vuốt ve ngón tay, "Miệng vết thương còn chưa được khử trùng."

Khe Ngôn hơi ngớ người ra, cô ngại ngần ngẩng đầu liếc anh, tai nóng bừng, cô duỗi tay ra chỗ bàn tay anh nói: "Nếu không thì mình lột ra đi."

Anh bỗng nhiên nắm lấy đầu ngón tay cô, nói: "Không cần, cứ để vậy đi." Sau ôm chặt lấy cô, giọng anh có vẻ vui, "Cảm ơn em nhé, bạn gái."

Tim Khê Ngôn bỗng dưng run lên, trái tim cô đập thành thịch, không biết phải nói gì.

Anh giật giật cánh tay, "Hửm?"

Cô nói nhỏ, "Không cần khách sáo."

Người bên cạnh cô bật cười.

Người này chỉ cần có tâm thì sẽ rất dễ khiến người ta vướng phải cái bẫy của anh.

Hiện giờ nghĩ lại, Khê Ngôn vẫn cảm thấy lúc đó cô phải can đảm bao nhiêu mới dứt khoát chia tay với anh, hơn nữa may là lúc đấy cô còn chưa đến mức thiếu anh thì không chịu nổi.

Nhưng bây giờ... Cô không dám chắc nữa.

Sau đó Cố Văn Lan trở lại ký túc xá, chiếc băng keo cá nhân kia cuối cùng vẫn bị anh lột ra, bởi vì anh có thói quen về đến KTX là rửa tay luôn, lại quên trên tay vẫn đang dán thứ kia, mà băng keo cá nhân một khi đã dính nước thì coi như xong.

Nếu không muốn miệng vết thương nhiễm trùng thì anh chỉ có thể lột ra.

Tối hôm sau, lần đầu tiên Cố Văn Lan gọi điện thoại bảo cô tới chỗ anh.

Khê Ngôn nghe điện thoại xong bèn ngồi trên giường trầm ngâm một lát.

Lão nhị, lão tam và Hứa Du nhìn nhau, sau đó lão nhị lấy ra đồ uống có ga quý giá của cô ấy, mở nắp ăn mừng, "Chúc mừng chúc mừng, đêm nay nhất định là một đêm mất hồn, để tớ kính cậu một ngụm."

Hứa Du nhảy xuống giường, "Quá đáng! Sao cậu dám giấu coca đi hả? Cấm ăn mảnh!"

Lão tam ngồi nghiêm chỉnh, "Để tớ hát vang một khúc nhé: Đêm ~ mất ~ hồn ~ khó ~ quên."

Khê Ngôn đi thay quần áo, lúc xuống lầu thì thấy Cố Văn Lan đang đứng ở chỗ bồn hoa KTX nữ, đêm tháng tư hơi lạnh lẽo, anh lại mặc đồ rất mỏng, một chiếc quần thu đông màu xám nhạt và áo ngắn tay, tay đút vào trong túi quần, anh cúi mặt, không biết đang nghiền cái gì dưới chân.

Cô đi đến chỗ anh nói: "Anh không lạnh à?"

Anh nhìn cô nói, "Còn tạm, đi thôi."

Hôm đó cũng không phải là đêm mất hồn gì cả, đêm đó khoa y của Cố Văn Lan liên hoan, anh không thể không đi nhưng lại cảm thấy hơi nhàm chán nên bèn lôi Khê Ngôn đi theo anh, có người ở bên dù sao cũng dễ chịu hơn một chút.

Cố Văn Lan vốn là một người vô cùng nổi tiếng trong khoa, hiện giờ anh lại dẫn bạn gái tới nên nghiêm nhiên trở thành đối tượng bị trêu chọc.

Mấy người trong KTX của anh thật ra còn tí tiết tháo, không đi làm bậy với chúng bạn.

Khê Ngôn không ứng phó nổi bèn giữ im lặng, Cố Văn Lan thì lại lười nói với bọn họ, mọi người nói hồi lâu thấy họ không có phản ứng gì đành hậm hực ngậm miệng, bắt đầu nói chuyện với nhau.

Cố Văn Lan ngồi xuống tầm hai phút đã bắt đầu thấy nhàm chán, anh ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo, Khê Ngôn ngồi bên cạnh anh, anh tùy tay chọn một sợi tóc dài của cô bắt đầu cuốn cuốn cho hết thời gian.

Chờ Cố Văn Lan cảm thấy tham gia đã đủ rồi bèn kéo cô về.

Anh không ăn được mấy, Khê Ngôn hỏi: "Anh có đói không?"

Cố Văn Lan lắc đầu, "Hơi buồn ngủ."

Khê Ngôn nói: "Vậy anh về nghỉ ngơi đi, em cũng về KTX đây."

Anh nhìn cô một lát rồi nói: "Được."

Nửa tháng sau, hai người vẫn ai làm việc đó, đi học, tan học, ăn cơm, học tập, ngủ, ngày qua ngày thảnh thơi thoải mái tin cho nhau.

Một ngày nào đó Khê Ngôn ngồi trong thư viện, cô cầm bút nhìn cửa sổ im lặng hồi lâu, cô nghĩ, căn bản là Cố Văn Lan không hề muốn yêu đương.

Mà cô còn quá trẻ, hoàn toàn không biết phải duy trì, thúc đẩy, củng cố nó thế nào.

Kì nghỉ 1/5, mấy cô bé trong KTX của Khê Ngôn hoặc là về nhà, hoặc là đi du lịch.

Hứa Du và Lộ Minh định đi leo núi, ngày đó hai người ra ngoài từ sáng sớm, hai cô gái còn lại cũng không ở trong KTX, Khê Ngôn ôm mấy quyển sách đi vào thư viện, trên đường đi cứ nhìn điện thoại mãi như đang suy tư gì.

Cô ở thư viện đến tận khi trời tối, cuối cùng cũng gọi điện cho Cố Văn Lan trên đường về KTX.

Người ở đầu dây bên kia hình như mới tỉnh ngủ, giọng của anh ỉu xìu buồn bã.

"Anh bị cảm à?"

"Có chút."

"Anh ăn cơm chưa?"

"Chưa." Đầu dây bên kia nói: "Hay em mang qua đây cho anh nhé?"

Khê Ngôn nói: "Em có được vào KTX nam sinh không?"

Cố Văn Lan đột nhiên để xa điện thoại ra để còn hắt xì, anh lấy khăn giấy ra lau mũi xong mới để điện thoại lại sát bên tai, nói: "Vào đi, tầm này quản lí KTX đang ăn cơm."

Khê Ngôn nghe điện thoại xong bèn đến nhà ăn lấy cơm, sau đẩy vòng tới phòng y tế xin thuốc cảm, lúc cô đến KTX nam sinh quả nhiên không thấy ai ở khu quản lí.

Cô thật cẩn thận nhìn xung quanh, chạy vào trong với bộ dáng có tật giật mình, ngay cả lúc đã vào hành lang cũng không dám dừng chân lại mà vẫn tiếp tục đi nhanh lên lầu, may mà trên đường cô không gặp phải người nào, cô đi thẳng đến phòng KTX của Cố Văn Lan rồi gõ cửa.

Cố Văn Lan ra mở cửa với bộ dạng lơ đãng thối thác hết sức, người đứng ngoài cửa hình như bị dọa sợ nên mặt trắng không còn giọt máu, anh phì cười, vừa kéo cô vào vừa nói: "Em cũng chỉ có chút bản lĩnh đấy thôi hả."

Trong KTX của anh chỉ bật chiếc đèn bàn, ánh sáng chiếu tới hữu hạn nên tầm nhìn toàn phòng cũng rất hạn chế

"Sao anh không bật đèn?" Khê Ngôn sờ tường tìm công tắc

"Đèn hỏng rồi, mai mới có người đến sửa," Cố Văn Lan kéo ghế ra ngồi, trong bóng đêm vẫn có thể thấy được khuôn mặt trắng ngần của cô, còn có cả cánh tay và đôi chân mảnh dẻ.

Khê Ngôn để cơm lên bàn, "Anh ăn cơm đã rồi hãy uống thuốc."

Cố Văn Lan ngó đồ trên bàn, tùy tiện bới tóc lên, anh hơi lười, "Chờ lát nữa đi."

Khê Ngôn đứng yên một chỗ tìm cách trau chuốt những lời mình định nói với anh, trong lúc cô đang ngơ ngẩn thì Cố Văn Lan nhìn cô chăm chăm, dáng người cô mảnh khảnh, dáng đứng rất đoan trang, đứng ở nơi nửa sáng nửa mờ lại càng dễ đi vào lòng người.

Cố Văn Lan vỗ vỗ chân mình nói: "Lại đây anh ôm."

Khê Ngôn hoàn hồn nhìn sang phía anh, tỏ ra hơi do dự, "Anh ăn cơm đi."

Cố Văn Lan giơ tay ra chờ cô, Khê Ngôn không còn cách nào khác bèn đi qua nhẹ nhàng ngồi lên đùi anh, thân hình anh cao lớn, ngay cả khi cô ngồi trên đùi anh thì vẫn thấp hơn anh một chút, một bàn tay của anh tùy ý thả lỏng, bàn tay kia lại cầm lấy cổ chân cô.

Làn da cô có một loại xúc cảm lạnh lẽo nhẵn nhụi, anh sờ mãi, hơi không muốn bỏ tay ra.

Khê Ngôn không được tự nhiên mà dịch chân ra, "Có phải anh bị sốt không? Sao tay lại nóng quá vậy?"

Anh cười khẽ, tiếng hít thở khe khẽ đượm nét mập mờ, "Không biết, hay em thử sờ trán anh xem?"

Khê Ngôn đang định không để ý đến anh nữa thì anh lại giậm giậm chân thúc giục cô nhanh lên, cô giơ tay sờ trán anh rồi lại sờ trán mình, nói: "Không sốt, độ ẩm rất bình thường."

"Nghe nói trán chạm trán mới chính xác."

"..."

"Em thử đi."

"..."

Khê Ngôn không nói lại anh được, đành dán trán mình vào trán anh.

Anh hạ giọng: "Lại gần thêm chút nữa."

Cô ngẫm hiểu, cũng không tỏ ra ngại ngùng nữa, cô kề sát thêm rồi hôn anh.

Nụ hôn của anh cũng thông thả ung dung như chính con người anh vậy, bàn tay đang vuốt ve khắp người cô cũng từ từ như thế, rồi lại mang theo chút ý vị thích thú, chậm rãi sờ lên trên, rồi lại dừng ở điểm mấu chốt như đang kiểm chế điều gì đó, không tiến thêm một bước như tránh mạo phạm.

Như gần như xa, càng khiến lòng người ngửa ngáy.

Động tác hơi không trôi chảy, cô thầm nghĩ ngợi gì đó rồi đột nhiên đá giày ra, cô ngồi lại nghiêm chỉnh trên người anh, ánh mắt hai người quấn quýt lấy nhau, vừa thâm trầm vừa êm ái, Khê Ngôn cúi người hôn anh một lần nữa...

Cảm xúc của anh như trời dậy, anh sôi nổi đáp lại, ôm người trong lòng ngực vào sát thêm chút nữa, hành động này dường như lại khiến Khê Ngôn bị giật mình, cô hít một hơi thật sâu, hơi thở vừa mỏng manh vừa dồn dập, cô bỗng khựng lại, sau đó đỏ mặt.

Cố Văn Lan hiểu ra bèn cười khẽ, anh vòng tay qua eo cô để phối hợp với động tác của mình.

Mấy cô nàng trước kia dính người hơn cô, mềm mại hơn cô,... Nhưng

không người nào rụt rè, rồi lại không rụt rè bằng cô, nhân lúc anh bị cảm bèn thừa cơ.

Cố Văn Lan cảm thấy có lẽ hôm nay anh sẽ khuy trước cô mất, anh cũng không khách sáo nữa, cởi quần sooc của cô ra, hoàn toàn vào trong...

Hai người lăn lộn trên ghế hồi lâu, sau đó anh ôm cô lên giường.

Cố Văn Lan cảm thấy cơ thể trước mặt mình trắng đến chói mắt, anh nhìn không được bèn vân vê một chút, rồi nói: "Sao em trắng thế nhỉ?" Sau đó bóp chặt eo cô, "Trắng thế này để ai xem hả?" Cố Văn Lan không biết cảm xúc lúc ấy của anh từ đâu ra, cứ thế nổi nóng, "Để ai xem?"

Khê Ngôn cơ hồ không nói được thành câu, "Không có..."

Anh ra sức, khung giường kêu kéo kẹt, cô mơ màng, mềm mại ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, nơi đó là khởi nguồn của mọi sự hoang dã, kẻ chủ mưu.

Cố Văn Lan không định chia tay với cô, ít nhất là bây giờ thì anh không có ý định đấy, cho nên lúc cô ăn mặc chỉnh tề đứng ở cuối giường nói ra câu đó anh mới sững sờ hồi lâu, khói thuốc vương vít mờ mịt, anh không thấy rõ vẻ mặt của cô lúc ấy.

Anh đáp: "Được."

Lúc cô rời đi trời vẫn chưa hoàn toàn sáng, thế nên mấy ngày sau anh vẫn dư vị một điều gì đó, có lẽ là đêm đó, hoặc là cô, cũng không chắc nữa, hoặc là cả hai, nhưng thật ra cũng chỉ có mấy ngày.

Anh của khi đó, cũng không phải thiếu ai là không sống nổi.

Rất nhiều năm sau, Cố Văn Lan nhìn lại người nằm trong lòng mình,

không khỏi cảm khái đây là duyên phận, cũng là may mắn của anh.

--

Buổi chiều trước hôm khai giảng, Khê Ngôn dẫn Chu Vũ đi gặp viện trưởng Cố.

Viện trưởng Cố dẫn Chu Vũ vào thư phòng, hai người nói chuyện ở trong đó một lúc lâu, Khê Ngôn ngồi chờ ngoài sô pha phòng khách và nghe Quan Tiện ngồi nói chút chuyện nhà, cô đang suy nghĩ về cuộc nói chuyện trong thư phòng nên hơi thất thần.

Quan Tiện nói viện trưởng Cố hơi kén ăn, nếu ăn thịt thì chỉ thích phần lưng, thích ăn thịt thăn chua ngọt nhất.

Khê Ngôn nghĩ thầm trùng hợp ghê, Cố Văn Lan cũng rất thích ăn thịt thăn chua ngọt, cô cười cười không biết trả lời thế nào bèn nói: "Cố Văn Lan nhà cháu lại không kén ăn, nấu món gì ăn món đấy."

Vừa nhắc tới anh là anh gọi điện cho cô, Khê Ngôn nghĩ ngại mấy giây bèn đứng dậy ra ngoài hành lang nghe máy, Cố Văn Lan bảo tối nay Lộ Minh hẹn anh đi ăn, bảo cô đừng ở ngoài quá muộn, anh tan làm xong thì sẽ tới đón cô.

Cô vừa mới ngắt máy thì Hứa Du lại gọi tới.

Cô ấy nói thẳng, "Lộ Minh hẹn tớ tối nay đi ăn."

Khê Ngôn nói: "Vừa rồi Cố Văn Lan cũng nói một câu y thế với tớ."

Hứa Du nói: "Anh ta nói với tớ là cũng hẹn cả mọi người nữa, không biết anh ta có ý gì nữa?"

"Đại khái là sợ hẹn riêng thì cậu sẽ không đến, nếu anh ta hẹn riêng thì

cậu có đi không?"

"Đương nhiên là không rồi." Hứa Du nói xong thì đổi giọng: "Đi, đi thôi, nhân đêm nay nói rõ với anh ta, để anh ta đỡ phải quẩn quít lấy tở nữa."

Khê Ngôn hàn huyên với cô ấy một lát, thấy Chu Vũ đi ra mới ngắt máy.

Viện trưởng Cố làm việc rất dứt khoát, ông vừa ngoài bèn trực tiếp căn dặn tài xế riêng dẫn Chu Vũ đi xử lý các loại giấy tờ với cả việc đóng dấu các thứ.

Vốn là Khê Ngôn định đi cùng nhưng cô lại cảm thấy nhiều thứ giấy tờ phải xử lý như thế sẽ về nhà trễ mất, cô do dự một lát, cuối cùng đành phải bảo Chu Vũ có chuyện gì thì gọi cho cô sau.

Lão Vương lái xe mời cô lên xe, nói rằng ông cũng tiện đường cho cô đi nhờ một đoạn, ra ngoài kia để bắt xe hơn.

Khê Ngôn đành phải lên xe.

7 giờ tối, Cố Văn Lan về đến nhà bèn gọi điện thoại bảo cô đi xuống, sau khi Khê Ngôn nghe máy xong bèn thoa một lớp kem nhàn nhạt lên mặt rồi bôi son, cô soi gương xong xuôi mới xách túi xuống lầu.

Cố Văn Lan thấy cô đi xuống bèn nhanh chóng dựa lưng vào thân xe, tỏ ra thâm trầm bắt đầu đứng hút thuốc.

Khê Ngôn gõ gõ thân xe, nói: "Em tới rồi."

Anh không hề phản ứng lại.

Khê Ngôn vòng qua đầu xe đến chỗ anh, anh giả vờ như không nhìn thấy cô, lệch mặt sang phía bên kia, Khê Ngôn tức giận khề đẩy anh rồi vòng lại vị trí ghế phụ, mở cửa lên xe.

Cố Văn Lan nghe thấy tiếng mở cửa thì nhanh chóng quay đầu lại, thấy cô đã ngồi trong xe thì cũng không nói gì mà chỉ cười cười, sau đó cũng lên xe.

Trên đường hai người gặp đèn đỏ, xe dừng lại, anh nghiêng đầu thấy màu môi cô là lạ bèn nâng cằm cô lên hỏi: "Màu son gì đây? Hồng không ra hồng vàng không ra vàng."

Khê Ngôn gạt tay anh ra, "Anh đừng..."

Cố Văn Lan thấy cô có vẻ căng thẳng bèn tạm thời không trêu cô nữa

Lộ Minh đặt một dây ghế lô, chính anh ta đã tới đây từ sớm.

Khi Khê Ngôn nhìn thấy Lộ Minh thì có cảm giác anh ta đã trưởng thành hơn rồi, hơn nữa là vẻ thận trọng lộ rõ ra bên ngoài, nhưng khi mỉm cười thì vẫn là nụ cười tươi sáng khi xưa khiến người ta cho rằng anh vẫn là chàng thiếu niên ấm áp lúc đó.

"Không ngờ đấy, đến cuối cùng hai cậu lại thật sự ở bên nhau." Lộ Minh giơ chén rượu lên rồi nói: "Cái này gọi là gì nhỉ?"

"Ý trời." Cố Văn Lan nói.

Lộ Minh cười sang sảng, "Coi như cậu may mắn! Trước kia bắt nạt cô ấy như vậy cơ mà."

Cố Văn Lan phì cười, "Đàn ông không cần phải đề cập tới sự mãnh (*) (liệt) năm đấy làm gì."

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan bổ sung: "Lỗ mãng." (*)

(*), (*): Mãnh (猛) và Mãng (莽) có cách đọc gần giống nhau.

Hứa Du khoan thai đến muộn, lúc vào ghế lô bèn chọn vị trí cách Lộ Minh xa chút để ngồi xuống, kể từ khi cô ấy bước vào phòng thì tư tưởng của Lộ Minh không thể tập trung được, phần lớn chỉ chú ý tới Hứa Du, còn Hứa Du lại giả bộ như không phát hiện.

Một bữa cơm ăn tới lúng ta lúng túng, bốn người ở đây không ai dám hồi ức kỷ niệm đã qua đi, sợ giẫm phải mìn.

Riêng Khê Ngôn lại cảm thấy chẳng có vấn đề gì cả, cô chỉ sợ hai người kia nghe xong lại không vui.

Ăn cơm xong cô đã có ý rời đi, cô liếc Cố Văn Lan thì thấy người đang tỏ ra không liên quan này cứ thế ngồi uống trà, cô giật nhẹ ống tay áo của anh, không ngờ lại bị anh cầm tay lại.

Cô đang bất đắc dĩ thì anh đột nhiên lại kéo cô đứng dậy, nói: "Khê Ngôn có thói quen ngủ sớm, bọn tớ về trước đây."

Hứa Du ngồi yên không phản ứng.

Lộ Minh đứng lên nói: "Vậy lần sau có gì mình lại gặp."

Hai người đi ra ghế lô, thuận tay đóng cửa lại

Lộ Minh đứng trong chốc lát rồi đi lướt qua mấy chiếc ghế trống không, anh ta ngồi xuống ghế bên cạnh Hứa Du, suy nghĩ xem nên bắt đầu nói từ đâu.

Hứa Du lại giành nói trước: "Lộ Minh, đừng tới tìm tôi, chúng ta không thể tái hợp lại được đâu, thật đấy."

Trái tim Lộ Minh đau đớn như thể bị ai đó xuyên dao qua, "Bởi vì cái tên

sinh viên kia à?"

"Không liên quan đến cậu ấy."

"Em thích nó?"

"Không liên quan đến cậu ấy!"

"Nói cho anh biết, em thích nó đúng không?"

"Lộ Minh!" Hứa Du nghiêm túc gọi anh, đỏ mắt, "Tôi không thể quên được, tôi đã thấy cảnh anh và cô bé kia ở bên nhau, tôi đã trộm nhìn rất nhiều lần, tôi không thể quên được!"

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi lâu, như muốn truy hỏi ý tứ trong mắt đối phương.

Lộ Minh nói: "Cậu ta có thể khiến em hạnh phúc à?"

Hứa Du đứng lên, "Không liên quan đến anh."

Lộ Minh giữ chặt lấy Hứa Du, tựa đầu vào tay cô: "Du Du, anh rất nhớ em."

.....

Khê Ngôn không yên tâm nên cứ đứng ngoài xe ngoảnh đầu nhìn lại, nhất định không chịu lên xe, Cố Văn Lan đứng cạnh nhìn cô chăm chăm, cô vừa quay đầu lại thì thấy anh, sợ hết cả hồn, "Anh làm gì đấy? Suốt ngày cứ thần thần bí bí."

Cố Văn Lan hơi hất cằm lên, "Sao son này của em không phai màu vậy? Không có độc đấy chứ?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan: "Nếu không để anh tới thử độc nhé?"

Khê Ngôn nói: "Không cần! Em ăn rất cẩn thận cho nên không nhòe ra mấy đâu."

Cố Văn Lan cẩn thận nghĩ nghĩ, anh tỏ ra lo lắng, kiên trì muốn liều mình thử độc nên cứ quẩn quít lấy cô hồi lâu, trong lòng Khê Ngôn đang nghĩ chuyện khác nên không cho anh chạm vào, anh bắt đầu nổi cáu bèn ôm cô vào ghế sau xe bắt đầu tha hồ thử độc.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Muộn Tao Đều Nên Bị Trường Trị.

Chương 41: Muộn tao đều nên bị trường trị.

Ngày khai giảng đầu tiên khối 11 của trường mở họp giáo viên, nội dung chủ yếu của hội nghị là sắp xếp thêm một tiết tự học buổi tối cho khối 11, đồng thời thêm chương trình học vào cuối tuần.

Tin tức này vừa được thông báo thì các chủ nhiệm đều thầm rên rĩ.

Bao gồm cả Khê Ngôn.

Điều này có nghĩa là sau mỗi buổi tối thứ sáu thì ít nhất là cô phải chờ tới mười giờ hơn mới được về nhà.

Vậy là hình như cô còn bận hơn cả Cố Văn Lan, tuy rằng công việc không vất vả bằng anh nhưng thời gian cô ở trường còn dài hơn thời gian anh làm việc ở bệnh viện thì phải.

Lúc Cố Văn Lan biết tin này bèn hỏi cô, "Khi nào bắt đầu thế?"

Cô nói: "Ngày mai."

Sau đấy anh bắt đầu giành giật lấy từng giây mà lăn giường với cô...

Chuyện đáng vui mừng nhất chính là sau nửa tháng khai giảng tới nay, giáo viên các môn khác thường thường chạy xuống khen Chu Vũ với cô sau mỗi tiết, bọn họ đều nói: "Kẻ sĩ mấy ngày không gặp (*), đúng là phải lau mắt mà nhìn, không ngờ Chu Vũ lại ngồi viết ghi chú ở môn tôi!"

(*) Nguyên bản là Kẻ sĩ ba ngày không gặp, ý chỉ không thể mãi nhìn người khác với thành kiến cũ.

Chu Vũ vậy mà lại giơ tay trả lời câu hỏi!

Chu Vũ vậy mà lại nộp bài tập!

Chu Vũ học hành rất nghiêm túc!

Khê Ngôn rất là yên lòng, sau đó cô nhận ra hình như nửa tháng nay rồi chưa nói chuyện với Cố Văn Lan được mấy câu thì phải.

Dạo gần đây anh toàn đi làm từ lúc trời chưa sáng, buổi tối còn về muộn hơn cả cô, thậm chí Khê Ngôn còn đang nghi ngờ có phải anh đang so xem giữa anh với cô ai có thể "Thức khuya dậy sớm" hơn không ấy.

Hôm nay Cố Văn Lan lại trực ban không về, sau khi tan tiết tự học buổi tối thì Khê Ngôn dọn đồ chuẩn bị về nhà mẹ đẻ qua đêm, nhà bố mẹ cô gần trường học hơn, mỗi khi cô lười sẽ lại về đấy.

Khê Ngôn còn chưa đi ra cổng trường thì Chu Vũ đã đuổi theo cô.

"Cô ơi," Chu Vũ chạy tới, "Đêm nay cô về nhà nào vậy?"

"Về nhà bố mẹ cô." Khê Ngôn nhìn cậu rồi nói: "Em cũng về đi, đừng ở ngoài muộn quá."

Chu Vũ đi thêm hai bước, bỗng nhiên nói: "Hay em về nhà với cô nhé, nhà em cách đấy không xa."

Khê Ngôn hơi bất ngờ, "Thế hả?" Cô do dự một lát rồi hỏi: "Ba em đã về nhà chưa?"

Cậu lắc đầu, "Chưa ạ."

Khê Ngôn hơi hơi kéo dây túi xách, "Nói cách khác là mấy hôm nay em đều ở nhà một mình à?"

Chu Vũ tỏ ra rất thờ ơ, "Ông ta có ở nhà hay không cũng giống nhau thôi, không về càng tốt, em đỡ gặp phiền phức." Cậu thấy cô còn đang xách túi bèn đuổi tay ra hỏi: "Em cầm giùm cô nhé?"

Khê Ngôn đưa đồ cho cậu, không nói gì thêm.

Khê Ngôn không biết hôm đó viện trưởng Cố đã nói gì với Chu Vũ, hoặc là hai người họ đã cùng đồng ý với nhau cái gì, tóm lại là theo ý của viện trưởng Cố thì ông vẫn sẽ giúp đỡ Chu Vũ đến khi nào cậu hoàn thành việc học.

Trừ việc này ra thì viện trưởng Cố sẽ giúp đỡ giải quyết 8 vạn mà nhà Chu Vũ đang nợ.

Khê Ngôn hoàn toàn không nghĩ tới việc đó, lúc cô nói chuyện này với Cố Văn Lan thì hình như anh không quan tâm mấy.

Mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi, tự thân Khê Ngôn lại ý thức được sự gian nan khổ cực khó hiểu nào đó nên rất nghiêm khắc đôn đốc việc học của Chu Vũ, tóm lại là không thể phụ lòng tốt của viện trưởng Cố được

Chu Vũ dẫn Khê Ngôn đến dưới lầu nhà cô, lúc cậu đang định đi Khê Ngôn gọi lại bảo cậu lên nhà ăn khuya đã rồi hãy về, cậu cũng không khách sáo bèn gật đầu lên nhà.

Chu Mộc Lan thấy cậu tới thì không khác gì thấy con ruột cả, thậm chí còn tỏ ra rất đau lòng, "Ôi ôi, còn nhỏ tuổi vậy đã bạt mạng thế rồi, chút nữa về nhà nhớ ngủ sớm, không phải học làm gì."

Khê Ngôn ăn mì, cảm thấy hơi buồn cười.

Sau đấy Chu Mộc Lan lại nhìn sang phía cô, "Con cũng thế, nhân lúc còn sớm thì đừng nhận làm giáo viên chủ nhiệm nữa, con với Văn Lan đều bận tối tối mày tối mặt, nhà mà có giống cái nhà không? Trước kia con bận thì thôi đi, giờ làm vợ người ta rồi mà còn..."

Khê Ngôn ngăn bà lại, "Mẹ, con biết rồi mà, làm hết khóa này rồi con xin thôi."

Chu Mộc Lan vẫn còn không cam lòng, nói tiếp: "Xem đi, bây giờ còn không có thời gian sinh con nữa, cứ hoãn lại việc này mãi..."

Khê Ngôn đỏ mặt, "Mẹ --"

Cô hơi ngại bèn liếc Chu Vũ, cậu chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô mấy giây, sau đó lại không nói gì mà cúi xuống tiếp tục ăn mì.

Lúc về, Khê Ngôn dẫn Chu Vũ xuống dưới lầu, còn dặn dò cậu: "Về nhà thì nhớ nghỉ ngơi sớm, có gì thì nhắn tin cho cô đấy."

Chu Vũ vâng rồi quay người đi về.

Mỗi khi Khê Ngôn nhìn Chu Vũ thì có đôi khi sẽ nhớ tới Cố Văn Lan.

Ngày Cố Văn Lan học cấp ba cũng sống trong gia đình đơn thân, cũng vừa học vừa làm thêm, hơn nữa sức khỏe của mẹ anh không tốt... Không biết anh vượt qua quãng thời gian ấy thế nào, chút tiền làm thêm ấy của anh liệu có đủ dùng không?

Hôm thứ bảy khối 11 không sắp xếp tiết tự học tối nên Khê Ngôn về nhà sớm rồi mau chóng đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, cô cũng chỉ có hai ngày cuối tuần mới có thời gian nấu cơm chiều cho Cố Văn Lan.

Thế nhưng cô mới về đến nhà thì anh đã gọi điện tới, nói đêm nay có ca

mổ nên sẽ không về.

Trước khi ngắt máy, cô nhanh nhẩu nói: "Trưa mai để em mang cơm cho anh."

Cố Văn Lan không chòng ghẹo cô hai câu như bình thường, anh im lặng mấy giây mới nói: "Không cần đâu, hiếm khi có cuối tuần em được nghỉ ngơi thì ở nhà đi, đừng chạy loạn."

Khê Ngôn nói: "Mang cơm thôi mà, không chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của em đâu."

"Mai anh có ca mổ cả ngày."

"Kiểu gì cũng sẽ có thời gian ăn cơm mà."

"Không biết được, nhiều lúc đứng mổ bảy tám tiếng liên tục đấy."

Khê Ngôn mím môi, nói: "Anh có chuyện gì thế hả? Sao lại không cho em mang cơm?"

Cố Văn Lan yên lặng mỉm cười, "Em nhớ anh à? Có phải muốn gặp anh không?"

Cô hơi do dự, "Còn tạm."

Anh thản nhiên nói: "Nói thật."

Cô còn chưa trả lời thì đã đỏ bừng mặt, "Có hơi... Mấy ngày nay cũng có phải anh không về nhà đâu." Buổi tối đều ngủ chung giường, chỉ là anh đi sớm về trễ nên không nói gì với cô được thôi.

Cố Văn Lan nói: "Vậy đến đi, tới bệnh viện thì gọi điện thoại cho anh để anh xuống lấy."

Khê Ngôn hỏi: "Vì sao?"

Anh cười cười, "Hôm nay em có nhiều vấn đề quá nhỉ."

Cô nhỏ giọng nói: "Em thấy anh mới có vấn đề ấy."

Cố Văn Lan ung dung nói: "Anh đau lòng em, để em đỡ phải chạy lên chạy xuống chứ sao."

Khê Ngôn không tin lời này của anh mấy nhưng cũng chỉ hàm hàm hồ hồ nói một câu: "Rồi nói sau, anh cứ làm việc đi, em ngắt máy đây."

Cô nói chuyện điện thoại xong thì ngơ ngẩn một lát rồi mới đứng dậy tắm rửa.

Khê Ngôn tùy tiện làm bữa cái gì đó ăn rồi vào thư phòng soạn bài, sắp đến kì kiểm tra tháng này rồi, bây giờ cũng phải bắt đầu chuẩn bị đề thi, các giáo viên lịch sử khác không bận như giáo viên chủ nhiệm là cô nên đương nhiên phải làm phần nặng kiến thức hơn.

10 giờ tối, Hứa Du gọi điện thoại bắt đầu lảm nhảm về chuyện công việc, nói đang nửa đêm lại bị xách đi trang trí, lại nói linh ta linh tinh hơn nửa tiếng nữa mới thôi.

Khê Ngôn thấy đã là 11 giờ thì ngáp dài ngáp ngắn

10 giờ sáng hôm sau, Khê Ngôn vừa mới định vào bếp nấu cơm thì Hứa Du lại gọi cho cô, "Khê Ngôn, tứ ngã gãy chân nên đang nằm viện rồi, nhân lúc tứ còn sống thì mau mau tới thăm bệnh đi."

Khê Ngôn sửng sốt, "Sao đột nhiên vậy? Tối qua cậu còn khoẻ mà."

"Thì thế đấy!" Hứa Du than vãn: "Tối qua tớ phải đi hỗ trợ trang trí đúng không? Lúc leo thang không chú ý nên ngã mất."

"Cậu đang ở bệnh viện nào vậy?"

Hứa Du cười, "Còn có thể là bệnh viện nhà nào nữa? Tối qua tớ cố gắng chịu đau bảo anh tài xế vòng xe đường xa chạy tới chỗ bác sĩ Cố nhà cậu coi như để chiếu cố việc làm ăn của bệnh viện nhà anh ta đấy."

Khê Ngôn nói: "Cậu không cần phải vậy đâu, lỡ như đến muộn thì sao?"

Hứa Du tắc lưỡi, "Lúc cậu đến thăm tớ còn tiện thể gặp chồng được luôn còn gì?"

Khê Ngôn cười cười, "Cậu còn suy xét cụ thể đến thế cơ à?"

"Cũng không phải, chủ yếu là tớ nghĩ có người quen ở đây thì nói không chừng có thể bớt tí tiền thuốc men," nói xong cô lại bổ sung, "Tuy rằng đây là tai nạn lao động nhưng năm ngoái công ty mới tăng lương cho tớ, tớ phải suy xét báo đáp cho họ chứ."

"Gãy chân có nghiêm trọng không?" Khê Ngôn hỏi.

"Còn tạm, phải dưỡng thương hai tháng."

"... Vậy là rất nghiêm trọng rồi còn gì."

Khê Ngôn nhanh chóng đi nấu cơm, làm thêm cả phần cho Hứa Du, cô để riêng ra hai hộp giữ nhiệt rồi ngồi xe đến bệnh viện.

Cô chưa gọi điện thoại cho Cố Văn Lan, vừa tới bệnh viện thì lên khoa chỉnh hình luôn, lúc cô đến phòng bệnh của Hứa Du thì cô ấy đang bị bó bột đùi phải ngồi dựa lưng vào thành giường, còn đang lật báo, thỉnh thoảng nói mấy câu với bác gái giường bên.

Khê Ngôn hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Hứa Du lắc đầu, "Chẳng ra sao, không xuống giường được cũng không động đậy được."

Bác gái giường bên nói: "Của cháu còn tạm tạm đấy, cái cậu giường đối diện kia kìa, lúc vào đây còn mỗi mắt chớp được, ăn uống tắm rửa đi vệ sinh đều nhờ người giúp việc hết, sau hai tháng thì đỡ hẳn."

Cậu giường bên liếc bác gái, không nói gì.

Khê Ngôn để hộp giữ nhiệt ở cạnh tủ, nói: "Tớ mang cơm trưa đến cho cậu đây, đói thì nhớ ăn nhé."

Bác gái nhìn hộp giữ nhiệt nói, "Ái chà, còn mang cơm cho bạn nữa hả? Cô bé chăm làm nhỉ," bác gái nói với Khê Ngôn: "Cô bé có bạn trai chưa?"

"Không có bạn trai đâu bác," Hứa Du nói: "Người ta lấy chồng rồi, là bác sĩ bệnh viện này đấy."

"Ồ..." Bác gái tỏ ra đáng tiếc, "Hiện tại nghề bác sĩ y tá đều sắp thành nghề nguy hiểm rồi, ngày hôm qua có người nhà của bệnh nhân làm ầm lên với bác sĩ đấy, cháu đã nghe chưa?"

Khê Ngôn lắc đầu, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Dì ơi, là chuyện của khoa nào vậy ạ?"

Bác gái bĩu môi, "Dì chịu thôi, dù sao bệnh viện hay có chuyện này lắm, cũng không biết chính xác là ai đúng ai sai, phức tạp kinh khủng."

Khê Ngôn ở đây thêm một lát rồi đi thang cuốn lên tầng thì đúng lúc gặp phải Cố Văn Lan, anh đang định vòng qua chỗ thang cuốn để đến phòng bệnh, không ngờ lại thấy cô.

Anh còn chưa nói gì thì cô đã căng thẳng chạy tới hỏi, "Anh có bị thương

không?"

Vẻ mặt của Cố Văn Lan hơi khựng lại, cười hỏi: "Sao lại hỏi thế?"

Khê Ngôn giơ tay ra sờ sờ người anh, "Em nghe nói có người nhà bệnh nhân xung đột với bác sĩ, là khoa anh à?"

Cố Văn Lan cho cô sờ thoải mái, nói: "Không phải, là khoa phổi, sao em lại không gọi điện thoại cho anh?"

Khê Ngôn buông tay ra rồi nhìn anh, "Anh căng thẳng làm gì? Lúc trước em mang cơm cho anh cũng có gọi điện thoại đâu."

Anh cười cười, lôi cô đến chỗ cửa sổ, ở đây ít người, anh hỏi: "Em nghi ngờ gì thế?"

Khê Ngôn không đáp, cô đưa hộp giữ nhiệt cho anh, "Anh cứ đi làm đi, em không quấy rầy anh nữa."

Cố Văn Lan nhận đồ xong bèn túm chặt lấy cô, "Em đang dối à?"

"Không phải," cô dừng lại suy nghĩ một chút mới nói: "Anh nói hôm nay anh bận, em sợ làm mất thời gian của anh."

"Vẫn phải có thời gian ăn cơm chứ, em ở đây với anh chút đã," anh sờ sờ cổ tay cô, "Gầy à?"

Cô lắc đầu, không biết nghĩ gì mà nghiêm túc nói: "Em cảm thấy không quấy rầy anh thì tốt hơn."

Cố Văn Lan bất đắc dĩ bật cười, "Em đúng là biết thời thế quá nhỉ."

Khê Ngôn cũng cười cười, thấy cà vạt của anh lỏng bèn thắt lại cho anh, hỏi: "Anh có mệt không?"

Cố Văn Lan thanh thản dựa lưng vào cửa sổ, anh gác đầu lên thành cửa nhìn cô, "Mệt thì mệt, nhưng mà khó chịu nhiều hơn."

"Có phải anh không khỏe không?" Cô bỗng dừng cau mày

"Nói thế nào đây nhỉ?" Anh hơi trầm ngâm, nói: "Vừa nhúu mày chau, lại quặn lòng đau." (*)

(*): Bài "Nhất tiễn mai" của Lý Thanh Chiêu, ở đây mình dùng bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn, hai câu thơ này ý tứ là nỗi tương tư, nhớ mong vừa biến mất nơi mày ngài ngừng chau thì lại hiện hữu quặn quanh trong lòng.

Khê Ngôn nghe vậy thì mím môi quay mặt nhìn ra cửa sổ, một quãng sắc xuân.

Cố Văn Lan nói: "Nghe xong vui thì cười cái cho anh xem, nín vậy không khó chịu hả?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan cười như không cười, "Em có biết như em người ta gọi là gì không?"

Khê Ngôn nhìn về phía anh.

Anh nói: "Muộn tao." (*)

(*) Chỉ người bề ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm lại vô cùng điên cuồng. Còn có cách lý giải là nội tâm cực độ khát vọng nhưng mặt ngoài lại cố gắng kìm nén. Hoặc là ẩn nhẫn nhưng vẫn không mất sự nhã nhặn. Nhưng chủ yếu là hiểu theo nghĩa đầu tiên và thứ hai.

Cô ngáp ngừng: "... Phiền quá."

Cố Văn Lan cười ghé sát tai cô, nói nhỏ, "Muộn tao đều nên bị trừng trị."

Khê Ngôn nghe giọng nói trầm trầm của anh thì đỏ mặt, cô nhin không được bèn cãi lại, "Không bằng mình tao (*) của anh được." Đúng là không bình tĩnh như anh được, cô nói xong thì lại tiếp tục đỏ mặt.

(*): Muộn cũng trái nghĩa với mình, mình tao có thể hiểu là trắng trợn biểu lộ khát vọng trong nội tâm của mình.

Cô hơi đẩy anh ra, ban ngày ban mặt, anh mặc quần áo chỉnh tề nhưng lại cười vô cùng lưu manh.

Sau cùng anh nói: "Hai ngày nay bệnh viện không an toàn lắm, em cứ thế đến anh không yên tâm nên mới bảo em gọi điện trước cho anh."

Cô gật gật đầu, "VẬY em về nhé."

Cố Văn Lan dẫn cô xuống dưới, tới tận khi thấy cô an toàn lên xe mới yên tâm lên tầng.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 42:

Chương 42: Cô giáo Lý sờ người anh nhiều nên đâm ra đo được kích cỡ luôn rồi nhĩ.

Sau khi hết năm, Chu Mộc Lan bèn bắt đầu chọn ngày hoàng đạo cho hôn lễ của con gái, bà còn cân nhắc tới việc cả hai người đều đang bận bịu nên chọn tận mấy ngày lành, nhân dịp buổi tối Khê Ngôn đến nói với cô nhưng lại bị cô thoái thác.

Chu Mộc Lan không vui, cứ lảm nhảm nói: "Hai đứa có bận bằng lãnh đạo quốc gia không hả? Tổng thư ký Liên Hợp Quốc người ta còn có thời gian kết hôn, chả lẽ ông ta còn không bận bằng hai đứa à? Hai đứa mà cứ vậy thì khỏi tổ chức hôn lễ đi cho xong."

Lão Lý chen ngang, "Tổng thư ký người ta kết hôn trước khi lên chức bà ơi."

Chu Mộc Lan nhanh nhẹn nói: "Con xem đi, sau khi kết hôn là lên chức lãnh đạo đấy thôi, cái này người ta gọi là gì? Là xung hỉ! Đôi khi tệ nạn mê tín của thời phong kiến Trung Quốc cũng có tí đúng đấy, hai đứa phải mau lên!"

Khê Ngôn cảm thấy có khi đồng chí Chu Mộc Lan đã tẩu hỏa nhập ma rồi, chưa gì đã bắt đầu hùng hổ nói nhảm.

Khê Ngôn không nhắc tới việc kết hôn với Cố Văn Lan, Cố Văn Lan đang bận nên có khi cũng quên việc này luôn rồi, nhưng bên nhà họ Cố lại cũng

đang thúc giục, họ không dám quấy rầy Cố Văn Lan bèn gọi điện thoại cho cô, Khê Ngôn cũng đành hàm hồ từ chối.

Kì kèo mãi, ngày kết hôn của bọn họ cứ lùi dần về phía sau.

Sáng chủ nhật Khê Ngôn tới bệnh viện thăm Hứa Du, cô nghĩ Cố Văn Lan vẫn đang vội nên cũng không nói cho anh biết.

Hứa Du đang tán gẫu với bác gái thấy cô tới thì thiếu điều nhảy xuống giường chào, cô ấy túm tay cô lại, nói: "Cậu sờ sờ đi."

Khê Ngôn nghe lời mà sờ sờ.

Hứa Du hỏi: "Có trơn không?"

Khê Ngôn: "... Rất trơn."

Hứa Du: "Đây toàn là rêu xanh đấy! Cả người tớ sắp mọc rêu luôn rồi, quá nhàm chán! Muốn ra viện quá, tớ khát vọng được làm việc, tớ chưa bao giờ muốn làm việc đến thế!"

Khê Ngôn đưa hộp giữ nhiệt cho cô, cười nói: "Cậu phải dưỡng thương đi, đừng nghịch."

Hứa Du mở nắp hộp ra, thấy lại là cháo bèn chán nản nói: "Nhìn nó tớ đã thấy nhạt xanh mặt rồi."

Khê Ngôn nói: "Cậu đang bệnh mà, ăn nhạt chút cũng tốt."

Lúc Hứa Du đang ăn cháo thì Khê Ngôn hỏi cô có ai tới thăm không, cô nói: "Trừ một số đồng nghiệp ra thì cậu là người chăm đến nhất đấy," cô ấy tạm dừng một chút rồi lại nói: "Tớ biết cậu định hỏi cái gì, dù sao tớ cũng đã nói thẳng với họ rồi, họ nghĩ thế nào thì tớ chịu thôi."

Khê Ngôn hỏi: "Bọn họ có biết cậu đang nằm viện không?"

"Chả có lý do gì để tớ cho họ biết cả." Hứa Du cầm muỗng quấy cháo lên.

"Cũng đúng..." Dường như Khê Ngôn đang suy tư gì đó.

Trước khi về Khê Ngôn vòng qua khoa tim mạch để hộp giữ nhiệt ở chỗ trạm y tá nhờ y tá chuyển cho Cố Văn Lan giữ mình, cô để đồ ở đấy xong bèn đi luôn chứ không nán lại, không ngờ lúc về lại gặp chủ nhiệm Lý.

Chủ nhiệm Lý đi vội nên không nhìn thấy cô.

Lúc cô đi qua ông thì chào: "Chú ba ạ."

Chủ nhiệm Lý khựng lại, lúc ông nhìn sang phía cô thì tỏ ra ngạc nhiên, "Khê Ngôn đấy à? Sao lại đến đây?" Nói xong ông lại như nghĩ gì bèn nói: "Đến tìm Văn Lan hả?"

Khê Ngôn hơi ngại, "Không, cháu tới thăm bạn ạ, cô ấy gãy chân nằm viện."

Chủ nhiệm Lý cười, "Thế sao không đi tìm Văn Lan?"

Khê Ngôn nói: "Anh ấy bận ạ."

Chủ nhiệm Lý nhìn cháu gái, âm thầm cảm khái.

Cử chỉ vô tâm lúc ấy của ông không ngờ lại tác hợp được một đôi.

Chủ nhiệm Lý nói: "Đúng nhỉ, hai hôm nay có lãnh đạo từ thành phố xuống đây khảo sát, thằng bé phải ra ra vào vào, đúng là không phân tâm được," ông nói xong bèn chỉ ra bên ngoài, "Đi theo chú ra đây đi."

Khê Ngôn đành đi theo ông, hai người gần như vòng nguyên một vòng

bệnh viện.

Chủ nhiệm Lý vừa đi vừa kể chuyện của Cố Văn Lan cho cô nghe, "Lúc trước thằng bé là học trò khoa giải phẫu thần kinh của chú, học được không bao lâu đã xuất ngoại, lúc về thì lại chạy sang khoa tim, chẳng qua hồi đấy nó còn đứng đắn lắm, vẫn còn biết gọi chú là thầy."

Khê Ngôn nghe xong bèn hỏi: "Sao anh ấy lại chuyển sang khoa tim ạ?"

"Có liên quan đến mẹ nó," Chủ nhiệm Lý nhìn về phía cô, "Thằng bé không kể chuyện về mẹ mình cho cháu nghe à?"

"Hình như anh ấy không thích nói về chuyện trước kia lắm," Khê Ngôn sờ quai túi xách, đầu óc hơi loạn, "Anh ấy không muốn về nhà họ Cố, cũng không muốn thân thiết với người nhà, cháu cảm thấy anh ấy cần thêm thời gian..."

Chủ nhiệm Lý nhìn cô hồi lâu mới bất đắc dĩ cười cười, "Cái con bé này, cháu dễ mềm lòng nên chắc là hay bị bắt nạt lắm."

Khê Ngôn cười cười, cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Thế ạ? Cháu cảm thấy mình rất có nguyên tắc mà."

Chủ nhiệm Lý lại nói tiếp, "Trước kia thằng bé có hứng thú với khoa giải phẫu thần kinh cơ, là một mầm non có triển vọng, sau đó lúc thằng bé chuyển sang khoa tim chú cũng từng hỏi nó, nó nói lúc sinh thời sức khỏe của mẹ không tốt là bởi vì cái này," ông chỉ chỉ vào tim mình, "Thế nên nó mới chuyển sang khoa tim."

Khê Ngôn im lặng một lát mới nói: "Cháu nghe nói hồi cấp ba anh ấy rất khỏe."

Chủ nhiệm Lý nhìn xa xăm, khuôn mặt ông có vẻ nặng nề nhưng ông vẫn

cười, "Cho nên chú mới nói thằng bé này có triển vọng, trong tình huống như vậy nó còn có thể chống đỡ được, chẳng qua sau đây chú nghe nói bệnh tình của mẹ nó nặng thêm, thằng bé vì tiền thuốc men nên đi vay tiền người khác, nợ nần rất nhiều, kết quả là mẹ nó vẫn không thể trụ nổi, sau đó viện trưởng Cố tìm thấy thằng bé, nó cũng đồng ý trở về."

Khê Ngôn cảm giác Chủ nhiệm Lý còn có chuyện đang nghĩ ngợi nên không hề tiếp lời.

Buổi tối 7 năm trước, Cố Văn Lan và chủ nhiệm Lý ra khỏi phòng giải phẫu, hai thầy trò chạy lên tầng trệt hút thuốc, lúc ấy gió thổi rất mạnh, tàn thuốc cháy đỏ rực.

Cố Văn Lan im lặng một lúc rồi bỗng nhiên nói: "Ba năm trước, mẹ em mất cũng vào một hôm gió lớn thế này, lúc bà ấy mất em chỉ còn nợ nần quần thân."

Chủ nhiệm Lý cũng nghe được vài chuyện về anh, lúc này không nhịn được bèn lẩm bẩm cười: "Thằng nhãi này mi rất có khí phách cơ mà? Sao nợ nần mà lại bằng lòng về nhà?"

Gió thổi không mở nổi mắt, anh nói: "Đây là di nguyện của mẹ em, em cũng hiểu bà ấy không muốn em nợ nần tiếp tục sống vất vả nữa nên mới khuyên em về nhà." Anh nói xong, mũi ê ẩm tới khó chịu.

Chủ nhiệm Lý lắc đầu, "Bà ấy không muốn sau khi mình mất rồi thì cậu phải cô đơn một mình đấy."

Cố Văn Lan cười cười, "Có lẽ vậy."

Chủ nhiệm Lý nói: "Cậu nghe lời nhĩ."

Cố Văn Lan dụi tàn thuốc vào lan can, anh siết chặt lấy điều thuốc: "Em

chưa bao giờ nghe lời bà ấy cả, nhưng mà lần cuối này em lại nghe lời bà ấy để mẹ em yên lòng, em cũng được thoải mái."

Chủ nhiệm Lý thở ra khói, làn khói lại bị gió đập đến tan tác, ông hỏi: "Có khó chịu không?"

Cố Văn Lan nhìn ông.

"Sau khi về có khó chịu không?" Ông hỏi tiếp.

"Ít nhất là sau khi về thì không phải lo ăn lo mặc nữa." Cố Văn Lan trốn tránh trả lời.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cho tới nay Cố Văn Lan nhắc tới mẹ mình.

Sau đấy anh giống như trở lên bất cần đời, lại giống như đứng trên cao dõi mắt xuống dưới.

Khê Ngôn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, không biết chuyện viện trưởng Cố dẫn thân vào sự nghiệp từ thiện có liên quan tới Cố Văn Lan hay không.

Cố Văn Lan nói mấy năm gần đây viện trưởng Cố mới bắt đầu từ thiện, đối tượng ông trợ giúp phần lớn là học sinh nghèo khó. Cho nên cô nghĩ có lẽ viện trưởng Cố cũng có chút ít cảm xúc yêu ai yêu cả đường đi với Chu Vũ.

Chủ nhiệm Lý đi một vòng quanh bệnh viện với Khê Ngôn, lúc đến cửa bệnh viện ông nói: "Lúc trước trông nó bất cần đời chú còn sợ nó không đủ nghiêm túc với cháu, nhưng thằng bé này cũng coi như là người có tâm, chưa kể nó cũng còn là người thông minh, gặp cháu thì chỉ cần nó bằng lòng là sẽ rất dễ dàng có được hạnh phúc."

Khê Ngôn mỉm cười nói: "Đôi khi anh ấy rất bao dung, lắm lúc lại rất cố chấp."

Chủ nhiệm Lý hớn hở cười: "Kệ nó bao dung hay cố chấp, dùng đúng nơi là tốt."

Khê Ngôn gật gật đầu, "Bất kể chuyện gì, chỉ cần anh ấy không tự làm khó mình là tốt rồi."

Chủ nhiệm Lý lại nói: "Cháu cũng thế đấy, không thể nói chính xác là cháu thông minh hay ngốc nghếch được, nhưng có một câu rất đúng, đàn ông càng chiều phụ nữ bao nhiêu thì phụ nữ sẽ yêu anh ta thêm bằng đó. Có lẽ nó cũng biết thế nên mới tìm đủ cách dỗ dành cháu."

"Hình như vậy ạ..." Cô nghĩ ngợi, anh chưa từng làm chuyện gì khiến cô cảm động cả, nhưng lại rất biết cách dỗ cô.

"Làm nghề bác sĩ này không thể so sánh với những nhà khác được," Chủ nhiệm Lý vỗ tay sau lưng, trầm thía nói, "Quanh năm suốt tháng hai vợ chồng không ở chung được mấy ngày, thỉnh thoảng chú sẽ lại cảm thấy thật có lỗi với vợ cháu, rồi lại càng biết ơn vợ ấy đã thông cảm và ủng hộ chú."

Khê Ngôn về thẳng nhà, cô mới vào đến khu chung cư đã lại quay ra bắt xe tới khu phố mua sắm, vào tiệm quần áo nam chọn cho anh mấy chiếc áo sơ mi và hai chiếc cà vạt, lúc cô xách túi ra, đang nghĩ ngợi xem nên mua gì tiếp thì đúng lúc gặp cô giáo Hà cùng trường.

"Sao cậu lại đi mua đồ một mình thế?" Cô giáo Hà tò mò hỏi: "Bác sĩ Cố đâu?"

"Anh ấy đang bận."

"Đúng nhỉ, làm bác sĩ có bao giờ không bận đâu."

Sau đấy Khê Ngôn đi dạo phố cả chiều với cô giáo Hà, buổi tối còn đi ăn với nhau rồi mới về, trước khi về nhà cô có chạy tới siêu thị mua đồ về để nấu ớn, về đến nhà thì thấy nhà đã sáng đèn, nghĩ thầm có khi anh đã về rồi.

Cô để đồ vật vào bếp, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó bèn đi vào toilet, thấy cửa đóng nhưng đèn bên trong lại sáng, cô gõ gõ chút thì cửa lập tức mở ra.

Trên người Cố Văn Lan chỉ cuộn khăn tắm, đường cong từ bả vai đến eo anh có thể nói là cân xứng xinh đẹp, anh vừa lau tóc vừa nói: "Nhà mình mà em gõ cửa làm gì?"

Khê Ngôn cố giữ bình tĩnh, cô quay về phòng khách, "Ai biết anh có mặc quần hay không."

Anh cong môi, "Em khách sáo với anh làm gì?"

Khê Ngôn: "..."

Cô đưa mấy chiếc áo sơ mi mua hồi chiều ra cho anh, "Anh thử xem có vừa không."

Cố Văn Lan lật qua lật lại để xem.

Cô nói: "Không thích thì đừng thử, bắt bẻ làm gì?"

Anh cười, lúc mặc vào thì nói: "Đồ cô giáo Lý đưa thì có là thứ nhặt ở ven đường anh cũng thích."

"Anh cũng chỉ có cái miệng này là lợi hại thôi." Cô đi tới cài cúc áo cho anh

"Anh chỉ có cái miệng này lợi hại thôi á?" Trong câu hỏi của anh có thâm ý khác, anh bắt đầu dấn sát vào người cô.

Khê Ngôn vỗ vỗ anh, "Anh đứng yên đi."

Anh đành phải buông cô ra rồi đứng yên.

Cô cài cúc áo xong cho anh thì ngắm nghía một lát rồi nói: "Vừa người đấy."

Anh ừ một tiếng, "Cô giáo Lý sờ người anh nhiều nên đâm ra đo được kích cỡ luôn rồi nhĩ."

Khê Ngôn nghe thế thì một lát sau mới hiểu, cô vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh có thể ăn nói đứng đắn chút không hả?"

Anh giả vờ ngơ ngác, "Câu nào của anh không đứng đắn cơ?"

"Không thèm nói với anh nữa."

"Nói rõ ra xem nào, câu nào của anh không đứng đắn hả?"

"..."

Sau đấy Cố Văn Lan lại tiếp tục bận.

Sau kì kiểm tra hàng tháng, Khê Ngôn tìm Chu Vũ tới hỏi về tình hình thi cử của cậu, Chu Vũ cúi mặt không biết nghĩ gì, cô thầm lo âu, nhưng vẫn an ủi cậu "Lần đầu tiên kiểm tra theo tháng mà, không sao cả, sau này cố gắng thêm là được."

Chu Vũ lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười với cô, "Em cảm thấy mình làm bài không đến nỗi nào, nhưng mà bị mất gốc nên cần thời gian học lại."

Khê Ngôn thầm thở phào nhẹ nhõm, "Đừng nóng lòng, cứ từ từ thôi, cô nói rồi em rất thông minh, hãy cứ tin ở cô."

Trong lúc rảnh rỗi, Khê Ngôn ngồi suy nghĩ một lát, hình như càng ngày Cố Văn Lan càng về muộn thì phải.

Chú ba đã từng nói sống cùng với bác sĩ là một chuyện hết sức tẻ nhạt, người ấy không thể làm rất nhiều chuyện cùng bạn như những cặp đôi bình thường khác, cái gọi là lãng mạn lại càng không nên nghĩ tới.

Khê Ngôn cũng không cần lãng mạn làm gì, cô chỉ hy vọng anh có sức khỏe mà thôi.

Mỗi khi có rảnh thì cô sẽ nghiên cứu đồ ăn dinh dưỡng, nhất là nấu canh, mỗi đêm cô sẽ nấu xong xuôi rồi để trong hộp giữ nhiệt để mấy hôm sau anh mang đến bệnh viện, hoặc là uống xong rồi mới đi.

Lại là thứ bảy, Khê Ngôn đang ở trong phòng bếp chuẩn bị tài liệu nấu ăn thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, cô nhanh chóng để dao xuống, lúc nhìn thấy người ngoài cửa thì không khỏi vui sướng, "Hôm nay anh về sớm vậy?"

Cố Văn Lan sững sốt, anh cởi giày ra, "À, anh về lấy ít đồ."

Cô ngừng cười, ngơ ngác gật đầu, "Vậy à..."

Cố Văn Lan đột nhiên đứng khựng lại, có lẽ là hơi đau lòng, anh nói: "Dạo này anh hơi bận một chút."

Khê Ngôn lại cười, "Anh chú ý nghỉ ngơi, đừng để mình quá mệt."

Không biết anh đang nghĩ ngợi gì, một lát sau đột nhiên nói: "Em chờ tới năm sau... Có lẽ là vậy, anh sẽ cố gắng thăng lên chức phó cao, sẽ có thêm chút thời gian dành cho em."

Khê Ngôn không dám tạo áp lực cho anh bèn lảng sang chuyện khác,

"Anh về lấy cái gì thế?"

Anh im lặng nhìn cô một lát mới nói: "Anh đi sang nơi khác một chuyến để tham gia một hội thảo y học, giờ phải về tắm rửa, lấy hai bộ quần áo rồi lại đi."

Cô đẩy anh ra phòng khách, "Anh đi tắm đi, em dọn đồ cho anh."

Khê Ngôn ra ban công lấy quần áo để tắm cho anh, sau đó lại vào phòng ngủ gấp một bộ áo sơ mi và quần tây rồi cất vào trong túi, nghĩ ngợi chốc lát xong lại ra phòng khách lấy thuốc đau dạ dày bỏ vào trong.

Lấy thuốc dạ dày xong, cô ngơ ngác ngồi xồm trước ngăn kéo TV.

Cố Văn Lan tắm rửa xong đi ra thì không thấy cô trong phòng ngủ bèn ra phòng khách, thấy cô đang ngồi trên sofa ngơ ngác nhìn bể cá, ánh đèn tô điểm khiến làn da cô sáng lên.

Anh vừa lại gần thì cô đột nhiên đứng dậy, có vẻ hơi căng thẳng, "Chuyện đó... Hội thảo của các anh..."

Anh chậm rãi ừm một tiếng.

Cô nói: "Có được dẫn theo người nhà đi không?"

Cố Văn Lan không nói gì, sau đó từ từ nở nụ cười, "Là sao? Anh không hiểu lắm."

Khê Ngôn mấp má môi, ngập ngừng nói: "Em muốn đi với anh..."

Anh hơi hất cằm lên, cười, "Hình như không có quy định này."

Lòng Khê Ngôn bắt đầu nặng trĩu

Anh lại nói: "Nhưng cũng không có quy định rõ ràng là không được đi theo."

Cô liếc anh, khom lưng cầm lấy hành lí đã được sắp xếp ngăn nắp, đi qua anh rồi nói: "Vậy mình đi thôi."

Cố Văn Lan đứng sau cô cười ra tiếng.

Tai cô nóng bừng lên, không thèm để ý đến anh.

Xe anh dừng lại trước cửa khu chung cư, Khê Ngôn mở cửa ra định ngồi ở ghế phụ mới thấy đằng sau còn có người ngồi, cô quay đầu nhìn thì người đàn ông ngồi sau cũng nhìn cô.

Khê Ngôn hơi xấu hổ, "... Chào anh."

Người đàn ông ngơ ngẩn một hồi mới nói, "Đây là... Cô giáo Lý à?"

Khê Ngôn nhìn về phía Cố Văn Lan mới lên xe.

Cố Văn Lan nói: "Cô giáo Lý nhà anh nổi tiếng ghê nhỉ."

Cô giáo Lý lại xấu hổ tiếp, ngại ngần không biết nói gì, cô không nghĩ là anh đi chung với đồng nghiệp, người ta có khi còn cho rằng cô dính anh lắm... Mặt mặt quá.

Cố Văn Lan nói với cô: "Người kia là bác sĩ Hường cùng khoa anh."

Cô giáo Lý nhanh chóng cười với người ta, "Chào anh, bác sĩ Hường."

Bác sĩ Hường cười to, "Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, danh tiếng của cô giáo Lý quá nổi tiếng, bác sĩ Cố thường nhắc tới cô mãi."

Cô giáo Lý liếc người nào đó ngồi ở ghế lái xe, nhỏ giọng nói: "Ngại

quá." Sau đó nhanh chóng ngồi xuống.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Em Muốn Ở Bên Anh.

Chương 43: Em muốn ở bên anh.

Chuyến xe kéo dài hai giờ, bác sĩ Hường ngồi sau xe tám nhảm với Khê Ngôn hai ba câu, chính là về cái chuyện người nhà bệnh nhân làm ồn lên trong khoa phổi hôm nọ.

Một cô gái dẫn bố đi khám bệnh, có lẽ là chờ hơi lâu bèn lấy lí do bố mình đã cao tuổi để chen ngang, thái độ rất ngang ngược, còn nói nếu bố mình có sơ xuất gì ở bệnh viện thì tuyệt đối sẽ không để yên.

Cô gái ấy nổi máy đúng số của Bạch Lộ, lúc ấy Bạch Lộ cũng đang khám bệnh cho một chàng trai trẻ, cô gái kia xông thẳng vào phòng bệnh nói bệnh tình của bố mình cấp bách, bắt chàng trai trẻ đó phải nhường chỗ, chàng trai trẻ đó đương nhiên không muốn, thế là hai người nổi xung đột.

Bạch Lộ đứng một bên khuyên bảo, đang dừng lại bị lôi vào, cô gái kia cầm vật trang trí pha lê ném sang chỗ cô ấy.

Khê Ngôn nghe thế bèn thấp thỏm hỏi, "Sau đó thì sao?"

Bác sĩ Hường nói tiếp: "Đúng lúc tôi với bác sĩ Cố đi ngang qua đấy, nghe thấy động tĩnh bèn nhìn vào, bác sĩ Cố phản ứng nhanh nên kéo bác sĩ Bạch lại, nhưng hình như lại bị ném trúng, ở chỗ bả vai thì phải."

Khê Ngôn nhìn về phía người lái xe.

Người nọ đành phải nói: "Không nghiêm trọng lắm."

Bác sĩ Hường: "Thật ra đại đa số bệnh nhân vẫn rất biết điều, thỉnh thoảng gặp phải chuyện như vậy thì bác sĩ bọn tôi cũng muốn một điều nhin chín điều lành, nên tôi nói để tôi khám cho bố cô gái đó, nhưng cô gái này lại không tin tôi, còn nói gọi cho bác sĩ nào thì để bác sĩ đấy khám...Ngay lúc đó..." Anh ta từ từ dừng lại

Khê Ngôn cảm thấy anh chàng bác sĩ Hường này rất có tiềm năng đi kể chuyện.

Chủ nhiệm Hạng nghe tin, lúc đến đấy thì lạnh giọng nói: "Tôi tự tới xem bệnh cho bố cô, nhưng nếu khám xong phát hiện bệnh tình của ông ấy không nghiêm trọng như cô nói thì tôi hy vọng cô có thể bồi thường tương ứng với số thời gian chậm trễ việc khám bệnh của bệnh nhân khác."

Cô gái đó then quá hóa giận, chửi ầm lên, sau đó nói không thềm khám nữa!

Chủ nhiệm Hạng nóng tính sẽ bỏ qua cho cô ta chắc?

Đương nhiên là không rồi, nếu xong việc ông cụ kia gặp phải chuyện gì mà cô gái kia lại bịa đặt thêm thì cuối cùng chẳng phải lại thành trách nhiệm của bệnh viện à?

Bác sĩ Hường nói tới đây thì có vẻ vui: "Chủ nhiệm Hạng nóng tính nổi tiếng trong bệnh, ông ấy nói cùng lắm thì ấn người ta vào khám, còn bảo miễn phí cho ông cụ, nhưng cô gái kiên quyết không đồng ý, cứ nói không khám nữa."

Chủ nhiệm Hạng nói: "Thế nhé, lời này chính miệng cô nói, bố cô gặp phải chuyện gì thì không thể đổ thừa trách nhiệm cho bệnh viện được."

Lúc này cô gái kia mới phát hiện hóa ra là chàng trai trẻ vừa nãy xung đột với cô ta đứng đấy quay phim nãy giờ, cô ta hết cách nên đành dẫn bố về.

Khê Ngôn nghe đến đó, hỏi: "Vậy bệnh tình của ông cụ kia có nghiêm trọng không ạ?"

Bác sĩ Hường nói: "Không nghiêm trọng, ông ta nhìn còn khỏe lắm, chỉ hơi ho khan thôi, hình như là bị cảm nhẹ hay sao ấy, chủ nhiệm Hạng cũng nhìn ra rồi mới dám nói chứ."

Khê Ngôn nói: "Thật ra thì có thể vẫn có ảnh hưởng đúng không, nếu như cô gái kia ở trên mạng nặc danh rồi... bẻ cong sự thật..."

Bác sĩ Hường nhún nhún vai, "Vậy thì chịu thôi, bác sĩ cũng biết bực mình chứ, nhất là chủ nhiệm Hạng đấy, sau đó chủ nhiệm Hạng bị viện trưởng Cố gọi vào văn phòng, không biết đã nói gì mà đến giờ cũng không thấy tiếng gió gì trên mạng hết."

Sau đó bác sĩ Hường ngủ mất, Khê Ngôn cũng nửa ngủ nửa tỉnh, đến nơi mới biết xe đã ngừng trước cửa một khách sạn

Cố Văn Lan dẫn người vào đặt phòng.

Sảnh lớn của khách sạn sáng trưng, ánh đèn chiếu lên gạch sứ càng thêm lộng lẫy chói mắt, ba người xong xuôi bèn đi thang máy lên thẳng tầng 6 cho khách.

Cố Văn Lan quẹt thẻ vào cửa.

Khê Ngôn đi sau anh, cô để đồ lên bàn rồi quay lưng về phía người nọ, nói thầm: "Ngày đó em hỏi anh có sao không, anh còn nói là không sao."

Cố Văn Lan cởi áo khoác ra ném lên giường, "Vết thương nhỏ thôi, nói

cho em để em càng khó chịu à?"

Khê Ngôn đang định nói vậy chẳng lẽ bị thương nặng anh cũng không nói chắc, nhưng cảm thấy lời này không may mắn nên cũng không nói gì, mở túi hành lí ra lục quần áo mới phát hiện cô vội đi nên không mang áo ngủ, thế là bèn dứt khoát lấy đồ mặc lúc bình thường ra thay.

Cố Văn Lan thấy cô cầm quần jean và áo ngắn tay thì hỏi: "Em định mặc cái này đi ngủ á?" Anh đưa áo sơ mi của mình cho cô, "Mặc của anh này."

"Mai anh không cần cái này à?"

"Em mặc rồi thì anh không mặc lại được à?"

"..." Khê Ngôn nghĩ thầm thôi kệ anh vậy.

Lúc Khê Ngôn tắm rửa xong ra ngoài thì thấy anh ngồi ở cạnh bàn ăn, không biết đang sửa sang cái gì, có lẽ là thứ cần dùng cho hội thảo ngày mai, trước mặt anh là một quyển notebook, bên cạnh là cái gạt tàn.

Tay phải anh vừa kẹp điều thuốc vừa đánh máy, thấy cô ra bèn dụi thuốc vào gạt tàn.

Bộ quần áo của anh rộng gấp hai lần người cô làm lộ ra đôi chân dài, cô vừa xoa tóc ra vừa bò lên giường, xốc chăn lên rồi nằm xuống giường.

Bên tai cứ mãi vang lên tiếng gõ bàn phím lạch tạch, Khê Ngôn ngủ không được bèn tùy tiện tìm đề tài nói chuyện với anh, "Hội thảo của các anh diễn ra trong mấy ngày thế?"

"Chỉ sáng mai thôi."

"Vậy anh cầm quần áo đi làm gì?"

"Thói quen, mỗi lần ra ngoài đều cầm theo một bộ." Sau đó anh lại nói: "Thì mình vừa dùng tới rồi còn gì?"

Đến đúng giờ đồng hồ sinh học, Khê Ngôn mơ mơ màng màng thiếp đi, vốn định nhắc anh đừng thức khuya mà nhớ nghỉ ngơi sớm, nhưng lại chỉ nói ra được một chữ "Anh..." rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cố Văn Lan loáng thoáng nghe thấy cô nói gì đó nhưng chờ hồi lâu không nghe thấy gì, thế mới biết cô đã ngủ rồi.

Anh lại bận bịu thêm nửa tiếng nữa, càng đêm càng muốn hút thuốc, nhưng anh mới vừa sờ vào hộp thuốc thì lại ngẩng đầu lên nhìn người nằm trên giường, sau đó bèn cầm notebook và gạt tàn ra ban công.

Đại khái là bị lạ giường, chăn gối không khiến cô quá ưng ý nên Khê Ngôn ngủ không ngon giấc, nửa đêm bỗng nhiên tỉnh lại bèn nhìn về phía bàn ăn trong vô thức thì thấy Cố Văn Lan không ngồi đó, thế nhưng đèn lại sáng ngoài ban công.

Đã 3 giờ sáng, không ngờ anh vẫn còn đang bận...

Khê Ngôn xuống giường bước tới trước cửa, anh dựa lưng vào ghế dựa, ngậm thuốc lá trong miệng, khuôn mặt anh rất trầm tĩnh, anh nhìn ra nơi xăm đen như mực, nơi chỉ có thể thấy được những ngọn đèn tin hin.

Bên cạnh anh là chiếc bàn thủy tinh, trên đó là cuốn notebook.

Cố Văn Lan hơi liếc mắt thấy cô bèn nhanh chóng dụi thuốc vào gạt tàn, anh khàn giọng nói: "Sao em lại tỉnh rồi?"

Khê Ngôn hơi hơi trầm ngâm một lát, cuối cùng chỉ nói: "Anh bận xong rồi thì nhớ nghỉ ngơi sớm đi."

Cố Văn Lan thấy cô định quay vào phòng thì nói: "Cố phu nhân."

Cô quay đầu lại thì thấy anh vỗ vỗ chân ý bảo cô lại chỗ anh, Khê Ngôn hơi khựng lại, thấy anh mỉm cười đuổi tay về phía cô, cô chậm chậm đi tới ngồi lên đùi anh.

Cố Văn Lan ôm cô, anh thì thầm: "Cũng lâu rồi chưa được ôm em."

Khê Ngôn gối đầu lên vai Cố Văn Lan thử suy ngẫm xem những lời này của anh là có ý gì nên tạm thời không nói ra tiếng, cô đang nằm thoải mái thì lại bị anh bế vào phòng ném lên giường.

Cố Văn Lan đứng ở mép giường từ từ cởi dây lưng ra: "Lúc này thấy em mặc đồ của anh bước ra khỏi phòng tắm, anh đã ngay lập tức nghĩ tới việc chút nữa nên dùng tư thế nào để --"

Những lời còn lại anh dùng khẩu ngữ, Khê Ngôn nhìn rất rõ, anh nói: Muốn em.

Cô mới ngấn người một lát mà anh đã áp lên trên, tay hoàn toàn đã luồn vào hai chân cô.

Khê Ngôn đẩy anh, "Ngày mai... Không phải, chút nữa anh còn phải đi hội thảo mà, hay..."

Anh tách hai chân cô ra đặt lên hông mình, "Không đáng ngại."

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Hay là thôi đi."

Anh không đáp lời, đột nhiên đâm thẳng vào trong, sau khi động vài lần mới bắt đầu cởi cúc áo cô, nhưng anh đang vội nên cũng không hề có chút kiên nhẫn nào cả, cởi được một nửa đã bắt đầu kéo áo xuống, lộ ngực ra là được rồi.

Lúc anh hôn cô, Khê Ngôn không dẫn lòng được mà ôm chặt lấy anh, Cố Văn Lan nhả môi cô ra, nói: "Muốn anh lắm đúng không?" Giọng nói khàn khàn đượm đầy vị tình dục.

Dạo này anh cứ như đang tu tiên, tình hình hạn hán quả là đáng sợ, giảng co hồi lâu vẫn chưa ngừng nghỉ, Khê Ngôn mệt không chịu nổi, thậm chí còn không nói ra tiếng nổi.

Cố Văn Lan cười, "Em cũng chỉ có tí bản lĩnh này thôi hả."

Khê Ngôn tức giận cắn vào bả vai anh... Anh hít một hơi đau đớn, "Cái cô nàng đánh đá này."

Lúc xong việc Cố Văn Lan lại không buồn ngủ bèn ôm cô dựa lưng vào đầu giường, ngồi nghĩ ngợi gì đó một lát, khi anh cụp mí mắt xuống thì lại thấy cô đang mở to mắt nhìn mình, anh hỏi: "Có biết tại sao anh thích ôm em từ phía sau không?"

Khê Ngôn biết anh lại chuẩn bị nói mấy lời không đứng đắn nên dứt khoát lờ anh đi.

Bàn tay anh lần mò xuống một chỗ nào đó ở hông cô: "Chỗ này của em có một nốt ruồi."

Khê Ngôn đẩy tay anh ra.

Anh cười, thâm thì: "Hồ ly tinh."

Cả hai im lặng một lát, cô ngồi dậy hỏi: "Lúc trước anh bị thương ở đâu?"

Anh để tay cô lên một chỗ nào đó trên bả vai: "Đại khái là nơi này, có một vết bầm nhỏ."

Nơi đó đã không còn bất kì dấu vết nào nữa, đầu ngón tay Khê Ngôn

chạm nhẹ nhẹ xung quanh chỗ đó, thất thần không biết đang nghĩ gì

Cố Văn Lan túm tay cô lại hôn hôn, "Em nghĩ gì thế?"

Cô khẽ nói: "Tuần trước em hứa là mai sẽ mang cơm niêu tới cho Hứa Du, nhưng sao em lại đi với anh nhỉ?"

Anh cười, "Vậy vì sao em lại đi với anh?"

Cô dựa vào lồng ngực anh, "Em muốn ở bên anh."

Cố Văn Lan ôm chặt lấy cô, anh cọ chiếc cằm lấm tấm râu vào mặt cô, bỗng nhiên lại nói: "Em thắng, em dỗ anh đến dễ bảo luôn rồi."

Khê Ngôn nằm trong lòng anh ngủ một giấc rất ngon, lúc cô tỉnh lại mới biết Cố Văn Lan đã ra cửa rồi, mà cô vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt của anh.

Khi cô xuống giường mới thấy tờ giấy được để trên bàn cạnh giường, chữ viết trên giấy đẹp để lưu loát, nhắc cô chỗ ăn cơm ở lầu ba.

Khê Ngôn vào phòng tắm rửa mặt rồi thay lại quần áo của mình, cô cầm thẻ phòng đi thang máy lên tầng ba, giờ đã hơn 10 giờ sáng, bữa sáng được thay vào bữa trà bánh.

Cô chọn một chỗ cạnh cửa sổ, gọi mấy đĩa bánh và một ấm trà Phổ Nhị.

Sau khi ăn xong Khê Ngôn bèn đi thăm thú khu cảnh quan ở gần đó, cô mua vé vào trong rồi cầm bản đồ đi dạo từ chỗ cảnh quan đầu tiên, một chiếc cầu đá bên trên, hồ nước bên dưới, dưới làn nước xanh ngắt là đàn cá chép lượn lờ tới lui tuần tra lãnh địa.

Đằng trước là một đoạn cầu gỗ, nước vắt qua cây cầu nhỏ, cảm giác rất khoan khoái.

Cuối tuần đông người, Khê Ngôn đi theo đám người vào khu kỉ niệm kháng chiến, cô đi dạo bên trong một lúc rồi lại lên núi, xem trên bản đồ thì có vẽ trên đây có chùa miếu nên rất thích thú, nhưng thể lực cô vốn không tốt lắm, cứ từ từ đi lên dốc, mãi mới thấy chùa miếu thì lại phải trèo lên một hàng dài bậc thang...

Lúc cô dừng lại nghỉ ngơi thì Cố Văn Lan gọi điện thoại tới hỏi cô ở đâu, cô nói địa chỉ, Cố Văn Lan nói cô cứ ở đó chờ anh, anh sẽ lái xe tới ngay.

Khê Ngôn nhìn giờ, đã sắp 1 giờ chiều, cô ngồi xuống nghỉ ngơi ở chỗ bậc thang chờ hơn nửa tiếng, đã uống hơn nửa chai nước khoáng.

Cô nghỉ ngơi xong thì không có kiên nhẫn chờ nữa bèn đứng lên đi tiếp.

Nghe nói 108 bậc thang này đại diện cho 108 cửa Phật, mỗi bậc là một cửa, mỗi một cửa sẽ giải tỏa một loại phiền não.

Lúc đầu Khê Ngôn đi với vẻ rất thành kính, sau đấy cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cô nghĩ, chùa gõ 108 tiếng mõ, niệm kinh 108 lần, Phật châu có 108 hạt, áo cà sa được may từ 108 miếng vải... Có 108 vị anh hùng hảo hán trong "Thủy Hử truyện"...

Sau khi đi lên thì cô cảm giác không gian rộng hân ra, nơi nơi vương vít mùi hương nền khiến người ta an tâm.

Khê Ngôn bước vào Đại Hùng Bảo Điện, có chú tiểu đang gõ mõ trước tượng Phật, Khê Ngôn thả nén nhang cầu nguyện rồi phúng viếng tiền hương hỏa ở hộp công đức, lúc cô ra ngoài thì điện thoại reo lên, là Cố Văn Lan gọi tới.

Anh hỏi: "Ở đâu?"

Khê Ngôn đi tới trước bậc thang, phía dưới xa xôi đến vô hạn: "Em ở bên trên."

Cố Văn Lan nhìn lên trên, vừa đi vừa nói: "Chờ anh, đừng chạy loạn."

Khê Ngôn đi tới chỗ bên cạnh chờ anh, thường thường ngó về phía bậc thang, chờ hồi lâu cô mới thấy anh trong đám người, anh đứng ở một đầu khác, áo ngoài đã bị cởi ra vắt lên tay, Khê Ngôn mau chóng chạy tới chỗ anh.

Sau khi Cố Văn Lan đi lên thì thở gấp, anh nhìn trái nhìn phải nhưng không thấy cô đâu.

Cô nói: "Em đây này, anh nhìn đâu đó?"

Anh quay đầu lại thấy cô vẫn chưa nói gì mà chỉ vào chai nước khoáng trong tay cô, Khê Ngôn hiểu ý bèn vặn nắp chai đưa nước cho anh, sau đấy cầm lấy áo khoác trong tay anh.

Không biết có phải do có thể thấp hương nên vui không, Khê Ngôn cảm thấy anh đứng dưới ánh mặt trời càng thêm đẹp trai thì phải.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Từ Lúc Có Em, Càng Có Nhiều Thứ Khiến Anh Sợ Hơn.

Chương 44: Từ lúc có em, càng có nhiều thứ khiến anh sợ hơn.

Đầu tháng tư, thời tiết còn hơi lạnh, cũng may hôm nay trời đẹp, trên tinh không quang đăng trong sáng.

Cố Văn Lan đi liên tục nên hơi ướt người, anh xắn tay áo lên rồi vò đầu, hơi hất cằm lên, hỏi: "Em dạo xong rồi à? Dạo xong rồi thì mình về thôi."

Khê Ngôn: "..."

"Vậy anh lên đây làm gì?" Cô hỏi.

"Tìm em." Anh nói.

Khê Ngôn ôm áo khoác của anh đi lên trên, "Lại vào mấy Phật điện nữa đi, tiện thể để anh dâng hương luôn."

Cố Văn Lan đành phải bắt đắc dĩ theo sau.

Anh không quá tin cái này, hoặc nói cách khác là anh không tin vào bất kì một loại tín ngưỡng hay tôn giáo nào, anh là bác sĩ nên chỉ biết tin vào khoa học, cũng chỉ hôm ăn Tết anh mới xuống từ đường dâng mấy nén hương.

Lòng người mẫn cảm rồi lại yếu ớt, nhưng thần linh lại thần bí và hùng mạnh.

Không phải là bọn họ đang kiếm tìm thần linh, bọn họ chỉ đang tìm cho

mình một con đường, không phải bọn họ đang tìm kiếm cứu rỗi, bọn họ chỉ đang tìm cách để buông tha, nhưng thật ra lòng tin và dũng khí là tự phát

Cho nên mới nói tin tắc có, không tin tắc vô.

Mà anh không cần, trước kia anh chỉ tin tưởng chính mình, còn bây giờ...

Cố Văn Lan nhìn về bóng dáng người phụ nữ trước mặt mình, hiện tại anh đã tìm được chỗ dựa tinh thần rồi.

Khê Ngôn lại cảm thấy hết thảy tín ngưỡng từ cổ xưa xa xôi đều đáng kính ngưỡng, chưa một ai có thể hiểu hết chúng, thế nhân sao dám vọng ngôn.

Cho nên cô thành kính.

Có người ra kẻ vào trước cửa Phật điện, Cố Văn Lan đứng trong mái hiên, vuốt chiếc nhẫn ở ngón áp út, anh nhàm chán nhìn loạn khắp nơi, rồi lại dừng ở bóng dáng người con gái đang thấp nén hương, nơi hương khói vương vít mịt mờ.

Khê Ngôn dâng hương xong thì định vào trong điện, lại thấy anh đang ung dung dựa vào cánh cửa gỗ bên ngoài.

Cô nhớ tới cuốn "Nhị khắc phách án kinh kỳ" từng viết: Vị Hàn Lâm kia có dung nhan thanh nhã, tính cách phong lưu, thành thạo nhiều nghề, biết tới nhiều thú vui, thật là trích tiên trên trời, nhân trung ngọc thụ. (*)

(*) Trích trong "Nhị khắc phách án kinh kỳ" cuốn ba. Cuốn sách được viết bởi Lăng Mông Sơ vào khoảng năm 1632 (hay năm Minh Sùng thứ năm), có ảnh hưởng rất to lớn tới văn học Trung quốc. Bản trích phía trên không hoàn toàn đúng nghĩa, cần tham khảo thêm.

Cô cảm thấy những lời này dùng trên người Cố Văn Lan cũng rất hợp.

Khê Ngôn đi tới nói: "Anh đang làm gì thế? Mau vào đi."

Cố Văn Lan quay vào theo cô, anh ngược mắt lên nhìn tượng Phật ung dung trang nghiêm, từ bi an tường trên cao, sau đó lại cụp mắt nhìn cô gái quỳ trên đệm mềm, chấp tay trước ngực, trầm tĩnh mà thành kính.

Anh dứt tay trong túi đứng bên cạnh cô, một sợi hương quanh quẩn bên chóp mũi.

Một lát sau, Khê Ngôn mở to mắt đứng lên, nhìn cô có vẻ còn chưa đã thêm.

Anh hỏi: "Em nói gì với Bồ Tát thế?"

Khê Ngôn: "Không thể nói."

Cô đang định xoay người ra ngoài lại bị anh giữ chặt, anh tỏ ra đứng đắn nói: "Hôm nay đứng trước mặt chư vị Bồ Tát, anh hỏi em một chuyện," nói xong lại nhắc nhở cô, "Đây là cửa Phật, không cho nói dối nhé."

Khê Ngôn cảm thấy anh lại phát bệnh nhằm chán bèn túm anh ra ngoài, "Anh đừng có nghịch."

Cố Văn Lan không nhúc nhích mà còn kéo cô lại chỗ mình: "Em yêu anh bao nhiêu?"

Khê Ngôn sửng sốt, vô thức nhìn về phía tượng Phật, giống như vị Bồ Tát kia thật sự đang nhìn hai người bọn họ ồn ào vậy, cô nhanh chóng đẩy anh ra, "Anh làm cái gì thế? Đứng đắn chút đi chứ!"

Cố Văn Lan nói: "Em chưa biết là ánh sáng cửa Phật chiếu muôn nơi à? Em đến nơi này là Bồ Tát nhìn thấy rồi nhé, không muốn quấy rầy sự thanh

tình của cửa Phật thì nhanh trả lời đi."

Khê Ngôn vẫn rất mơ hồ, cô nói: "Em không biết..."

Cố Văn Lan có vẻ rất không hài lòng với đáp án này, anh cười mà như không, nhìn cô chăm chăm.

Cô cũng đành phải bất chấp mà nói: "Yêu nhiều lắm, được rồi đi thôi."

"Em gấp làm gì?" Cố Văn Lan vẫn túm lấy cô, "Cái gì cũng phải công bằng, đến phiên em hỏi."

"Em không muốn hỏi."

"Hỏi đi."

Khê Ngôn hơi sốt ruột nên lặp lại y câu vừa nãy của anh: "Anh yêu em bao nhiêu?"

Vốn cô chỉ thuận miệng hỏi thôi, nhưng không hiểu sao khi hỏi xong bỗng dưng cô lại thấy hơi căng thẳng.

Cố Văn Lan liếc tượng Phật rồi nhìn cô, sau đó ung dung cười cười: "Đoán xem."

Khê Ngôn: "..."

Cô chán nản nhìn anh bước ra khỏi cửa Phật.

Lúc Cố Văn Lan đến thì vẫn chưa ăn cơm nên những cảnh còn lại anh không có hứng mà cũng chẳng có sức để đi thăm thú nữa, anh lôi cô đến cửa khu cảnh quan, tìm chỗ bãi đậu xe, lên xe rồi chạy mất.

Khê Ngôn vẫn thấy hơi tiếc, "Mãi mới đi chơi được một chuyến, anh cứ

coi như đi vận động cho khỏe người cũng được mà."

"Lúc khác mình xếp kế hoạch đằng hoàng rồi đi." Cố Văn Lan bẻ tay lái, quay xe ra tuyến đường chính.

"Anh có thời gian rảnh đâu?" Khê Ngôn gấp áo khoác của anh lại cẩn thận rồi để lên đùi, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: "Mà thôi, cho dù có thời gian thì cũng đừng ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi cũng được."

Cố Văn Lan mỉm cười, "Em cứ thế thì anh sợ sẽ có ngày cậu được chiều mà kiêu đấy."

Cô nghe thế bèn cười, "Anh mà cũng có lúc sợ à?"

"Sợ chứ," Cố Văn Lan liếc cô, "Từ lúc có em, càng có nhiều thứ khiến anh sợ hơn."

"Sợ cái gì?" Cô nhìn anh chăm chăm.

"Sợ nhất là em lừa anh đi." Giọng điệu anh rất bình tĩnh, không giống lúc vui đùa thường ngày, "Từ lúc có em, không lúc nào là anh có cảm giác an toàn tuyệt đối cả."

Khê Ngôn cẩn thận ngẫm lại những lời này của anh, nói: "Có phải anh nói ngược không thế?"

Cố Văn Lan cười cười, "Không nói ngược đâu, sự thật đấy."

Cố Văn Lan gọi đồ ăn trong nhà hàng, tới lúc này Khê Ngôn mới nhớ tới bác sĩ Hướng đi chung, Cố Văn Lan nói anh ta về khách sạn nghỉ ngơi trước rồi, chờ hai người ăn xong thì sẽ về khách sạn sau.

Khê Ngôn định về khách sạn dọn đồ rồi trả phòng sớm, không ngờ anh vào phòng xong lại chỉ tìm cách lẫn lộn cô, chưa kể đến việc anh còn vừa ăn

cơm xong, tóm lại là có rất nhiều sức lực để hành cô.

Sau khi xong việc anh bèn ôm cô đi tắm rửa

Bác sĩ Hường ngủ một giấc tỉnh lại thì tinh thần rất sảng khoái, dọc đường đi đều làm nhảm kể chuyện của bệnh viện cho Khê Ngôn nghe, Khê Ngôn đi dạo ở khu cảnh quan cả sáng, chưa kể vừa nãy lại bị lẫn lộn hồi lâu, mệt đến mức muốn thiếp đi nhưng lại cứ phải cố thức để nói chuyện với bác sĩ Hường.

Cố Văn nói với người ngồi sau xe: "Cậu im lặng chút đi, đừng có ảnh hưởng đến việc lái xe của tôi."

Bác sĩ Hường tặc lưỡi, "Tôi có nói chuyện với cậu đâu."

Cố Văn Lan nói: "Giọng cậu làm cô giáo Lý nhà tôi buồn ngủ đấy,"

Lúc này bác sĩ Hường mới phát hiện có vẻ không tỉnh táo lắm, dường như nghĩ đến điều gì, định chế nhạo Cố Văn Lan vài câu nhưng lại ngại nói mấy thứ không đứng đắn trước mặt phụ nữ bèn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tới nơi, Cố Văn Lan dẫn vợ về nhà trước rồi lại phải về bệnh viện

Khê Ngôn mở cửa xe ra rồi lại quay đầu hỏi: "Buổi tối anh có về không?"

Cố Văn Lan do dự một lát mới nói: "Có."

Cô cười cười, "Vậy em nấu cơm chờ anh."

Cố Văn Lan thấy cô cười thì cũng không nhịn được mà vui vẻ theo, "Ừ."

Cô xuống xe, nhìn Cố Văn Lan lái xe đi.

Bác sĩ Hường ngồi trên xe có vẻ hơi hâm mộ, "Vợ chồng mới cưới đúng

là đánh nhau như sam mà, đúng rồi, quên hỏi cậu đấy, hai người cử hành hôn lễ lúc nào vậy? Sao không mở tiệc chiêu đãi tụi tôi nhỉ? Cả thiệp mời cũng không thêm phát nữa."

Lúc này Cố Văn Lan mới sững sốt nhớ lại chuyện cử hành hôn lễ: "Năm ngoái bọn tôi mới đăng kí kết hôn, hôn lễ chưa kịp làm nhưng chắc sẽ nhanh thôi."

Bác sĩ Hường nghe xong thì thấy hơi buồn cười, "Chắc á?"

Cố Văn Lan cũng hơi bất đắc dĩ, "Dạo này bận tối mảy tối mặt, cậu mà không nói thì tôi cũng quên mất đấy."

"Cậu cũng tài thật, mà sao cô giáo Lý nhà cậu không nhắc à?"

"Cô ấy à..."

Với tính tình của cô ấy thì có lẽ là thấy anh bận nên không muốn kiếm chuyện khiến anh mệt thêm đây mà.

Cố Văn Lan cảm thấy cô nàng này quả thật quá dễ khiến anh đau lòng, đau lòng xong rồi lại thấy ngọt ngào.

Khê Ngôn chờ Cố Văn Lan lái xe đi xa, cô không lên lầu ngay mà ra siêu thị mua đồ ăn, mua xong cô lại về chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn rồi mới lên ghế sofa ngủ một giấc, khi cô tỉnh lại thì trời đã tối bèn nhanh nhẹn vào bếp nấu bữa tối, làm tầm ba món rồi mới vào phòng tắm tắm rửa.

Cô tắm rửa xong bèn đi đổi nước cho bể cá, suy nghĩ xem có nên đổi sang hồ cá sinh thái đặt bên cạnh TV không, sau đấy lại mua thêm bình lọc khí rồi nuôi thêm ít cá...

Cô bận bịu hồi lâu, lúc Cố Văn Lan về thì cô đang xới đất cho bồn hoa,

anh đi tới gõ gõ cửa kính, cô vội quay đầu lại cười với anh, "Anh về sớm thế?"

Cố Văn Lan dựa lưng vào cửa nhìn cô bận bịu.

Khê Ngôn thấy anh còn đứng đấy bèn nói: "Anh đi tắm đi, chờ em hâm nóng lại đồ ăn cho anh."

Cố Văn Lan đi tới ngồi xổm trước mặt cô, bỗng dừng cầm lấy bàn tay đầy đất của cô

Khê Ngôn giật mình, "Ôi, anh đừng cầm, bẩn đấy."

Anh ép tay cô vào ngực mình, thâm tình và chân thành nói: "Cô giáo Lý, em tốt quá." Lúc trước anh cũng đã từng nói những lời này với cô, nhưng tâm cảnh của anh lúc ấy lại rất khác với bây giờ.

Khê Ngôn rút tay lại: "Anh có biết cái áo này của anh khó giặt thế nào không hả? Đây là cotton đấy!"

Cố Văn Lan: "..."

Cô lại nói: "Chỉ biết gây phiền phức cho em."

Cố Văn Lan hậm hực phúi đất trên tay, đứng dậy đi tắm rửa.

Cô vui vẻ cười khanh khách ngoài ban công.

Buổi tối Cố Văn Lan vừa hút đất trong phòng ngủ vừa nói chuyện kết hôn với cô: "Mình làm mau đi, đừng kì kèo nữa, chọn ngày thành hôn rồi nhân lúc còn sớm cho xong việc."

Khê Ngôn đang lật giáo án, nghe thấy thế bèn nhìn sang phía anh, "Cái gì mà nhân lúc còn sớm cho xong việc cơ?"

"Nhân lúc còn sớm làm để anh còn được toại nguyện." Anh hơi hơi thờ dốc.

"Nhưng anh có rảnh đâu?" Cô nói: "Thật ra cũng không vội đâu, chờ anh có rảnh hãy tính."

"Chờ anh rảnh á," Cố Văn Lan dừng lại nghỉ một lát, "Xa vời lắm."

"Anh bảo tầm hai năm nữa sẽ lên chức phó cao còn gì?" Khê Ngôn nhìn sách, thờ ơ nói.

"Anh không đợi được hai năm, bên bố mẹ em lại càng không," anh lại tập tạ tay, hình như không biết mệt là gì cả, anh cắn răng, "Ai cũng sốt ruột, có mỗi em không thêm quan tâm."

"..."

Anh nói: "Cử hành hôn lễ cũng chỉ mất hai ngày thôi, để anh xin nghỉ."

Khê Ngôn nói: "Được rồi."

Hôm sau Khê Ngôn bèn gọi điện thoại hỏi Chu Mộc Lan xem ngày hoàng đạo gần nhất là khi nào.

Chu Mộc Lan mừng đến nở hoa, bà lập tức tra lịch rồi nói: "Có có, tháng này... Ờ... Có ngày thích hợp gả cưới nhưng đều không quá tốt, nhưng mà mùng 6 tháng sau được đấy."

Khê Ngôn nói: "Để con nói với anh ấy, có nhiều thời gian chuẩn bị thì cũng ung dung hơn."

Chu Mộc Lan lại nói: "Mùng 6 tháng sau còn thích hợp cầu tử nữa."

Khê Ngôn: "... Mẹ nói cái này làm gì? Năm nay con không có thời gian..."

Sang năm cũng thế nữa."

Chu Mộc Lan: "Mẹ biết rồi, mẹ chỉ mong quá nên lỡ miệng thôi."

Khê Ngôn: "À."

Vào buổi tối, Khê Ngôn nói về ngày kết hôn với Cố Văn Lan.

Cố Văn Lan nghe thế bèn cau mày nói: "Tháng này không được à? Giờ mới đầu tháng mà."

"Chuyện này phải chọn ngày lành tháng tốt mới được." Khê Ngôn biết anh không thích mấy tập tục cũ này bèn nói: "Hôn nhân là chuyện lớn đời người, phải chú ý chút để lấy cái may chứ."

"Ờ..." Anh lười biếng dựa lưng vào đầu giường, lật thêm hai trang tài liệu.

Lúc Khê Ngôn chuẩn bị nằm xuống thì nói: "Anh vội làm gì? Lúc trước có thấy anh nóng lòng thế đâu."

Anh ném sách sang một bên, "Lúc trước không nhớ tới thì thôi, bây giờ nhớ rồi thì đương nhiên thời thời khắc khắc mong mỏi rồi."

Cô tắt đèn ngủ, mới vừa nằm xuống đã bị anh ôm vào lòng, anh gác đầu lên cổ cô, thì thầm: "Anh không hứng thú với việc cử hành hôn lễ lắm, chủ yếu là em, dù sao thì con gái ai cũng mong mỏi hôn lễ của mình mà."

Khê Ngôn sờ sờ tai anh, "Thật ra em cũng không vội..." Dạo này cô cũng hơi bận việc trong trường.

"Cố ý làm trái với anh đúng không?"

"Thật sự không vội mà."

Cố Văn Lan không định thảo luận việc vội hay không với cô nữa, anh ngồi dậy nói: "Em dành chút thời gian đi thử áo cưới đi, đến lúc đó anh rảnh thì sẽ đi với em, nếu không thì em nhớ chụp ảnh cho anh xem."

Cô vẫn tỏ ra rất thờ ơ, "Ừ..."

Anh vỗ hông cô, "Em có nghe không hả?"

"Có mà..."

"Em đúng là thiếu đòn!"

Lời tác giả: Nhân rồi không có việc thì mình tào lao... hai ba bốn năm sáu bảy câu đi.

Đến đây tôi mới thấy bác sĩ Cố là người không quá có lòng thông cảm với người khác, anh ấy là người rất sắt đá, ngày trước khi anh ấy quyết định kết hôn thì hoàn toàn không nghĩ tới Từ Viên, người đã yêu thầm mình từ hồi cấp ba, anh không hề dao động chút nào, cứ thế dứt khoát chọn cô giáo Lý hợp với mình hơn, cũng làm mình thấy thoải mái hơn.

Ngay từ đầu anh ấy thân mật với cô giáo Lý chủ yếu xuất phát từ việc hai người đã là vợ chồng, bởi vì từ giây phút anh ấy cưới cô giáo Lý thì cũng có nghĩa là cô giáo Lý trở thành người thân cận nhất với anh ấy, anh ấy muốn thân mật với người này.

...

Bên cạnh anh chỉ có người nhà duy nhất là cô giáo Lý, những người khác đều là người ngoài, những cảm xúc tức giận ấy của anh là do cảm xúc muốn chiếm hữu của một người đàn ông, cũng như là của một người chồng.

Anh ấy sẽ yêu cô giáo Lý, có ít nhất một nửa nguyên nhân là chính anh

bằng lòng chấp nhận người phụ nữ này, nguyên nhân còn lại là bản tính dịu dàng của cô giáo Lý đúng lúc hợp lòng anh. Bởi vì 30 năm trước đây bác sĩ Lý đã từng có được ấm áp, rồi lại mất đi, thế nên anh khát vọng ấm áp.

Khi thân mật thành thói quen thì anh cũng không phân biệt được đâu là tình yêu đâu là tình thân nữa, cho nên anh càng thích cái từ "Chí thân" này hơn, bởi vì xét cho cùng thì vợ chồng mới là những người thân cận với nhau nhất.

Chỉ có thể nói anh là người hiểu được ai tốt với mình, hơn nữa mục tiêu cũng rất rõ ràng. Cho nên chủ nhiệm Lý mới nói anh là người vừa có tâm, lại vừa thông minh.

...

Bác sĩ Cố là người rất bạc bẽo, mà loại người này một khi có cơ hội để chuyên tình thì sẽ rất thành thạo.

Nên nếu đây là một câu truyện về giới thương trường thì có lẽ sự bạc bẽo và chuyên tình này sẽ càng hấp dẫn hơn.

... Chắc vậy.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chỉ Trách Em Thật Quá Quyến Rũ.

Chương 45: Chỉ trách em thật quá quyến rũ.

Lúc Khê Ngôn đi thăm Hứa Du thì thạch cao đùi bên phải đã được tháo ra, cô ấy ôm một bao khoai tây chiên, vẻ mặt vừa phiền muộn vừa thỏa mãn.

Chàng trai trẻ giường đối diện mong mỏi nhìn cô ấy.

Bác gái giường bên cạnh nói: "Thằng nhóc cũng khá tốt với cháu mà, cô bé à cháu cứ đồng ý đi."

Hứa Du buồn bã thở dài: "Cháu từng yêu đương hai lần, hiện tại lòng đã như nước lạnh rồi."

Chàng trai trẻ vội vàng tỏ lòng trung thành: "Anh sẽ tốt với em mà."

"Anh không hiểu rồi, cái chuyện này không liên quan tới việc anh có tốt hay không đâu, chỉ liên quan tới việc tôi có bằng lòng hay không thôi," Hứa Du liếc anh ta, chỉ vào cuối giường: "Đưa gói snack vị BBQ kia cho tôi."

"Nghĩa là sao?" Chàng trai trẻ đưa đồ cho cô, còn ngoan ngoãn mà bóc ra trước.

Khê Ngôn đứng cạnh giường bác gái nọ, không dám quấy rầy.

Cô còn đang xách hộp giữ nhiệt.

Hứa Du cầm lấy, híp mắt nhìn trần nhà, yếu ớt nói: "Mỗi lần yêu đương

tôi đều rất nhiệt tình, tựa như muốn đốt cháy hết tình yêu một đời, hiện tại trái tim đã tiều tụy..."

Chàng trai trẻ rất là kích động, "Không sao, về sau anh sẽ làm em ấm áp trở lại!"

Về mặt Hứa Du nhăn tít lại, cuối cùng cô ấy cũng không chịu nổi nữa, "Anh không hiểu tiếng người à? Có biết tôi đang từ chối anh không hả? Vậy để tôi nói thẳng, đừng có tốn công vô ích nữa! Tôi không thích anh! Mau xuất viện đi!"

Chàng trai trẻ như bị sét đánh, dờ người ra.

Bác gái lắc đầu thờ dài, không nỡ lòng nhìn tiếp.

Hứa Du lạnh mặt, dịch dịch góc chăn không nói lời nào.

Bỗng nhiên, chàng trai trẻ giật lấy gói khoai tây chiên trong tay Hứa Du, tịch thu cả mấy gói snack chưa bóc ra ở trên giường, cuối cùng chỉ thâm tình liếc Hứa Du lần cuối rồi xách hành lí đi mất.

Hứa Du: "..."

Khê Ngôn thầm bội phục cô ấy từ tận đáy lòng, nằm viện mà cũng có thể có người theo đuổi được, quả nhiên là đãi ngộ của người đẹp có khác.

Bác gái nhin không được bèn nói: "Cực tuyệt người ta còn ăn snack."

Hứa Du liếm liếm ngón tay, thờ dài: "Thức ăn của bệnh viện nhạt nhẽo quá, cháu vừa thấy xong không kìm lòng được."

Khê Ngôn xách hộp giữ nhiệt đi ra: "Tớ nấu cơm niêu cho cậu đây, không tính đồ nhạt nhẽo nhé."

Hứa Du tuy ngạc nhiên nhưng vẫn vờ bình tĩnh lại, "Cậu... Tới từ bao giờ?"

Khê Ngôn ngồi xuống, "Đủ để xem cậu diễn từ đầu đến cuối."

Hứa Du ngượng ngùng cười, mở hộp giữ nhiệt ra ăn cơm.

Khê Ngôn nói: "Tháng sau tớ định cử hành hôn lễ, đang tính đi thử áo cưới."

Hứa Du cắn thìa nhìn sang phía cô, "Bao giờ? Tớ đi với cậu." Nói xong lại cười, "Tiện thể tớ cũng thử xem."

"Cậu xuất viện được rồi à?"

"Được rồi, trên đùi vẫn còn bị đóng đinh, chẳng qua bác sĩ nói về nhà tĩnh dưỡng cũng được, chỉ cần đến kiểm tra định kỳ là ok."

Khê Ngôn vừa nói chuyện với Hứa Du vừa thất thần.

Hứa Du hiểu ra, thở dài nói: "Cậu nhớ người ta thì đi đi, chả bao giờ thấy khá lên cả!"

"Không phải thế..." Khê Ngôn cảm thấy hơi ngại, "Tớ định mang cơm cho anh ấy nhưng sợ bây giờ anh ấy không rảnh."

"Giờ cũng sắp tới lúc ăn trưa rồi, chưa biết chừng sẽ gặp nhau đấy." Hứa Du lười nhác nói.

Khê Ngôn ngồi im hồi lâu còn Hứa Du thì nhìn cô chăm chăm, hai người ngồi đầu mắt một lúc, Khê Ngôn đành đứng lên nói: "VẬY TỚ ĐI ĐÂY."

Hứa Du gật gật đầu, phát tay.

Mỗi lần tới Khê Ngôn đều không nói cho Cố Văn Lan bởi cô biết anh chưa chắc đã có thời gian gặp cô, cho nên cô thường xách cơm tới nhờ y tá đưa cho anh giùm mình.

Cô bé y tá tỏ ra rất hâm mộ, cô ấy hỏi: "Hôm nay chị nấu món gì cho bác sĩ Cố thế ạ?"

Khê Ngôn nói là cơm niêu.

Cô bé y tá òa một tiếng, "Cô giáo Lý chị tuyệt quá."

Khê Ngôn không quen bị khen lắm nên bèn nhanh chóng chuồn êm.

Cô vừa đi ra thì gặp phải Cố Văn Lan, anh cười đuổi tay về phía cô, Khê Ngôn vịn vào tay anh, hỏi: "Trùng hợp vậy? Anh hết bận rồi hả?"

Anh dẫn cô vào trong, "Anh đoán tầm này em sẽ tới nên đến bắt em đây."

Cô bé y tá nhanh chóng giao nộp hộp giữ nhiệt cho anh, nói: "Cô giáo Lý nói chị ấy nấu cơm niêu, em nghĩ thấy thơm lắm, chắc chắn là ăn rất ngon."

Cố Văn Lan cười mà như không, "Nắp không mở ra thì nghĩ kiểu gì được, cô đã lén mở đúng không?"

Cô bé y tá xấu hổ cười, trông rất đáng yêu.

Cố Văn Lan cầm lấy hộp giữ nhiệt rồi dẫn cô giáo Lý vào văn phòng, hỏi: "Sao lần nào đến em cũng không nói cho anh biết vậy?"

Khê Ngôn kéo ghế ngồi xuống, "Em đến thăm Hứa Du rồi tiện thể mang cơm cho anh luôn."

"Ồ," Cố Văn Lan cười cười, dựa lưng vào ghế, "Cô ấy còn ở viện à? Xem ra bị thương rất nghiêm trọng nhỉ." Anh đuổi tay dịch cốc nước của mình ra

chỗ cô.

"Hình như sắp xuất viện được rồi, tầm mấy ngày nay thôi." Khê Ngôn uống nước xong bèn để cốc vào chỗ cũ

Anh như đang suy tư gì, "Vậy thì tiếc thật."

Khê Ngôn hỏi: "... Vì sao?"

Cố Văn Lan nói: "Cô ấy xuất viện thì sao anh được ăn cơm em nấu đây."

Khê Ngôn không tiếp lời, cô hơi lờm lờm anh rồi đứng lên nói đến giờ về rồi, còn bảo anh cơm nước xong thì nhớ nghỉ ngơi.

Thế nhưng cái lờm kia lại khiến Cố Văn Lan ngứa ngáy, anh giơ tay tóm cô lại, "Lại đây, cho anh hôn nào."

Khê Ngôn sợ nhiều người, vừa nhìn về phía cửa vừa đẩy anh ra, "Anh đừng như vậy."

Cố Văn Lan hiểu ý bèn ra đóng cửa lại, sau đó bế cô lên bàn làm việc bắt đầu hôn, khi đầu lưỡi của anh chui vào miệng mình, Khê Ngôn như cảm thấy trong miệng là hòn than nóng rực, khiến lưỡi của cô tê rần.

Khê Ngôn để yên cho anh hôn hồi lâu, đến nỗi cảm thấy hơi lao lực.

Lúc anh buông cô ra, Khê Ngôn dựa vào lòng ngực anh thở dốc, "Lúc nào cũng thế..."

Anh nâng cằm cô lên lau khóe miệng cho cô, dường như nghĩ đến điều gì đó bèn thì thầm: "Thực sắc tính dã." (*)

(*) Ý là ăn và tình dục đều là bản năng của con người.

Hôm Khê Ngôn đi thử áo cưới là vào chủ nhật, hôm đó Hứa Du đã xuất viện được hai ngày, lúc trước cô ấy ở bệnh viện điều dưỡng hơn một tháng, bây giờ trông có vẻ đầy đặn hơn hẳn

Cố Văn Lan đưa thẻ ngân hàng cho Khê Ngôn, anh rất khí phách mà nói: "Thích bộ nào thì cứ việc mua."

Khê Ngôn nói: "Thuê một bộ là được."

Cố Văn Lan sờ sờ mặt cô, nói: "Đừng đùa chứ."

Công việc của Hứa Du chính là làm về phương diện sắp xếp lễ kết hôn này nên rất hiểu giá thị trường, công ty của bọn họ phân ra rõ ràng mức độ tiêu phí của khách hàng rồi mới xác định thị trường, nên Hứa Du dẫn cô đi thẳng tới một cửa hàng áo cưới trung cao cấp.

Đây là một trong những cửa hàng hay hợp tác với công ty của cô ấy, người quen nên việc giá cả cũng thoáng hơn.

Trước khi ra cửa Khê Ngôn có nhắn tin cho Cố Văn Lan, sau khi cô đến tiệm áo cưới bèn gửi địa chỉ cho anh.

Diện tích cửa hàng áo cưới rất lớn, mỗi tủ là một chiếc áo cưới, dưới ánh đèn nhàn nhạt màu vàng xám, từng bộ một đều ánh lên rực rỡ.

Trong lúc Khê Ngôn vòng vo hồi lâu thì Hứa Du đã ôm một đồng vào phòng thử đồ, đã thế lúc ra còn đứng tạo dáng trước gương, Khê Ngôn nói: "Nếu không hôm lễ cưới của tớ cậu làm phù dâu mặc áo cưới nhé?"

Hứa Du loay hoay soi gương, "Đến lúc đấy lỡ người ta tưởng tớ cướp rế thì toi!"

"Đúng rồi," Hứa Du hỏi: "Phù rế là ai."

"Hình như là bạn cấp ba của anh ấy." Khê Ngôn nói xong bèn nhìn cô ấy.

Hứa Du quay lại nhìn cô, cười, "Tớ chỉ sợ anh ta để Lộ Minh làm phù rể."

Khê Ngôn chần chờ một chút bèn nói, "Phù rể thì không, nhưng có lẽ cậu ta sẽ đến tham gia hôn lễ."

Hứa Du xem tới nghiệm, lúc còn thấy cô đang lè mề chưa biết thử bộ nào bèn dứt khoát tự chọn mấy bộ để cô thử từng cái một, bộ này không tệ, bộ kia có vẻ cũng được, cả hai người cứ lôi thôi mãi không biết chọn bộ nào.

Đến tận khi Cố Văn Lan tan làm đến thì Khê Ngôn vẫn còn đứng ở trước gương do dự.

Hứa Du thấy anh tới cũng không nói gì mà chỉ kéo nhân viên tiệm trốn ra chỗ khác.

Khê Ngôn còn đang nói: "Cậu cảm thấy váy lộ vai đẹp hơn hay váy trễ cổ đẹp hơn? Làn váy này có phải phồng quá không? Chắc là lúc đi phải kéo lên mất." Cô nhìn về phía gương, hàng ghế phía sau không có ai, tới tận lúc quay lại cô mới nhìn thấy anh.

Anh ném áo ngoài ra ghế, đi tới ôm lấy Khê Ngôn rồi hôn lên thái dương cô, "Rất xinh đẹp, anh xin rút lại lời nói lúc trước của mình, từ lúc này, anh vô cùng chờ mong và để ý tới hôn lễ của chúng ta."

Khê Ngôn cười, cô nói: "Vì sắc đẹp của em chinh phục anh hả?"

Trong đôi mắt đen tuyền của Cố Văn Lan dường như bùng lửa, "Bất kì điểm nào của em đều có thể chinh phục anh."

"Lại bắt đầu dỗ em rồi."

"Dỗ em hạnh phúc là sứ mệnh cả đời anh."

"Cũng nhiều lúc anh làm em giận lắm đấy." Cô quay người soi gương nhưng lại đổi mắt về phía anh.

"Em dễ bắt nạt tới vậy, kiểu gì cũng có lúc anh không kìm lòng được chứ." Cố Văn Lan cầm lấy tay cô nắm nghía, thấy cô còn nhìn mình chăm chăm bèn ghé sát tai cô nói, "Em ấy à, đáng lẽ ra phải bị trừng trị đấy nhé."

"Em thấy anh bị sắc dục huân tâm thì có."

"Chỉ cần nhìn thấy em thôi là thần hồn điên đảo, lòng không kiên định dẫn tới sắc dục huân tâm." Anh cười cười, "Trách ai được? Chỉ trách em thật quá quyến rũ."

Khê Ngôn kéo váy tránh sang một bên, "Không nói lại nổi anh."

Anh hỏi: "Em đi đâu đấy?"

Cô nói: "Đổi bộ khác."

Cố Văn Lan đành ngồi chờ ở ghế sofa.

Cuối cùng Khê Ngôn vẫn chọn bộ lộ vai, mà bộ âu phục của Cố Văn Lan vì trước kia anh không để tâm lắm nên bây giờ không kịp làm riêng, đành phải mua nguyên một bộ mới.

Hai người nhân dịp đó rồi chụp ảnh cưới luôn, bận việc xong xuôi thì trời đã tối.

Chu Mộc Lan tự mình làm tất cả công việc chuẩn bị cho hôn lễ chứ không nhờ tay ai, bất kì trình tự nào đều được bà giám sát chặt chẽ, Cố Văn Vi cũng rất nhiệt tình, thường thường gọi điện thảo luận với Chu Mộc Lan, thỉnh thoảng hai người cũng có mâu thuẫn riêng, ví dụ như về chuyện màu sắc thiệp mời.

Chu Mộc Lan thích dân tộc một chút, trông có vẻ rực rỡ, Cổ Vân Vi lại thích kiểu Tây, màu trắng thuần khiết.

Chu Mộc Lan: "Kết hôn thì màu trắng không tốt đâu."

Cổ Vân Vi: "Dì ơi, mình đã cải cách 40 năm rồi, tư tưởng phải tiến bộ, áo cưới của người ta toàn là màu trắng mà!"

Chu Mộc Lan: "Cái con bé này nói gì đó? Dì bằng lòng tự giam mình trong truyền thống thì sao? Truyền thống không tốt ở đâu hả? Cải cách 40 năm rồi ư? Từ Bàn Cổ khai thiên lập địa, thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay, Trung Hoa đã có trăm ngàn năm lịch sử rồi nhé!"

Cổ Vân Vi: "Cái này thì liên quan gì tới Bàn Cổ với Tam Hoàng Ngũ Đế ạ?"

Cuối cùng, đồng chí Chu Mộc Lan đạt được số phiếu áp đảo từ viện trưởng Cổ và các vị trưởng bối.

Gừng càng già càng cay.

Ví dụ như chữ viết trên thiệp mời

Cổ Vân Vi: "Cháu thích hành thư (*), anh trai cháu biết viết đấy, trước kia anh ấy từng bắt chước "Nhị tạ thiếp" của Vương Hi Chi, lối viết phóng khoáng đẹp mắt, ba cháu còn trộm khen anh ấy nữa."

(*) Hành thư: Một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo.

Chu Mộc Lan: "Anh trai cháu bận thế thì đừng quấy rầy nó, tìm người viết chữ đẹp viết thay là được rồi."

Cổ Vân Vi: "Dì à, từ Bàn Cổ khai thiên lập địa, thời Tam Hoàng Ngũ Đế

đến nay, Trung Hoa đã có ngàn năm lịch sử rồi, thiệp mời cũng dùng hình thức truyền thống thì sao chữ viết lại không ăn khớp nhỉ?"

Chu Mộc Lan hết cách, đành phải đồng ý với cô bé.

Bên này đang náo nhiệt chuẩn bị hôn lễ, bên Cố Văn Lan thì đã bận ở bệnh viện, về đến nhà còn phải ngoan ngoãn ngồi viết thiệp mời, Khê Ngôn sợ anh mệt bèn viết hộ anh mấy tấm.

Thế nên thiệp mời có hai loại chữ viết, một loại chữ phóng khoáng, một loại chữ nho nhã.

Thứ hai, Khê Ngôn đưa thiệp mời cho đồng nghiệp thân thiết với mình.

Cô giáo Hà cầm thiệp mời, cảm khái, "Quả bom thứ hai của tháng, chúc cậu nổ tới xinh đẹp, nổ tới cát tường, nổ tới viên mãn hạnh phúc."

Khê Ngôn cảm ơn cô ấy rồi cầm sách lên lớp.

Sau khi hết tiết buổi sáng, giờ nghỉ trưa Chu Vũ tìm đến cô, nói: "Em không có ạ?"

Khê Ngôn cười cười, lấy thiệp mời đã chuẩn bị sẵn ra từ ngăn kéo đưa cho cậu.

Chu Vũ nhận lấy thiệp mời rồi mở ra, từng nét chữ trên giấy đều rất thân thuộc, cậu nhỏ giọng hỏi: "Cái này là cô viết ạ?"

Khê Ngôn ừ một tiếng.

Thật ra cô cảm thấy không cần đưa cũng được, cậu bé chưa lập gia đình thì không cần chú ý nhiều tới vậy, nhưng đêm cô viết thiệp mời thì lại cảm thấy có lẽ Chu Vũ nhận được sẽ vui, cho nên viết một tấm cho cậu.

Chu Vũ nhìn chăm chăm nét chữ trên thiệp rồi nói: "Em sẽ đi."

Khê Ngôn nói: "Không cần gửi tiền mừng đâu."

"Vì sao ạ?"

"Nếu em có lòng thì cầm thành tích kì kiểm tra tháng cho cô là được rồi, coi như lời chúc phúc cho hôn lễ của cô."

"Vâng."

"Cố lên nhé."

Thật ra đêm cô viết thiệp mời cho Chu Vũ bị Cố Văn Lan phát hiện.

Anh nhìn thoáng qua rồi nói: "Em thiên vị nó vậy, các học sinh khác trong lớp em không có ý kiến gì à?"

Khê Ngôn nói: "Người có ý kiến nhiều nhất là anh đấy."

Cố Văn Lan nhìn cô đầy thâm ý, "Nói như vậy là em thừa nhận thiên vị cậu ta hả?"

"Em không có thiên vị thằng bé, mỗi giáo viên đều mong học sinh của mình có thể chăm chỉ học tập, cuối cùng có thể lựa chọn con đường mà mình hướng tới." Cô nói rất chân thành

"Em thật là..." Anh dựa lưng vào sofa, "Chính trực quá đi mất."

Cô vẫn còn viết chữ, "Anh làm bác sĩ, chẳng lẽ không mong mỗi bệnh nhân đều có thể bình phục xuất viện à?"

Anh im lặng một lát mới nói: "Anh sẽ không đuổi theo bệnh nhân không muốn chữa bệnh bắt họ nằm viện trị liệu và phẫu thuật."

"... Cái đó khác mà."

"Anh cũng không quá quan tâm đâu."

Khê Ngôn ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói: "Cái nghề này của bọn anh gặp được muôn loại người, kiến thức có, tầm mắt rộng, đối mặt với trăm loại đau khổ của chúng sinh cũng chỉ cảm thấy thờ ơ lạnh nhạt, bọn anh không đủ nhàn để đa sầu đa cảm, đời người chỉ có một, vòng đời ngắn ngủi như cây cỏ, tùy ý chí mà thôi."

Khê Ngôn vẫn nghĩ ngợi mãi về lời này của anh, nghĩ tới nghĩ lui xong cô chỉ cảm thấy, Cố Văn Lan làm diễn thuyết gia hình như hợp lắm luôn ấy?

Ngụy biện giỏi không thể chê.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngủ Ngon, Cô Dâu Của Anh.

Chương 46: Ngủ ngon, cô dâu của anh.

Ngày kết hôn sắp đến, trong trường học lại bề bộn nhiều việc.

Trước kì nghỉ 1/5 lại có một kì kiểm tra tháng nữa, Khê Ngôn vừa phải dành thời gian làm đề với các giáo viên bộ môn vừa phải quán triệt kì nghỉ 1/5 với học sinh, thêm đó nữa là hợp phụ huynh.

Buổi tự học tối thứ bảy vẫn diễn ra như bình thường, đương nhiên, ai trốn học thì vẫn cứ trốn thôi.

Tuy rằng Khê Ngôn không có cách nhưng nếu nói được thì cô vẫn tìm học sinh tới để nói chuyện. Bởi vì không phải mỗi học sinh đều giống Chu Vũ, tuy nhìn khó bảo nhưng chỉ cần để cậu cảm nhận được tấm lòng của giáo viên thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Từ đầu kì đến giờ cô đã gọi Ngô Khắc tới nói chuyện vài lần, lúc đầu cậu ta còn nghe lời cô được chút, chẳng lâu sau đã lòi mặt chuột, tuy vậy điều làm cô vui nhất là Chu Vũ rất kiên quyết, không đi học muộn về học sớm, không hề thiếu lấy một tiết nào.

Những chuyện khác cô cũng không rảnh bận tâm, cũng không suy xét cái gì thành tích với chả chuyên cần nữa, học sinh không trái với kỷ luật là được.

Vốn là Khê Ngôn nghĩ Chu Vũ sẽ bị ảnh hưởng cảm xúc bởi việc hợp phụ huynh nên mấy ngày nay tương đối chú ý tới cậu, nhưng sau khi cô quan sát

hồi lâu thì mới phát hiện hình như cậu không bị ảnh hưởng chút nào thì phải.

Chỉ là cô vẫn lo liệu có phải cậu đang miễn cưỡng cười vui hay không.

Hôm họp phụ huynh là vào thứ bảy, ngoại trừ chỗ ngồi của Chu Vũ trống không thì mọi người đều đến đông đủ.

Không ngoài sự dự đoán của Khê Ngôn, khi cô nói tới tình huống học tập và chuyên cần của học sinh thì thấy bố của Ngô Khắc vừa xấu hổ vừa bực mình, thỉnh thoảng lại thất thần, có khi đang tính xem lúc về lên mắng con trai thế nào, cũng có thể là dùng bạo lực.

Sau khi kết thúc buổi họp phụ huynh cô bèn gọi điện cho Chu Vũ, có vẻ cậu vừa mới tỉnh ngủ, cô nói hai câu xong bèn ngắt máy, mới quay lại đã thấy bố Ngô Khắc hung hãn bước ra ngoài.

Cô nhanh chóng gọi ông lại: "Anh Ngô."

Bố Ngô Khắc nhìn sang phía cô, vẫn còn rất giận, "Cô giáo Lý à? Có việc gì đấy?"

Khe Ngôn nói: "Chuyện đó... Thật ra giữa cha mẹ và con trẻ quan trọng nhất là thông cảm và thấu hiểu."

Bố Ngô Khắc cảm giận hờn lạnh, "Đúng thế, tôi nghĩ cái roi của tôi sẽ cho nó biết thế nào là thông cảm với thấu hiểu đấy! Nó sẽ nhanh hiểu ra đạo lý từ cái roi của tôi thôi!"

"Anh đừng xúc động..."

"Cô giáo Lý, mong cô đừng nhúng tay vào chuyện này, đây là con trai tôi, nếu giáo viên như cô không dạy được nó thì để bố nó tự ra mặt!"

"Mong anh..."

"Hừ!!" Ông ta đi mất.

Mong anh hãy nhẹ tay thôi...

Khê Ngôn thầm bố sung.

Buổi tối, Khê Ngôn đang nấu cơm tối, cô càng nghĩ càng cảm thấy nóng ruột bèn gọi điện cho Ngô Khắc, không ai nghe máy.

Lúc Cố Văn Lan về nhà đến nhà rồi ăn cơm, cô lại gọi điện cho bố Ngô Khắc nhưng vẫn không ai nghe máy, cô vừa lo lắng vừa sốt ruột, Cố Văn Lan cũng hết cách với cái tính thích bận tâm người khác này của cô, anh cơm nước xong bèn tự cầm chén đĩa vào dọn dẹp.

Khê Ngôn hồi thần, cô bám theo anh nói: "Để em."

"Không cần, em cứ bận việc em đi." Cố Văn Lan kéo cô ra.

"Em bận cái gì cơ?" Cô ngơ ngác.

Cố Văn Lan nói: "Bạn lo cho học sinh của em, bận lờ anh sang một bên, cả tối chả nói với anh được câu nào cả."

Khê Ngôn cảm thấy hơi buồn cười, "Được rồi, anh đi nghỉ đi, để em làm cho."

Buổi tối Cố Văn Lan nằm trên giường đọc tài liệu, cô cứ đi đi lại lại trong phòng ngủ, sau đó bèn gọi điện thoại cho Ngô Khắc, lần này cuối cùng cậu cũng nghe máy.

Ngô Khắc vừa nghe máy bèn nói: "Cô ời, hợp phụ huynh hôm nay cô nói gì với bố em thế?"

Khê Ngôn lập tức căng thẳng, "Em có sao không?"

Ngô Khắc lẩm bẩm, "Không hiểu sao bị đánh như tử, may mà mẹ em thương con lấy mạng sống ra dọa bố em, bố em cũng hết cách, cho em một cơ hội tiếp tục sống sót."

Khê Ngôn vô cùng bội phục, "Đáng đời em."

Ngô Khắc vẫn hỏi: "Cuối cùng là cô đã nói gì thế?"

"Cô phản ánh đúng sự thật về tình hình học tập của em với bố em đấy, còn cả biểu hiện bình thường nữa."

"... Ôi cô ơi, cô thật là không nể tình em gì hết."

"Nhưng cô còn khen em rất thông minh mà, chỉ cần đi đúng hướng là được."

"Trời, giáo viên các môn khác cũng hay lừa em thế lắm."

Khê Ngôn nghiêm túc nói: "Cô nói thật, chỉ cần IQ bình thường, chăm chỉ cố gắng hơn nữa dùng đúng phương pháp thì đại đa số mọi người đều có thể trở thành người thông minh, Chu Vũ cũng có thể bình tĩnh nghiêm túc học thì sao em lại không."

Ngô Khắc biết vị chủ nhiệm này của mình luôn luôn nghiêm túc vậy nên cũng không tranh cãi với cô nữa mà chỉ nói: "Em còn tưởng nó trúng tà cơ, thôi quên đi, em đi làm bài tập đây, tạm biệt cô."

Nếu Ngô Khắc không bị sao thì Khê Ngôn cũng an tâm rồi, lúc cô bò lên giường chuẩn bị ngủ thì lại thấy Cố Văn Lan đang thờ ơ nhìn mình, cô lập tức nói: "Có phải em làm phiền anh đọc sách không?"

Cố Văn Lan cup mí mắt xuống, lật sách, "Không đến mức."

Cô nhìn anh một lúc lâu mới nói: "Chuyện này mức độ có khi lớn có khi nhỏ, nhất là hiện tại có nhiều tin tức kiểu đấy... Bệnh viện của anh chưa từng gặp phải trường hợp trẻ nhỏ do bị phụ huynh phạt quá nghiêm khắc về thể xác mới phải nhập viện à?"

Cố Văn Lan nghĩ ngợi, "Không chắc lắm, để mai anh lên khoa chỉnh hình xem xem."

"Có phải là..." Cô do dự một lát mới nói: "Có phải là anh không quá thích em quan tâm tới học sinh của em không?"

"Đương nhiên không phải rồi," Cố Văn Lan cầm tay cô, "Chỉ là --"

Anh im lặng hồi lâu, cô hỏi: "Chỉ là sao?"

Cố Văn Lan khẽ thở dài: "Không có gì, làm chủ nhiệm lớp lần này rồi thôi nhé, chính em hứa rồi đấy."

Cô nói: "Quả nhiên là anh vẫn để bụng."

Anh cười, "Anh không để bụng đâu, nhưng đến lúc đó em có thể thoải mái một chút không phải tốt hơn sao? Không cần phải loay hoay tất bật giữa gia đình và công việc thế này nữa, dành thêm nhiều thời gian để chăm sóc anh, em thích chăm sóc anh lắm còn gì? Dạo này em còn chẳng thèm quan tâm xem anh có ăn cơm không cơ."

Khê Ngôn nghe thế thì hơi buồn cười, "Không làm chủ nhiệm lớp là để sinh con, đến lúc đó lực chú ý của em dành cho con rồi nhé."

Cố Văn Lan nhướn mày trêu ghẹo, "Ai muốn sinh con với em hả?"

Cô xấu hổ bèn đáp lại anh: "Cũng không phải là chỉ với anh mới được."

Cố Văn Lan ôm cô vào lòng, "Em vẫn còn chí ở ngàn dặm (*) đấy à? Ngàn dặm vạn dặm nữa thì em cũng chỉ là của anh thôi, không thoát được đâu."

(*) Chí ở ngàn dặm: Ở đây có thể hiểu là vẫn còn mơ tưởng tới những kẻ khác. Câu này vốn xuất phát từ "Tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm": Ý chỉ người tuy rằng đã già nhưng vẫn còn hùng tâm tráng trí, tuổi già nhưng tâm chưa già.

"... Đồ chuyên chế."

"Đúng rồi đấy, sinh ra để áp chế em mà."

Cô nàng này có công việc của chính mình, có những chuyện mà cô ấy phải tập trung, phải cố gắng, phải nỗ lực.

Cô ấy rất dịu dàng, cũng rất độc lập.

Sau khi kì kiểm tra tháng kết thúc cũng là kì nghỉ 1/5, trường học được nghỉ nhưng bệnh viện vẫn bận, bởi vì mọi nghỉ nên mới có thời gian sinh bệnh... Không, là thời gian khám bệnh, mỗi khoa mỗi tầng của bệnh viện cơ hồ chật ních từ sáng đến tối.

Mà phòng cấp cứu trước sau như một, hoàn toàn không thể nào nhàn nổi.

Hôm nay khoa tim mạch có một cô bé ba tuổi mắc phải Tứ chứng Fallot (*) nhập viện, bị đưa vào phòng ICU.

(*) Tứ chứng Fallot: là một bệnh tim bẩm sinh có tầm quan trọng trong tim mạch học nhi khoa. Biểu hiện tím thường thấy ở đầu chi, môi và xuất hiện vào khoảng 4 đến 6 tháng sau sinh.

Buổi tối Cố Văn Lan đến xem tình huống của cô nhóc, lúc đầu vẫn tốt,

nhưng lúc anh chuẩn bị đi thì cô bé lại bỗng dưng khóc ré lên, anh đành phải về giường bệnh, giương mắt nhìn chăm chăm cô bé hồi lâu.

Anh biết dỗ vợ, chứ dỗ trẻ còn thì anh xin thua.

Sau đó anh nhớ tới biện pháp hồi nhỏ mình dỗ Cố Vân Vi bèn nhanh chóng cầm giấy bút tới, tiện tay vẽ một đóa hoa hướng dương cho cô bé, cô bé liếc một lần, tạm dừng ba bốn giây, hình như cảm thấy xấu quá nên tiếp tục khóc ré lên

Cố Văn Lan hậm hực vò giấy thành cục, nói: "Để chú kể chuyện cổ tích cho cháu nghe nhé?"

Phương pháp này có vẻ khá hiệu quả, cô bé ngừng khóc, sục sục nhìn anh.

Cố Văn Lan thấy cô bé đã ngừng khóc bèn nghĩ ngợi một hồi rồi mới từ từ kể chuyện "Bạch Tuyết và bảy chú lùn", kể xong bèn đổi thành "Công chúa ngủ trong rừng", kể xong lần nữa, anh quyết định đổi sang câu chuyện nào dài dài chút, "Tây Du Ký".

Anh kể chuyện đến tận đêm khuya mới dỗ cho cô bé ngủ được, tới tận lúc này Cố Văn Lan mới ra ngoài.

Lúc ra ngoài, anh cảm thấy sinh con gái cũng không tệ lắm.

Giống cô ấy, dịu dàng đáng yêu.

Anh thay đồ xong định về nhà, vừa nghĩ vừa cười, thế nhưng đã chạy tới đại sảnh tầng một rồi vẫn bị gọi lại để phẫu thuật khẩn cấp, đành phải lết xác lên phòng mổ.

Mấy hôm nay cô giáo Lý được nghỉ rồi, nhưng anh vẫn không có cách nào dành thêm thời gian cho cô.

Qua kì nghỉ 1/5, ngày kết hôn càng ngày càng gần, không còn nhiều thời gian nữa.

Chu Mộc Lan gọi điện tới nhắc cô, "Hai ngày nay con mau dọn đồ về nhà đi, về được càng sớm thì càng tốt, đường từ nhà mình đến trường cũng tiện hơn, dạo này mẹ thấy mệt giùm con luôn rồi đấy."

Khê Ngôn lại do dự, "Chờ hai ngày nữa đi mẹ, anh ấy còn đang bận, con không ở nhà thì anh ấy ăn gì được?"

"Bệnh viện có nhà ăn cơ mà? Hơn nữa thằng bé về nhà họ Cố cũng được."

"Vâng..."

Chu Mộc Lan không biết nhiều về chuyện ân oán giữa Cố Văn Lan với viện trưởng Cố, Khê Ngôn không nói gì với người nhà, lúc trước Chu Mộc Lan cũng nhìn ra chút manh mối, nhưng khi bà hỏi cô thì lại bị cô hàm hồ đáp lấy lệ.

Khê Ngôn nói: "Con chờ thêm hai ngày nữa thôi."

Chu Mộc Lan vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Đúng là con gái như bát nước đổ đi, gả cho người ta rồi thì suốt ngày chỉ lo cho người ta thôi."

Khê Ngôn cảm thấy loại chuyện này không có cách nào nói rõ bèn dứt khoát ngậm miệng.

Chu Mộc Lan nói: "Tùy con đấy, nhưng trước đêm kết hôn thì phải về, đêm trước kết hôn hai đứa không được gặp nhau đâu."

Khê Ngôn đồng ý.

Buổi tối lúc Cố Văn Lan về, cô có nói chuyện phải về nhà với anh, Cố Văn Lan lại không hề biết còn có chuyện thế này, không, không phải là anh

không biết, anh cho là không cần thiết thì đúng hơn, bởi vì anh đã sớm lừa được vợ về nhà rồi nên giờ cho rằng chỉ làm tiệc cưới mà thôi, không ngờ lại còn có cả cái tập tục rước dâu này nữa.

Cho nên anh nghe xong, nhất thời cảm hận cái gọi là tục lệ truyền thống vô cùng.

Khê Ngôn nói: "Rước dâu rước dâu, đương nhiên là rước em từ nhà bố mẹ đến nhà anh rồi, phải làm thế này mới coi như là hoàn thành hôn lễ chứ."

Cố Văn Lan đau đầu vô cùng, nhưng cũng không thể không làm theo tập tục được.

Đến tận đêm trước hôn lễ, trước khi Khê Ngôn về gọi điện thoại cho anh, nói: "Em về nhà đây."

Cố Văn Lan bận tới choáng luôn rồi, anh nghe vậy thì sửng sốt một lát mới hỏi: "Về nhà nào cơ?"

Khê Ngôn bỗng nhiên nhớ tới lúc hai người mới đăng ký kết hôn, cô tạm thời chưa quen nên luôn nói "Nhà anh nhà anh" với anh, khi đấy anh sẽ cố ý hỏi: "Nhà ai cơ? Nhà ai vậy hả?"

Cô nói là nhà chúng ta.

Thật ra từ lúc đó cô cũng nhận ra, anh rất coi trọng cái khái niệm về cái gọi là "nhà".

"Về nhà mẹ em."

"...Ừ, anh biết rồi." Cố Văn Lan nghĩ ngợi một lát lại nói: "Hôm nay anh tan làm sớm, chốc nữa gọi điện thoại cho em sau nhé."

"Đừng gọi, anh về nhà thì nhớ nghỉ ngơi đi."

"Đừng bận tâm nữa, chờ điện thoại của anh nhé."

Đêm đó, Khê Ngôn không chờ được điện thoại của Cố Văn Lan mà lại chờ tới anh.

Lúc Lý Khê Vũ ra mở cửa, vừa nhìn thấy người ngoài cửa bèn nhanh chóng quay đầu gào vào trong phòng: "Mẹ! Anh về tới!!"

Chu Mộc Lan đang xem TV giật nảy mình, sau đó bà nhảy dựng lên đuổi con gái về phòng, "Sao lại tới lúc này làm gì chứ! Đã nói là không thể thấy rồi mà! Ôi trời ơi mấy cái cô cậu này thật là!"

Lão Lý cầm chén trà từ từ vào phòng, vừa nhìn thấy người ngoài cửa thì mừng ra mặt, "Ồi chà, con về đến đây hả? Vào đây vào đây ngồi nào." Ông thấy Lý Khê Vũ còn đang chặn cửa bèn quát lớn: "Thằng nhãi kia tránh xa cái coi, không biết lớn nhỏ gì cả!"

Lý Khê Vũ đành lui ra.

Cố Văn Lan vào nhà, sung sướng chào: "Ba ạ."

Lão Lý đón con về lại ngồi vào sô pha.

Chu Mộc Lan sắp xếp cho con gái xong, lúc đi ra thì rất bất đắc dĩ, "Sao giờ con lại tới đây làm gì? Hai bên nam nữ trước khi kết hôn không thể gặp mặt được."

Cố Văn Lan cười cười, "Hôm nay bệnh viện tan làm sớm, con đến thăm ba mẹ với thuận tiện ăn bữa cơm..."

Chu Mộc Lan, "Ôi, chưa ăn cơm hả? Để mẹ nấu cho chén mì nhé?"

Cố Văn Lan gật đầu, "Phiền mẹ rồi ạ."

Khê Ngôn ở trong phòng dán tai vào cửa nghe lén, nhưng cửa này cách âm quá tốt, cô trộm mở hé cửa ra thì nghe thấy giọng em trai vang lên.

Lý Khê Vũ: "Anh rể, có phải anh nhớ chị em không?"

Cố Văn Lan: "Ban ngày gọi điện thoại anh cảm thấy có vẻ cô ấy nhớ anh nên mới đến."

Khê Ngôn đang muốn cãi lại anh, như nghĩ đến điều gì bèn nhanh chóng ngó đầu qua khe cửa, thấy lão Lý không ở phòng khách mới yên tâm, nghĩ thầm người này quả thật mặt dày không chịu nổi.

Lý Khê Vũ nói: "Vợ chồng mới cưới lúc nào cũng vậy hết, dính nhau phát sợ, không chịu nổi."

Cố Văn Lan xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, "Anh rất bận, bình thường không có thời gian ở cạnh cô ấy, nhiều lúc cô ấy phải ngủ một mình, nửa đêm anh mới về, trời chưa sáng đã đi làm rồi."

Lý Khê Vũ lại nói: "Vậy chị em thành khuê oán mất à?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan cong môi, nửa vui đùa nói: "Vậy phải hỏi cô ấy rồi, mỗi cuối tuần cô ấy sẽ mang cơm cho anh, có khi là nhớ anh lắm đấy."

Khê Ngôn: "..."

Đúng lúc gặp phải lão Lý về phòng cầm rượu đi ra, ông không đầu không đuôi mà nghe thấy những lời này thì không khỏi cảm giận cảm khái: "Con gái tôi còn chưa từng mang cơm cho tôi đâu nhé!"

Lý Khê Vũ nói: "Nhưng chị con nấu cơm cho ba ăn rồi còn gì."

Lúc này Lão Lý mới hết dỗi.

Chu Mộc Lan nấu mì xong bèn bưng ra, Cố Văn Lan nhanh chóng giải quyết, lúc ăn xong mới 9 giờ.

Anh nán lại nửa giờ nữa, trong lúc đó Cố Văn Vi gọi điện thoại thúc giục anh mau về chuẩn bị cho ngày mai, phù rể cũng gọi điện giục giã anh.

Trước khi đi Cố Văn Lan bỗng nhiên đi về phía cửa phòng Khê Ngôn làm Chu Mộc Lan sợ tới mức nhảy lên, Cố Văn Lan giải thích: "Có chút việc ạ, con đứng ngoài cửa nói với cô ấy mấy câu thôi."

Chu Mộc Lan thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống.

Khê Ngôn ở cạnh cửa nghe thấy tiếng bước chân của anh thì hơi căng thẳng.

Đến tận khi anh lặng yên đứng ngoài cửa gọi cô: "Cô giáo Lý."

Khê Ngôn: "Ừm?"

Cố Văn Lan quay đầu lại nhìn thì thấy ba đôi mắt đang tò mò nhìn anh, thấy anh nhìn lại bèn vội vàng quay đầu lại xem TV, anh nói với người trong phòng: "Mai gặp lại nhé."

Khê Ngôn ừm một tiếng, ngẫm nghĩ một lát vẫn không nhận được bèn nói: "Anh lái xe cẩn thận đấy, lúc về thì nhớ nghỉ ngơi sớm đi... Không, anh về đến nhà thì nhớ nhắn tin cho em."

Anh nghe cô nói thế thì rất vui, trước khi đi bỗng dừng ghé sát vào khe cửa, nói: "Ngủ ngon, cô dâu của anh."

Khê Ngôn mỉm cười: "Ngủ ngon."

Ngày kết hôn sắp đến, trong trường học lại bề bộn nhiều việc.

Trước kì nghỉ 1/5 lại có một kì kiểm tra tháng nữa, Khê Ngôn vừa phải dành thời gian làm đề với các giáo viên bộ môn vừa phải quán triệt kì nghỉ 1/5 với học sinh, thêm đó nữa là họp phụ huynh.

Buổi tự học tối thứ bảy vẫn diễn ra như bình thường, đương nhiên, ai trốn học thì vẫn cứ trốn thôi.

Tuy rằng Khê Ngôn không có cách nhưng nếu nói được thì cô vẫn tìm học sinh tới để nói chuyện. Bởi vì không phải mỗi học sinh đều giống Chu Vũ, tuy nhìn khó bảo nhưng chỉ cần để cậu cảm nhận được tấm lòng của giáo viên thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Từ đầu kì đến giờ cô đã gọi Ngô Khắc tới nói chuyện vài lần, lúc đầu cậu ta còn nghe lời cô được chút, chẳng lâu sau đã lòi mặt chuột, tuy vậy điều làm cô vui nhất là Chu Vũ rất kiên quyết, không đi học muộn về học sớm, không hề thiếu lấy một tiết nào.

Những chuyện khác cô cũng không rảnh bận tâm, cũng không suy xét cái gì thành tích với chả chuyên cần nữa, học sinh không trái với kỷ luật là được.

Vốn là Khê Ngôn nghĩ Chu Vũ sẽ bị ảnh hưởng cảm xúc bởi việc họp phụ huynh nên mấy ngày nay tương đối chú ý tới cậu, nhưng sau khi cô quan sát hồi lâu thì mới phát hiện hình như cậu không bị ảnh hưởng chút nào thì phải.

Chỉ là cô vẫn lo liệu có phải cậu đang miễn cưỡng cười vui hay không.

Hôm họp phụ huynh là vào thứ bảy, ngoại trừ chỗ ngồi của Chu Vũ trống không thì mọi người đều đến đông đủ.

Không ngoài sự dự đoán của Khê Ngôn, khi cô nói tới tình huống học tập và chuyên cần của học sinh thì thấy bố của Ngô Khắc vừa xấu hổ vừa bực

mình, thỉnh thoảng lại thất thần, có khi đang tính xem lúc về lên mắng con trai thế nào, cũng có thể là dùng bạo lực.

Sau khi kết thúc buổi họp phụ huynh cô bèn gọi điện cho Chu Vũ, có vẻ cậu vừa mới tỉnh ngủ, cô nói hai câu xong bèn ngắt máy, mới quay lại đã thấy bố Ngô Khắc hung hãn bước ra ngoài.

Cô nhanh chóng gọi ông lại: "Anh Ngô."

Bố Ngô Khắc nhìn sang phía cô, vẫn còn rất giận, "Cô giáo Lý à? Có việc gì đấy?"

Khê Ngôn nói: "Chuyện đó... Thật ra giữa cha mẹ và con trẻ quan trọng nhất là thông cảm và thấu hiểu."

Bố Ngô Khắc cảm giận hờn lạnh, "Đúng thế, tôi nghĩ cái roi của tôi sẽ cho nó biết thế nào là thông cảm với thấu hiểu đấy! Nó sẽ nhanh hiểu ra đạo lý từ cái roi của tôi thôi!"

"Anh đừng xúc động..."

"Cô giáo Lý, mong cô đừng nhúng tay vào chuyện này, đây là con trai tôi, nếu giáo viên như cô không dạy được nó thì để bố nó tự ra mặt!"

"Mong anh..."

"Hừ!!" Ông ta đi mất.

Mong anh hãy nhẹ tay thôi...

Khê Ngôn thầm bố sung.

Buổi tối, Khê Ngôn đang nấu cơm tối, cô càng nghĩ càng cảm thấy nóng ruột bèn gọi điện cho Ngô Khắc, không ai nghe máy.

Lúc Cố Văn Lan về nhà đến nhà rồi ăn cơm, cô lại gọi điện cho bố Ngô Khắc nhưng vẫn không ai nghe máy, cô vừa lo lắng vừa sốt ruột, Cố Văn Lan cũng hết cách với cái tính thích bận tâm người khác này của cô, anh cơm nước xong bèn tự cầm chén đĩa vào dọn dẹp.

Khê Ngôn hồi thần, cô bám theo anh nói: "Để em."

"Không cần, em cứ bận việc em đi." Cố Văn Lan kéo cô ra.

"Em bận cái gì cơ?" Cô ngơ ngác.

Cố Văn Lan nói: "Bạn lo cho học sinh của em, bạn lờ anh sang một bên, cả tối chả nói với anh được câu nào cả."

Khê Ngôn cảm thấy hơi buồn cười, "Được rồi, anh đi nghỉ đi, để em làm cho."

Buổi tối Cố Văn Lan nằm trên giường đọc tài liệu, cô cứ đi đi lại lại trong phòng ngủ, sau đó bèn gọi điện thoại cho Ngô Khắc, lần này cuối cùng cậu cũng nghe máy.

Ngô Khắc vừa nghe máy bèn nói: "Cô ơi, hộp phụ huynh hôm nay cô nói gì với bố em thế?"

Khê Ngôn lập tức căng thẳng, "Em có sao không?"

Ngô Khắc lẩm bẩm, "Không hiểu sao bị đánh như tử, may mà mẹ em thương con lấy mạng sống ra dọa bố em, bố em cũng hết cách, cho em một cơ hội tiếp tục sống sót."

Khê Ngôn vô cùng bội phục, "Đáng đời em."

Ngô Khắc vẫn hỏi: "Cuối cùng là cô đã nói gì thế?"

"Cô phản ánh đúng sự thật về tình hình học tập của em với bố em đấy, còn cả biểu hiện bình thường nữa."

"... Ôi cô ơi, cô thật là không nể tình em gì hết."

"Nhưng cô còn khen em rất thông minh mà, chỉ cần đi đúng hướng là được."

"Trời, giáo viên các môn khác cũng hay lừa em thế lắm."

Khê Ngôn nghiêm túc nói: "Cô nói thật, chỉ cần IQ bình thường, chăm chỉ cố gắng hơn nữa dùng đúng phương pháp thì đại đa số mọi người đều có thể trở thành người thông minh, Chu Vũ cũng có thể bình tĩnh nghiêm túc học thì sao em lại không."

Ngô Khắc biết vị chủ nhiệm này của mình luôn luôn nghiêm túc vậy nên cũng không tranh cãi với cô nữa mà chỉ nói: "Em còn tưởng nó trùng tà cơ, thôi quên đi, em đi làm bài tập đây, tạm biệt cô."

Nếu Ngô Khắc không bị sao thì Khê Ngôn cũng an tâm rồi, lúc cô bò lên giường chuẩn bị ngủ thì lại thấy Cố Văn Lan đang thờ ơ nhìn mình, cô lập tức nói: "Có phải em làm phiền anh đọc sách không?"

Cố Văn Lan cup mí mắt xuống, lật sách, "Không đến mức."

Cô nhìn anh một lúc lâu mới nói: "Chuyện này mức độ có khi lớn có khi nhỏ, nhất là hiện tại có nhiều tin tức kiểu đấy... Bệnh viện của anh chưa từng gặp phải trường hợp trẻ nhỏ do bị phụ huynh phạt quá nghiêm khắc về thể xác mới phải nhập viện à?"

Cố Văn Lan nghĩ ngợi, "Không chắc lắm, để mai anh lên khoa chỉnh hình xem xem."

"Có phải là..." Cô do dự một lát mới nói: "Có phải là anh không quá thích em quan tâm tới học sinh của em không?"

"Đương nhiên không phải rồi," Cố Văn Lan cầm tay cô, "Chỉ là --"

Anh im lặng hồi lâu, cô hỏi: "Chỉ là sao?"

Cố Văn Lan khẽ thở dài: "Không có gì, làm chủ nhiệm lớp lần này rồi thôi nhé, chính em hứa rồi đấy."

Cô nói: "Quả nhiên là anh vẫn để bụng."

Anh cười, "Anh không để bụng đâu, nhưng đến lúc đó em có thể thoải mái một chút không phải tốt hơn sao? Không cần phải loay hoay tất bật giữa gia đình và công việc thế này nữa, dành thêm nhiều thời gian để chăm sóc anh, em thích chăm sóc anh lắm còn gì? Dạo này em còn chẳng thèm quan tâm xem anh có ăn cơm không cơ."

Khê Ngôn nghe thế thì hơi buồn cười, "Không làm chủ nhiệm lớp là để sinh con, đến lúc đó lực chú ý của em dành cho con rồi nhé."

Cố Văn Lan nhướn mày trêu ghẹo, "Ai muốn sinh con với em hả?"

Cô xấu hổ bèn đáp lại anh: "Cũng không phải là chỉ với anh mới được."

Cố Văn Lan ôm cô vào lòng, "Em vẫn còn chí ở ngàn dặm (*) đấy à? Ngàn dặm vạn dặm nữa thì em cũng chỉ là của anh thôi, không thoát được đâu."

(*) Chí ở ngàn dặm: Ở đây có thể hiểu là vẫn còn mơ tưởng tới những kẻ khác. Câu này vốn xuất phát từ "Tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm": Ý chỉ người tuy rằng đã già nhưng vẫn còn hùng tâm tráng trí, tuổi già nhưng tâm chưa già.

"... Đồ chuyên chế."

"Đúng rồi đấy, sinh ra để áp chế em mà."

Cô nàng này có công việc của chính mình, có những chuyện mà cô ấy phải tập trung, phải cố gắng, phải nỗ lực.

Cô ấy rất dịu dàng, cũng rất độc lập.

Sau khi kì kiểm tra tháng kết thúc cũng là kì nghỉ 1/5, trường học được nghỉ nhưng bệnh viện vẫn bận, bởi vì mọi nghỉ nên mới có thời gian sinh bệnh... Không, là thời gian khám bệnh, mỗi khoa mỗi tầng của bệnh viện cơ hồ chật ních từ sáng đến tối.

Mà phòng cấp cứu trước sau như một, hoàn toàn không thể nào nhàn nổi.

Hôm nay khoa tim mạch có một cô bé ba tuổi mắc phải Tứ chứng Fallot (*) nhập viện, bị đưa vào phòng ICU.

(*) Tứ chứng Fallot: là một bệnh tim bẩm sinh có tầm quan trọng trong tim mạch học nhi khoa. Biểu hiện tím thường thấy ở đầu chi, môi và xuất hiện vào khoảng 4 đến 6 tháng sau sinh.

Buổi tối Cố Văn Lan đến xem tình huống của cô nhóc, lúc đầu vẫn tốt, nhưng lúc anh chuẩn bị đi thì cô bé lại bỗng dưng khóc ré lên, anh đành phải về giường bệnh, giương mắt nhìn chăm chăm cô bé hồi lâu.

Anh biết dỗ vợ, chứ dỗ trẻ còn thì anh xin thua.

Sau đó anh nhớ tới biện pháp hồi nhỏ mình dỗ Cố Vân Vi bèn nhanh chóng cầm giấy bút tới, tiện tay vẽ một đóa hoa hướng dương cho cô bé, cô bé liếc một lần, tạm dừng ba bốn giây, hình như cảm thấy xấu quá nên tiếp tục khóc ré lên

Cố Văn Lan hậm hực vò giấy thành cục, nói: "Để chú kể chuyện cổ tích cho cháu nghe nhé?"

Phương pháp này có vẻ khá hiệu quả, cô bé ngừng khóc, sục sục nhìn anh.

Cố Văn Lan thấy cô bé đã ngừng khóc bèn nghĩ ngợi một hồi rồi mới từ từ kể chuyện "Bạch Tuyết và bảy chú lùn", kể xong bèn đổi thành "Công chúa ngủ trong rừng", kể xong lần nữa, anh quyết định đổi sang câu chuyện nào dài dài chút, "Tây Du Ký".

Anh kể chuyện đến tận đêm khuya mới dỗ cho cô bé ngủ được, tới tận lúc này Cố Văn Lan mới ra ngoài.

Lúc ra ngoài, anh cảm thấy sinh con gái cũng không tệ lắm.

Giống cô ấy, dịu dàng đáng yêu.

Anh thay đồ xong định về nhà, vừa nghĩ vừa cười, thế nhưng đã chạy tới đại sảnh tầng một rồi vẫn bị gọi lại để phẫu thuật khẩn cấp, đành phải lết xác lên phòng mổ.

Mấy hôm nay cô giáo Lý được nghỉ rồi, nhưng anh vẫn không có cách nào dành thêm thời gian cho cô.

Qua kì nghỉ 1/5, ngày kết hôn càng ngày càng gần, không còn nhiều thời gian nữa.

Chu Mộc Lan gọi điện tới nhắc cô, "Hai ngày nay con mau dọn đồ về nhà đi, về được càng sớm thì càng tốt, đường từ nhà mình đến trường cũng tiện hơn, dạo này mẹ thấy mệt giùm con luôn rồi đấy."

Khê Ngôn lại do dự, "Chờ hai ngày nữa đi mẹ, anh ấy còn đang bận, con không ở nhà thì anh ấy ăn gì được?"

"Bệnh viện có nhà ăn cơ mà? Hơn nữa thằng bé về nhà họ Cố cũng được."

"Vâng..."

Chu Mộc Lan không biết nhiều về chuyện ân oán giữa Cố Văn Lan với viện trưởng Cố, Khê Ngôn không nói gì với người nhà, lúc trước Chu Mộc Lan cũng nhìn ra chút manh mối, nhưng khi bà hỏi cô thì lại bị cô hàm hồ đáp lấy lệ.

Khê Ngôn nói: "Con chờ thêm hai ngày nữa thôi."

Chu Mộc Lan vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Đúng là con gái như bát nước đổ đi, gả cho người ta rồi thì suốt ngày chỉ lo cho người ta thôi."

Khê Ngôn cảm thấy loại chuyện này không có cách nào nói rõ bèn dứt khoát ngậm miệng.

Chu Mộc Lan nói: "Tùy con đấy, nhưng trước đêm kết hôn thì phải về, đêm trước kết hôn hai đứa không được gặp nhau đâu."

Khê Ngôn đồng ý.

Buổi tối lúc Cố Văn Lan về, cô có nói chuyện phải về nhà với anh, Cố Văn Lan lại không hề biết còn có chuyện thế này, không, không phải là anh không biết, anh cho là không cần thiết thì đúng hơn, bởi vì anh đã sớm lừa được vợ về nhà rồi nên giờ cho rằng chỉ làm tiệc cưới mà thôi, không ngờ lại còn có cả cái tập tục rước dâu này nữa.

Cho nên anh nghe xong, nhất thời căm hận cái gọi là tục lệ truyền thống vô cùng.

Khê Ngôn nói: "Rước dâu rước dâu, đương nhiên là rước em từ nhà bố mẹ đến nhà anh rồi, phải làm thế này mới coi như là hoàn thành hôn lễ chứ."

Cố Văn Lan đau đầu vô cùng, nhưng cũng không thể không làm theo tập tục được.

Đến tận đêm trước hôn lễ, trước khi Khê Ngôn về gọi điện thoại cho anh, nói: "Em về nhà đây."

Cố Văn Lan bận tới choáng luôn rồi, anh nghe vậy thì sửng sốt một lát mới hỏi: "Về nhà nào cơ?"

Khê Ngôn bỗng nhiên nhớ tới lúc hai người mới đăng kí kết hôn, cô tạm thời chưa quen nên luôn nói "Nhà anh nhà anh" với anh, khi đấy anh sẽ cố ý hỏi: "Nhà ai cơ? Nhà ai vậy hả?"

Cô nói là nhà chúng ta.

Thật ra từ lúc đó cô cũng nhận ra, anh rất coi trọng cái khái niệm về cái gọi là "nhà".

"Về nhà mẹ em."

"...Ừ, anh biết rồi." Cố Văn Lan nghĩ ngợi một lát lại nói: "Hôm nay anh tan làm sớm, chốc nữa gọi điện thoại cho em sau nhé."

"Đừng gọi, anh về nhà thì nhớ nghỉ ngơi đi."

"Đừng bận tâm nữa, chờ điện thoại của anh nhé."

Đêm đó, Khê Ngôn không chờ được điện thoại của Cố Văn Lan mà lại chờ tới anh.

Lúc Lý Khê Vũ ra mở cửa, vừa nhìn thấy người ngoài cửa bèn nhanh chóng quay đầu gào vào trong phòng: "Mẹ! Anh về tới!!"

Chu Mộc Lan đang xem TV giật nảy mình, sau đó bà nhảy dựng lên đuổi

con gái về phòng, "Sao lại tới lúc này làm gì chứ! Đã nói là không thể thấy rồi mà! Ồi trời ơi mấy cái cô cậu này thật là!"

Lão Lý cầm chén trà từ từ vào phòng, vừa nhìn thấy người ngoài cửa thì mừng ra mặt, "Ồi chà, con rể đến đây hả? Vào đây vào đây ngồi nào." Ông thấy Lý Khê Vũ còn đang chặn cửa bèn quát lớn: "Thằng nhãi kia tránh xa cái coi, không biết lớn nhỏ gì cả!"

Lý Khê Vũ đành lui ra.

Cố Văn Lan vào nhà, sung sướng chào: "Ba ạ."

Lão Lý đón con rể lại ngồi vào sô pha.

Chu Mộc Lan sắp xếp cho con gái xong, lúc đi ra thì rất bất đắc dĩ, "Sao giờ con lại tới đây làm gì? Hai bên nam nữ trước khi kết hôn không thể gặp mặt được."

Cố Văn Lan cười cười, "Hôm nay bệnh viện tan làm sớm, con đến thăm ba mẹ với thuận tiện ăn bữa cơm..."

Chu Mộc Lan, "Ồi, chưa ăn cơm hả? Để mẹ nấu cho chén mì nhé?"

Cố Văn Lan gật đầu, "Phiền mẹ rồi ạ."

Khe Ngôn ở trong phòng dán tai vào cửa nghe lén, nhưng cửa này cách âm quá tốt, cô trộm mở hé cửa ra thì nghe thấy giọng em trai vang lên.

Lý Khê Vũ: "Anh rể, có phải anh nhớ chị em không?"

Cố Văn Lan: "Ban ngày gọi điện thoại anh cảm thấy có vẻ cô ấy nhớ anh nên mới đến."

Khe Ngôn đang muốn cãi lại anh, như nghĩ đến điều gì bèn nhanh chóng

ngó đầu qua khe cửa, thấy lão Lý không ở phòng khách mới yên tâm, nghĩ thầm người này quả thật mặt dày không chịu nổi.

Lý Khê Vũ nói: "Vợ chồng mới cưới lúc nào cũng vậy hết, đánh nhau phát sợ, không chịu nổi."

Cố Văn Lan xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, "Anh rất bận, bình thường không có thời gian ở cạnh cô ấy, nhiều lúc cô ấy phải ngủ một mình, nửa đêm anh mới về, trời chưa sáng đã đi làm rồi."

Lý Khê Vũ lại nói: "Vậy chị em thành khuê oán mất à?"

Khê Ngôn: "..."

Cố Văn Lan cong môi, nửa vui đùa nói: "Vậy phải hỏi cô ấy rồi, mỗi cuối tuần cô ấy sẽ mang cơm cho anh, có khi là nhớ anh lắm đấy."

Khê Ngôn: "..."

Đúng lúc gặp phải lão Lý về phòng cầm rượu đi ra, ông không đầu không đuôi mà nghe thấy những lời này thì không khỏi cảm giận cảm khái: "Con gái tôi còn chưa từng mang cơm cho tôi đâu nhé!"

Lý Khê Vũ nói: "Nhưng chị con nấu cơm cho ba ăn rồi còn gì."

Lúc này Lão Lý mới hết dỗi.

Chu Mộc Lan nấu mì xong bèn bưng ra, Cố Văn Lan nhanh chóng giải quyết, lúc ăn xong mới 9 giờ.

Anh nán lại nửa giờ nữa, trong lúc đó Cố Văn Vi gọi điện thoại thúc giục anh mau về chuẩn bị cho ngày mai, phù rể cũng gọi điện giục giã anh.

Trước khi đi Cố Văn Lan bỗng nhiên đi về phía cửa phòng Khê Ngôn làm

Chu Mộc Lan sợ tới mức nhảy lên, Cố Văn Lan giải thích: "Có chút việc ạ, con đứng ngoài cửa nói với cô ấy mấy câu thôi."

Chu Mộc Lan thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống.

Khê Ngôn ở cạnh cửa nghe thấy tiếng bước chân của anh thì hơi căng thẳng.

Đến tận khi anh lặng yên đứng ngoài cửa gọi cô: "Cô giáo Lý."

Khê Ngôn: "Ừm?"

Cố Văn Lan quay đầu lại nhìn thì thấy ba đôi mắt đang tò mò nhìn anh, thấy anh nhìn lại bèn vội vàng quay đầu lại xem TV, anh nói với người trong phòng: "Mai gặp lại nhé."

Khê Ngôn ừm một tiếng, ngẫm nghĩ một lát vẫn không nhìn được bèn nói: "Anh lái xe cẩn thận đấy, lúc về thì nhớ nghỉ ngơi sớm đi... Không, anh về đến nhà thì nhớ nhắn tin cho em."

Anh nghe cô nói thế thì rất vui, trước khi đi bỗng dừng ghé sát vào khe cửa, nói: "Ngủ ngon, cô dâu của anh."

Khê Ngôn mỉm cười: "Ngủ ngon."

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cưng À, Em Nghe.

Chương 47: Cưng à, em nghe.

Cố Văn Lan cảm thấy cái bộ trường bào mình đang mặc này rất chi là kinh dị, trên áo được thêu hình rồng bay phượng múa, anh nghĩ tới việc bây giờ đang là rạng sáng, bên ngoài trời đất u ám như thời vạn vật còn hỗn độn, mà anh mặc cái bộ long phượng trình tường này đi xuyên đêm, thậm chí còn không dám tưởng tượng mình giống cái gì nữa.

Anh nói: "Tôi nhớ hôm rước dâu Khâu Nam mặc âu phục mà."

Lâm Nham cười nói: "Cậu ta không chú ý đấy thôi, bộ này của cậu được đấy, nhân mô cầu dạng (*), có thể nói là tuần lãng nho nhã, dù sao toàn bộ hôn lễ đều được sắp xếp tỉ mỉ, mặc cái này lát thôi mà."

(*) Nhân mô cầu dạng: Hình dung bộ dạng cử chỉ có vẻ nghiêm túc (thường dùng với nghĩa mỉa mai hoặc khôi hài.)

Cố Văn Lan không nói gì mà chỉ nhìn giờ, thấy đến giờ lành bèn vội vàng ra cửa.

Mới rạng sáng, đường đi rất thông thuận.

Lâm Nham ngồi ở ghế phụ còn Cố Văn Lan ngồi đằng sau, anh không tháo nhẫn ra, lúc sờ lên có độ ấm nhàn nhạt, suốt đường đi anh đều rất bình tĩnh, chỉ đôi khi nghĩ đến cô dâu mới mỉm cười.

Trong xe bật nhạc cổ điển nhẹ nhàng, cứ khúc này nối tiếp khúc kia đến tận khi chuông điện thoại reo lên đột ngột xen vào, Lâm Nham ngồi trước sổng sốt quay đầu lại liếc anh.

Cố Văn Lan cầm điện thoại, cau mày nghe máy.

"Bác sĩ Cố, tôi biết hiện tại không nên quấy rầy anh, nhưng bên tôi có bệnh nhân xuất hiện mấy tình huống thế này, tôi định hỏi..."

"Nói." Cố Văn Lan ngắt lời anh ta.

Đầu dây bên kia không dám rề rà: "Là thế này, chỗ tôi có một nam bệnh nhân 54 tuổi, 3 năm trước từng mắc bệnh lao, sau khi được trị liệu một năm thì khỏi bệnh. Thể trạng lúc nhập viện: Nhiệt độ cơ thể là 37.7°C, mạch đập 106/s hô hấp... Đo huyết áp thường quy thì lượng bạch cầu trong máu là 12.0, lượng hồng cầu là 4.0, hạt trung tính là... Chỗ ngực có lá phổi trái..."

Lúc đầu Cố Văn Lan còn nhẩn nại, về sau anh không chịu nổi bèn ngắt lời người đó lần nữa, "Nói điểm chính đi!"

Người nọ hơi khựng lại, nói: "... Bước đầu kết luận bệnh nhân bị lao màng bụng nhưng cho thuốc đúng triệu chứng thì không thấy thuyên giảm."

Cố Văn Lan nói: "Triệu chứng hiện tại của bệnh nhân là gì?"

"Bệnh nhân cảm thấy khó thở, đau xương ngực..."

"Ngừng dùng thuốc, thử kiểm tra dung dịch ở cơ tim xem."

Cố Văn Lan lại nói thêm vài câu mới ngắt máy.

Lâm Nham quay đầu lại hỏi: "Không có việc gì chứ? Lúc này còn gọi cho cậu, tình huống rất nghiêm trọng à?"

Cố Văn Lan lắc đầu, cầm điện thoại gửi tin nhắn.

Thật ra Khê Ngôn không mấy hưng phấn và căng thẳng với buổi hôn lễ này lắm, bởi vì cảm xúc của cô dâu mới về nhà chồng hơn phân nửa là chờ mong cuộc sống sau khi kết hôn, thêm vào đó là sự mờ mịt về tương lai, bao gồm cả tâm trạng không nỡ xa nhà.

Nhưng cô đã thể hội tất cả những cảm xúc đó từ năm trước rồi, trong khi chưa hề chuẩn bị tâm lí đã đi theo anh.

Nhưng khi cô mặc hỉ phục thêu long phượng ngồi ngay ngắn tại góc giường và nhận được tin nhắn từ Cố Văn Lan thì vẫn cảm thấy hơi kích động.

Anh nói: Anh sắp tới rồi.

Cô đang cười, anh lại nhắn tin tới.

-- đừng nóng vội.

Khê Ngôn nhăn lại: Không vội.

Bên kia không trả lời, Khê Ngôn ném điện thoại sang một bên

Hứa Du đi vào hỏi: "Muốn uống nước không? Tớ lấy cho."

Cô lắc đầu, nói: "Trang điểm đậm quá, không tiện."

"Có gì đâu? Chờ lát tớ trang điểm lại cho, xem môi đỏ như máu kìa..."

"Cái con bé này nói gì vậy hả!" Chu Mộc Lan đi tới, hơi vỗ đầu Hứa Du, "Ngày đại hỉ, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm chứ."

Lý Khê Vũ đứng ngoài kêu lên: "Mẹ! Mẹ thắt cà vạt cho con với!"

Lão Lý cũng kêu: "Ôi! Bà xã, cúc áo của tôi rơi rồi!!"

Chu Mộc Lan quay ngoắt ra ngoài: "Tôi nói hai cha con ông có thể đừng kì kèo mãi thế không hả! Hả? Người ta sắp tới đây đến nơi rồi!"

Hứa Du vui vẻ hồi lâu, cô ấy nói: "Nhà cậu cứ như rạp hát ấy nhỉ, diễn hoài diễn mãi, vừa xuất sắc vừa ngoạn mục luôn."

Khê Ngôn cười cười, "Tớ nhìn quen rồi."

Lúc Cố Văn Lan tới gõ cửa, Lý Khê Vũ là người đầu tiên nhảy ra mở cửa đón chú rể vào nhà, đưa anh đến thẳng cửa phòng chị gái.

Hứa Du nhanh chóng đội khăn voan đỏ cho cô dâu, chẳng biết là ý của ai mà Lý Khê Vũ đưa chiếc dây tơ hồng cho cô, bảo hai người kéo dây tơ hồng ra cửa.

Chuẩn hôn lễ kiểu Trung Quốc 100% luôn.

Cố Văn Lan cầm dây tơ hồng, nghĩ ngợi mấy giây rồi định đi cầm tay vợ.

Hứa Du chạy tới ngăn anh lại, "Đừng vội, rước cô dâu qua cửa nhà mới có thể nắm tay."

Cố Văn Lan hết cách nên đành từ bỏ, sau đó anh mới trộm hỏi Lâm Nham, "Hôn lễ truyền thống có cái tập tục này à?"

Lâm Nham nhún vai, "Không rõ lắm."

Khê Ngôn đội khăn voăn đỏ, cô chỉ nhìn thấy hai chân mình ở bên dưới nên đi rất chậm, lúc cô ra tới cửa nhà định xuống lầu thì Cố Văn Lan dứt khoát bế cô lên, Hứa Du mới định ngăn lại thì --

Anh nói: "Giờ là ôm được rồi."

Sau đó ôm người xuống lầu.

Hứa Du nhìn Lâm Nham, nói: "Anh em nhà cậu có vẻ gấp nhì."

Lâm Nham cười nói: "Đây là lần đầu tôi thấy cậu ta như vậy đấy."

Khê Ngôn cảm thấy hai người đi hơi nhanh nên lo lắng nhắc nhở anh, "Anh đi chậm một chút, cẩn thận ngã đó."

Anh thở đều đều, nói: "Ngã thì đã có anh làm đệm lót cho em rồi."

Cố Văn Lan đi xuống lầu, cậu em vợ đi ngay phía sau mở cửa ra cho anh, anh ôm cô lên xe rồi nói với cậu: "Em ngồi cái xe đằng sau với họ đi." Nói xong bèn đóng cửa lại

Cố Văn Lan quay đầu lại nhìn cô, hỏi: "Em có nóng không?"

Khê Ngôn nói: "Em còn chịu được."

"Tháo khăn voan ra đi."

"Không thể tháo được."

"Em không thấy khó thở à?"

"Có phải là kín gió đâu."

"..."

Xe từ từ lên đường, người đằng trước đột nhiên bật nhạc, ồn ào đến nỗi Cố Văn Lan phải nhíu mày, anh nói: "Tắt nhạc đi thôi."

Anh chàng lái xe mau chóng tắt nhạc đi

Khê Ngôn nói: "Anh đừng nhíu mày."

Cố Văn Lan liếc cô, thấy cô còn đeo khăn voan thì không nhin được bèn bật cười, "Sao em biết anh đang nhú mày?"

"Nghe giọng anh là biết, chắc chắn là anh đang không kiên nhẫn đây mà."

"Ai bảo em không tháo khăn voan xuống? Cái đường này đã thông thuận hơn một tiếng rồi, lỡ như bây giờ kẹt xe thì..."

"Giờ này mà kẹt xe gì được?"

Giờ đón dâu lúc nửa đêm này là do Cố Văn Lan tự chọn vì anh sợ ban ngày sẽ kẹt xe, lúc đầu Chu Mộc Lan vốn không đồng ý vì bà đã tính giờ lành xong xuôi hết cả rồi, nhưng sau đấy tính lại thì thấy rạng sáng cũng có giờ lành bèn đồng ý.

Lúc này đã là sáu giờ sáng, phía đông đã sáng rực, đoàn xe rước dâu đội ánh mặt trời mà đi.

Cố Văn Lan nhìn xong bèn cảm thấy ngụ ý không tồi.

Anh cũng không nói chuyện nữa mà tựa vào người cô ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã đến nhà rồi.

Trong nhà họ đã có Cố Vân Vi lo liệu, cả hai vui vẻ vào nhà, Cố Vân Vi còn rất biết điều mà hô câu: "Đưa vào động phòng!"

Cố Văn Lan vừa vào phòng ngủ bèn đóng cửa phòng lại, một đám người đành chờ ở phòng khách.

Anh đẩy cô ngồi lên giường, sau đó cũng không nói lời nào mà tháo khăn voan của Khê Ngôn ra làm cô lộ mặt, anh cười cười với cô, bình thường hầu như cô để mặt mộc, nhưng lần này trang điểm hơi đậm thì lại rất thanh nhã.

Hết thảy mọi chuyện đều diễn ra bình thường, Cố Văn Lan thở phào nhẹ

nhôm, anh nằm xuống giường, thấy cô còn ngồi bèn đuổi tay ôm cô, nói: "Về sau em hoàn toàn là người của anh rồi."

Khê Ngôn sợ lớp trang điểm bị nhòe nên cũng không dám thật sự dựa vào lòng anh.

Sau đó lại nghe thấy tiếng anh trưng cầu ý kiến, "Vợ à, giờ anh thay quần áo được chưa?"

Cô cảm thấy hơi buồn cười, "Anh đi thay đi."

Có lẽ từ trước đến giờ anh chưa từng câu nệ đến vậy.

Cố Văn Lan lập tức cởi trường bào ra, Khê Ngôn đến tủ quần áo tìm đồ ngủ cho anh, lúc cô quay người lại thì thấy anh gần như đang trần truồng.

Cô nóng mặt, ném áo sang chỗ anh: "Thật là! Mau mặc vào đi!"

Cố Văn Lan mới vừa mặc áo ngủ vào thì đã có người gõ cửa, anh ra mở cửa, thấy Hứa Du đang đứng bên ngoài.

Hứa Du thấy anh mặc áo ngủ thì ngơ ngẩn một lát, sau đấy nói một cách vô cùng bất đắc dĩ: "Chờ lát nữa còn phải chụp ảnh đấy, anh định mặc áo ngủ mà chụp à?"

Khê Ngôn nói ra từ bên trong; "Chờ một chút đi, nửa tiếng được không?"

Hứa Du gật gật đầu, "Được rồi, để tớ bảo nhiếp ảnh gia."

Cố Văn Lan đóng cửa xong bèn quay lại nói với cô: "Có nửa tiếng thôi á? Trước kia anh nhanh vậy à?"

Lúc đầu Khê Ngôn còn chưa hiểu gì, sau đó mới phản ứng được anh đang nói gì bèn lườm anh, "Anh đừng có mà nói chuyện không đứng đắn nữa."

Anh lưu manh cười, duỗi tay cởi hỉ phục của cô ra, cô giãy giụa không nổi nên bị anh cởi được, anh vừa cúi đầu xuống cổ cô thì lại bắt đầu gặm.

Khê Ngôn nói: "Giờ anh giống y lưu manh."

Giọng anh khàn khàn: "Em nói xem đã bao lâu rồi anh chưa được hôn em hả."

Cô cũng chỉ biết cạ lời, tuy là anh bận thật nhưng lâu lâu về sớm thì vẫn ...

Tiệc cưới bắt đầu lúc 6 giờ chiều nên đoàn người đến trước 4 giờ để tiếp khách khứa, thân thích, đồng nghiệp, bạn cũ.

Khê Ngôn đợi hồi lâu nhưng vẫn không thấy Chu Vũ đâu.

Sáu giờ hơn, Hứa Du lên tiếng nhắc tiệc cưới bắt đầu, đôi vợ chồng mới cưới mới bắt đầu đi vào.

Rượu quá ba tuần, lại kính rượu một vòng khách xong xuôi, Hứa Du vào phòng nghỉ đổi đồ, tiện thể trang điểm lại với Khê Ngôn.

Cửa vừa đóng lại đã có người gõ, Hứa Du mở cửa ra thì thấy là một nam sinh bèn hỏi: "Có việc gì thế chàng trai trẻ?"

Chu Vũ gật đầu, gọi: "Em tới gặp cô giáo."

Khê Ngôn nghe thấy giọng cậu bèn chạy ra, cô có vẻ vui, "Cô còn tưởng em không đến." Cô nhanh chóng né ra, "Vào đi, em tìm cô có việc gì thế?"

Sau khi Chu Vũ vào bèn đưa một nhánh hoa cho cô, "Đây là quà của em ạ."

Nhánh hoa nhìn rất duyên dáng, đóa đã nở, đóa còn e ấp, cánh hoa trắng

trẻ con nhà này trông rất đẹp, cô hỏi: "Đây là hoa gì vậy? Hơi giống hoa đào, nhưng hoa đào lại là màu hồng nhạt."

Cậu nói: "Hoa mận ạ."

Khê Ngôn sửng sốt, cô mỉm cười nhận lấy, "Cảm ơn em, cô nhớ ra rồi, tháng sáu tháng bảy là có thể ăn mận, cho nên lúc này là mùa hoa mận đẹp nhất."

Cậu vâng một tiếng

"Cảm ơn em, cô sẽ giữ gìn nó cẩn thận."

"Vâng."

Hứa Du đứng bên cạnh cô chép chép miệng, vẻ mặt tỏ ra đã hiểu tất cả.

Chu Vũ không ở lại lâu, cậu tặng hoa xong, lại nói mấy câu liên quan đến việc học bên ngoài.

Hứa Du đóng cửa lại lại, vẻ mặt như suy tư gì, "Có phải tên nhãi này..."

Khê Ngôn cảm thấy hoa này rất đẹp nhìn hồi lâu, cô ngẩng đầu hỏi: "Sao thế?"

Cuối cùng, Hứa Du chỉ lắc đầu.

Mà Chu Vũ đứng ngoài hành lang hồi lâu mới đi.

Cố Văn Lan cảm thấy Khê Ngôn trang điểm hơi lâu bèn định đi tìm cô, vừa quét tới đại sảnh đã gặp Chu Vũ.

Chu Vũ thấy anh, có vẻ không tình nguyện lắm nhưng vẫn chào: "Chú Cố."

Mắt chú Cố giật giật, "Không thích thì khỏi chào, chú đây cũng không thích nghe."

Chu Vũ quay mặt đi, "Đâu có."

Cố Văn Lan tự thấy không có gì để nói với cậu, bèn bảo: "Cô giáo cháu tìm cháu đấy, ngoan ngoãn vào trong tìm chỗ ngồi ăn cái gì đó đi."

Chu Vũ nói: "Nãy cháu gặp được cô giáo rồi."

"... Cô ấy đang thay đồ mà."

"Lúc cháu đến cô giáo còn chưa thay đồ."

"Đến đấy làm gì?"

"Tặng hoa cho cô giáo."

Cả hai người đều im lặng.

Im lặng hồi lâu, Cố Văn Lan nhìn cậu chăm chăm.

Chu Vũ mím môi, nói: "Cháu đi chào viện trưởng Cố đã." Nói xong bèn lướt qua anh

Khê Ngôn đổi quần áo xong đi ra thì thấy Cố Văn Lan đang đứng ở đại sảnh, cô hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

Cố Văn Lan hồi thần, hỏi lại cô: "Hoa đâu?"

Cô khó hiểu, "Hoa gì cơ?"

Anh tự thấy buồn cười, "Không có gì."

Lúc tiệc cưới sắp kết thúc, hai vợ chồng chụp ảnh chung với người nhà,

sau đó là bạn bè và thân thích, trong lúc đó Khê Ngôn có dẫn Chu Vũ tới chụp ảnh chung.

Cho nên sau khi xong việc Khê Ngôn còn đặc biệt dặn dò Chu Vũ, nói: "Nhớ về nhà sớm nhé, đừng lang thang ở bên ngoài, em nhớ đi ngủ sớm để mai còn đi học."

Chu Vũ cười, "Em biết rồi cô."

Khê Ngôn yên tâm nói: "Em về đi thôi."

Lúc trở lại xe, Cố Văn Lan đột nhiên nói: "Cậu học sinh này của em có tâm nhĩ."

Khê Ngôn nghe xong bèn gật đầu, tỏ ra rất vui, "Hơn nữa dạo này Chu Vũ rất nghiêm túc học hành, càng ngày càng hiểu chuyện."

Anh liếc cô, "Nghe nói còn tặng hoa cho em hả?"

Cô lấy nhánh hoa ra từ túi xách, nói: "Là hoa mạn, đẹp lắm đúng không?"

Cố Văn Lan cười như không cười, anh dựa lưng vào ghế, từ từ nói: "Đúng là đẹp thật, cậu ta phải khéo léo lắm mới biết điều tặng hoa mạn cho cô giáo Lý đấy."

Khê Ngôn nhìn đóa hoa trắng tinh, hơi hơi mỉm cười.

Về đến nhà, Khê Ngôn nhanh chóng vào phòng tắm rửa mặt, cô ở trong đó hơn nửa tiếng mới ra, vừa ra đã thấy Cố Văn Lan đang nhìn đóa hoa mạn kia chăm chăm, cô nói: "Anh đừng nhìn nữa, đi tắm rửa đi."

Cố Văn Lan cầm nhánh hoa cười với cô, con người nhuốm men say, "Về hoa mạn thì có một câu thơ thế này, chi hữu thử hoa tri cự ý, hựu tùy phong sắc quá đông tường." (*)

(*) Câu thơ trong bài "Vương đài dịch kiến văn lý hoa hữu cảm" của Thái Tương, bài thơ này viết tiên tử trên trời yêu hoa xuân, thường thức hết thấy mọi hương thơm trên đời, nhưng lại chỉ có hoa mạn nở đêm nay mới hiểu được lòng ta, bị gió thổi qua tường đông rung rinh nơi trước mắt.

Anh nói xong bèn để nó xuống bàn rồi đi tắm.

Khê Ngôn biết câu thơ này, nhưng lại không hiểu anh nói ra câu đó để làm gì nên không suy nghĩ cẩn thận nữa, chỉ cho rằng anh đang nhàm chán.

Lúc Cố Văn Lan đi ra từ phòng tắm thì đèn phòng khách đã được tắt đi, anh quẹo vào phòng ngủ, vặn vẹo cổ rồi bò lên giường, sau đó kéo người bên cạnh vào trong lòng ngực mới thấy cô đang nhắn tin với Hứa Du, anh hỏi: "Em có mệt không?"

Khê Ngôn hơi dịch dịch người ra: "Không mệt."

"Vậy... Chúng ta động phòng nhé?"

"..."

Anh áp lên người cô, "Đêm xuân khó được."

Trái tim Khê Ngôn đập thành thịch, "Mai anh còn phải đến bệnh viện mà?"

"Có ngày nào anh không đi bệnh viện đâu?" Anh cúi xuống dịu dàng hôn cô, "Nếu chỉ vì phải đến bệnh viện mà không được động phòng thì anh còn sống làm gì nữa?"

"Anh vì động phòng mà sống à?"

Anh ôm lấy Khê Ngôn, đôi môi anh ghé sát tai cô, thì thào: "Thực, sắc,

tính, đã."

Hơi thở mỏng manh ấm áp chui vào lỗ tai cô, Khê Ngôn nghe mà nóng tai, quần áo cô đã lộn xộn hết, anh hôn cô, hai đôi môi nóng bỏng quần quýt lấy nhau, lửa cháy hừng hực.

Cố Văn Lan thình lình sờ tới chỗ áo ngực của cô, anh nhả môi cô ra, nói: "Đến lúc này rồi mà em tắm xong còn mặc nội y làm chi vậy?"

Cô ngập ngừng: "Em..."

Cố Văn Lan ôm cô vào lòng, thò tay định cởi giúp cô nhưng mãi không xong.

Cô nói: "Thôi để em đi."

Cố Văn Lan nghe vậy bèn rút tay xuống chỗ eo cô, nhưng vẫn tiếp tục hôn.

Khê Ngôn luồn tay ra phía sau cởi áo, nhưng tay cô cứ run rẩy, trước mặt anh cô trông nho nhỏ xinh xinh, cô ngồi lên người anh còn phải hơi hơi ngẩng cổ lên, lâu rồi cổ bắt đầu chua, đầu lưỡi cũng bị cọ đến tê dại.

Cuối cùng cô cũng không nhẫn nại nổi nữa bèn cởi áo ra rồi duỗi tay đẩy anh, đẩy không ra mới vỗ vỗ anh hai phát

Anh khàn khàn đáp "Ừm?" một tiếng mới buông cô ra.

Tiếng thở dốc của cô khe khẽ, giọng nói cũng rất mềm mại, "Miệng em đã tê rần rồi, anh không thể hôn chỗ khác hay sao..."

Anh nghe lời cô bèn đổi sang chỗ khác, anh hơi nâng cô lên, nụ hôn rơi xuống xương quai xanh của cô, từ từ dịch xa dần, nhưng tình dục quá nồng, anh không chịu nổi bèn lờ miệng cắn cô.

Cô đau bèn khẽ rên lên, anh nghe thấy thế thì càng thêm kích động.

Trăng ngoài cửa sổ chảy xuống như bạc, ngọn đèn nơi đầu giường mập mờ mập mờ.

Dưới ánh trăng sáng, trước ngọn đèn mờ, hai bóng dáng quấn quýt lấy nhau.

Dây lưng của anh không biết đã ở đầu giường từ khi nào, anh đâm vào mạnh mẽ khiến khung giường rung lên kêu kệt... Cố Văn Lan ghé sát tai cô, lẩm bẩm: "Cứng à, em nghe."

Tiếng thở dốc trầm thấp này của anh khiến cô rung động, Khê Ngôn để chân lên đệm, gan bàn chân phối hợp với động tác của anh mà cọ vào ga giường bên dưới.

Cô cắn chặt môi cố nhịn, bỗng nhiên anh lại tăng tốc, Khê Ngôn chịu không nổi, chỉ biết rên rỉ: "Đừng, ưm... Những tiếng còn lại đều không ra hơi, hợp thành bản tình ca khẽ khàng."

Không biết anh đứt mất sợi dây thần kinh nào mà đêm nay rất tàn nhẫn, khẳng khẳng đòi hết lần này tới lần khác, bất kể cô cầu xin thế nào cũng chỉ thờ ơ, đến cuối cùng anh chỉ lặp lại một câu: "Theo gió thổi tới tường đông, bức tường này, em định trèo hay là không?"

Lúc thăng hoa nhất còn hôn môi cô, gọi cô cứng à...

Khê Ngôn cơ hồ thiếp ngay sau một giây kết thúc, nhưng lại bị anh ôm vào phòng tắm tắm rửa

Cô quá mệt, không muốn hoạt động, nên lúc bị anh giày vò thì có vẻ hơi bực: "Em không đi..."

Anh bế cô lên, "Tắm qua mới dễ ngủ."

Bị ức hiếp cả một đêm, trong lúc xúc động Khê Ngôn giận đến mức há mồm cắn anh, thế nhưng cái cắn này của cô rất nhẹ nhàng, gần như không khiến anh đau chút nào.

Cố Văn Lan vịn nước ra tắm qua giùm cô, sau đó cứ để bị ướt mà bò lên giường, ôm chặt lấy cô bắt đầu ngủ.

Anh đã quen ôm ai đó đi ngủ, người này chỉ có thể là cô.

Lời editor: Hôm nay up một loạt chương để bà con đọc hoàn luôn. Sau đó mình sẽ đình công 2 ngày (vì việc tư) và sau đó sẽ up phiên ngoại như bình thường. Ngoại truyện rất dễ thương, là một cái kết "viên mãn" thực sự, chúc mọi người chờ đợi ngoại truyện vui vẻ :joy: đáng đọc lắm nha. Mình chỉ up ngoại truyện lên wordpress là: 4702i.wordpress.com, hôm nào bắt đầu up mình sẽ có một bài về pass riêng trên wattpad, pass dễ, mình có gợi ý ở chương nào, ai không biết cũng có thể ib thẳng cho mình. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua.

NGÔN CỦA ANH

Nghiên Thừa Thư
www.dtv-ebook.com

Password Ngoại Truyện

(?) Ngày tháng Cố Văn Lan cầu hôn Khê Ngôn? (Hint: Chi tiết ở chương 25)

VD: Nếu vào ngày 4 tháng 3 thì pass là: ngay4thang3

Nếu bạn nào không mò được pass có thể gửi tin nhắn trên wattpad cho mình.

Chúc mọi người đọc NT vui vẻ!

(Hiện tại mình sẽ update link trên tường nhà nhé.)